

சிறுக்கதைத்தொகுப்பு

காலநதியின் கற்குழிவு

காலநதியின் கற்குழிவு

யாழ்ப்பாணம் வாழ் 40 எழுத்தாளர்களின்
சிறுகதைகள்

தொருப்பாசிரியர்கள்
கலாந்தி த.கலாமணி
இ.சு.முரளிதூரன்
அ.பெளாநந்தி
க.பரணீதூரன்

கீவந்தி வெளியீடு

2014

காலந்தியின் கற்குழிவு
சிறுகதைத் தொகுதி
ஜீவந்தி வெளியீடு:87

தொகுப்பாசிரியர்கள் :
கனாநிதி த.கனாமணி
இ.ச.முரளிதூரன்
அ.பௌநந்தி
க.பரணீதூரன்

© க.பரணீதூரன்

முதற்பதிப்பு : 2014 புரட்டாதி

விலை : ரூபா 500/-

பக்கங்கள் : 322 + vi

அட்டைப்பட வாடவமைப்பு:
க.பரணீதூரன்

வெளியீடு :
ஜீவந்தி,
கணலமைகம். அல்வாய்

அச்சுப்பதிப்பு :
பரணீ அச்சுகம்,
நெஞ்சியாழு

Compilers:
Dr.T.Kalamany,
R.S.Muraleetharan,
A.Paunanthie,
K.Bharaneetharan

Copy Rights: K.Bharaneetharan

First Edition: 2014 September

Cover design:
K.Bharaneetharan

Printed:
Bharanee Printers, Nelliady

Publishers:
Jeevanathy, Kalaiaham, Alvai

Price: 500/-

இமரத்துவம் அடைந்த யாழில்யான
சிறுக்கதூப் பகுப்பாளர்களுக்கு
இந்நால்
சமரப்பணம்

தநிப்புரை

ஜீவநதியின் 37 ஆவது வெளியீடாக “காலநதியின் கற்குழிவு” எனும் இச்சிறுகதைத்தொகுப்பு நூலை வாசகர்களுக்குத் தருவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இந்நூலில், யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு, இன்றும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் 40 படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள் இடம்பெறுகின்றன.

ஸமூத்தில் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து, ஒரு பெரிய நூலாக வெளியிடவேண்டும் என்ற “ஜீவநதி”யின் கனவில் ஒரு பகுதி இன்று பூர்த்தியாகிறது. ஸமூத்தில் வாழும் எழுத்தாளர்கள் அனைவரினதும் சிறுகதைகளை ஒரே நூலில் தொகுத்து வெளியிடுவதென்பது ஜீவநதியின் இன்றைய பொருளாதார பலத்தில் சாத்தியமற்றதோன்று. எனவே தான், பிரதேச ரீதியாக சிறுகதைத்தொகுப்புகளை வெளியிடலா மெனத் தீர்மானித்தேன். முதலில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் வாழும் எழுத்தாளர்களின் இச்சிறுகதைத்தொகுப்பு வெளிவருகிறது. ஏனைய பிரதேசத்தில் வாழும் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை பிரதேச ரீதியாக தொகுத்து, “ஜீவநதி” காலக்கிரமத்தில் வெளியிட்டு வைக்கும்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு, இன்றும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் சிறுகதை எழுத்தாளர்களைப் பட்டியலிட்ட போது தான் எக்களுடைய “இலக்கியவளம்” பற்றிய மதிப்பீடும், இந்த இலக்கிய வளம் என்றும் குன்றாது “குடத்து விளக்காய்” ஒளிரும் என்ற பெருமிதமும் ஏற்பட்டது. மிகவும் குறுகிய காலத்தில் இந்நூலை வெளிக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற விருப்பில், என்னுடன் எனது தந்தையார் கலாநிதி த.கலாமணி, எழுத்தாளர்களான இ.ச.முரளிதரன், அ.பெளநந்தி ஆகி யோரையும் என்னோடு தொகுப்பாசிரியர்களாக இணைந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். பகுதிபகுதியாக எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக் கையை வகுத்துக் கொண்டு நாம் எழுத்தாளர்களை அனுகினோம். மிகவும் குறுகிய காலத்தில் தொகுக்கப்படும் நூல் என்பதால் ஒரு நியமத்தையும் வகுத்துக் கொண்டோம். குறித்த சிறுகதை ஆசிரியரிடம் அவருக்கு பிடித்த அல்லது உச்சமானது எனக்கருதும் சிறுகதையை, அது

ஏற்கனவே அவரது சிறுகதைத்தொகுப்பில் அல்லது சுஞ்சிகைகளில் வெளிவந்திருந்தாலும் கூட, கையளிக்குமாறு கேட்டிருந்தோம் எங்கள் டைய கோரிக்கையை மறுக்காமல், நாம் அணுகிய எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் தந்துதலினர். “காய்தல் உவத்தலின்றி” இலக்கியப்பணி ஆற்றவேண்டுமென்ற ஜீவநதியின் இலக்குக்கு கிடைத்த வெற்றி இது வாகும். இவ்வகையில் இந்நாலில் இடம் பெறும் சிறுகதைகளின் எழுத்தாளர்கள் அனைவருக்கும் “ஜீவநதி” நன்றியைத் தெரிவித்து கொள்கின்றது. இந்நாலின் தொகுப்பாசிரியர்களாக விளங்குபவர்கள் ஜீவநதியின் குடும்ப உறுப்பினர்களே. அவர்களுக்கும் தனிப்பட்ட ரீதியில் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

“ஜீவநதி சுஞ்சிகை ஆரம்பிப்பதற்கும், ஜீவநதி பதிப்பகத்தி னுாடாக நூல்களை வெளியிட்டு வைப்பதற்குமான உந்துதலையும், இலக்கிய பிரக்ஞாயையும் என்னுள் ஏற்படுத்தியதில், எங்கள் இல்லத்தில் மாதந்தோறும் இடம்பெற்று வரும் “அவை” (Forum) அமைப்புக்கு கணிசமான பங்குண்டு. “அவை” என்பது ஒரு முறைசாராத அமைப்பாகும். அறிவையும் அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளும் நோக்கில், அறிவுத்தேடல் உள்ளவர்கள். மாதந்தோறும் கூடிக் கலந்துரையாடும் நோக்கில் சந்திப்புக்களை “அவை” ஓழுங்கு செய்து வருகின்றது. அவையின் 50ஆவது நிகழ்வில் இச்சிறுகதைத்தொகுதி வெளியிடப்பட இருப்பதும் நிறைந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

“காலமும் ஆழிப்பேரலையும் யாருக்காகவும் காத்திருப்ப தில்லை” என்ற முதுமொழியன்றுண்டு. காலமே எமது வரலாற்றைப் பதிவு செய்து கொள்கின்றது. மனித வாழ்வின் துண்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் காலமே மருந்தாகிறது. இதனாலேதான் விடைகாண முடியாத புதிர்களுக்கும் தவறான புரிந்து கொள்ளலுக்கும் “காலமே பதில் சொல்லும்” என்று சொல்கிறார்கள் போலும். ஆனாலும், காலம் சொல்லும் பதிவுக்காக காத்திருக்காது எமது வரலாற்றை பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். காலநதியின் ஓட்டம் கற்குழிவை ஏற்படுத்தும் என்பது எமது அசையாத நம்பிக்கையாகும். இதன் காரணமாகவே இத்தொகுப்பு நாலுக்கு “காலநதியின் கற்குழிவு” என்ற பெயர்துட்டப்பட்டது.

நல்லமுயற்சியோன்றுக்கு எழுத்தின் மீது விகவாசம் கொண்ட அனைவரினதும் ஒத்துழைப்பு கிடைக்கும் என்பதற்கு இந்நாலின் வரவு சிறந்ததோர் உதாரணமாகும். இப்பயணத்தில் தங்களது பங்களிப்புகளை வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் மதிப்புக்குரியவர்களே. இந்நாலின் வரவுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கிய அனைவருக்கும் நன்றி

-க.பரங்கீரான்-

காலநியினுள்ளே...

- *தெனியான் *குப்பிளான் ஐ.சண்முகன்
- *செங்கை ஆழியான் *யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
- *குந்தவை *இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
*த.கலாமணி *க.சட்டநாதன்
- *க.தனிகாசலம் *கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்
*கே.ஆர். டேவிட் *நெடுந்தீவு மகேஷ்
- *வல்வை ந.அனந்தராஜ் *கண.மகேஸ்வரன்
- *வட அல்வை கே.சின்னராஜன் *மு. அநாதரட்சகன்
*ம.ஆனந்தராணி *சி.கதிர்காமநாதன்
- *ந.சத்தியபாலன் *பா.தனபாலன்
- *இ.இராஜேஸ்கண்ணன் *ச.இராகவன்
*தாட்சாயனி *கருணை ரவி
- *யோ.கர்ணன் *இ.க.முரளிதரன்
- *சித்தாந்தன் *மருதம் கேதீஸ்
- *கோகுல ராகவன் *ந.மயூரநுபன்
- *தானா. விஷ்ணு *வரணிபூரான் (ஜூனியர்)
- *சமரபாகு சீனா. உதயகுமார் *கார்த்திகாயினி சுபேஷ்
*துபின் *ந.குகபரன்
- *க.க.சிந்துதாசன் *த.அஜந்தகுமார்
- *ப.விஷ்ணுவர்த்தினி *க.பரணீதரன்

மனிதத்தின் மரண ஒலை

தெரு நாய்கள் குரைத்து அவன்
வருகையை அறிவிக்கின்றன.

வீதி ஒரத்து வீட்டு நாய்கள், தெருநாய்
களைத் தொடர்ந்து குரைக்க ஆரம்பிக்கின்றன.

அவன் வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

நாய்கள் குரைத்துக் குரைத்து அவன்
பின்னே சிறிது தூரம் ஓடிப் பார்க்கும். அவன்
வேகத்துக்கு நாய்களால் ஈடு கொடுக்க இயலாது
போகும். அவன் நடப்பது நடையா? அல்லது
ஓட்டமா? அப்படி ஒரு “ஜெற்” வேகம்! நாய்கள்
சிறிது தூரம் பின் தொடர்ந்து வரும், பின்னர்
சட்டென்று “பிரேக்” போட்டது போல நின்று,
திரும்பிப் போய்விடுவதுதான் வழக்கம். பின்னால்
நின்று சம்மா குரைப்பதும் அவசியமின்றித் தூரத்தி
வருவதுந்தானே நாய்களின் பிறவிக்குணம்! அவன்
வருகை இப்பொழுது அவைகளுக்கு ஒரு விளை
யாட்டு. அவன் நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவன் ஆகி
விட்டான். அவைகள் அவன் வருகையை இப்போது
அவ்வளவு கவனத்தில் கொள்வதில்லை. ஆனால்
பட்டி அறுந்த பழைய செருப்பைக் கால்களில்
கொழுவிக் கொண்டு “டக்கு... டக்கு” என அவன்
நடந்து வரும் சத்தம் நாய்களின் உறங்கும்
உணர்வைக் கலைத்து மெல்ல அருட்டி விடும்.

தெண்ணியான்

இன்று அவன் பழங்குசூருப்பு கொழுவி இருக்க வேண்டும்.

நாய்களின் குரைப்பொலி நெருங்கி நெருங்கி அன்மித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. வீதியில் இருந்து சற்றுத்தாரத்துக்கு அப்பாலுள்ள ஆலயத்துக்கு எதிரே அவன் வந்து விட்டான்.

“ஹாய்... கூ...கூ... ஒ...ஓ...” எனப் பலத்த குரல்கள் திடீரென எழுகின்றன. அவனை நோக்கிப்பலர் வீதிக்கு ஓடி வருகின்றார்கள்.

“அடே வேலு... வேலு” பெருஞ்சத்தமிட்டு கூவுகின்றார்கள்.

அவன் அஞ்சி அவர்களிடம் இருந்து தன்னைப் பாதுகாப்பதற் காக மின்னல் வேகத்தில் ஓடி வருகின்றான்.

அவர்கள் கீழே குனிந்து கையில் கிடைத்த கற்களை எடுத்து அவனை நோக்கி வீசிஏற்றிகின்றார்கள்.

கற்கள் வந்து பொலு பொலு என்று விழுகின்றன.

அவன் தனது வேகத்தை ஒரு கணம் தணித்து, கீழே குனிந்து ஒரு கல்லைக் கையில் எடுக்கின்றான். அவர்களை நோக்கி விசையாகத் திருப்பி ஏற்று விட்டு, ஓடி வந்து எதிர்ப்படவுள்ள எங்கள் வீட்டு ஒழுங்கையில் சடாரென்ற திரும்புகின்றான்.

அவனைத் தூரத்திக் கொண்டு வந்த இளைஞர்கள் கெக்கட்ட மிட்டுப்பலமாகச் சிரித்துக் கும்பாளம் போடுகிறார்கள். ஆலயத்து ஆலயர் நிழல் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் தஞ்சம். திரும்பிச் சென்று அங்கு ஆமர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

எங்கள் வீட்டு ஒழுங்கையில் அவன் தினமும் பல தடவைகள் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றான்.

இப்பொழுது அவன் ஒடிப்போகின்றவன். மீண்டும் திரும்பிவருவான். வரும்போது அவன் கையில் நிச்சயம் ஒரு தடி இருக்கும். அவனைத் தாக்குகின்றவர் யாராவது ஒருவர் தனியனாகச் சந்திக்க நேர்ந்தால், அவருக்கு ஒரு அடி போட்டு விட்டு ஓடித் தப்பி விடுகிறான். எல்லாப் பிராணிகளும் அப்படித்தானே! தான் தாக்கப்படும்போது எதிர்ப்புக் காட்டும். பாவம்! மனிதனுக்கு மாத்திரம் சில சமயங்களில் எதுவும் இயலாது போகிறது.

அவன் அதிகாலையில் எழுந்து விடுகின்றான். இரவு ஒன்பது பத்து மணிக்கும் வீதியில் வருகின்றான். ஓயாது ஊர்களைச் சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருப்பதே அவனுக்கு வேலை. அவன் சுற்றி அலைந்து கொண்டு வரும் ஊர்களின் எல்லைகளைத் தெளிவாகச் சொல்வதற்கு

இயலாது. எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னுள்ள ஒழுங்கையில் போய்க் கொண்டிருப்பான். நீண்ட நேரம் கழித்து கிழக்குப் பக்க பெரிய வீதியில் சென்று கொண்டிருப்பான். சில வேளையில் எங்கள் ஒழுங்கையில் சென்றவன் மீண்டும் இந்தப்பகுதிக்கு வராது தொலைந்து போகின்றான். வேறு சில தருணங்களில் கென்ற பாதையில் சற்று நேரத்தில் திரும்பி வருகின்றான். வெயிலென்ன, மழையென்ன, அவன் ஓட்டம் எதனாலும் தடைப்படுவதில்லை! அவன் இருவ எங்கே தங்குகின்றான்? காலையில் எப்பொழுது எழுந்து புறப்படுகின்றான்? இராக் காலத்திலாவது படுத்து உறங்குகின்றானா? அவன் பற்றிய விபரங்கள் யாருக்கும் தெரியாது.

சில சமயங்களில் நேருக்கு நேரே அவன் என்னைச் சந்தித்து விடுகின்றான். அப்பொழுதல்லாம் “போவிட்டு வாறன்... போவிட்டு வாறன்...” என்று கூறிக் கொண்டு என்னைக் கடந்து வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றான். நடையைப் போலவே அவன் பேச்சிலும் ஒரு வேகம்.

போகவிட்டு, பின்புறம் நின்று ஆழந்த துயரத்துடன் அவனை நோக்குகின்றேன்.

சற்று உள்வளைந்த கறுத்த உருவம். இடையிடை நரைத்துக் கொண்டு வரும் தலைமுடி. இரும்பாகத் தோன்றும் உடல் கட்டு, வேகமாக நடந்து வருகையில் எதிரில் வருகின்றவர்களை நியிர்ந்து பார்க்காத குளிந்த தலை. பழங்காலச் சுவர்மணிக்கூட்டின் பெண்டுலம் போலவும், இன்னொரு சமயம் பரதநாட்டிய அசைவு போலவும் ஒழுங்கமைந்த சமஅளவான தலை அசைவு. மருள்டு மருண்டு கூசிப் பார்க்கும் அச்சம் இழைந்த அரைக்கண் பார்வை. மந்திரம் போல ஒயாது சதா எதையோ மொலு மொலுத்துக் கொண்டிருக்கும்வாய்.

அரையில் கந்தல் துணிகளையே எப்பொழுதும் கற்றிக்கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றான். ஆள்கள் கட்டும் சாரம், பெண்கள் அணியும் மக்லி, பாவாடை இவைகளில் எதுவோ ஒன்றாக அது இருக்கும். முதல்நாள் கிழியாத ஆடையாக இருந்தால் மறுநாள் கிழிந்து தொங்கும். அவன் நடந்து நடந்து தசைநார்கள் வைரம் ஏறிப்போன கறுத்தத் தொடைகள் இரண்டும் கட்டின துணிக்கு வெளியே தெளிவாகத் தெரியும். கோவணம் சில சமயங்களில் கழன்று வாலாகத் தொங்கும். சில வேளைகளில் அதுவும் இருப்பதில்லை. அவன் அரையில் கட்டிய கந்தல் துணியால் எந்த விதப்பயனுமில்லாத நிருவாணியாக அவன் இருப்பான்.

அவன் யாரையும் துண்புறுத்துவதில்லை.

ஆனால் அவன் போய்க் கொண்டிருக்கும் பாதைகளில் குப்பை

மேடுகளில் கிடக்கும் பழைய காகிதங்கள், பிளாஸ்டிப் பொருட்கள், ரிஷ்யூப் பைகள், அட்டைப்பெட்டிகள், தகரப்பேணிகள் எவ்வக்களைக் கண்டாலும் அவை களைப் பொறுக்கி எடுப்பான். வீதியோர் வீடுகளின் வளவுகளுக்குள்ளே வேலிக்கு மேலால் அவைகளை வீசிவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருப்பான்.

வீட்டுக்காரர்கள் கண்டு சத்தும் போடுவார்கள். அவன் அதைப் பொருட்படுத்துவதில்லை.

ஓழுங்கையில் அவனை நான் சந்திக்க நேர்ந்தால் சில வேளை களில், “குளிக்கப் போறன்... குளிக்கப் போறன்” என்ற சொல்லிக் கொண்டு போகின்றான்.

“சரி... சரி... குளி...” என்கிறேன்.

“அடிப்பாள்களே... அடிப்பாள்களே...” எனக் கேட்கிறான்.

“இல்லை... குளி...” என்கிறேன்

நீராடுவதில் அவனுக்கு அலாதியான பிரியம். ஒரு நாளில் பல தடவைகள் நீராடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அந்த இன்பத்தைத் தானும் முழுமையாக அவன் அனுபவிக்க விடுகிறார்களில்லை.

ஆலயத்து வெளிவீதியிலுள்ள தண்ணீர்ப் பைப்பில் முன்ன ரெல்லாம் நீராடிக் கொண்டிருந்தான்.

இப்பொழுது அவனை யாரும் அங்கு அனுகவிடுவதில்லை. ஆலயத்தின் மேலான புனிதம் அவனால் கெட்டுப் போய் விடுகிறதாம்.

எங்கள் இல்லத்துக்கு எதிரில் பெரிய ஒரு வீதி. அந்த வீதியை அடுத்து கிழக்கே ஒரு பொது மண்டபம். அந்த மண்டபத் தேவைகளுக் காகப் பொருத்தி இருக்கிறார்கள் தண்ணீர்ப் பைப்புகள். அவைகளில் ஒன்று வீதியோரமாக வெளி மதிலில். அந்தப் பைப் எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னுள்ள ஓழுங்கைக்கு எதிரில்.

அவன் விரைந்து வருகின்றான். வீதியின் இரு பக்கங்களையும் அங்குமிங்குமாகத் திரும்பித்திரும்பி நோட்டமிடுகின்றான். எவர் அக்கையும் இல்லை. அரையிற் கட்டிய கந்தல் துணியைச் சடாரென்று அவிழ்த்து எதிரிலுள்ள மூலை வேலிக் கதிகாலில் போட்டு விட்டு, பைப்பைத் திறந்து விட்டு கோவணத்துடன் குந்துகின்றான்.

ரிஷ்யூப்பையைக் கிழித்துக் கட்டின கோவணம்.

தண்ணீர் சலசலத்தோடுகிறது. அவன் பல தடவைகள் பலமாக

வழைமொலக் காறிக் காறித் துப்புகின்றான்.

எல்லாம் சில கணங்கள்தான்.

“அடே... வேலு...!” சயிக்கிளில் வந்து கொண்டிருக்கும் யாரோ ஒருவன் உரத்துக் கத்துகின்றான்.

அவன் தூயித்துப் பதைத்துக் கொண்டு எழுந்து ஓடி கதிகாலில் தொங்கும் கந்தல் துணியை இழுத்தெடுத்துக் கொண்டு காகமாகப் பறக்கின்றான்.

வீதியில் வந்தவன் சயிக்கிளில் இருந்து கீழே இறங்கி, பைப்பி விருந்து வடிந்து பெருகிக் கொண்டிருக்கும் நீரை நிறுத்தி விட்டுப் புறப்பட்டுப் போகின்றான்.

அவனுக்குத் தண்ணீர்த்தாகம் எடுத்தால் இந்தப் பைப்புக்கு வருகின்றான்.

தண்ணீரை அளவாகத் திறந்து விட்டு, வாயைத் திறந்து பைப்பில் பொருத்திவைத்துக் குடிக்கின்றான்.

யாராவது கண்டு கொண்டால் போதும்.

“அடே வேலு...” எனச் சத்தும் போட்ட வண்ணம் தூரத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

அவன் தூகம்முற்றாகத்தீராது. அரைகுறையில் எழுந்து ஓடுகின்றான்.

அவனை இம்சைப்படுத்துவதற்கென்றே பலர் இருக்கின்றார்கள். காலத்தின் கோலமாக நவீனாலங்காரங்கள் எல்லாம் அவனில் செய்து பார்க்கின்றார்கள்.

இன்றைய நவநாகரிக இளைஞர்கள் போல அவன் தலை முடியை நன்றாக மேலே ஏறச் சிதைத்து அலங்காரம் செய்கிறார்கள். முகத்தில் ஒரு பாதி மழிக்கப்பட்டு மறுபாதி உரோமம் அடர்ந்து கிடக்கும். சில வேளைகளில் நாடியின் கீழ் குறுந்தாடி தொங்கும். முகத்தை மழிக்கும் போது தோலையும் சேர்த்து சீவியெடுத்த வடுக்கள் சிவந்து கிடக்கும்.

ஓரிரு தருணங்களில் அவன் பின்புறத் தோட்பட்டை கிழிந்து சிவந்து இரத்தும் கசிந்து வண்ணம் இருக்கும்.

வள்முறைச் சமூகத்தில் வளர்ந்த, கருணை, இரக்கம், மனித நேயம் எதுவுமில்லாத குருரப் பிறவிகளின் வன்கொடுமைகள் இந்தச் செயல்கள்.

அவன் என்ன உண்ணுகின்றான்? அவனுக்கு எங்கே உணவு கிடைக்கின்றது? எனக்குள்ளே எப்பொழுதும் அலை அலையாக ஓயாது

மனப்போராட்டம்.

ஒரு தினம் மனைவியிடம் கேட்கின்றேன்:

“வேலு பாவமப்பா... எப்பவாவது... இடையிடையே ஏதும் சாப்பாடு குடுத்தாலென்ன?”

“ஐயோ... அது வேண்டாம். அவனோடை ஒரு சங்காத்தமும் உங்களுக்கு வேண்டாம்”

பசித்தமுகம்பார்த்து தாராளமாக அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கும் என் மனைவி மறுக்க மாட்டாளென்று நம்பினேன். அந்த நம்பிக்கை அவன் விஷயத்தில் பொய்யாகிப் போனது எனக்குப் பெரிய ஏழாற்றம் தொடர்ந்து...

“அப்பிடிச் சொல்லாதையுங்கோ...? அவன் பாவம்” என்கின்றேன்.

“அவனிலே எனக்கு இரக்கமில்லை என்டு நினைக்க வேண்டாம். ஆனால் காலையிலே எல்லாரும் எழும்பி வேலைக்குப் போய்விடுவியல். நான் வீட்டிலே தனிச்சிருப்பன். குடுத்துக் காட்டினால்... அவன் வந்து நிற்பான்...” சொல்லும் பொழுதே மனைவிபதறுகின்றா.

“நல்லாப் பயம்பிடுகிறியள்... சரி... சரி... அதை விடுங்கோ!”

எந்த வீட்டிலாவது ஒரு கொண்டாட்டம் நடைபெற்றால் அவன் வேகமாக உள் நுழைந்து பலருக்கு மத்தியில் கதிரையில் அமர்ந்து கொள்ளுகின்றான். தேநீர் வழங்கும் சந்தர்ப்பமாக இருந்தால், “தேத்தன்னி... தேத்தன்னி...” என்கிறான்.

உறவினர்கள், நண்பர்கள் எனப்பலர் நிறைந்த சபைக்குள்ளே வேண்டப்படாத ஒருவனாகவே அவனை நோக்குகின்றார்கள். தாமத மின்றி விரைவாக அங்கிருந்து அவனை அனுப்பி வைக்க விரும்புகிறார்கள், உடனே அவனுக்குத் தேநீர் கொடுக்கின்றார்கள். அதைக் குடித்து முடித்து விட்டு, “கப்”பை நீட்டிக் கொண்டு திரும்பவும் “தேத்தன்னி... தேத்தன்னி...” எனக் கேட்கின்றான். அவன் விருப்பம் போல மறுபடியும் தேநீர் கிடைக்கும். மூன்று, நான்கு “கப்” தேநீரைக் குடித்து முடித்து விட்டு பட்டென்று எழுந்து செல்லுகின்றான்.

மதிய வேளாயாக இருக்குமானால், கோப்பையில் சோறு கறிகளைப் போட்டு வந்து அவனிடம் நீட்டுகின்றார்கள்.

அவன் அந்த உணவைக்கை நீட்டி வாங்குவதில்லை, “பார்சல்... பார்சல்...” என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றான்.

உடனடியாகச் சோற்றுப் பார்சல் ஒன்றைக் கட்டி வந்து அவன்

கையில் கொடுக்கின்றார்கள்.

அதை வாங்கிக் கொண்டு கையைத் தூக்கி இரண்டு விரல்களையும் நீட்டிக் காட்டி, “இரண்டு... இரண்டு” எனக் கேட்கின்றான்.

இன்னொருபார்சல் கணக்கமில்லாது அவன் கையில் கிடைக்கிறது.

அவன் எழுந்து மடித்துக் கட்டிய துணியின் மேல்பட்டை அவிழ்த்து பின்புறத்தில் அதனை வைத்து மீண்டும் முன்போலக் கட்டிக் கொண்டு நடந்து போகின்றான். அந்தப் பார்சல்கள் ஆடிஆடி அவனது பின்புறத் தொடைகளில் தட்டிக் கொண்டிருகின்றன.

நான் வளவுக்குள்ளே கிணற்றில் நின்று குளிக்கின்றேன்.

“ஆடி மாதம் எப்ப... ஆடி மாதம் எப்ப...? யாரோ வினவுவது வந்து என் செவிகளில் விழுகிறது.

நான் நிமின்து வீட்டு வேலிக்கு வெளியே பார்க்கின்றேன்.

அவன் ஒழுங்கையில் நின்று கொண்டிருக்கின்றான்.

“அதுக்கு நாள்க் கிடக்கு...” என்கிறேன் சுருக்கமாக.

“இப்ப... ஆனி... பிறகு ஆடி...”

“ஓ மோம்”

“ஆடி... ஆடி அமாவாசை...” என்கின்றான் அவன்.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. அவன் உள்ளுணர்வை மேலும் புரிந்து கொள்ளும் நோக்கத்துடன் “சித்திரை... சித்திரைப் பறுவம்” என்கின்றேன்.

“அது முடிஞ்சிது... அது முடிஞ்சிது...” என்று கூறும் போது இது வரை நான் காணாத ஒரு தனி ஒளி, அவன் அரைக்கண் பார்வையில் பின்னிமறைகின்றது.

ஓ... அவனுக்குள் ஞாம் அவன் அன்னையும் பிதாவும் தெய்வங்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்!

அவன் வேகமாக அங்கிருந்து கிளம்புகின்றான்.

சிலநாட்கள்கழிந்து போயின். இன்று ஆடி அமாவாசை நோன்புநாள்.

நானும் மனைவியும் தாய் தந்தையை இழந்தவர்கள்.

நாங்களிருவரும் இன்று எங்கள் தந்தையரை நினைத்து விரதம் அனுஷ்டிக்கும் தினம்.

அதிகாஸையில் எழுந்து வீடு வாசல் கழுவித்துடைத்து புனிதப் படுத்தி, தானும் தலையில் நீரை ஊற்றித் தோய்ந்து முடித்து, வீட்டு முற்றத்தில் பூரண கும்பம் வைத்து சமையல் வேலைகளை மனைவி ஆரம்பித்துவிட்டார்.

சமையல் காரியங்கள் நிறவை பெறும் தறுவாயில், நான் தலை தோய்ந்து முடித்து படையல் செய்யும்காமி அறைக்கு வந்து சேருகின்றேன்.

மனைவியும் பிள்ளைகளும் அதிசயமாக இன்று என்னைப் பார்க்கிறார்கள்.

வழமையாக படையல் செய்து முடிந்து பின்பு என்னை அழைப்பார்கள். நான் அறைக்குள் புகுந்ததும் மனைவி திருநீற்றுக் தட்டைத் தாக்கித் தருவார். நான் திருநீற்றில் தொட்டு நெற்றியில் பூசிக் கொள்வேன். மனைவி சந்தனங்க் கிண்ணத்தை கையில் எடுத்து எனது நெற்றியில் பொட்டு வைய்ப்பார். பிறகு தண்ணீர்ச் செம்பை கையில் தர, நான் கைகளைக் கழுவிக் கொண்டு வந்து படையல் சோற்றுக்கு முன்னே அமருவேன்.

அந்தச்சமயம் எரிந்து கொண்டிருக்கும் குத்து விளக்கை மனைவி உடனே அணைத்து விடுவார். இன்று விரதப் படையல் படைக்க ஆரம்பிக்கும் வேலை நான் உள்ளே வந்து நிற்கின்றேன்.

மனைவி தலைவாழை இலைகள் இரண்டினை எடுத்து, பரப்பி வைத்து தண்ணீர் தெளிக்க ஆயத்தமாகின்றார்.

“இன்னொரு இலை போடுங்கோ...!” என்கிறேன் நான்.

மனைவி தலை நிபிர்ந்து என்னை ஒரு முறை பார்க்கின்றார்.

பிள்ளைகளுக்கும் ஒன்றும் விளங்க வில்லை.

இறுக்கமான எனது மொனம் அவர்கள் வாய்த்திறக்காது தடுக்கிறது.

பிதிர்ப்படையல் செய்து முடிந்து, நான் உணவு உண்டு முடிக் கின்றேன். மேலதிகமாக இருக்கும் படையலை ஒரு பார்சலாக கட்டுவித்து வாங்கிக் கொள்கின்றேன். இன்னொரு பார்சலும் வேண்டுமென கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்கின்றேன்.

இன்று பல தடவைகள், எங்கள் வீட்டு ஒழுங்கையில் அவன் வந்து போய்விட்டான்.

அவன் வருகையை நான் எதிர் பார்த்து காத்திருக்கத் தொடங்கிய பின்பு நீண்ட நேரமாக அவன் வரவில்லை.

நான் நீண்ட பொழுதாக காத்திருக்கின்றேன். எனது உள் மனம்

சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது அவன் வருவான் என்று.

எனது நம்பிக்கை பொய்யாகவில்லை. மாலை மங்கி இருள் படர்ந்து கொண்டிருக்கும் நேரம் அவன் வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

நான் ஒரு ரிச் பையுக்குள் போட்டு வைத்திருக்கும் சோற்றுப் பார்சலை கையில் தூக்கிக் கொண்டு வீதிக்கு விரைந்து வருகின்றேன். அவன் என்னைக் கடக்கும் சமயம் “வேலு” என மெல்ல அழைக்கின்றேன்.

அவன் வேகம் தடைப்படுகின்றது.

எதிரில் வேலி ஓரமாக ஒதுங்கி நின்று வழமையான தலை அசைவுடன் அரைக் கண்களால் கூசிப் பார்க்கின்றான்.

நான் குறிப்பாக அவனை நோக்குகின்றேன்.

வயிறு நன்றாக ஓட்டிக்கிடக்கின்றது.

நான் அவனை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்து “வேலு, இண்டைக்கு அமாவாசை விரதம் தானே!” கேட்கின்றேன்.

அவன் “ஆம்” எனத் தலை அசைக்கையில், அன்று நான் கண்ட அந்த ஒளி ஒரு கணம் திரும்பவும் கண்களில் மின்னிமறைகின்றது.

“இது அமாவாசைப் படையல், கொண்டு போய்ச் சாப்பிடு. அவன் கையில் பார்சலைக் கொடுக்கின்றேன்.

“இரண்டு..., இரண்டு என இரண்டு விரல்களை விரித்துக் காட்டுகின்றான்.

“இரண்டு... இருக்கு...” என்கிறேன் நான்.

ரிச்யூப்பையைத் திறந்து பார்க்கிறான். திருப்தியுடன் தலை ஆட்டுகின்றான். கட்டியிருக்கும் துணிக்குள் வழமைபோல பார்சலை வைக்கின்றான்.

“தோய் வேணும், தோய் வேணும்” எனச் சொல்லிக் கொண்டு வேகமாக நடக்கின்றான்.

நான் மன்றிறைவோடு வீட்டுக்குள் திரும்புகின்றேன்.

சில மணி நேரம் கழிந்து இருக்கும், பைப் நீர் சலசலத்து ஒடிக் கொண்டிருக்கும் சத்தும் எழுகின்றது.

அமாவாசை இருள் தன்னைத் தவிர வேறு எதனையும் காட்டாத, தடித்துக் கணத்த கும்பிருட்டு.

ஆடி அமாவாசை விளையாட்டுப் போட்டியில் பங்குபற்றி,

வெற்றிக்களிப்புடன் மோட்டார் சைக்கிள்கள் வீதியில் சீறிக் கொண்டு வருகின்றன.

அவன் பைப்புக்கு கீழே குந்தியிருந்து தலை தோய்ந்து கொண்டிருக்கின்றான். மோட்டார் வைக்கிள்கள் ஒளியைப் பாய்ச்சிய வண்ணம் வரிசையாக வருவது கண்டு, இருளை மாத்திரம் கோவண்மாக கட்டியிருக்கும் அவன் தூடித்துப்பதைத்து எழுகின்றான்.

“ஹாய்...ஹாய்... எடே வேலு... என்ன வேலை எடா செய்கிறாய்.” மோட்டார் சைக்கிள்களின் வெளிச்சத்தை அவன் மேல் பாய்ச்சுகின்றார்கள்.

அவன் ஒரு கணம் நிலை தடுமாறி பதகளிக்கின்றான்.

அடுத்த கணம் குதித்துப் பாய்ந்து வீதியைக் கடந்து வேலியில் தொங்கும் சோற்றுப் பார்சலைப் பற்றிப் பிடிக்கத் தாவுகின்றான்.

மோட்டார் சைக்கிள்கள் அவனை முட்ட வருவது போல நெருக்கமாக... மிக நெருங்கி... வந்து அவன் மீது ஒளியை வீசி அவன் முதுகில் பளாரென அடிக்கின்றான்.

“டேய் வேலு சம்மா நிற்கிறான்டா...! அம்மணமாக ஒடு கிறான்டா...! ஹாய்... வேலு... டேய் வேலு...” எனக் கூக்குரலிட்டு, அவனை முன்னே ஓட விட்டு, ஒளி வெள்ளத்தில் மூழ் கடித்தவாறு பின்தொடர்ந்து போகின்றார்கள்.

அவன் நீர் சொட்டச் சொட்ட நிர்வாணமாக ஒடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அவன் நிர்வாணம் பார்த்து இரசித்த வண்ணம் அவனைப் பின் தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவன் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கும் இயலாது முச்சுப் பிடித்து வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அவன் நீராடிக் கொண்டிருந்த தண்ணீர்ப் பைப் எதிரில் நிற்கும் கிழவு மரக் கிளையில் அவன் அவிழ்த்துப் போட்ட கந்தல் துணி அருகே, தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது அந்தச் சோற்றுப் பார்சல்.

தரு

இன்றைக்கு பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் எனக்கு அவள் அறிமுகமானாள். ஒரு நண்பன் அவளை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான். இராஜ கம்பீரமான தோற்றத்தில் பெண்மையின் வசீகரங்களுடன் அவள். ஒரு விடாப்பிடியான எடுத்தெறிந்த பேச்சு. எவரையும் என்னால் அடிமை கொள்ள முடியும், பணிய வைக்க முடியும் என்ற வீம்பு.

எனக்கு அவள் ஒரு சவாரஸ்யமான பொருளானாள். ஓர் இனிய சவாலாகத் தோன்றி னாள். அவளை வெற்றி கொள்ளும் முயற்சியே அக்காலத்தில் எனது வாழ்வாயிற்று. அவளை அவள் போக்கிலேயே இயங்க விட்டு பின்கட்டி இழுப்பதாய், நூல் மாட்டிய பம்பரம்போல் ஒட விட்டு தீடுமென இழுத்து நிறுத்துவதுமாய்... நூலுடன் சேர்ந்து கழன்று தானாக நிதான மடைந்து நிற்பதாய்... ஆரம்ப காலங்கள் இப்படி... இப்படியே...

அந்தக் காலங்கள் சந்தோஷமான காலங்கள் தான்.

அதற்கு முந்திய வெட்டவெளிப்பாலையில் அலைந்த காலங்கள்; ஒரு தருவைத் தேடி,

ஒரு இலையைத் தேடி, ஒரு தளிரைத் தேடி, ஒரு மலைரைத் தேடி அலைந்த காலங்கள். ஒடு, ஒடு ஒடென விரட்டும் பாலைவளியின் கொடுமை. ஒடி, ஒடி வியர்த்துக் களைத்துச் சோர்ந்து... மீண்டும் ஒடி... மீண்டும் களைத்து... மீண்டும்... மீண்டும்...

அப்போதுதான் ஒரு காட்டு மலராய், ஒரு முரட்டு கவிதையாய், ஒரு புன்னகையாய் அவள் அறிமுகமானாள்.

காட்டுப் பாலைவளி அந்தகாரத்தில் அவனும் அலைந்திருக்க வேண்டும். அந்தச் சந்திப்பை ஒரு தருவின் நிழலாய் நான் நினைத்தது போலவே அவனும் நினைத்திருக்க வேண்டும். அது எங்கள் களைப்பைய் போக்கும். வசந்தத்தை உனர் வைக்கும், கானம் இசைக்க வைக்கும். கைகோர்த்து உலாவி, கதைத்து, சிரித்து, சல்லாபித்து... வாழ்வே இன்பமானது... வாழ்வே இன்பமானது என்று பிரகடனம் செய்ய வைக்கும். என்ன...? என்ன...? என்ன!

அந்தக் காட்டு மனிதன் எங்கையோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வேண்வாக்கொண்ட ஒரு பயங்கர மிருகத்தின் பார்வையாய் அவன் பார்வை எனக்குப்பட்டது. ஒரு பழகிய மிருகத்தின் குழைவும் கானப் பட்டது போல இருந்தது. எதுவித கூச்சநாச்சமும் இல்லாமல் எதுவித பயத்தியும் இல்லாமல் அந்தக் காட்டு மனிதன் எங்கள் தருவின் கீழ் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தான். எங்களையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இங்கிதமல்லாத காட்டு மனிதன்.

“ப்ரேமி அவனைப் பார்த்தாயா? எங்களையே வெறித்துக் கொண்டு...”

“இல்லை இல்லை அவன் பார்வை இயற்கையிலேயே அப்படித்தான்”

“ஏற்கனவே அவனை நீ அறிவாயா?”

“அலைந்து திரிந்த காட்டு வாழ்க்கையில் அவனை அவ்வப்போது எழிர்ப்பட்டதுண்டு”

ப்ரேமி அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் பார்வையில் ஒரு வாத்சல்யத்தின் குளுமை இருந்தது போலப் பட்டது.

அவன் அப்படியே வெறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தத் தரு எங்களுக்கேயான தருவாயிற்று. தருவின் நிழல்

எப்போதும் குனுமையாகத்தான் இருந்தது. வெளியே இப்போதும் ஒட்ட ஒட்ட விரட்டும் அந்தப் பாலைவளியின் கொடுமை தொடரலாம். எத்தனையோ நெஞ்சங்கள் தருவின் குளிர்மைக்காய் ஏங்கலாம். அலைந்து அலைந்து உருக்குலையலாம். வாழ்வுப் பாதையில் ஒரு போதும் தருவின் நிழலைக் காணாது மாய்ந்து போகலாம். கொடுமை!

ஆனால், நான் அதையெல்லாம் மறந்தாயிற்று! தருவும் குளிர் நிழலும், நிலவும் இனிய கானமும், வசந்தத் தென்றலும், அழகிய காலையும்... மாலையும், நானும் ப்ரேமியுமாய்...

ஆனால், அந்தக் காட்டு மனிதனின் வெறித்த பார்வையும் அவனிலான ப்ரேமியின் வாத்சல்யமும்...

குளிர் தருவின் கீழும் பாலையின் வெப்பக் காற்று புகுந்தது போல இருந்தது. என்னால் தாங்க முடியாது போயிற்று. பயமும், கிளேசமும், வெறுப்பும் மேலோங்கிறது.

அந்தக் காட்டு மனிதனை தருவின் நிழலினின்றும் தூரத்தினால், எல்லாம் பழையபடியே ஆகலாம் போலிருந்தது. ஆனால் அவன் அசையாத பிடிவாதத்துடன் அப்படியே இருப்பான் போலிருந்தது. அவன் மேல் ப்ரேமி காட்டும் வாத்சல்யம் தயக்கத்தைத் தந்தது.

என்றாலும் ஒரு நாள் கேட்டேன்.

“ப்ரேமி இங்கேயும் இந்தத் தருவின் கீழும் பாலைவளியின் வெக்கையை உன்னால் உனர முடியவில்லையா?”

“இல்லையே” என்றாள் வெறிதாய்...

“நான் உனர்கிறேன். என்னால் தாங்க முடியாது போல இருக்கிறது. அந்தக் காட்டு மனிதன் இங்கிருப்பதால் தான் இப்படி நேரிடுகிறது போலும்”

“இல்லையில்லை, எல்லாம் உங்கள் மனப்பிரமை” என்றாள்.

என்றாலும் அந்த வெக்கையை என்னால் உனர முடிந்தது. மேலும் மேலும் உக்கிரமாக...

காட்டு மனிதன் தருவின் நிழலில் மேலும் சூடிய சுயாதீனத்துடன் உலாவத் தொடங்கினான். தன்மீதுள்ள ப்ரேமியின் வாத்சல்யம் அவனுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும். அவன் சூடியதெரியத்துடன் தருவின் நிழலில் அத்துமீறிப் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தான். ப்ரேமியின்

வாத்சல்யம் கலந்த பார்வைகள்... புன்னகைகள், நிமிர்ந்தால்... திரும்பினால்... அசைந்தால்... அதற்காகவே காத்திருப்பவனாய்... எங்கோ வெறிப்பதாய் பம்மாத்துப் பண்ணிக் கொண்டு, தலையை மடக்கிப் படுத்துக் கொண்டு... இடையிடையே பாட்டுகளும் பாடிக் கொண்டு...

“ப்ரேமி என்னால் இந்த வெக்கையைத் தாங்க முடியவில்லை. நான் அந்தக்காட்டு மனிதனை இந்த இடத்தை விட்டே தூரத்துப் போகிறேன்.

“பாவம் அப்படி செய்யாதீர்கள். அந்தரித்த சீவன்; இந்த நிழலே தஞ்சமென வந்திருக்கிறது. இன்னும் நாலைந்து மாதத்தில், இவ்வளவு நாளும் அலைந்த அதன் களைப்பு சற்றே தீர்ந்த பிறகு, வேண்டு மென்றால்...”

எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. காட்டு மனிதன் சுயாதீனமாகவே இயங்கினான். ப்ரேமி மேலேயே என் கட்டுப்பாடு கூடிற்று. நிமிரக் கூடாது, திரும்பக்கூடாது. அசையக்கூடாது,

கூர்மையாகப் பார்க்கக்கூடாது புன்னகைக்கக் கூடாது.

“எப்படி? எப்படி என் அடக்குமுறை”

அவளைச் சந்தித்த தொடக்க காலத்தைப் போலவே, இப்போதும் என்னால் அவளையே சுற்றிக்கொண்டு தீரிய முடியுமா? நானில்லாத வேளைகளில் அவள் நிமிருவாள்; திரும்புவாள்; அசைவாள்; பார்ப்பாள். அந்த வேதனையிலும் இந்த வேதனை பரவாயில்லைப் போலப்பட்டது. நானிருக்கும் போதே, நான் இல்லை என நினைத்துக்கொண்டு நிமிர திரும்ப, அசைய, புன்னகைக்க...

அது மகா மகா வேதனையாயிற்று.

காட்டு மனிதன் என்னுடனேயே மோதத் தொடங்கினான் அவ்வப்போது சிறுசிறு மோதல்கள் நடந்தன. நான் வலிமை பொருந்திய வனாகவும், தருவின் நிழலிலே கூடிய காலம் இளைப்பாறித் தென்பு பெற்றவனாயும், தருவிற்கும் - நிழலுக்கும் உரிமை பூண்டவனாயிருந்தும், அவ்வப்போது அவன் கையும் மேலோங்கியதுண்டு. மாறாகத் தளர்ந்த காலங்களில் அவன் என்னுடனேயே குழைந்து பேசி மன்றாடியதுண்டு.

ஓருநாள் சிறுமோதலின் பின் அவன் திடீரென உரத்த குரலில் பிரகடனம் செய்தான்.

“இந்தத் தருவின் நிழல் உனக்கு மட்டும் உரிமையானதல்ல. இந்த தருவின் நிலம் உனக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல”

என்னால் என் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. என் பறேமியும்... என்னுடன் தருவிற்கும் நிழலிற்கும் நிலத்திற்கும் உரிமை பூண்ட என் பறேமியும்... அதைக்கேட்டுக் கொண்டு பேசாமல் நின்றாள்.

அன்று இரவில், அமைதியற்ற உரக்கத்தின் பின் - தீட்டரெ விழிப்பு வந்த அதிகாலைப் பொழுதில் நான் என்னையே சுயவிசாரணை செய்யத் தொடங்கினேன். “நான் யார்? காட்டு மனிதன் யார்? தருவின் நிழலிற்கும்? நிலத்திற்கும் உரிமையானவன் யார்? எப்படிக் காட்டு மனிதனால் அந்தப் பிரகடனத்தை விட முடிந்தது...?”

“பேசாமல் செத்துத் தொலை!”

என்னால் சாக முடியவில்லை.

பாலைவனவெளியின் வெக்கை தாங்க முடியாத அளவிற்கு மோசமாயிற்று!

சொல்லில் அடங்காத வேதனையோடு நான் உழன்று கொண்டு...

தருவின் நிழலிலே நரகமாயிற்று.

இப்போதெல்லாம் பாலை வெளிக்கும், தருவின் நிழலிற்கும் வித்தியாசம் இல்லை என்றாற்போல ஆகிவிட்டது! பாலை வெளியிலும் பார்க்கத் தருவின் நிழலே கொடுமையானது என்று கூடப்பட்டது. அந்தத் தருவின் நிழலைவிட்டு ஓடி விட்டால் அந்த வேதனை வெக்கை குறையுமென்று கூடப்பட்டது.

ஆனால் ஓடமுடியவில்லை, “இந்த வேதனைகளிலேயே உழன்று, உழன்று வாழ்ந்து முடி” என்று சபிக்கப்பட்டே பிறந்தவனாக, அவற்றை மேன்மேலும் கூமந்து கொண்டு...

இடையிடையே வசந்தத்தின் வர்ணங்கள், இடையிடையே கண்ணீர்ப் பெருமூச்சுக்கள், இடையிடையே மோதல்கள், இடையிடையே சமாதானங்கள், குமைச்சல்கள், அதுசைகள், அற்ப சந்தோஷங்கள் என்றவாறு...

அந்தரித்த சீவனாக வந்த காட்டு மனிதன் இப்போது அங்கேயே காலூன்றி விட்டான். ஆலோசனை, அபிப்பிராயங்கள் சொல்லத்

தொடங்கினான். கர்வம் பிடித்த ஒரு வேலைக்காரனைப் போலவும் செயற்பட்டான். எடுத்தெறிந்து பேசினான். “நீயார், எங்களைக் கேட்க...” என்றவாறு நடந்து கொண்டான்.

ஒரு நாள் கேட்டேன். கடுமையான தொனியில் விடாப்பிடியாகத் தான் கேட்டேன். அப்போதுப்ரேமியும் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவன் சொன்னான், மெதுமையான குரலில்தான் சொன்னான். “உனக்குநான் துரோகம் செய்யப்போவதில்லை”

உலகம் எல்லாமே அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றாற் போன்ற மௌனம்... மௌனம்... பெரிதாய் கனக்கும் மௌனம்! ஆடாது அசையாது நிற்கும் ப்ரேமியைப் பார்த்தேன். மௌனம்... மௌனம்... மௌனம்.

தரு பெயரளவிலேயே தருவாயிற்று, எல்லாமே கொதிக்கும் அனல் கக்கும்பாலைவெளியாயிற்று.

இந்தக் கனவு எனக்குக் கற்றுத்தந்த படிப்பினைகள் மூன்று.

- கெக்கட்டமிட்டுச் சிரிப்பவன் விக்கி விக்கி பெருங்குரலெடுத்து அழுவது மாதிரி, அதிகமான இன்பங்களை அனுபவிப்பவன், அதிகமான துன்பங்களையும் அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும்.
- எந்தச் சுதந்திரமான உணர்ச்சியையும் பயங்கரமான அடக்கு முறைச் சட்டங்களால் அழித்துவிட முடியாது.
- ஊற்றுப் போன்று இயல்பாகவே கிளரும் அன்பை வற்புறுத்தல் களினால் ஏற்படுத்தவும் முடியாது. அடக்கி விடவும் முடியாது.

ஆனால், மகா சனங்களே மேலும் ஒன்று சொல்வேன். வாழ் வியக்கமே இன்ப நாட்டமாகும் போது, நீங்கள் வேதனைகளை மகா கொடியபயங்கரமான வேதனைகளைச் சுமக்கத் தான் வேண்டும்.

இந்தச் சிலுவையிலிருந்து யாரும் மீட்சி பெற்றுவிட முடியாது.

கீரிமதைக் குளியலும் குவில் கள்ளும்

எல்லோரும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அள்ளுப் பட்டார்கள். ஏ-7 பாதை திறந்த பின்னர் யாழ்ப் பாணத்திற்குப் போக வேண்டுமென்ற திலை நாயக்காவின் ஆசை எனக்கு நியாயமாகவேபட்டது. நானும்யாழ்ப்பாணம் சென்றுவெகுநாட்களாகின்றன.

புறப்பட்டோம் வண்ணியின் ஊடாக் பஸ் சென்ற போது வீதியின் இருபக்கங்களிலும் சேத முற்றிருக்கும் கட்டிட இடிபாடுகளைப் பார்த்து அவன் நெகிழ்ந்து போனான். எவ்வளவு சேதம்? இதற்கு ஒரு முடிவில்லையா? இப்படியா ஒருவரை ஒருவர் மோதிக் கொள்வதா? குணசிங்கன் இப்ப உங்க தமிழருக்கு நல்ல தலைமையில்லை. ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக் கொள்கிறீர்கள் ஆரம் பத்தில் இருந்ததைப் போல பொன்னம்பலம், இராமநாதன், மகாதேவா போல இணக்க அரசியல் பேசுபவர்கள் இன்றில்லை. பொன்னம்பலம், செல்வ நாயகம், அமிர்தவிங்கம் போல அஷிஞ்சையவிரும்பி போராடிய தலைவர்களுமில்லை. சாகடித்து விட்டர்கள் உங்களுக்கு இப்போது தலைவர்கள் எவருமில்லை. தமிழர் சமுதாயம் திண்டாடுகின்றது அதெல்லாம் ஏனிப்ப? கடைசியில் எஞ்சியது ஆழிவு தான். உன்னை கடைசியாக ஒன்று கேட்கின்றேன் இப்ப குளிக்கிறதுக்கு கீரிமலையும் அங்கத்த கள் ஞும் இருக்குதா? அவை பாதுகாப்பு

வலயத்துக்க அடங்கியிருந்ததாமே? என்றான் திஸ்நாயக்க.

அங்கெல்லாம் இப்ப போகலாம் விட்டுவிட்டார்கள். ஆயி குடியிருக்க விட்டுட்டது. கீரிமலையில் குளிக்கலாம் கூவிலிலும் பிரெஸ்ஸாக கள்ளும் குடிக்கலாம் திஸா என்றேன்.

திஸ்நாயக்க குடும்பத்துடனான பழக்கம் இன்று நேற்றானதல்ல. இருபது வருடங்களுக்கும் மேலானது. கலியாணமான கையோடு மனைவி யுடன் கொழும்பில் குடியேறினேன். வெள்ளாவத்தை தமிழ் சனங்களோடு கிடந்து அவிய அவ்விடத்து வீட்டு வாடகை இடமளிக்காமையால் காலி வீதி வழியாக இடம்பெயர்ந்து மொற்றுவையில் திஸ்நாயக்க வீட்டு அனைக்லில் சீவிக்கத் தொடங்கினோம். அவன் என் அலுவலக நண்பனாக வேறு அமைந்தான். குடும்ப நண்பர்களானோம். நானும் அவனும் அடிக்கடி யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருவோம். அவனுக்கு யாழ்ப் பாணத்தில் பிடித்தவை கீரிமலைக் குளிப்பும் கூவிலில் கிடைத்த சுவையான கள்ளும் தான்.

கூவிலுக்கு அவன் புதியவனல்ல. அவன் மனைவி எச்சரித்தாள் சம்மா அவரை கூவிலுக்கு கூட்டிப்போகாதையுங்கோ... உங்கட பள்ளிக் கூட கெட்ட பழக்கத்தை அவருக்கும் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டாம் வேணுமென்டால் சம்மா கீரிமலையில் மூழ்கிவிட்டு வாருங்கோ சொல்லிப்போட்டன். தென்னிலங்கையிலிருந்து வருபவர்களின் தாகம் கூவிலால் தான் தணியும் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. எனக்கே கூவில் கள்ளின் ஒருவகை இனிப்பும் புளிப்பும் நாவூற்றுவைக்கும் போது திஸ்நாயக்க எம்மட்டில்?

அது என்ன விசேடமோ புரியவில்லை. யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டிலேயே கூவில் கள்ளுக்குத் தனி மதிப்பு. கல்யாணமான புதிதில் ஏற்பட்ட குசியில் நான் பாடசாலையில் ஏ/ல் படிக்கிற காலத்தில் வகுப்புக் களுக்கு கட் அடித்து விட்டு கூவிலுக்கும் கீரிமலைக்கும் நண்பர்கள் சிலருடன் வாறுதை மனைவியிடம் சொல்லியிருந்தேன். இது இன்று பிழையாகிவிட்டது. அம்மாகூட அந்தக்காலத்தில் எச்சரித்திருந்தாள்.

ஒரு நாளைக்கு கொப்பரிடம் அகப்படப் போறியன். கொப்பரும் கூவில் சின்னராசாவிடம் கள்ளுக்குப் போறவர்...

ஜயாவா?

ஓமோம் ஜயா தான்... ஏன்?

எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. ஜயா பெரிய ஆசார அனுஷ்டானம் உடையவர். வெள்ளிக்கிழமை நாட்களில் முழு விரதம். வீடு முழுவதும் கழுவி மெழுகவேணும். மரக்கறி சமைக்க வேண்டும். அம்மாவும்

தோய்ந்து ஆசாரமாக சமைப்பாள். ஜயா உடல் முழுவதும் திருநீறுக் குறிகள் வைத்துக் கொள்வார். சமயச்சடங்குகளை கடுமையாகக் கடைப் பிடிப்பார். அப்படிப்பட்ட ஆசாரசீலர் கள்ளுக்குடிக்க கூவிலுக்குப் போகிறது வியப்பாக இருந்தது. அந்த கெட்ட பழக்கம் தான் அவசருக்கு கிழமையில் ஒரு நாளைக்காவது கூவிலுக்குப் போகாதிருக்க மாட்டார்?

திஸ்நாயக்க மகிழ்வடன் என்னைப் பார்த்தான்.

முதலில் உம் வீட்டுக்குத்தானே போறம். நாளைக்கு முதல் அலுவலா கீரிமலைக்குப் போவம். அது சரி குணம் இரண்டு பெயர்கள் இருக்கின்றன என்றன. வீட்டில் உன்னை நற்குணம் என்கிறவை. மற்றப்பெயர் என்னடாப்பா..?

ஓ... அதுவா என்றை ஜயாவுக்கு ஒரு குணம். கச்சேரிக்குப் பெயர் பதியப் போயினம். அப்படிப் பெயர் பதியேக்க அம்மா சொன்ன பெயரைப் பதியாமல். தன் மனதில் பட்ட பெயரைப் பதிந்து விடுவார். அதனை வீட்டாருக்கும் சொல்லமாட்டார். எனக்கு குணசிங்கம் என்று பெயரைப் பதிந்து விட்டார். ஜி.சி.ஏ.எல் எடுக்கேக்க அந்தக்காலத்தில் ஒரிஜினல் பேர்த் சேர்திபிக்கெற் கேட்பினம். அப்பத்தான் குணசிங்கம் என்று தெரிந்தது. இப்பனக்கு இரண்டு பெயர்கள்.

கூவிலில் தம்பிபிள்ளை வீட்டுக் கள்ளுக்கொட்டில் எமக்கு அந்தக்காலத்தில் நன்கு பழக்கமானது. படிக்கிற மாணவர்கள் எல்லாம் ஒதுக்கமாக இருந்த அந்தக் கொட்டிலுக்குத்தான் போவார்கள். மாணவர்களுக்கென விணேச கவனிப்பு அங்கு நடக்கும். மாணவர்கள் பிளாய்களை ஏந்திக்குந்துவதற்கென தனியான பணங்குத்திகள் கொட்டிலுக்கு ஒதுக்கமாகப் போட்டிருக்கும். மாணவர்களுக்கென குருத்தோலையிலும் தம்பிபிள்ளை புலா செய்திருப்பான்.

கண்டவை வாய் வைக்கிற புலாக்களைப் பொடியளுக்கு கொடுக்கக்கூடாது என்பார்கள். தம்பிபிபிள்ளைக்கு உதவியாக ஒரு இளம்பெண் அள்ளும் - அது அவன் தங்கையாக இருக்க வேண்டும் - இருப்பாள் அவர்களது பிளாய்களில் கள்ளை அலுமினிய அளவுக் கிண்ணத்தில் அள்ளி வார்ப்பது அவள்தான். தம்பிமாருக்கு புளிச்ச கள்ளைக் கொடுக்காத ஒத்துக்கொள்ளாது. உடன் இறக்கினதாகப் பார்த்துக்கொடு என்பான் தம்பிபிபிள்ளை. சிலவேளை முட்டியுடன் வெளியே சென்று புதிதாக இறக்கி வருவான். கள்ளு வாய்க்கு ஏற்றதாக தின்பண்டங்களை கிழவி ஒருத்தி கொட்டிலுக்கு முன் கடை விரிதிருப்பாள். அங்கு முறுக்கு அவித்து உப்புத் தாளிட்ட மரவெள்ளிக்கிழங்கு, ஊறு காய், கடலை என்பன விற்கப்படும். அவித்து உப்புத்தாளிட்ட மர வெள்ளிக் கிழங்கை தின்றபடி புத்தம்புதிய கூவில் கள்ளைக்குடிப்பது தனி இனிமை.

இவ்வாறு ஒரு தடவை தம்பிப்பிள்ளையின் கொட்டிலில் நன்பர்கள் சகிதம் பிளாவுடன் அமர்ந்திருந்த போது அம்மா சொன்னது போல ஜூயாவிடம் அகப்பட இருந்தது. பள்ளிக்கூட வகுப்பை கட்பண்ணிவிட்டு நன்பர்களுடன் கூவிலிற்கு வந்திருந்தோம். மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்த ஒரு பின்னேரம். நாங்கள் புலாக்களும் கைகளுமாக பனங்குத்தியில் அமர்ந்திருந்த போது ஜூயாவும் அவரது ஆசார நன்பர்கள் சிலரும் சைக்கிளில் வந்து கொட்டிலின் முன் இறங்கினார்கள். அவர்களில் எனது தந்தையாரை முதலில் கண்டவன் எனது நன்பன் கமலநாதன் தான். நான் அலமலத்துப் போனேன். நல்ல காலம் அவர் என்னைக் காணவில்லை ஒரு விதமாக அவ்விடத்தை விட்டு மறைந்து தலைதுப்பினால் காணும் என ஒடிப்போனேன்.

என்ன ஓட்டம் ஓடினாய்? அவ்வளவு பயமா கொப்பருக்கு? எனக் கமலநாதன் கீரிமலைக் கேணியில் குளிக்கும் போது கேவி செய்தான். அதென்ன உங்கட ஜூயா ஓவ்வொரு நாளும் இரவிலை சுந்தரத்திடம் ராக்கள்ரு குடிக்கப்போறார். அது வாடிக்கைக்கள்வோ? அது காணா தெண்டா இடைக்கிடை கூவிலுக்கு வாறார்?

எனக்குத் தெரியாது... அந்தாளைப்பார்த்த கலக்கம் போக வில்லை... கெதியாக்குளிச்சிட்டு வாடா

கடல் நீரில் கரையோர ஊற்று நன்னீரும் கலந்து சிறிது உவரமான கீரிமலைக்கேணித் தண்ணீர் மூழ்கிக் குளிப்பதற்கு இதமாக இருந்தது. கேணியை இரண்டாக ஒரு சுவரால் பிரித்து இருந்தார்கள் அப்பக்கத்தில் சில பெண்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எங்க ஊரில் குளத்தை அது தான் ‘வெவவை’ இப்படி இரண்டாகப் பிரிப்பதில்லை. இப்படி இடையில் மறைப்புக்கிடையாது என்றான் திஸ்நாயக்க.

கூவிலுக்குப் போவதற்காக கீரிமலைக்கு காலையிலேயே பஸ்ஸில் புறப்பட்டோம். பிரதான வீதியில் தெல்லிப்பளையைக் கடந்ததும் அவன் புலம்பத் தொடங்கினான். எப்படிக் கிடந்த ஊர்? காயப்பட்டது... அப்ப வெறிக்கோடிக் கூடுகாடாய்க் கிடக்குது. ஆன் நடமாட்டமில்லை. சிதைந்த வீடுகள், பாழடைந்த கட்டடங்கள்..., தோட்டங்களைக் காண வில்லை. போருக்குக் கொடுத்த விலை அதிகம்... அது சரி இங்க இருந்த வாளித்தர் தொழிற்சாலை எங்கே? மாவிட்டபுரம் கந்தனாலயத்தைக் கடந்து கீரிமலை வீதியில் ஏறினோம். தூரத்தில் காங்கேசந்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை தெரிந்தது.

நீங்கள் அரசுடன் இனக்க அரசியல் உறுவ வைத்திருந்த போது இத்தொழிற்சாலை வந்தது. உங்கட ஜீ.ஜீ.பொன்னம்பலம் அரச மந்திரியாக

இருந்தார். அதனால் வடக்கு, கிழக்கில் காகிதத் தொழிற்சாலை, இரசாயனத் தொழிற்சாலை என்பவற்றை ஆரம்பித்தார். அதற்கு பின்னர் ஏற்பட்ட அவிம்சைப்போராட்ட காலத்திலேயோ, இம்சைப்போராட்ட காலத்திலேயோ எதுவித தொழிற்சாலைகளும் வரவில்லை. அரசுடன் இனங்கி காரியங்களைச் சாதிக்கமுடியும் குணா. இப்பு முதலில் உங்க போராட்ட வடிவம் மாற வேண்டும் அரசியல்போராட்டம்-ஒருவட்டம்.. முதலில் இனங்க அரசியல்.. அது நன்மை தராவிட்டால் சாதலீகப் போராட்டம்... பின்னர் ஆதாரப் போராட்டம்... எல்லாம் தோல்வி, இனி இனங்க அரசியல் தான் ஒரே வழி...

பாதை மருங்கில் கண்ணாம்யுக்கற்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு பக்கமாக சுன்னாம்புக்கற்களை உடைத்த சல்லிகள் குவிக்கப் பட்டிருந்தன. கல் தோண்டியதால் கடற்கரையோரமாக பெரும் அகழி 2 கிலோ மீற்றர் தூரத்துக்கு உருவாகியிருந்தது. டிப்பர்கள் சல்லிகளை ஏற்றிக்கொண்டிருந்தன.

இதேன்....? இயங்காத தொழிற்சாலைக்கு?

காலிக்கு ஏற்றுகின்றார்கள்...

அநியாயம் கடல் தன்னிடுள்ளுக்கு வரப்போகுது.

ஆரைக் கேட்பது?

குவிலின் நிலத்தோற்றமே மாறியிருந்தது. வழைமையான ஒழுங்கையைக் காணவில்லை. தமிப்பிள்ளையின் குடிசையிருந்த இடத்தை கடைசியில் கண்டுபிடித்தார்கள்.

ஆர். நற்குணசிங்கம் வீடோ? அது தமிப்பிள்ளையின்றை தங்கச்சி மகன். .. அன்னத்திற்கு வம்பில் பிறந்தவன் ஆரோ கள்ளுக் குடிக்க வந்த பெரிய மனுசன் அன்னத்தை ஏமாத்திப்போட்டானாம். .. அவயின்ற வீடு இதுதான். ஏன் தமிப்பார்? அவ தெரிஞ்சவயோ? விசாரிக்கப் போய் பல தெரிந்துகொண்டோம்.

நற்குணசிங்கம்... என்பெயர்...

வெளிப்படலையை தீற்றுக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்த போது பழைய கொட்டிலைக் காணவில்லை. முற்றத்தில் ஒரு வயோதிப்பு பெண் அமர்ந்திருந்து பாயில் முதல் நாள் காய்ச்சிய, பனங்குட்டான்களில் ஊற்றிய பனங்கட்டியைக் காயவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தமிப்பிள்ளையின் தங்கை அன்னமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டேன்.

தீல்நாயக்காவின் முகத்தில் மாற்றம் படர்ந்ததைக் கண்டேன்.

முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்த அன்னம் எழுந்து எங்களை நோக்கி வந்தாள்.

தம்பி ஆரைத் தேடிறியள்?

தம்பிப்பிள்ளை அண்ணரை.

அவர் பலாலியிலிருந்து ஏவப்பட்ட ஷல்லிற்குப் பலியாகி விட்டார் தம்பிமாருக்கத் தெரியாது போல்..

இடிவிழுந்தது போல இருந்தது.

நாங்க கனகாலம் இந்தப் பக்கமில்லை. எங்க கொட்டிலைக் காணவில்லை? தம்பிப்பிள்ளையின் மரணத்தோடு மூடிவிட்டியளே?

அன்னம் சிறிது சிறித்தது போலப் பட்டது. தம்பிமாருக்கு விஷயம் தெரியாதே, இப்ப கொட்டில்களை வைச்சிருக்க முடியாது ஸைசன்ஸ் இல்லை... கோப்பறேசன் வந்திட்டுது. சீவிற கள்ளை அப்படியே கோப்ப ரேசனுக்கு கொடுத்திட வேண்டும் அது புதுச்சட்டம் கோப்பறேசன் சந்தி யில் திறந்திருக்கின்றான்கள். இப்ப தம்பி தான், என்றை மகன் சீவி அங்க தான் கொடுக்கிறவன்... தம்பிமார் முந்தி இந்தப்பக்கம் வாறனீங்கள் என்ன?

ஓம்.... இவர் சிங்கன ஆள். கூவில் கள்ளுக்கு கெலிப்பட்டவர் நீங்க இப்ப விக்கிறதில்லை. என்ன செய்யிறது கோப்பறேசனுக்குப் போவம்...

சரி... சரி இப்படி இருங்கோ மோன் வரட்டும் இரகசியமாத் தரச்சொல்லுறந்....

அப்ப... கேணியில் குளிச்சிட்டு வாறம்... அது சரி உங்கட மனிசன் இல்லையே? அவர் என்ன செய்யிறார்?

இருந்தாற் போல அம்முதாட்டியைக் சோகம் அப்பியது.

என்றை அவரும் இல்லை. மோன் ஒருவன் இருக்கிறான்... வெளியில் போட்டான். இப்ப வந்திடுவான்.

நாங்கள் படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வர முயலும் போது வாட்ட சாட்டமான ஒரு இளைஞர் உள்ளே வந்தான். திஸ்நாயக்க அவனைக் கண்டதும் திகைத்து நின்றான். ஏறுபட்டியும் தளநாரும் பாளைக்கத்திகள் செதுக்கப்பட்ட அயன்க்கூடுமென அந்த இளைஞரின் தோற்றம் அவனுக்கு வியப்பைத் தந்திருக்கலாம் என நான் நினைத்தேன் திஸ்நாயக்க சற்று மெளனமானான்.

என்னடா?

எனக்கு வியப்பாக இருக்குதடா... கொழும்பில் இருபது வருசத் துக்கு முன் என்னைப்பார்த்த மாதிரி அவன் இருக்கானடா... கவனிச்சியா?

ஜயா கூவிலுக்கு கள் குடிக்க மட்டும் வரவில்லை என என்னிக் கொண்டேன்.

கண்ணுக்குத்தெரியாமல்

எனக்கு ஆண்டவன் அருளிய அற்புதப் பரிசு இவள். அதை நான் நன்றாக உணர்கிறேன். சிரிப்பும் கதையும் ஆட்டமும் ஓட்டமுமாய் வீட்டையே வசீகரித்துக் கொண்டிருந்தவள்.

அவளுடைய கன்னக்குழியும் அழகுச் சிரிப்பும் கண்முன் வந்து மனதை மூச்சத்தினை வைக்கிறது. கண்கள் கொப்பளிக்கின்றன. இவள் மிதுனா எனக்கு மூன்றாவது பிள்ளைதான். ஒர் அண்ணாவிற்கும் ஒர் அக்காவிற்கும் பின்பு பிறந்தவள்தான். அவளுக்குப் பின் கடைக்குட்டி என்ற செல்லத்தை அபகரிக்க ஒரு தம்பியும் இருக்கின்றான். அவள் மாநிறந்தான். கொள்ளை அழகு என்று வர்ணிக்க முடியாத சமாரான தோற்றும்தான்.

ஆனால், ஒரு குழந்தைக் கேயுரிய குழந்தைமை அழகு இன்னும் முகத்தில் குடிகொண்டிருக்க குறுகுறுப்பும் குறுஞ்சிரிப்பும் குறும்புத்தனமும் வீட்டையே கலகலப்பாக்கும் சுபாவமும் இயல்பாகவே அவளுக்குள்ளே அமைந்திருந்த இளகிவிடும் ஈரத்தன்மையும் இந்த வீட்டினரை மட்டுமல்ல அயலவரையும் “மிதுக் குட்டி, மிதுக்குட்டி” என்று அவளுடன் ஒன்றிவிடச் செய்திருந்தன. அதனாலே தான் செய்தி

யோகேஸ்வரி
சிவப்பிரகாசம்

கேட்டதும் ஊரே தீரண்டுவிட்டது.

பாடசாலையிலும் மிதுனா சோடை போனவளல்ல. முதல் மாணவி என்றில்லாவிட்டாலும் முன்னணி மாணவர்களுக்குள் ஒருத்தி தான். ஆசிரியர்களைச் சென்று சந்தித்த போதுகளிலெல்லாம் அவர்கள் எந்தக்குறையும் அவளைப்பற்றிக் கூறியது கிடையாது.

ஏன் இந்தப் புலமைப்பரிசில் பரீட்சையைக் குறிவைத்து எல்லாப் பெற்றோர்களையும் போல நாங்களும் அவளைத் தனியார் கல்வி நிலையங்களுக்கு அனுப்பியபோது அங்கும் அவள் தற்மையானவளாகத் தான் கணிக்கப்பட்டாள்.

அதுமட்டுமல்ல, தான் சித்தியடைய வேண்டும் என்று முழு முயற்சியையும் அந்தப் பரீட்சைக்குத் தயாராகுவதற்காகச் செலவிட்டாள். மனதை இழுத்து இழுத்துப் படித்துப் படிப்பிலே ஈடுபடுத்தினாள்.

ஆம், அப்படித்தான் சொல்லவேண்டும்.

அவள் ஒரு சின்னப்பட்டாம்பூச்சி. ஓடிக் குதூகலிக்க ஆசைப்படும் வயது. விளையாட்டைத் தேடித்தானே அந்தக் குழந்தைமனம் ஓடிச் செல்லும்?

இந்த வயதில் கல்வியை விளையாட்டுடன் கற்கின்றார்கள் பல தேசத்துப் பிள்ளைகள். ஆனால், இங்கு இவளும் இவள் வயதுப் பிள்ளைகளும் படிப்புபடிப்பு என்று ஓர் இருமுப் பிடிக்குள் திணறுகிறார்கள்.

பாடசாலைக் கல்வி, மேலதிக் நேர வகுப்பு, தனியார் கல்வி நிலைய வகுப்பு, அங்குமிங்கும் நடக்கும் பயிற்சி வகுப்புக்கள் இவற்றிற்கெல்லாம் போய்விட்டு சில மணித்துளிகள் மிஞ்சிவிட்டால் அந்த நேரத்தில் கூட பயிற்சிப்புத்தகம் ஓன்றை எடுத்து வைத்துச் செய்ய வேண்டும்.

“அம்மா....என்னம்மா.. எப்பள்ளைர்ஷிப் சோதனை முடியும்?”

அடிக்கடி இப்படி அவள் சிறைங்கும் செல்லச் சிறைங்கல் இப்போதும் காதுகளில் மென்மையாய் உரசிடப்புகுந்து குரல் கொடுக்கும் பிரமையில் நெஞ்சு விழ்ம அழுகை பீறிடுகிறது.

“ஏன் மிதுக்குட்டி, எல்லாம் படிச்சு முடிஞ்சுதோ?”

“இல்லையம்மா. விளையாடவேண்டும் போலையிருக்கு” தாய்மையின் பரிவையும் பரிதாபத்தையும் ஈர்த்தெடுக்கும் கெஞ்சலாக அவளுடைய குரல். என் செல்லக்குட்டியின் மனவேட்கை எனது நெஞ்சக் கதவைத் தன் பிஞ்சு விரலால் தட்டியது.

“சரி, கொஞ்சனேரம் விளையாடிப்போட்டு வாங்கோ” மகிழ்ச்சியின் பீறல் அந்தப் பிஞ்சின் வாயிலிருந்து புரியாத ஒலிவடிவமாய் கிரீச்சிட்டெழு அவள் பறந்தோடினாள். பத்துப் பதினெண்நாடு நிமிடங்கள் தான் கழிந்திருக்கும். ஏதோ அசைவின் அரவம் என்னைத் திருப்பிய போது அவள் அங்கே பயிற்சிப் புத்தகத்துடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

ஆச்சரியத்தோடு அவளைப் பார்த்தேன். “சோதனை வரப்போகுது பயமாயிருக்கம்மா” அவள் கூறும்போதே விழிகளுள் பயம் விரிந்து பரந்துகொண்டது. புலமைப்பரிசில் பரீட்சை கண்களுக்குத் தெரியாததொரு பிரமாண்ட இராட்சசனாய் அவனுக்குப் பயங்காட்டிக் கொண்டிருக்குமோ?”

வாழ்க்கையின் இலட்சியமே பரீட்சையில் சித்தியடைவது தான். இல்லாவிட்டால் எதிர்காலமே இருண்டுவிடும் என்ற எண்ணம் மனதில் பதிக்கப்பட்டு விட்டதோ!

“அம்மா, அமலாக்கா சோதினை சரியாய்ச் செய்யேல்லை என்டு அழுது கொண்டிருக்கிறா” இப்படி பக்கத்துவீட்டு அமலாவைப் பற்றி ஒருநாள் வந்து கூறினாள். கிடைத்தது ஒரு சந்தர்ப்பமென்று நானும் உருந்றத் தொடங்கினேன்.

“கஷ்டப்பட்டுப் படிக்காமல் விட்டால் இப்படித்தான் கவலைப்பட வேண்டி வரும். சோதினை சித்தியடையாவிட்டால் பெரிய படிப்புப் படிக் கேலாது. நல்ல வேலை கிடைக்காது. எல்லாரும் பகிடிபண்ணுவினம். மற்றப்பிள்ளையர் சித்தியடையேக்கை இவவுக்கு வெக்கமாயிருக்குந் தானே?”

நான் கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே நீந்தித்திரியும் கருவிழிகள் எதிலோ தொங்கிவிட அவள் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். “என்மா சித்தியடையாதவையும் படிக்கினம்தானே?”

ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்து எழுந்து ஒரு கேள்வி. அவர்களும் வாழ்க்கையில் முன்னேறலாம் என்று ஒப்புக்கொள்ள எனது மனம் இடந்தரவில்லை. அதனால் அவளது முயற்சி தொய்ந்து விடும் என்ற நினைவு என்னைத் தடுத்தது.

“சித்தியடைஞ் சால்தான் கெட்டிக்காரராய்ப் படிப்பினை” அவளை மேலும் வேகங்கொள்ளச் செய்வதே அப்போது என் ஒரே நோக்கமாக இருந்தது. கடுகதிக்கு முடுக்கிவிடுவது விபத்திலும் முடியலாம் என்ற விவேகம் பரீட்சையில் சித்தி என்ற போதையில் புதையுண்டுவிட்டது.

ஆம், அதுவும் ஒரு போதைவஸ்துதான். கண்ணுக்குத் தெரியாமல் எம்முள்ளே புகுந்தாட்டுகின்ற போதைதான். அம்மா அப்போதே சொன்னார். விளக்கமாகச் சொன்னார் அதைக் கேட்டிருக்கலாம்.

“அவள் குழந்தை. பூ மாதிரி. அதைப்போட்டுக் கசக்கிப் பிழியிறியள். பறந்துதிரியிற வண்ணத்துப் பூச்சியைப் பிடிச்சு ஊசியிலை குத்திவிடுகிற மாதிரி அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு. அது கஷ்டப்படுகிற பிள்ளைகளுக்குக் காக்குத்து உதவ வேண்டி வைக்கத் தொடங்கின சோதினை. உங்களின்றை பிள்ளைக்கு அந்தக் காக தராயினை. அந்தக்காலத்திலை நீங்கள் இப்படி மாய்ஞ்சு மாய்ஞ்சு படிச்சனீங்களே. விளையாடித் திரிஞ்சனீங்கள். அவளையேன் போட்டு வாட்டுறீங்கள்? உவங்கள் செய்யிற இயந்திர மனிசன் மாதிரி இந்தப் பிள்ளையள் வரப்போகுது”.

அவர் சொன்னது சரிதான். ஆனால், இப்போது அரசாங்கமே அதை ஓர் அளவுகோலாக்கி விப்பிருக்கிறதே. இன்றைக்குப் புலமைப் பரிசில் பரீட்சை பட்டப்படிப்புக்கு முதல்படி மாதிரித்தானே எல்லோரும் கணிக்கிறார்கள். பட்டதாரி போன்ற உடையோடு பரீட்சை சித்திவெற்ற சிறிக்களின் நிமுற்படங்கள் பத்திரிகையில் வந்ததைப் பார்த்துவிட்டு அம்மா சிரித்தார்.

“இதென்னத்துக்குத் தொடங்கினவையென்டு விளங்கேல்லை. ஆரோஞ்சுதன் சம்மாஞ்சு கற்பணையிலை செய்து பாத்தான். அவன் ஒடுரான் என்டு நாங்களும் செம்மறியாடுகள் மாதிரி ஒடுறும். ஒருக்கால் நின்டு திரும்பி நிமிர்ந்து பாக்க மாட்டம். ஏன் ஒடுறும் என்டு ஒரு நிமிடம் யோசிக்க மாட்டம். உடுப்புத் தைக்கிறவனுக்கும் படமெடுக்கிறவனுக்கும் பத்திரிகைக்காரனுக்கும் உழைப்புத்தான். ஆனால், கஷ்டப்பட்ட குடும்பத்துப் பிள்ளைக்கு? இந்தக் கூத்து எங்கடை பிள்ளையளை எங்கை கொண்டு போய் விடப்போகுதோ? மன நோய்க்கு மருந்து தேடுவேண்டி வரும்”.

பத்திரிகைகளில் வரும் படங்களைப் பார்த்து தனது படமும் அப்படி வரவேண்டுமென்று மிதுக்குட்டிக்கும் ஆசையாயிருந்தது. இந்த உடையலங்காரம் விநோத உடைப்போட்டிக்கு வேடமிடுவது போன்றது தான் என்று புரிந்து கொள்ளக்கூடிய பெற்றோருக்கே பட்டதாரி உடையும் பத்திரிகைப் பிரபலமும் புகழ்போதையைத் தலைக்கேற்றும் போது பிஞ்சமளங்கள் ஆசைகொள்ளாது விடுமோ?

அந்தப் படம் பற்றிய கற்பணையில் விரிந்து கூழன்ற விழிகள் ஓய்ந்து மூடிக் கிடந்தன. வேதனையும் கோபமும் குழறிவந்து நெஞ்சை அடைத்தன. என்மேல் எங்கேற்பட்டுள்ள கோபத்தை எப்படித்

தீர்ப்பதென்ற தவிப்பின் உச்சம் உள்ளே குழுறியது.

அன்று கோமதி மச்சாள் தொடங்கிய கதையை நானும் சேர்ந்து ஆலாபனை செய்யாதது நான் செய்த தவறு. அதுவும் மிதுனா கேட்கட்டும் என்று கதைத்தது மாபெரும்தவறு. மிதுனா அருகிலிருப்பதைக் கவனித்து அக்கதையை மேற்கொண்டு அலசாமல் இருந்திருக்க வேண்டும்.

கோமதி மச்சாளின் உறவுப் பிள்ளையொன்று உயர்தரப் பரீட்சை சித்தியெய்தவில்லை என்று கிணற்றுள் விழுந்து தற்கொலை செய்து விட்டாள். மச்சாள் வந்தபோது இந்தக்கதை இடைப்புகுந்து விடவே இரண்டு பேரும் அதைப்பற்றி உரையாடியபோது பரீட்சையில் சித்தியடைவது வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமானது என்று எனது பிடிவாதம் பலகாரணங்களைக்கூறி வாதிட்டது.

மிதுனா எங்கள் உரையாடலை எவ்வாறு அவதானித்திருக்கிறாளென்பது இரவுதான் உறைத்தது. என்னருகே படுத்திருந்தவள் அதைப்பற்றி விளாக்கங் கேட்கத் தொடங்கினாள்.

“ஏனம்மா அந்த அக்கா செத்தவ?”

“எந்த அக்கா?”

“கோமதி மாமியின்றை சொந்தக்கார அக்கா”

“வருத்தம் வந்ததாலை”. என் தவறு மனதுள் கரீரிட்டதும் அதைச் சீர்செய்யலாம் என்று ஒரு பொய்யைச் சொல்லிப் பார்த்தேன்.

“பொய் சொல்லுறியள். அவ சோதினை சித்தியடையேல்லை என்டு செத்துப் போனா”

அவள் நான் திக்கித் தடுமொறும்படி ஒரு பதில் கூறிவிடவே நான் பேச்சற்று அமைதியானேன். அவள் உறக்கமின்றிப்புரண்டு கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது நான் அவளுக்கு விளாக்கங் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அந்த மரணம் ஒரு தவறான நிச்சயிப்பு என்பதை உணர்த்தியிருக்க வேண்டும். பரீட்சையின் முடிவில் வாழ்வின் வெற்றி தங்கியிருக்கவில்லை.

அந்த அக்கா பிழையான முடிவைத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டாள் என்று சற்றுநேரம் அவளுடன் உரையாடி இருக்கலாம்.

அன்று பரீட்சை வெற்றி என்ற போதையிலிருந்தேனே...

இப்போது காலங்கடந்த ஞாபகம்!

கட்டவிழ்ந்து மலர்ந்து கொண்டிருந்த அவளது மனதை வண்டரிக்க விட்டிருக்கக் கூடாது. அம்மா எவ்வாறெல்லாம் விளக்கம்

തന്ത്രാൾ? അതൻ പിൻപുമ് നാഞ്ഞം എൻ കൺസ്റ്റ്യൂട്ടു ഓടിഞ്ഞൻ. ഇന്തപ് പരീട്ട്‌സൈ എൻ ചെലവുമകൻിൻ ഉണ്മൈയാണ തിരമൈ എതിലിരുക്കിന്തു എൻ്റു കണ്ടുകൊள്ളാത്തവകിന്തു? ഇല്ലെല്ലോ?

“മിതുനാവക്കു നടനം പ്രമക്കുന്നകോ. അവളുക്കു ഇയല്പാകവേ അന്ത ആറ്റലി ഇരുക്കു” ആനന്തിരീഷ്ചർ എൻഡൈസ് ചന്തിത്ത പോതു ഇരഞ്ഞു മുൻ്റു തടവൈകൾ കൂറിയിരുന്താര്. പുലമൈപ്പരിസിലി പരീട്ട്‌സൈ മുടിന്തപിൻ നടന വകുപ്പൈപ്പ പത്രി യോകിപ്പോമും എൻ്റു നാങ്കൾ മുടിവെടുത്തിരുന്നതോമാം.

എൻ മകണാപ്പര്റ്റി നാൻ കവനമെടുത്തു അവതാനിത്തിരുക്ക വേണ്ടുമോ. അവൾ വിരുമ്പുവതെ, അവളാതു തിരമൈയെ, ഇണംകൾ അവംവധിയിലി മുൻഞേന്റെ നാൻ മുയൻറിരുക്ക വേണ്ടുമോ. അതുതാൻ ഒരു താപിൻ കടമെ. ആനരാൾ, പാവി നാൻ പുലമൈപ്പരിസിലി പരീട്ട്‌സൈയിലി തോറ്റരാൾ വാച്ചിലേ ഇരുണ്ടുവിടുമെന്ന അവണാ നമ്പപവൈത്തുക കൊണ്ടിരുന്നതേൻ.

പാവമും അവൾ. അമ്മാ ചൊല്ലവുതുഥാൻ ഉണ്മൈ എൻ്റു നമ്പി വിട്ടാൻ. അന്ത മാജണവിധിൻ മരഞ്ഞം അവളാതു ഉണ്ടെന്തെ മികവുമ്പാതിത് തിരുക്ക വേണ്ടുമോ. പരീട്ട്‌സൈ മുടിവു അന്ത മരഞ്ഞത്തിന്റുകുക കാരണമായ അമൈന്തതുതാൻ അതൻ കാരണമോ? മരുനാൻ ഉണവരുന്തുമ്പോതുമും അവരിൻ മരഞ്ഞം പത്രിയേ വിനാക്കകൾ എழുപ്പിനാണ്.

“അന്ത അക്കാ താത്താ മാതിരിയാ ചെത്തുപ്പോനാ?”

പക്കത്തുവീട്ടുടുകു താത്താ നാൻകു മാതങ്കളുക്കു മുൻ കാലമാകി വിട്ടാർ. മിതുനാ, താത്താവുടൻ മികുന്ത ഓട്ടുറുവു. അവർ ഇരുന്തിരുന്താലും ഇപ്പറ്റി നടന്തിരുക്കാതു. ഇവളുടെയ കേൾവികളുക്കെല്ലാമും മികുന്ത പൊറുമൈയോടു മിതുനാവിൻ മനമും ഏറ്റുകുമും വകയിലി പതിലെ ചൊല്ലാർ. അവർ കൂറുമും കൗതകണിലുമും അവളുക്കു ലയിപ്പി.

അവരൈക്കു കാണാതു ഇവൾ തേട ആരമ്പിത്താൾ. പിൻനരു എൻഡൈസ് അവണാച ചമാൻിക്ക മുടിയാതു എൻബേണ്ണണി മിതുനാവെയുമും അവരതു ഇരുതിക്ക കീരിയൈകളുക്കു അമൈന്തുകു ചെസ്സേൻ. ഇവളുക്കു മരഞ്ഞത്തിൻ അറിമുകമും അങ്കുതാൻ കിടൈത്തതു.

“താത്താവെ നാൻ ഇനിപ്പ പാരക്ക മുടിയാതോ? താത്താ എൻഡൈസ് പാരക്ക വരമാട്ടാരാ?” താത്താവിൻ മരഞ്ഞത്തിൻ പിൻ അടിക്കടി അവൾ കേട്ടതു ഇതൈത്താൻ. ഇതുകു എൻഡൈസ് കൂറലാമും എൻ്റു എൻ മുണണ അണൈന്തു കൊണ്ടിരുന്തതു.

താത്താവിൻ അന്തിയേംഡിയിൻപോതു നടന്തവർണ്ണര യെല്ലാമും

கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மிதுனா மெல்ல என்னருகே வந்தமர்ந்தாள். “எனம்மா இப்படியெல்லாம் செய்யினம்?” என்று கேட்டவாறு என் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினாள். என் மூளை அந்த வினாவைப் பற்றிக் கொண்டது.

“தாத்தா எங்கடை கண்ணுக்குத் தெரியாமல் வந்து நினைஞ்டு இதையெல்லாம் பார்ப்பார். சாப்பாடெல்லாம் சாப்பிடுவார்”. தாத்தா கண்ணுக்குத் தெரியாமல் நடமாடுவார் என்ற நம்பிக்கை அவளுடைய மனதில் ஆழவேரோடிவிட்டது.

“அம்மா அந்த அக்காவும் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் நினைஞ்டு எல்லாரையும் பார்ப்பாவா?”

“ஓமோம்”

மிதுனா பரீட்சை முடிந்து மகிழ்ச்சியாகத்தான் வந்தாள். நானும் அவள் சித்தியடைந்து விடுவாள் என்றுதான் எதிர்பார்த்தேன். பரீட்சை முடிவு எங்கள் இருவருக்குமே அதிர்ச்சி தந்தது. அவள் தன் வேதனைக்கு வடிகாலாக என்னைத்தான் நாடிவந்தாள்.

“ஓழுங்காய்ப் படிக்காயினம். விளையாட ஆசை. இப்ப எல்லாரும் மகளின்றை மறுமொழினன்னென்றுகேட்கப்போகினம் என்னத்துச்சொல்ல?”

நடக்கக்கூடாதது நடந்ததுபோல் நான் முகத்தை வைத்துக் கொண்டேன். வைத்துக்கொண்டேன் என்ன? அப்படித்தான் நான் உணர்ந்தேன்.

தாகத்துக்குப் பால் கிடைத்ததென அருந்த முற்பட அது கொதிநிலையில் நாவை அள்ளியது போல் அவள்...

எனக்கு அறிந்தவர்களைச் சந்திக்கவே பிடிக்கவில்லை. தீண்டக் கூடாத தொற்றுநோய் கண்டவள்போல் அவள் வீட்டில் ஒதுங்கிக் கொண்டாள். சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது அவள் பரீட்சையில் சித்தியடையத் தேவையானதற்கும் அதிக புள்ளிகள் தான் பெற்றிருக்கிறாள். அவள் பரீட்சை சித்தியடையவில்லை என்பது தவறு. வெட்டுப்புள்ளியை விடத் தான் இரண்டு புள்ளிகள் குறைவு. இது அந்த நேரம் மூளைக்குத் தெளிவாகவில்லை.

இரவு மீண்டும் அந்த அக்காவின் கதையைத் தொடங்கினாள். “அந்த அக்கா கண்ணுக்குத் தெரியாமல் வருவாதானே? வந்து தன்றை அப்பா அம்மாவைப் பார்க்கேலுந்தானே?” அவள் கேட்டபோது எனக்கு

എറിംഗല്ല എറിംഗലാക വന്നത്തു.

“ഉന്തുക്കത്തൈ വിട്ടിട്ടു പഥക്കിരുതെപ് പർപ്പി യോഷി” എൻ‌റു എറിന്തു വിമുന്തേൻ. പരീട്ടൈ മുടിവിൻപിൻ അവൾ എൻ്ഩ കതെത്താലുമ് എനക്കുക കോപന്താൻ വന്നത്തു.

ഇൻറു മാലൈ പണിയകത്തിലിരുന്തു വന്തു ഉടൈമാർഹി തേനീര് തയാരിത്തുവിട്ടുപ് പാര്ത്താല് അവൾ മട്ടുമും തേനീരുന്ത വരവില്ലെല.

“തേത്തഞ്ഞികുടക് കുടിക്കവരാമല് വിശ്വാസാട്ടു” മനതിന്കുൻ തിട്ടിത്തീര്ത്തേൻ. ഇരുണ്ട പിൻ്ഩുമും അവൾ വരവില്ലെല. “ബൈ ഇരുക്കേ. കിണർന്നടിക്കു അവൾ പോകത് തേവൈയില്ലൈയേ” എത്രകുമും ഓടിച്ചേസൻറു എടിപ്പാര്ത്തോമ.

ഇരവു അവൾ കേട്ട കേവർവി... നെന്റുക്കുൻ പന്നയരുന്തതു.

ஆங்கிரைகள்

யாழ்.நகரிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டு இருந்தேன். பஸ், நீர்வேலியை அண்மித்த பொழுது வழியில் சூட்டம் சூட்டமாய் மாடுகள் போய்க் கொண்டிருந்தன. சில நடு றோட்டில் நடந்து கொண்டிருந்தன. இன்னும் சில றோட்டின் வலது கரை ஓரமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. பஸ், நின்று நிதானித்து ஹோன் அடித்தபடி ஊர்ந்து செல்ல முற்பட்டது.

குந்தவை

மாடோட்டி கையில் கம்போடு றோட்டில் குறுக்காய் ஓடி வந்தான். நடு றோட்டு மாடுகளை வலது புற விலாக்கனில் தட்டி இடது புறக் கரை யோரமாகச் சாய்த்தான். அவை காதுகளை அசைத்தபடி றோட்டுக் கரைக்கு “மளமள்”என்று வந்தன. வலது புற மாடுகள் அப்படியே கரை ஓரமாய் நின்று விட, கிடைத்த இடைவெளியில் பஸ் ஊர்ந்தது.

மாடோட்டியின் கம்பிற்கு இயைந்து நடந்த அந்த மாடுகளையே பாத்தவாறு இருந்தேன். சாயும் சூரியனின் மஞ்சள் வெய்யில் சிலவற்றின் முதுகுகளில் துண்டு துண்டாய் விழுந்திருந்தது. அழுங்கியும் அழுங்காமலும் மேலெழுந்தும் மேலெழுமாலும் எழுமான வினோதமன்னிலை.

சுற்றி இருந்த புற உலகப் பிரக்ஞை அமுங்கிப்போக ஏதோ ஒரு கடந்த காலம் அமுங்காது மேலெழுந்து அடிப்பிரக்ஞையிலிருந்து அர்த்தம் பெற்று பரவுவதாய்...

அங்கும் மாடுகள் போய்க் கொண்டிருந்தன. லேசான இருள் கலந்த மருங்சள் ஓளி. கூட்டமாக இல்லாமல் இவ்விரண்டு இவ்விரண்டாய் நிரையாகமாடுகள்.

ஆங்காங்கே கைகளில் கம்புகளோடு மாடோட்டிகள் தென் பட்டனர்.

பசிய புற்றரை தேடிப் போனவை. சலசலத்தோடும் ஒரு சிற்றாற்றைக் கண்டன. அதன் கரை ஓரங்களில் புற்றரை விரிப்பு. ஆற்றில் இறங்கிநீர் அருந்தி விட்டு புற்களை மேய்ந்தன.

மாடோட்டிகளும் ஆற்று நீர் அருந்தி மர நிழல்களில் தம் உடல்களைத் தளர்த்திக் கொண்டனர்.

முதலில் எழுந்து ஆற்றங்கரையோடு நடந்தவன் அதை எதேச்சையாக கண்டான். கூர்ந்து பார்த்தான்.

ஆற்றின் மறு கரைக்கப்பால் சிறிது தூரத்தில் குடை போல் கவிந்து நின்ற அதே அடி மர நிழலில் இலைகளிடையே மறைந்தும் மறையாமலும் அது தெரிந்தது.

வேயப்பட்ட ஒலைத் தகடுகள் கம்புகளின் மேல் எழுந்து நின்றன. குடில்கள், வாடி வீடுகள் அங்குமிங்குமாய் சிறிதும் பெரிதுமாய் அவை அவன் கண்களில் பட்டுக் கொண்டே இருக்க அவன் திகைத்து நின்றான்.

மற்றவர்களுக்கும் காட்ட அவர்கள் தீக்பிரமை பிடித்தவர்கள் போலானார்கள்.

பக்கத்து குறு நிலமன்னன் அல்லது அவனின் படைத் தளபதி தன் பரிவாரங்களோடு வந்து காட்டில் வாடி அமைத்து தங்கி இருக்கிறான்.

இவர்களின் ஆநிரைகளைக் கவர்வது அவனின் முதல் நோக்கமாயிருக்கலாம்.

ஆநிரையை மீட்க வரும் இவர்களுக்கு, குறு நிலத்தானோடு சண்டை நிகழும். மற்றவனின் நிலத்தை ஆக்கிரமிக்க என முயலும் போனின் முதல் அங்கம் இந்த ஆநிரை கவர்தல் தான்.

அந்த குறுநில மன்னன் பெயருக்குக் குறுநில மன்னன் ஆக இருந்தாலும், உண்மையிலேயே இவர்களின் மன்னனை விடபெரும்

நிலப்பரப்பை ஆள்பவன் என்பதையும் அவனிடம் புதிய ஆயதங்களுடன் வலிமை பெற்ற படைகளிருப்பதையும் அவர்கள் அச்சத்தோடு நினைவு கூர்ந்தார்கள்.

இப்பொழுது இந்தக் காட்டு வளத்தையும் நிலத்தையும் கையகப்படுத்த ஆசைப்படுகிறான் அந்தமன்னன்.

சந்தடி காட்டாமல், வந்த வழியாக இந்த மாடுகளைத் திரும்பி கொண்டு போய் விடவேண்டுமெனத் திட்டம் போட்டனர். இடுப்பு களில் செருகியிருக்கும் குறுங்கத்திகளையும் கைகளில் கம்புகளையும் மட்டும் வைத்திருக்குமவர்களால் இந்தப் படையை எதிர்த்து நிற்க முடியுமா என்ன?

எவ்வளவு விரைவிலோ அவ்வளவு விரைவில் தங்கள் மன்னனுக்கு இந்த செய்தியைத் தெரிவித்தாக வேண்டும்.

புல் மேய்ந்து மர நிழலில் படுத்து அசை போட்ட மாடுகளை கம்புகள் காட்டி எழும்பினர். அவற்றை சுற்றி ஒடி வளைத்து வடக்கே எதிர் திசை பார்க்கத் திரும்பினர்.

மாடுகள் மீளா நிரை நிரையாய் நடந்தன.

சிறிது தூரம் போயிருக்க மாட்டார்கள் எதிர்பட்ட சிறிய பாறை பிளாவின் இடையே பளிச்சிட்டது. உற்றுப்பார்த்தார்கள். வேல்! தொடர்ந்து இன்னும் பல பளிச்சிடல்கள் கண்களில் பட்டன. அந்தப் பக்கத்தால் போக முடியாது?

மாடுகளை வலது பக்கமாகத் திரும்புவோமா? என்று ஒருவன் கேட்டான். அங்கும் இந்த குறுநில மன்னனின் ஆட்கள் தான் இருப்பார்கள். மாற்றுருவில் வேண்டுமானால் இருக்கலாம் என்றான் ஒருவன்.

எந்தப் பக்கம் மாடுகளைக் திரும்புவதென்பது புரியவில்லை திகைத்து நின்ற அந்த நேரத்தில் தான் அது நடந்தது. அடுத்து அடுத்து அம்புகள் கூட்டம் கூட்டமாய் கொத்து கொத்தாய் வந்து விழுந்தன ஓன்று ஒரு மாடோட்டியின் தோள் பட்டையைக் கிழித்து அவனைக் கீழே தள்ளியது. ஒரு மாடு வயிற்றில் அம்புபட்டு செங்குருதி பொங்க நிலத்தில் விழுந்தலறியது.

மாடுகள் அங்குமிங்குமாய் தாறுக்கும் மாறுக்குமாய் ஒடின. மாடோட்டியின் தோளிலிருந்து பெருகிய இரத்தம் அருகிலுள்ள புற்கள்

சருகுகள் எல்லாவற்றையும் சுருட்டி எடுத்தது.

மரங்களிலுள்ள பறவைகள் கிறீச்சிட்டுப் பறந்தன.

மீண்டும் ஒன்று திரட்டப்பட்ட மாடுகள் அதே செம்மஞ்சள் ஓளியில் இப்பொழுதும் நடந்து கொண்டிருந்தன. நிரை நிரையாக.

புரண்டு கிடந்த பழைய மாடோட்டிகளின் உடல்களை விலக்கிக் கொண்டு இரத்தச் சேறுபடிந்த புல் பூண்டு சருகுகளை மிதித்துக் கொண்டு...

அவை இப்பொழுது சிறிது எண்ணிக்கையில் குறைந்திருக்கலாம். சில கொல்லப்பட்டிருக்கலாம். சில காணாமல் போக்கப் பட்டிருக்கலாம்.

புதிய மாடோட்டிகள் கைகளில் கம்புகளுடன் புதிய குறு நிலத்து மன்னனின் ஆணைப்படி வந்திருப்பவர்கள் ஆங்காங்கே தென்பட்டனர். அவர்களின் கைக்கம்புகளுக்கு இயைந்தபடி மாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

“இறங்குங்கோணர் வந்திட்டுது”.

பக்கத்தில் இருந்த ரஞ்சி தோளைத் தொட்டாள். திடுமென வந்த புறலைகப் பிரக்ஞானுதந்ததுமாற்றத்துடன் நான் எழுந்து கொண்டேன்.

ஆலமரம், அதனை அணைந்தது போன்ற வைரவர் கோயில், கர்ப்பகிரகத்துடனே இணைந்திருந்த முன் மண்டபம், நாங்கள் பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருக்கையில் அமரும் படிகள், பக்கத்தில் எதிர் புறமாய் சிறிய கோணேசர் கோயில்.

ஊர் வந்துவிட்டது தான். அவசரமாக ரஞ்சியைத் தொடர்ந்து பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினேன்.

காணாமல் போனவன்

கன்தியான இருள் வீட்டு ஸெற்றாத்திரமல்ல,
தெருவிளாக்குகளும் பரலோகம் போயிருந்தன.

மரக்கட்டிலில் மல்லாக்காக கிடந்த
பொன்னுத்துரை கிழவனுக்கு மின்சாரம் நின்று
போன சங்கதி தெரியவரத் தாமதமாயிற்று.

எப்படிப் புரண்டு படுத்தாலும், தூரத்திக்
கொண்டிருக்கும் எவும்புகள் மரப்பலகையுடன்
முரண்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

கண்பார்வையும் அப்படி இப்படியாகி
விட்டது, விடாமல் துளைத்தால் தான் எதிரே
நிற்பவர் தூக்கலாகத் தெரிவார்.

சில எடுகோள்களின் அடிப்படையில் தான்
யார் எதிரே நிற்பது என்பதை உறுதி செய்ய முடியும்.

அப்போது வீட்டில் ஆட்கள் இல்லாதது
ஆழமான சோகந்தான். தனிய இருப்பது ஒன்றும்
புதினமல்ல. ஸெற்றாத இரவுகளில் இருள்
மேல் இருளாகிக் கழிந்த எத்தனையோ இரவுகள்
இப்படி கழிந்திருக்கின்றன.

இப்போது அப்படியல்ல நிலைமை மோசம்
அவருடைய நாளாந்த வருத்தங்களுடன் கூடவே
புதியதொரு சோகம் அவரைப் போலவே வீட்டிலுள்ளோரை கஞ்சி வடித்துக் கொண்டிருந்தது.

இனுவையூர்

சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

முன் போல உங்களான ஆளாக இருந்திருந்தால் அவர் எத்தனை இடங்களுக்கு ஒடித்திரிந்திருப்பார்? இப்போது ஊன்று கோலை விட்டால் வேறு நம்பிக்கையான ஆட்கள் யாரும் இல்லை.

வாசற் கேற் இறுகச்சாத்தியிருக்கும். மகனும் மருமகளும் போகும் போது வீட்டையும் பூட்டிக் கொண்டு போயிருப்பார்கள் என்று கிழவர் யோசிக்கும் போதே வாசற்கேற் திறக்கப்படுவது போல் சத்தம்.

மகனும் மருமகளும் தானா என்று நினைத்துக் காதுகளை கூர்மையாக்கினார். ஆனால் அவர்கள் வருவதாயின் அவர்களின் “ஸ்கூட்டர்” சத்தம் கேட்குமே? அப்படியானால்...?

கிழவர் சற்றுக் குழம்பினார் ஊரைச் சுற்றி வளைத்துத் தேடுதல் வேட்டை நடத்துபவர்களா?

அவர்கள் என்றால் இப்படி ஒரு அமைதி இருக்காதே. அமைதி எங்கேயோ ஒடியிருக்குமே? யார் என்று குழம்பும் போதே மீண்டும் கேற் திறக்குமாப் போன்ற சத்தம்.

“ஆர் அது?” உரக்கக் குரல் கொடுத்தும் பதில் குரல் கிடைக்க வில்லை. கேற்றியில் யாரோ நடமாடுவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

தட்டுத் தடுமொறி ஊன்றுகோலை எடுத்துக் கொண்டார். இருளில் பாதை பிடிப்பது கஷ்டந்தான். என்றாலும் முயற்சித்தார். தயங்கித் தயங்கி அடிமேல் அடிவைத்து கேற்றியியை அடைந்தார். நடையா அது? ஊர்வு!

முன் போட்டிக்கோவில் ஏறி சீமேந்துக்குளிரில் கால் சிலிர்த்தது. கேற்றை அண்மித்தார். முடு திரையிட்டுத் தெரிவது போல கேற் தெரிந்தது. அதனைத் தொட்டார். என்ன ஆச்சரியம் கேற் வழமையைப் போல இறுக்கமாக பூட்டப்பட்டுக்கிடந்தது. என்ன மாயம்? கேற் திறந்த சத்தம் கேட்டதே? தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டார். மருமகள் சொல்லுவது போல தனக்கு மண்டை பிச்கி விட்டதா? மனது கழன்று விட்டதா? தடவித்தடவித் கேற்றைப்பார்த்தார். எந்த விதமான ஓயுறவும் இல்லாமல் அதுபூட்டுத்தான்.

முற்றிலுமாக நிலை குலைந்த கிழவர் வீட்டின் பக்கம் திரும்பினார். சர்வ வியாபகமாக எங்கும் இருள். இருளைத்தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. தெருவில் வெளிச்சக்கதிர்களை வீசியடித்த படி இரண்டு களரக வாகனங்கள் போயின. பகலில் பதுங்கிப்பதுங்கித் திரியும் சனங்களின் நடமாட்டம் இப்போது அறவே அடங்கிப் போய் இருந்தது. அடையாள ஆட்டைகளை நீட்டியபடி பொழுது படவும் திரியத்துணிந்த மனிதர்களைக் காண வில்லை.

முடிவில் போட்டிக்கோவின் முன்புறத்தில் பூந்தொட்டி வைக்கும் சீமேந்துக் குந்தில் கொஞ்ச நேரம் இருக்க அவர் நினைத்த போது தான் அந்தக்குந்துக்குப் போல் யாரோ நிற்பது போல பிரமை.

கிழவர் மீண்டும் கடகடத்தார். தொண்டைக்குழிக்குள் என்னவோ ஒன்று தீர்வது போல விடாமல் பார்க்கப் பார்க்க அசைவில்லாத ஒரு உருவமாக கலங்கலாகத் தெரிந்தது. வழக்கமாக வந்து வளவைக் கிளறிப் பரிசோதனை செய்யும் கூட்டமா?

“தாத்தா ஜி.சீ.இருக்கா? எடுக்கு” என்று தானே கேட்பார்கள்.

கேட்பது என்னவோ ஒரு ஜி.சீ. தான். ஆனால் காட்ட வேண்டியது மூன்று நான்கு ஜி.சீ.க்கள். உலகத்தில் இல்லாத புதினமாக ஒருவருக்கு மூன்று நான்கு அடையாள அட்டைகள் உள்ள நாடு வேறு எங்காவது உண்டா என்றுகிழவர் நினைத்ததுண்டு.

அப்போது மடியைத் தொட்டுப்பார்த்தார். பொலித்தீன் பைக்குள் சகல அடையாள அட்டைகளும் இடுப்பிலிருந்தன. அந்த பொலித்தீன் பையை அவிழ்த்தால் திரும்பிச்சுற்றிக்கட்ட அரை மணித்தியாலமாவது வேணுமேஎன்பது தான் உடனடியாக கிழவருக்கு எழுந்த கவலை.

ஆனால் அவர்களாக இருந்தால் இவ்வளவு நேரம் காக்க மாட்டார்களே? கிட்டப்போய்ப்பார்க்க மனுமும் உடலும் சம்மதம் தெரிவிக்கவில்லை.

“ஆர் அது?” என உரத்த குரல் எடுத்துத்தான் கேட்க முனைந் தாலும், அது கழுதைச்சத்தமாலே வெளிப்பட்டது. மீண்டும் அடித் தொண்டையால் “ஆர் அது? என்ன வேணும்” என்றார். முன்பை விட குரலில் இறுக்கமான தொனி தெரிந்தது.

பதில் கிடைக்கவில்லை

“ஆர் அது? என்ன வேணும்”

அதுபதில் பேசாமலேயே நின்றது.

ஆனால் அதில் ஒருவகை அசைவு ஏற்பட்டது. தெருவில் ஒரு மாட்டு வண்டி போனது. மாட்டின் கழுத்துச் சலங்கை சீராகச் சப்திக்க, வண்டியின் அடி வயிற்றில் இருந்த அரிக்கென் லாம்பு ஒளி விரித்து ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

வண்டி வாசல் கேற்றைத் தாண்டிய போது மின்னல் கீற்றுப் போல ஒளிச்சிதறுவில்கள் முன் போட்டிக்கோவைத் தாண்டி அவன் மீதும்பட்டன.

அந்த சில விநாடித் தடிப்புக்குள் அது சாடையாகத் தெரிந்தது.

புதினமாக உருவமாக கொழுந்து, முறுக்கேறிய மீசை, தோளிற் பரந்த சடை, காதிலும் ஏதோ மின்னியது, தலை உச்சியில் பளபளப்பாக அரசின் முடியாக.

உடை கூட வித்தியாசமாக என்ன இது? என்று கலங்கித் தவித்த கிழவருக்கு, தன் சிறுவயதில் பார்த்த சத்தியவான் சாவித்திரி கொட்டகைக் கூத்துநினைவு ஏற்பட்டது.

கன்னிகா பரமேஸ்வரி குழு, வேப்பம்பில சம்பந்த முதலியார் குழு என்று ஏதோ ஒரு குழு யாழ்ப்பாணத்தில் வந்திருந்து பல இடங்களிலும் விடியவிடியக் கூத்து போட்ட போது அதை பனியில் நனைந்து நனைந்து பார்த்திருந்தார்.

பல கூத்துக்களில் இவ்வாறான ஆளைச் சந்தித்திருந்தாலும் சத்தியவான் சாவித்திரியில் கண்டது தான் இப்போது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அந்த மாதிரி வேசம் கட்டிய ஆள் அந்த இடத்தில் எப்படி?

யாரோ நிற்பது உறுதி. அதனைவிட வேசம் போட்ட ஆள் என்பதும் உண்மை. ஆனால் அந்த ஆள் ஏன் குத்துக்கல்லாட்டம் நிற்கின்றான்? கிட்டப் போகவும் யயம். அப்படியே நிற்கவும் அந்தரம். கிழவர் பாடு திண்டாட்டமாகி விட்டது. தூக்கியடித்தாற் போல திடீரென்று குளிர்காற்று வீசியது. அதனைத்தொடர்ந்து சில விநோதமான சத்தங்கள் கேட்டன. ஆனால் தெரு ஆளரவும் அற்று முற்றாக ஓடுங்கிப் போய்ச் செத்திருந்தது.

கிழவர் உடலில் நடுக்கம் ஏற்பட்டது மூச்ச விடுவது கூட கஷ்டமாக.

“என்றை அம்மாளே” தன்னுடைய குல தெய்வத்தை அழைத்தார். கண் முன்னே ஜெகஜோதியாக சர்வாலங்கார சொருபியாக, சிவகாமி அம்மன் வந்தாள்.

சற்று மனதில் நிம்மதி ஏற்பட்டது, அம்மனைக்கூப்பிட்டது இந்த உருவத்துக்கு கேட்டிருக்க வேண்டும். சற்றே நகரத் தொடங்கியது.

எந்த விதமான மாற்றமுமில்லாமல் மனிதரைப் போல நடந்தது, நிச்சயம் அரச வேசம் போட்ட ஆள் தான்.

பூட்டிக்கிடக்கும் கேற்றினைத்திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்த பின்னர் கேற்றினைச் சாத்தியிருக்க வேண்டும். எத்தனைய துணிச்சலான ஆள்! இத்தனை தடை முகாம்களையும் தாண்டி எப்படி வந்தான்? இவனது அடையாள அட்டை எப்படியிருக்கும், கிழவன் நினைக்கும் போதே கிழவருக்கு முன்னால் அந்த ஆள் வந்தான்.

“ஆர் அது? என்ன வேணும்” தனது கேள்வியைத் திருப்பிக் கேட்டார். ஆனால் அது உச்சத்தொனியில் வரவில்லை. அதற்கு அந்த ஆள் பதில் கூறவில்லை. பேசாதவனாகவே இருந்தான். கிழவருக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

“ஆர் அப்பா நீ? உன்ற காது செவிடா?” அந்தக்கத்தலில் கிழவரின் உடல் முன்பை விடந்துங்கியது.

ஆள் இப்போது சிரித்தான். அது சிரிப்பா? தடை முகாமில் சில வேளை அங்கு காவலுக்கு நிற்பவன் அப்படிச் சிரித்ததை கிழவன் கண்டிருக்கிறார். இப்போது அந்த ஆள் அப்படித்தான் சிரிக்கிறான்.

ஆனால் ஆளின் விழிகளில் ஏதோவொரு ஒளிர்வு இருந்தது. தீக்கோளம் போல தகதகவென்று அவனின் சிரிப்பால் வெலவெலத்துப் போனார் கிழவர். அவனின் கையிலிருந்த கயிற்றைப் பார்த்தார். சூருக்குப் போட்ட கயிறு.

ஆளின் பின்னே வேறு ஒன்று. வாகனம் போல, கிழவரைத்தான்டி ஆள் கேற்றை நோக்கி வந்தான். அவன் பின்னால் வாகனமும் அதுவும் நகர்ந்தது. அதற்கு சில்லுகள் இல்லை நான்கு கால்கள் மாடு போல எருமைதான்.

முன்னால் சென்ற ஆள் கிழவரைத் திரும்பிப் பார்த்து சைகை செய்தான். அதன் அர்த்தம் “பின்னால் வா”என்பதுதான்.

கிழவருக்கு நா உலர்ந்து போனது ஏன்? எதற்கு? கேட்க மனம் துடித்தாலும் வார்த்தை வரவில்லை. ஆள் முன்னே நடக்க அவனின் பின்னால் வாகனம் சென்றது. கிழவரில் சடுதியான மாற்றம் ஏற்பட்ட வேகம் உண்டானது. அவனின் பின்னால் பயணிக்க ஆரம்பித்தார்.

பின்னால் நடக்கும் போது கிழவருக்கு எல்லாம் தெளிவாகி விட்டது. தன் இறுதிக்காலம் வந்து விட்டது என்பதைப் புரிந்து கொண்டார்.

“ஏன் வீட்டில் வைத்து உயிரை எடுக்காமல் எங்கோ கூட்டிப் போகின்றான்? இவனது பொது வழக்கம் இந்த இடத்தில் வைத்து உயிரைப் பறிப்பது தானே. சமகாலத்து பழக்கம் அவனுக்கு தொற்றி விட்டதா?” எனவும் கிழவர் யோசித்தார்.

சட்டென்று சோகம் அவரைப் பற்றிக்கொண்டது. தன் இறுதி நேரத்தில் மகனை மருமகனைப் பார்க்காமல் போகிறேனே என்பதை யெல்லாம் விட பேரனைக்காணாமல் போவது தான் சொல்ல முடியாத வேதனையைக் கொடுத்தது.

இரண்டு கிழமைகளாக மகனும் மருமகனும் படாதபாடு படுகிறார்கள். ஏறத முகாம்கள் இறங்காத அலுவலகங்கள் ஓன்றும் இல்லை. பத்தொன்பது வயதுப்பேரன் மறைபொருள் ஆகிவிட்டான். அடையாள அட்டைகளுடன் தான் போனான். கடைசியில் அவை கூட மிஞ்சவில்லை.

கிழவரின் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்த்தது. ஒவென்று அழ வேண்டும் போலிருந்தாலும் முன்னால் செல்லும் அந்த ஆளின் பின்னால் போவது சீராக நடந்து கொண்டிருந்தது.

சந்தித் தடைமுகாம் ஒளிவெள்ளத்தில் பூத்திருந்தது. ஜென ரேற்றின் சீரான ஒசையில் அந்தப்பகுதி கலகலத்தது.

முள்ளுக்கம்பிகள், கேடர்கள், தென்னை பனை மரக்குற்றிகள். மண் மூட்டைகள் என தெருவில் இருபக்கமும் அலங்காரமாகத் தெருவைத்தடைசெய்து படுத்திருந்த கேடர்களை லாவகமாகக் கடந்து கொண்டு அந்த ஆள் போனான். மின்சார விளாக்கு ஒளியில் அவனின் ஆடைகள் தகதகவென்று மின்னின. தலையில் இருந்த முடி, தோளில் புரண்ட சடை எல்லாமே வித்தியாசமாக அற்புதமாக.

அந்த ஆளை அங்கு காவற்கடமையில் இருந்த ஆட்கள் எப்படி கண்டுகொள்ளாமல் என்று புரியவில்லை. யாரும் ஆளை மறிக்கவில்லை.

மழக்கதோடுத்தில் கிழவர் மடியில் இருந்த அடையாள அட்டைகள் கொண்ட பொதியை எடுக்கப்போனார். ஆனால் அதனை உணர்ந்தோ என்னவோ அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். கிழவர் தன் முயற்சியை நிறுத்தினார். யாரும் அவரை அடையாள அட்டை கேட்க வில்லை. கிழவருக்கு அந்த நேரத்தில் உச்ச சந்தோஷமாக இருந்தது. தொண்ணூற்றி ஆறு ஏரவில் தென்மராச்சியில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்த பின்னர் முதல்தடவையாக அடையாள அட்டை காட்டாமல் தாண்டிய நாள் தான் இறுதி நாளாக இருக்கவேண்டுமா?

மீண்டும் இருள் வந்தது, தெரு, வாய்க்கால் தண்ணீராக வளைந்து போனது, மறுபடியும் பேரவின் ஞாபகம் கிழவனைத் தொற்றிக்கொண்டது. இந்த ஆளைக்கேட்டால் பேரனுக்கு என்ன நடந்தது தெரியவரலாம் ஆனால் இவனுக்கு தெரியவருவது என்றால் பேரன் செத்துப்போயிருக்கவேண்டுமோ?

அந்த நினைப்பே கிழவரை இம்சைப்படுத்தியது. “கொஞ்சம் நிப்பம்” என்றார் வேதனையடிடன். அதற்குப் பதில் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. என்ன மனிதன் இவன்? உயிரைப்பறிக்கத்தான் கூட்டிக் கொண்டு போகிறான். கடைசியில் இந்தத்தகவலையாவது சொல்லக் கூடாதா?

“என்றை பேரன் எங்கையென்டு தெரியுமா?” விம்மலுடன் கிழவர் கேள்விஎழுப்பினார்.

இப்போதும் பதில் வரவில்லை. அவர்களது நடை பயணம் அழுது வடியும் நகரின் பிரதான பஸ் நிலையம் வரை வந்து விட்டது. பஸ் நிலையம் ஆட்கள் இல்லாமல் மூலைக்கொன்று இரண்டு மூன்று பஸ்களுடன். பஸ்நிலையத்தின் முன் பக்கமாக உள்ள முனியப்பர் வீதி ஊடாக நடை சென்றது. முற்றவெளிஒவன வரவேற்றறது.

முனியப்பர் கோயில் மூச்சடங்கி மொனித்துப் போய் இருக்க ஒரு சிறு விளக்கு மாத்திரம் எரிந்து கொண்டிருந்தது. தொடர்ந்து நடக்க விளையாட்டு அரங்குதலை காட்டியது.

பேரனின் நினைவுடன் வந்த கிழவருக்கு எரிச்சல் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது.

“கொஞ்சம் நில்லப்பா” அழுகையும் சீற்றமுமாக வெடித்துச் சிதற்னார்.

பதில் கிடைக்காததால் கிழவர் சட்டென்று நின்றார். நிற்க முடியவில்லைதான், என்றாலும் ஆசையவில்லை. முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்த அந்த ஆள் அதை உணராமலே சுற்றுக் தூரம் போய் பிறகு தான் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். திரும்பிப் பார்த்தான். கல்லுப் பிள்ளையார் போல கிழவர் நிற்பதையும் கண்டு திரும்பிக் கிழவரை நோக்கி வந்தான்.

“என்றை பேரன் எங்கே எண்டு தெரியுமா? எத்தனை தடவை உண்ணைக் கலைத்துக் கலைத்துக் கேட்டேன்” என்று கேட்கும் போதே கிழவருக்கு அழுகை பொத்துக் கொண்டு வந்தது. ஆள் இப்போதும் பதில் பேசவில்லை. ஆனால் அவன் முகத்தில் தீவிரமான மாற்றம். ஓரு கையில் வைத்திருந்த சுருக்கு கயிற்றை மறுகைக்கு மாற்றினான்.

“எங்கையப்பா என்றை பேரன்? உயிரோடை இருந்திருந்தால் இவ்வள வுக்கும் தெரிஞ்சிருக்கும். செத்துப்போயிருந்தால் உனக்குத் தெரியாமல் இருக்காது. தயவு செய்து சொல்லு. என்றை உயிரை நீ எடுக்க முதல் இதைச் சொல்லிப்போடு” தாங்க முடியாத துக்கத்தோடு கிழவர் கேட்டது அந்த ஆளுக்குக் கலவையை உண்டு பண்ணியதோ என்னவோ அவன் விழிகள் கண்ணீர் நிறைந்து பளபளத்தன. அவன் உடலில் நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

வெடித்துச் சிதறியது போல ஓரு வெளிச்சம் அடித்தது. கிழவரின் கண் முடுகின்டு திறந்த போது அந்த வேசம் கட்டிய ஆளைக் காணவில்லை. அவனின் நாலுகால் வாகனத்தை, அவன் கையில் இருந்த கயிற்றையும் தான்.

நீர்மை

“பியாவ்”

கனவு கண் டு நான் விழித் திருக்க வேண்டும்.

கேட்ட குரல் பெட்டையடையதா கடுவனு டையதா என்ற ஆராய்ச்சியில் மனம் இறங்குகிறது.

“கடுவனின் குரலாகத் தான் இருக்க வேண்டும் பெட்டைதான் இறந்து போயிற்றே”

அறிவு வெளிப்பட்டுத் தன் இருப்பை வெளிப்படுத்தியது.

“இல்லை இறந்து போன பெட்டைதான் கனவிலும் தோன்றிப் பயம் காட்டுகிறது போலும்”
தகவாமணி

அந்தராத்மா விழித்துக் கொள்கிறது.

சரிதான்! இனி அறிவுக்கும் அந்தராத்மா வக்கும் இடையேயான பட்டிமன்றத்தில் வெற்றி எப்பாகத்திலாயினும் இழப்பு எனக்குத்தான்.

நித்திரையாவது, இனிக் கொள்வதாவது.
என்ன கனவு கண்டேன்?

பூனைக்கனவா?

எப்போதுமே இப்படித்தான்.

கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் வேளையில் அருமையான கதை ஒன்றுக்குக் கரு கிடைத்தது

போலிருக்கும். கண் விழித்துப் பார்த்தால் எதுவுமேநினைவுக்கு வராது.

ஓரு முறை எழுப்பி முற்றத்தில் சுற்று நேரம் நடந்து வந்தால் என்ன.

இவள் விழித்துக் கொள்வானோ?

என்ன பென் இவள்? எப்படி இவளால் நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ள முடிகிறது? இவளின் விருப்பம் போல அமைந்துவிட்டதனால் தான் இப்படியாக நித்திரைகொள்ள முடிகிறதோ, என்னவோ?

அப்படியானால் இவளின் நிம்மதிக்கு இனிப்பங்கமில்லைத் தான். ஆனால் என்னிம்மதி?

பென் இவள் குத்துக்கல் கணக்காய் எதற்கும் அசைந்து கொடுக்காமல் இருக்கும்போது, ஆன் நான் மட்டும் ஏன் மனம் அலைக்கழித்து என் நிம்மதியைக் கெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இவளைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்குப் பொறாமையாகக்கூட இருக்கின்றது.

ஓருக்களித்துப் படுத்திருக்கும் இவளை எழுப்பி, “எப்படி உன்னால் இப்படி நித்திரை கொள்ள முடிகிறது?” என்று கேட்கவேண்டும் போல் இருக்கின்றது.

பொன் னுக் குஞ் சியும் நிம்மதியாகத்தான் நித்திரை கொள்வானோ?

அவனுக்கென்ன குறை. படுபாதகப்பயல்.

இவளையும் கூட்டுச் சேர்த்துக்கொண்டு பொன்னுக்குஞ்சிசெய்த செய்கையை நினைக்கும்போது இப்போதும் ஆத்திரமாகத்தான் வருகிறது.

இப்படி, எப்படி இவள் மாறினாள்?

இவனுக்கு வெளுத்ததெல்லாம்பால்தான்.

பொன்னுக்குஞ்சி சரியாகத்தான் இவளை அறிந்து வைத்திருக்கின்றான்.

இல்லாவிட்டால் எப்படி இவளிடம் இவ்வளவு தூரம் வக்கிரத்தை வளர்த்திருப்பான்?

“பூனை வீட்டிலை அழுறதுநல்லதுக்கில்லை”.

இப்படிச் சொல்லித்தான் பொன்னிக்குஞ்சி இவளைத் தன் திட்டத்தின் பக்கம் இழுக்க முயற்சி செய்தான்.

பொன்னுக்குஞ்சி ஒன்று சொல்லி விட்டால் போதும், இவளுக்கு அது வேதமந்திரம்.

இது குறித்து எத்தனையோ தடவைகளில் இவளுடன் முரண்டு பிடித்துக் கொண்டமைஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

நான் ஒன்றைச் சொல்லிக் கேட்காதவள், அதையே பொன்னுக்குஞ்சிசொல்லும்போது ஏற்றுக் கொள்வதென்றால்...

“மாட்டுக்கு மாடு சொன்னால் கேட்காதாம், மனி கட்டின மாடு சொன்னாத்தான் கேட்குமாம். அப்படித்தானே?”

பொன்னுக்குஞ்சிமீதான என் கோபத்தை வெளிப்படுத்தி உரக்கக் கத்தினாலுங்கூட என் கோபத்தையும் உள்ளக் குமைச்சலையும் இவள் பொருட்படுத்தினால் தானே.

“உங்களுக்கென்னப்பா பொன்னுக்குஞ்சியோடை போட்டி? இந்த ஊருக்கே மனிகட்டின மாடு பொன்னுக்குஞ்சிதானே”.

பொன்னுக்குஞ்சிக்குச் சார்பாக ஒரு வாதம், கூடவே ஒரு வெகுளித்தனமான சிரிப்பு.

என் கோபம் காற்றாய்ப் பறக்கும்.

பொன்னுக்குஞ்சிஇந்த ஊருக்கே ஒரு மனிகட்டியமாடு.

உண்மைதான். இந்த ஊரைப் பொறுத்தவரை பொன்னுக்குஞ்சியின் வார்த்தைகள்தான் எடுபடும்.

அவனுக்கு மட்டும் ஏன் இந்தச் செல்வாக்கு?

பொன்னுக்குஞ்சிக்கு இந்த உலக விவகாரங்கள் எல்லாமே அத்துப்படி. ஊராரின் கணிப்பு இது.

ஆனால், பொன்னுக்குஞ்சியைப் பற்றி என்னைக் கேட்க வேண்டுமே.

“வெறும் நடிப்புச்சதேசி”.

“எல்லாமே வெறும் வாய்ச்சவடால்தான்”.

“அப்புக்காத்துக்குப்படித்திருந்தால் கொடிகட்டிப்பறந்திருப்பான்”.

வெறும் வாயையே மெல்பவனுக்குச் சிறிது அவல் கிடைத்தால் கேட்கவா வேண்டும்?

உள்ளுர்ச் செய்தி முதல் உலக விவகாரம் வரை ஒன்றுக்குப் பத்தாக்கி ஒன்றை விளம்பரம் செய்வதில் பொன்னுக்குஞ்சி வெகு

சமர்த்தன்.

இந்த ஊரையே கைக்குள் போடத்தெரிந்த பொன்னுக்குஞ்சிக்கு இவள் எம்மாத்திரம்?

அவனின் வாய் ஜாலத்திற்கு இவள் அடிபணியத்தானே வேண்டும்.

கல்யாணமான புதிதிலேயே தடுத்திருக்க வேண்டும்.

பொன்னுக்குஞ்சியை நன்கு அறிந்திருந்தும் வயதுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமேஎன்று அங்கீகரித்ததால் வந்த விளை.

உறவையெல்லாம் உதறி ஏறிந்து விட்டு என் பின்னே ஒடிவுந்தவளுக்கு, புதிய துழிலில் பக்கத்து வீட்டிலாவது ஒரு பேச்சத்துணை கிடைக்கட்டுமேஎன்றுஎன்னியதால் வந்த கேடு.

பொன்னுக்குஞ்சி இவளை நன்றாகத்தான் வசப்படுத்திக் கொண்டான்.

“நான் தும்மிப்போட்டு படலையைத் திறக்கேக்கை தான் பார்த்தன், தம்பி வெளிக்கிட்டுப் போகுது, போற காரியம் சரிவராதென்டு எனக்கு அப்பவேதெரியும்”.

நான் போன காரியம் சரிவரவில்லை என்பதை இவளிடமே கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, அதற்கான காரண காரியத் தொடர்பை பொன்னுக்குஞ்சி கண்டு பிடித்துச் சொல்வதில் இவளுக்கு அசாத்திய நம்பிக்கை.

“திருவிழாச் சமயத்தில் வெளியே புறப்பட்டு விளையாடச் செல்வதுஞாயமா?”

என்ன உளருகிறாள் இவள்?

ஒரே வரியையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி நெட்டுருப்பண்ணல், கைவிரல்களை மடித்து மடித்து கணக்குப் பார்த்தல்...

அவசரமான காரியம் என்று புறப்பட்டாலும் கூட சிறிது தாமதிக்கச் செய்தல்...

இவளின் செய்கைகள் எல்லாமே எனக்குப் புரியாத புதிராகத் தோன்ற, “இவளுக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது” என்று மன்றையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்கையில்...

“பொன்னுக்குக்குஞ்சி சொல்லித்தந்த இராகு காலம் கணிக்கிற துத்திரமப்பா இது”.

இவளை, அறைய வேண்டும் போல் இருக்கும்.

“ஹரே ஒத்துக்கொள்ளுது, உங்களுக்கு மட்டும் ஏனப்பா பொன்னுக்குஞ்சியைப் பிடிக்குதில்லை”.

இவள் அடிக்கடி என்னைக் கேட்கும் கேள்வி இது.

இவளுக்கு எதையென்று சொல்வது.

இந்த மன்னின் தூழ்நிலைக்கு ஒவ்வாத வதந்தி பரப்பும் பேய்.

வாழ்வியலுக்குப் பொருந்தாத மூடநம்பிக்கைகளின் உறைவிடம்.

சுயநலத்திற்காக எதையும் செய்யத்தயங்காத ஜீவ காருண்யமற்ற மிருகம்.

ஒன்றுக்குப் பின் முரணாகப் பேசும் “தகிடுதத்தி”.

எதைச் சொன்னால் இவள் ஓப்புக்கொள்வாள்?

ஓப்புக்கொள்வாளானால் நேற்றைய ஜீவ காருண்யமற்ற செயலுக்கு இவளே கருவியாகி இருப்பாளா?

இப்போது பூணைக்குட்டிகள் எல்லாம் என்ன செய்யும்?

இறந்திருக்குமோ?

இவளுக்கு ஏன் இப்படிப் புத்தி பேதலித்துப் போயிற்று?

பொன்னுக்குஞ்சியின் திட்டமிட்டசதி இவளுக்கு எப்படி விளங்கும்?

எழுபது வயதில் சீரான நித்திரை வரவில்லை என்றால் பூணையின் முனகல்தானா காரணமாக வேண்டும்?

இவளின் சிறுபிள்ளைத்தனம் பொன்னுக்குஞ்சிக்குச் சாதக மானது.

“பூணை அழுறது வீட்டுக்கு நல்லதுக்கில்லை. அதாலை பூணை, கீளை வீட்டிலை வளர்க்கக்கூடாது. கலைச்சுப்போடு வேணும்”.

பொன்னுக்குஞ்சிவில், இவள் அம்பு.

இவளின் மீத உணவும் கிடைக்காமல் போனால் பூணைகள் என்ன செய்யும்?

வளவு முழுவதும் வளைய வளைய வந்தவற்றைக் காணாமல் எனக்கே ஒரு மாதிரி.

பொன்னுக்குஞ்சிநிம்மதிப் பெருமுச்சு விட்டான்.

பொன்னுக்குஞ்சியின் நிம்மதியைக்கண்டு என் நெஞ்சக்கே

பொறுக்கவில்லை.

இவனின் நிம்மதியில் இடி விழு!

நெஞ்சம் சபித்தது.

இடதான் வீழ்ந்தது! பேரிட!!..

முன்று நாட்களின் முன் இரவில் கேட்ட “மியாவ்...மியாவ்” ஒலிக்கு தூக்கம் கலைந்து முதலில் எழுந்தவன் பொன்னுக்குஞ்சிதான்.

“பிள்ளை, பிள்ளை” என்று மதிலோரம் நின்று இவளை எழுப்பினான்.

“பிள்ளை! பூணை, குட்டியும் போட்டிருக்கு போலையிருக்கு, ஒருக்கால் பாரம்மா?”

பொன்னுக்குஞ்சியின் கலக்கத்தில், என் தூக்கம் முற்றாகக் கலைந்தது.

எமகாதகப்பயல்!

பூணை குட்டித்தாச்சியானமையை அறிந்துதான் கலைக்கத் திட்டம் போட்டிருக்கிறான்.

“ஆறு குட்டியள் போட்டிருக்கு, குஞ்சி”.

இவளின் குரல் பொன்னுக்குஞ்சிக்கு நாராசமாக ஒலித்திருக்க வேண்டும். ஆறு குட்டிகளும் வளர்ந்து கொட்டமடிக்கப் போவதை என்னிப்பார்த்திருக்க வேண்டும்.

“பிள்ளை எப்பாடுபட்டெண்டாலும் பூணையையும் குட்டியளையும் நாளைக்குச் சந்தையடியிலை கொண்டுபோய் விட்டிட்டு வந்திடு... குட்டியள் வளர்ந்துதெண்டால் பிறகு கலைக்கேலாது”.

“குட்டியளைப் பிடிக்கலாம். தாய்ப்பூணையை எப்பிடிப் பிடிக்கிறது குஞ்சி?”

அதற்கும் பொன்னுக்குஞ்சியே வழி சொன்னான்.

“தடம் ஓண்டு ஈர்க்கிலை நான் போட்டுத்தாறன் பிள்ளை. குட்டியளைத் தேடித்தாய் வாற பாதையிலை உள்ள வளையிலை அதைக் கட்டிவிடு. சுலபமாப் பிடிச்சுப்போடலாம்”.

இவளுக்கு எங்கே அத்தடத்தின் தாற்பரியம் விளங்கப் போகின்றது?

உருவு தடத்திற் கழுத்துச் சிக்கி தாய்ப்பூணை இறந்த போதாவது இவளின் உள்ளுணர்வு விழித்துக்கொண்டதே என்று எனக்கு நிம்மதி.

குட்டிகளைத்தடவி எடுத்து, “நெஸ்பிறே”யும் கரைத்து “போச்சி”யில் விட்டு ஊட்டிய அழகைக் கண்டபோது என் நெஞ்சில் சளீரென்றது.

பொன்னுக்குஞ்சிக்கு நடந்ததொன்றும் தெரியாது. எங்கே போய்த் தொலைந்தான். மாலையில் வீடு திரும்பிய பொன்னுக்குஞ்சிக்கு இவள் பூனைக்குட்டிகளுடன் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு பேரதிர்ச்சிஏற்பட்டிருக்கும்.

“நல்லதுக்குக் காலமில்லைப் பிள்ளை. உன்னுடைய நன்மைக்காகத் தான் பூனையையும் குட்டியளையும் சந்தையடியிலைவிடச் சொன்னான்”.

“தடத்திலை மாட்டுப்பட்டுத் தாய்ப்புனை செத்துப்போச்சுக் குஞ்சி. குட்டியளைப் பார்க்கப் பாவமாயிருக்கு”.

இவளுக்கு கண்ணில் நீர் துளிர்த்தது.

அதற்கும் பொன்னுக்குஞ்சியே சமாதானம் சொன்னான்.

“எங்கடை சனங்களின்றை உயிருக்கே இன்டைக்கு உத்தரவாத மில்லைப் பிள்ளை, பூனை செத்ததுக்கெல்லாம் கவலைப்படேலுமே. நீ குட்டியளோடை கொஞ்சிறாய், பூனை மயிர் சாப்பாட்டுக்கை விழுந்தால் ஈழைவியாதி வந்திடும் பிள்ளை”.

இவளின் மௌனத்தை அவன் தனக்குச் சாதகமாக்கினான்.

“நீ என்ன யோசிக்கிறாய் என்டு எனக்குத் தெரியுது பிள்ளை... பென் சுபாவம் எனக்குத் தெரியாதே. நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதை... படைச்சவன் குட்டியளைப் பார்த்துக்கொள்வான் தானே. காலை யிலையே குட்டியளைக் கொண்டுபோய் விட்டிட்டு வந்துடு பிள்ளை”.

பொன்னுக்குஞ்சிக்கரைத்தால் கல் என்ன, இரும்பே கரையும்.

இன்று காலையில் பொன்னுக்குஞ்சியே குட்டிகள் ஆறையும் பிடித்துப் பையில் போட்டுக்கொடுத்து இவளை அனுப்பிவைத்தான்.

பொன்னுக்குஞ்சியின் முன்னால் இவள் பெட்டிப் பாம்புதானே.

பாவம்! இந்நேரம் குட்டிகள் இறந்திருக்கும்.

ஆன் எனக்கிருக்கின்ற காருண்யத்தில் ஒரு சிறிதேனும் இவளிடம் இருக்க வேண்டுமே!

இவளால் எப்படி அமைதியாக உறங்க முடிகிறது?

“மீயாவ், மீயாவ், மீயாவ்”

குட்டிகளின் மெல்லிய அனுங்கல் ஓலி.

மனப்பிரமையோ? இல்லை குட்டிகளின் மெல்லிய அனுங்கல் ஓலிமீன் டும் மீன் டும் தூல்லியமாகக் கேட்கிறதே.

அப்படியானால் இதுஎப்படி, இதுஎப்படி?

இவளை எழுப்பிக் கேட்க வேண்டும்.

நினைப்பைச் செயற்படுத்த விழைகையில் இவள் அசைந்ததற் கான அதுயை. மெல்ல எழுந்தவள் என்னையேபார்க்கிறாள்.

கைகளாற் கண்களை மறைத்து இவளையே நோட்டமிட்ட கண்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்க இவளுக்கு வாய்ப்பில்லைத் தான்.

இவள் பூனை ஆனாள்.

இவள் ஏன் பதுங்கிப் பதுங்கிச் செல்ல வேண்டும்?

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

இவள் அறியாமலே இவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்று இவளின் செய்கையை அவதானிக்க வேண்டுமென்று என் உள்மனம் விழைகிறது.

இவள் ஏற்கெனவே திறந்து வைத்த கதவு வழியூடாகச் செல்லும்போது சத்தும் எழும்ப இடமேயில்லை.

நானும் பூனை ஆகிறேன்.

என்ன இது?

இவள் என்ன செய்கிறாள்?

“என்ன செய்கிறாய் இங்கை?”

மெதுவாகக் கேட்கிறேன்.

ஆனாலும், புட்டிப்பால் ஊட்டிக்கொண்டிருந்த இவள் அதிர்ந்தாள்.

“சத்தும் போடாதேங்கோ அப்பா, பொன்னுக்குஞ்சி எழும்பீடும். பொன்னுக்குஞ்சியைப் பேய்க்காட்டிப்போட்டு காலையிலேயே குட்டியளைத் திருப்பிக் கொண்டந்திட்டன். ஒடியாடித் திரியிற வரையிலாவது பொன்னுக்குஞ்சிக்குத் தெரியாமல் வளர்த்து விட்டிடோனும்... பசி எண்டாத்தான் இந்த அனுக்கம். பசி தீர்ந்துதெண்டா பேசாமல் படுத்துக் கிடந்திடும். பொன்னுக்குஞ்சிக்கும் தெரியவராது.”

இவள் முடிக்கவில்லை; உள்மனம் ஆங்காரமாய் ஓலித்தது.

“டேய், பொன்னுக்குஞ்சி! நீதோற்றாயடா!”

அரும்பு

காரில் இருந்து இறங்கி, விசும்பலோடு வந்தாள். மனசைக் கரைய வைக்கும் விசும்பல். என்னைக் கண்டதும் ஓர் இளந்துள்ளவுடன், கால்கள் நிலத்தில் பாவாமல் ‘அப்போய்’ எனப் பாய்ந்து வருபவன் இன்று ‘ஸ்கூல்பாக்’ தழையில் இழுபட, மிகவும் தளர்ந்து போனவளாய் பார்வை துனியத்தில் நிலைகொள்ள வந்தாள். விசும்பல் ஓயவில்லை. இடையிடை இருந்தது. என்னை நெருங்கியவன் தனது உயரத்திற்கு என்னோடு நின்று, எனது கால்களைக் கட்டிப்பிடித்தபடி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். கண்ணில் சோகம் அபிக் கிடந்தது, நீர் பளபளத்தது.

க.சட்டநாதன்

“என்னம்மா.... ?”, என்றதும் விசும்பல் உடைந்து அழுகையாய் மாறியது. உள்ளே ஏதோ வேலையாய் இருந்ததேவி:

“என்ன ராஜி...என்ன”, என்று பதற்றத் துடன் வந்தாள்.

“ராஜி பேர் வேண்டாம் அம்மா...எனக்கு வேண்டாம்!”

குழந்தை, கொஞ்சவது போலத்தாயைப் பார்த்தாள்.

“என்ன செல்வம்?”, சூழ்நிலையை அணைத்துக் கொண்ட தேவியின் குரல் தழைந்து மறுகியது.

குழந்தை இடது கை மணிக்கட்டுக்கு மேலாக புறங்கையைக் காட்டினாள்.

அந்தப் பட்டுச் சருமத்தில், செவ்வரி படர்ந்த தழும்பு. உள்ளங் கையைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். அதிலும் அடித்ததற்கான அடையாளம்.

‘இந்தச் சிகலை... பாலனை... பிரம்பால் அடிக்க மனம் வருமோ...? பிரம்பா...? சிறுதடியாகக்கூட இருந்திருக்கலாம் கள்ளித்தடியாக... பட்டதும் சீரென்று... காயம் வருகின்ற மாதிரி... என்ன கொடுமையிது...?’

என் கண்கள் பணித்துவிடுகின்றன.

“ஆர் இந்த ரீச்சர்... ராட்சி. குழந்தை குட்டி இல்லாதவளா? பிள்ளையை இப்படி, நார் நாரா வார்ந்திருக்கிறாளே!”

‘இப்பவும் இப்படி ஒரு ஆசிரியையா..? அவளுக்குக் குழந்தையை அடிக்க வேண்டுமென்று இருந்திருக்காது. ஏதோ ஒரு வேகத்தில், தன்னை மறந்து செயற்பட்டிருக்கலாம். இல்லை, ஒரு ‘சாடின்ராக’ - அந்த இயல்புகள் அவளது அடிமனதில் குரூரமாகப் படிந்து கிடக்கின்றதோ...?’

நினைவுகளை மீறி ஏனோ அப்பொழுது மிசன் பாடசாலையில் எனக்கு பாடம் கற்றுக்கூற்று, செல்லும்மாரீச்சரின் ஞாபகம் வந்தது.

சற்றுப்பருமனான உடல்வாகு. தங்கப் பிரேம் கண்ணாடி. மனசைத் தொட்டுப்பேசும் கண்கள். சிரித்தால் பேச்சே வேண்டாம் என்று இருக்கும் ஒரு இதம். பரபரக்காத நிதானம். சிரத்தை.

‘என் பிள்ளைக்கு மிஸ் செல்லும்மா மாதிரி ஒரு ரீச்சர் ஏன் இல்லாமல் போய்விட்டது?’

மனசு கரைந்து தவித்தது.

“ஏன் ரீச்சர் ராஜியை அடிச்சவ?”.

நான் கேட்டதும் குழந்தை தாயின் பிடியில் இருந்து விடுபட்டு என்னருகே ஓடிவந்து, எனது உதடுகளைத் தனது பூவிரல்களால் அழுத்தி மூடியவாறு கூறினாள்.

“அந்தப் பேர் வேண்டாம் அப்பா... வேண்டாம்”.

குரலில் துக்கம் கனத்து கிடந்தது.

மெதுவாக அவளை அணைத்தபடி, “என்ன? என்ன நடந்தது சொல்லும்மா...” என்று கேட்டேன்.

“எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதாம். முழு மக்காம். களிமன் தான் தலையிலை இருக்காம். அந்த ரீச்சர் திட்டினாப்பா”.

“ஏனம்மா..?”

“என்றை பேரை எழுதெண்டு சொன்னா, எழுதினாது பிழை, பிழை, வடசொல் எழுது, வடசொல் எழுதெண்டு அடிச்சாப்பா. வடசொல்லெண்டான்னப்பா?”

“தெரியாதெண்டாக் காட்டித்தாறது. அதுக்கு இப்படியா குதறி எடுப்பாள் அந்தக் கூறுகெட்ட...”

குழறியதேவி, ராஜியைத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே போனாள்.

உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். தாய் மகளது காயங்களுக்கு என்னென்றைய் தடவிக் கொண்டிருந்தாள். “மஞ்சள் மாவும் சேர்த்தனியா?” என்றுமட்டும் கேட்டுவிட்டு, நான் மாடிக்குப் போனேன்.

சுந்தரராமசாமியின் ‘பள்ளம்’ தொகுதியில் மூழ்கியிருந்த பொழுது.

“அப்பா மேலை வரட்டா...?” ராஜியின் குரல்.

ராஜிமாடிப் படிகளில் ‘தடதட’ என ஓடிவந்தாள்.

“தங்கக்சிபார்த்துப்போ, ஓடாதை...விழுந்திடுவை!”

நொடிக்கு நூறு தரம் - ‘ராஜி, ராஜி’ என்று மாடும் தேவி, குழந்தையின் பேர் விஷயத்தில் உசாரானது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

‘ராஜி என்ற பெயர் இனி இந்த வீட்டில் ஒலிக்காதோ...ராஜி பெயர் வேண்டாமென்றால் இனிஎன் பிள்ளையை என்ன பெயரால் அழைப்பது?’

‘குழந்தையின் மனதில் வேர்விட்டு ஆழமாகவே பதிந்துவிட்ட இந்த உணர்வை எப்படிநீக்குவது’

“குஞ்சு சாப்பிட்டாச்சா?”

“சாப்பிட்டாச்சா”, என்றவள் ஓடிவந்து, எனது மடியிலேறி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“என்ன படிக்கிறீங்க அப்பா? விற்றில் ரெட் ரைடிங் ஹாட்டா. ஸ்நோ வைட்டா, என்ன புத்தகம்ப்பா?”

நான் படிப்பதெல்லாம் அவளது புத்தகங்கள் என்பது அவளது நினைப்பு.

“பிள்ளைக்கு நித்திரை வருகுது...படுப்பமா!”

மத்தியானம் சாப்பிட்டதும் ஒரு சிறு தூக்கம் போடுவாள் ராஜி.

“வேண்டாமப்பா...ரிலி போடுங்க”.

“ரி.வியிலைஒன்டும் இல்லையம்மா”.

“இல்லைப் போடுங்க, அடம்பிடித்தாள்.”

ரி.வியில் நிகழ்ச்சிஎதுவும் இருக்கவில்லை.

“செல்வா... ரீகல்... போடுங்க”.

“இல்லையம்மா”

அமைதியாக வந்து எனது கதிரையில் ஏறி, மேசையில் தொற்றி உட்காந்து கொண்டாள்.

“என்ன புத்தகம் அப்பா இது?” மட்டை பள பளவென்று வடிவாய் இருக்கு”.

“நீயே படித்துச் சொல்லம்மா”

“ப....ள....ள....ம்...பள்ளம். பள்ளம் என்டால் என்னப்பா?”

“பள்ளம் என்டா பள்ளம் தான்”.

அவனுக்கு அந்தப் பதில் திருப்தி வரவில்லை.

எழுந்து கைக்களைத் தூக்கி சோம்பல் முறித்துக்கொண்டாள்.

“வாம்மா வந்து படு”.

கட்டிலில் ஏறி தானாகப் படுத்துக்கொண்டாள். படுத்த சில நிமிடங்களில் அவள் அமைதியாகத் துயில் கொண்டாள்.

ராஜி ஆறு மணிக்கெல்லாம் விழித்துக் கொண்டாள். கையிலிருந்த புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டு அவளைப் பார்த்தேன்.

“சீச்சா அப்பா”, வெட்கம் கலந்த இளஞ்சிரிப்புடன் நெவிந்தாள்.

“ஆறு வயதாப்போக்கு... இன்னுமா?”

எனக்கு ஆறு வயதா?... இல்லையப்பா...! ஐந்து வயசுதான் முடிந்திருக்கு”. திருத்தம் சொன்னாள்.

“அப்பாவுக்கு எத்தனை வயது?”

“நாற்பத்தைஞ்கு”.

“அம்மாவுக்கு?”.

“முப்பத்தியேழு”.

“ரகுச் சித்தப்பாவுக்கு?”

“நாற்பத்திரண்டு”

“சித்திக்கு?”

“முப்பத்தைஞ்சு”.

“விழியக்காவிற்கு?”

“தெரியாதும்மா”.

“குட்டியக்காக்கு?”

“தெரியாது, போதும் போதுமீம்மா.”

அவளை நன்றாகத் துடைத்துவிட்டு தேவிக்குக் குரல் கொடுத்தேன். தேவிமாடியேறி வந்து குழந்தையை அழைத்துப் போனாள்.

சற்றைக்கெல்லாம், ராஜியின் குரல் பக்கத்து வீட்டில் நீட்டி முழங்கியது.

விழியக்கா, குட்டியக்கா, இரத்தினக்கா, மணியக்கா, மகேஸ் அக்கா, இரத்தினன்னா, ஆனந்தன்னா, ஜெயான்னா என்று வயது வித்தியாசம் பாராது ஒவ்வொருவரும் எழுபது முதல் இருபது வயதுக்கு இடைப்பட்டவர்கள். அன்னா முறை, அக்கா முறை வைத்து அழைத்து சமாவைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்தச்சமாவில் அவர்கள் - அந்தப் பெரியவர்கள் தேன் குடித்த நரியாட்டம் கிறுங்கியிருப்பது எனக்குத் தெரிகிறது.

‘குழந்தைகள் தெய்வ அம்சம் என்பது எவ்வளவு உண்மை! இதைக்கூட புரிந்து கொள்ளாத அந்த ரீச்சர், சோக் பீஸம் கையுமா படிப்பிக்க வந்தா மட்டும் போதுமா? பாலர் வகுப்புப் பயிற்சி அது இதென்ட ‘பவுக்’ வேறை’

நூஞ்சுபட படத்துக்கொண்டது.

கீழே தேவி சாப்பிடுவதற்கு அழைத்தாள்.

‘மணிஎட்டிருக்குமா’ என நினைத்தபடி கீழேபடியிறங்கினேன்.

ராஜிதாயின் மடியிலிருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன சாப்பாடும்மா?” ராஜியைக் கேட்டேன்.

“இடியப்பம், சொதி, சிக்கின்”.

நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுது, டெனிங் ரேபிளில் ஏறியிருந்து என்னிடம் நாலு வாய் சாப்பிட்ட பின் தான் அவளுக்குத் திருப்திப்பட்டது.

சாப்பாடு ஆனதும் எட்டு இருபத்தைந்துக்கு ரி.வி யில் தர்மசேன பதிராஜாவின் மாயமந்திர ரெலி டிராமா பார்ப்பதற்கு மாடிக்குச் சென்றேன். மொழி தொந்தரவு தந்தபொழுதும், பார்ப்பதில் ஆர்வமிருந்தது. முறையான படப்பிடிப்பு. சில ஃபிரேம்ஸ், நல்ல சினிமாவைப் பார்க்கிற பிரமையைத் தந்தது. பதிராஜ் நல்ல கலைஞர்.

நாடகம் ஆரம்பித்த சில நிமிடங்களில் ராஜி மாடிக்கு வந்தாள். ஒரிரு நிமிடங்கள் என்னுடன் ரி.வி பார்த்த ராஜி, பொறுமை இழந்தவளாய் எனது கழுத்தில் தொங்கிய மலீப்ளரைப் பிடித்து இழுத்து, தனது முகத்துக்கு நேராக எனது முகத்தை வைத்துக் கண்ணத்தில் செல்லமாக முத்தமிட்டாள்.

“என்னம்மா?”

“ரி.வி. வேண்டாம் வாங்கப்பா....”

அவளது அழைப்பை ஒதுக்க முடியவில்லை. நான் அவளுக்குப் பாடம் சொல்லித்தா வேண்டும். எவ்வளவு முக்கியமான வேலை இருந்தாலும் அதை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு அவளுடன் இருக்க வேண்டும். அந்த மனித்துளிகள் அவளுக்கு மட்டுமே சொந்தம்.

படிப்பு கட்டிலில்தான் நடைபெற்றது. கட்டிலில் ஏறி உட்கார்ந்து, தலை அணைகளை, தான் சாய்ந்து கொள்ள வாகாகச் சரி செய்து, குட்டி இளவரசிமாதிரி கம்பீரமாக அவள் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அவளது ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் சிலவும், தமிழ்ப் புத்தகமும் கட்டிலில் தீற்றந்த நிலையில் பரப்பப்பட்டன. அதற்கு என் உதவி அவளுக்கு வேண்டும். இன்று அவளே புத்தகங்களை எடுத்துப் பரப்பினாள். உடனே படிக்கவும் ஆரம்பித்தாள்.

படிக்கும்போது ஒரு ஒழுங்குமுறை அவளிடம் உண்டு. வலது பக்கமிருந்து ஆரம்பித்தால் - கீழாக வந்து, மேலே செல்வாள். பக்கங்களைப் புரட்டும்போதும் ஒரு நடைமுறையைப் பின்பற்றுவாள். மாற்றம் எதுவும் செய்யக்கூடாது. குழந்தையின் போக்கிற்கே விட்டு விடுவது அவளுக்குப் பிடித்தமாய் இருக்கும். ஏதாவது மாற்றம் செய்தால், ‘அதுபிழையப்பா, இப்பிடி இப்பிடித்தான்’ என்பாள்.

ஆங்கில வாசிப்பை முடித்து நிமிர்ந்தவள், ஆங்கில, தமிழ் எழுத்துக்களை, மூச்ச விடாமல் ஓப்பித்தாள். பின்பு என்கள், கணிதம், வாய்ப்பாடு மட்டும் அவள் வயதுக்கு அதிகம் என்று சொல்லித் தரவில்லை. நிறங்களையும், ரூசிகளையும் அவள் தெரிந்து வைத்திருந்தாள்.

பாட நடுவில் தேவி பால் கொண்டு வந்தாள். பாலை வாங்கிப் பருகியபடி, “கதை சொல்லுங்க” என்றாள்.

முயலும் ஆமையும் கதை சொன்னேன். அவளுக்குத் திடீரென்று முயல் எப்படி இருக்குமென்ற சந்தேகம் வந்துவிட்டது. படம் போட்டுக் காட்டும்படி கேட்டாள்.

படம் போட்டுக் காட்டினேன்.

“முயலுக்கு காது இத்தினி சின்னனா? பெரிசாக் கீறுங்க ...” என்றாள்.

காதைப் பெரிதாக்கினேன்.

“ஓட்டகம் கீறுங்க...”

“சரி...”

“முதுகுநல்லா இல்லை....”, விமர்சனம் செய்தாள்.

“யானை, பூனை, கோழி, கார், வண்டில்” தொடர்ச்சியாகச் சொன்னாள்.

எல்லாவற்றையும் போட்டுக் காட்டினேன்.

“போதும், போதுமப்பா...” எழுந்து சோம்பல் முறித்தபடி நின்றாள்.

“பிள்ளைக்கு தூக்கம் வருகுது”, குரல் கொடுத்ததும் தேவி வந்து அவளைத் தூக்கிச் சென்றாள். அன்றைய பொழுது அத்துடன், அவளுக்கு ஆகிவிட்டது.

ராஜி பெயர் குழந்தையை அதிகமாகவே பாதித்துவிட்டது என்று தெரிந்தும் - காலையில் எழுந்ததும், மனைவி “ராஜி, ராஜி” என்று கரைந்தது எனக்கு மிகுந்த ஏரிச்சலுாட்டியது.

“தேவி! குழந்தை பாடசாலை நிகழ்ச்சியை மறக்க வேணும். அதுவரை அந்தப் பெயரைச் சொல்லி அவளைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்”, என்றேன்.

மனைவி முகத்தைத்தூக்கிவைத்துக் கொண்டாள்.

‘இரண்டு குழந்தைகள் எனக்கு’ என நினைப்பதைத் தவிர என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

கண்ணாடி முன் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு நின்ற

ராஜிக்கு மனைவிதலைவாரிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது, வெறவியோ விமானமோ பறக்கும் ஒசை கேட்டது. மனைவிபத்தமடைந்தவளாய், “பொம்பர் போகுது போலை”, என்றாள்.

ராஜி முகத்தைக் கோணலாக நெளித்து, “பொம்பர் இல்லையம்மா, பொம்மர், பொம்மர்”, என்று திருத்தம் சொன்னாள். பின் என்னை நோக்கியவர்:

“பொம்மர்தானே சரியப்பா... அம்மாவுக்கு ஒன்டுமே தெரியாது...” என்று கேலியாகச் சொல்லிவிட்டு, பக்கத்து வீட்டுக்குப் போகப் படி இறங்கினாள்.

வாயடைத்துப் போய்ந்திருதேவிகேட்டாள்.

“பிள்ளைக்கு இண்டைக்கு ஸ்கல் இல்லையோ, பள்ளிக்குக் கள்ளமோ?” திரும்பிய ராஜியின் கண்களில் நீர் முட்டி வழிந்தது.

“அந்த ஸ்கல் வேண்டாம், அந்த ரீச்சர் வேண்டாம் அம்மா”.

“சரி சரி... நீ போய் விளையாடு, நாளைக்கு வேற ஸ்கல் பாப்பம்” என்று கூறிய நான், அவள் படியிறங்கிப் போவதைப் பார்த்தபடி நின்றேன்.

கந்தோரில் இருந்த பொழுது ராஜி முன்னாலும் பின்னாலும் இருப்பது போல ஒரு நிழலாட்டம். இவ்வளவு பிரியம் ஏன் என்று மனம் அடித்துக்கொண்டது.

அப்பா அந்தப் பேர் வேண்டாம் என்ற விசம்பல். விசம்பல் உடைந்து கணதியான அழுகையாக உருக்கொண்டது. மனசில் ஏதோ பாரம் அழுத்த, குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. அரை நாள் லீவு போட்டுவிட்டு வீட்டுக்குப் போனேன். ராஜி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தையை வைத்தகண் வாங்காது பார்த்து நீன்ற என்னை நெருங்கிய மனைவி.

“ராஜிக்கு வேற பாடசாலை பாருங்க” என்றாள்.

தேவி எனது எண்ணத்தையே பிரதிபலித்தது மனக்கு இதமாயிருந்தது.

கந்தோருக்கு போவதற்கு முன்னதாக, ராஜியை அவளது புதிய பாடசாலை வரை கொண்டு விடுவது என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்கட்டரில்

அழைத்துச் சென்றேன்.

கோயில் வீதியில் சென்ற பொழுது, “அப்பா வேகமாக ஒடுங்க” என்றாள்.

ஸ்கூட்டரின் வேகத்தைச் சற்று அதிகப்படுத்தினேன்.

“பூ இதுதானா உங்க ஸ்பீட் என்றாள்”.

இன்னும் சற்று வேகப்படுத்தினேன்.

“வேண்டாமப்பா... வேண்டாம். ஸ்பீட் கூடிப்போச்ச, பயமா யிருக்கு” என்றவள், என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து, “எனக்குச் சைக்கிள் ஓட, ஸ்கூட்டர் ஓட, கார் ஓடச் சொல்லித் தருவியளா?” என்றாள்.

“சொல்லித்தாறனம்மா! என் பிள்ளைக்கு இல்லாததா”.

“ஹலிக் ஹெப்டர், பொம்மர், அவ்ரோ எல்லாம் ஓட வேணும்”.

“எல்லாம் ஓடலாம் என் பிள்ளை ஜான்ஸிராணியாக்கும்”. என்றேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்து, திருப்தியுடன் முறுவலித்தாள்.

பாடசாலை வந்ததும் இறங்கிக் கொண்டாள். அதிபரது அறைக்குள் அவளை அழைத்துச் சென்றேன். அதிபர் இவளைப் பார்த்ததும் கண்ணத்தில் செல்லமாகக் கிள்ளினார். அவருக்கு இதமாகச் சிரித்துவைத்தாள்.

பாலர் பிரிவு ஆசிரியையுடன் கடைக்க வேண்டும் என்றேன். அவரது அனுமதியுடன் உள்ளே சென்றேன்.

ஆண்டு ஒன்று ஆசிரியையைப் பார்த்ததும் செல்லம்மா ரீச்சரின் நினைவு வந்தது. இரட்டை நாடி உடம்பு. தங்க பிரேம் அல்ல. வெள்ளிப் பிரேம் கண்ணாடி. சிரித்த பொழுது வரிசையான வெள்ளைப்பற்கள் ஒளிர்ந்தன.

ராஜியை அவர் அன்புடன் வரவேற்றார்.

ராஜி, எங்களிடமிருந்து பியத்துக் கொண்டு, குழந்தைகளுடன் ஓட்டிக்கொண்டாள்.

நான் நடந்த விபரம் அனைத்தையும் கூறி, அவளைப் பார்த்துக் கொள்வது உங்கள் கையில் தான் உண்டு என்று அவரிடம் விடை பெற்ற பொழுது:

‘உன்றை பேர் என்ன?’

“.....”

“இவவுக்குப் பேர் இல்லைப் போலை!”

“லலிதாவா, ராணியா, சந்திரா, விஜி... ?”

“அவபேர்ராஜி.” என்று ஆசிரியை விடை தந்தார்.

‘சீச்சரையும், என்னையும் மாறிமாறிப் பார்த்த என் பெண் “அப்பா” என்று விசம்பியபடி என்னை நோக்கி ஒடி வந்தாள். ஆசிரியை இடையே வந்து அன்புடன் அவளது கண்களில் அரும்பியிருந்த கண்ணீரைத் துடைத்தபடி:

“கெட்டிக் காரியெல்லா இந்தச் சின்னக்குட்டி”. என்று அவளைக் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டார்.

“நீங்கள் பயப்படாமல் போய் வாருங்கள். 11:30 க்கு வகுப்பு முடியும், வந்து மகளைக் கூட்டிப் போகலாம்” என்றார்.

“இன்றும் அரைநாள் லீவு போடவேணும்” என்னும் நினைப்புடன் ஸ்கூட்டரை ஸ்ராட் செய்தேன்.

தூரத்தில் ராஜி நீர் மல்கிய கண்களுடன் என்னையே பார்த்தபடி நின்றாள்.

11:30க்கு முன்னதாகவே நான் பாடசாலைக்குப் போனேன். ராஜி பிள்ளைகளுடன் கலந்திருப்பதை என்னால் காண முடிந்தது.

பாலர் பிரிவு விடும்வரை ஒதுரங்கி நின்றேன். குழந்தை என்னைக் கவனியாது தனது படிப்பில் ஆழ்ந்திருப்பதை என்னால் கவனிக்க முடிந்தது.

மணியடித்ததும் பிள்ளைகள் குதூகலமாக வெளியே வந்தனர். ராஜி ரீச்சரிடம் ஏதோ கேட்டுவிட்டு வெளியே வந்தபொழுது, ஆசிரியையும் உடன் வந்து:

“உங்கள் பிள்ளை கெட்டிக்காரி. எதையும் அவளால் கலபமாகக் கிரகித்துக்கொள்ள முடிகிறது”.

“அப்படியா... சந்தோஷம்”. அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

ஸ்கூட்டரில் ஏறியது முதல் ராஜி எதுவும் பேசாமல் ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தாள்.

“என்னம் மா பேசாமல் பெலத்த யோசனை. எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கப் போனாற்?”

“குழப்பாமை இருங்கப்பா”

“என்ன, இந்தப் பிஞ்சு யோசிக்கிறது”. என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

ராஜி, ஸ்கூட்டர் நிற்பதற்கு முன்னதாகவே பாய்ந்து இறங்கி “அம்மோய்”என்று அழைத்தபடி வீட்டிற்குள்ளே ஓடினாள்.

தேவி, ராஜி குரலைக் கேட்டதும் உடனே வெளியே வந்தாள்.

“அப்பா நீங்களும் வாருங்க”, என்றாள் குழந்தை. இருவரையும் கதிரையில் உட்கார வைத்து, தனது ஸ்கூல் பாக்கை திறந்து, கொப்பியை எடுத்து, பென்சிலால் நிதானமாக ராஜி என்று எழுதினாள்.

“என்னம்மா இது!”.

“ரீச்சர் சொல்லித் தந்தவ அப்பா”.

கண்களை இடுக்கி, கிறிதாக முறுவலித்தாள்.

தேவியைப்பார்த்தேன். அவள் கண்கள் பனித்தன.

எனக்கு ஏனோ அப்பொழுது எனது அருமை ஆசிரியை மிஸ் செல்லம்மாவின் ஞாபகம் வந்தது.

தடை

கதனிகாசலம்

நேற்றுவரை எனது நெருங்கிய நண்பராக இருந்த சதாசிவத்தார் அவரது வீட்டின் ஹோல் நடுவே விலையுயர்ந்த பெட்டிக்குள் வைக்கப்பட்டு வெள்ளை நிற நெற்றுணியால் மூடப்பட்டிருந்தார். அவரது தலைமாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த பெரிய குத்துவிளக்கின் திரி சுடர்விட்டுப் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. தகனக் கிரியைகளை மறுநாள் செய்வதெனத் தீர்மானித்திருந்ததால் வீட்டாரும் இடையிடையே வந்து போகும் ஒரு சிலருமே அங்கு இருந்தனர். இதனால் மரண வீடானாலும் அங்கு அமைதியான ஒரு தழல் நிலவியது.

“நானைக் கு ‘கொன் வோய் க்கை’ ஆப்பிடாமல் நேரத்துக்கு எடுத்துப் போடவேணும்” அந்த அமைதியை சாதகமாகக் கொண்டு நான் அமர்ந்திருந்த அவரது மனைவியைப் பார்த்து மெதுவாக ஆனால் மிகுந்த அக்கறையுடன் கூறு கிறேன். அந்த வார்த்தையை அங்கு வந்து போன பலரும் அவளிடம் கூறியிருக்கக் கூடும். அந்த அளவிற்கு குடாநாட்டு மக்கள் தங்கள் நாளாந்து வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்தும் போது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாக அந்த வார்த்தை அர்த்தப் படுத்தும் “பாதைத் தடை” அமைந்திருந்தது.

ஒரு பகல் நாளில் இருத்தவை யாழ்.குடாநாட்டின் பிரதான பாதைகள் மக்களின் போக்குவரத்துக்குத் தடைப்படுத்தப்படும். அந்த வேளைகளில் அந்நீண்ட பாதையின் இருமருங்கும் வீதித்தடைகளுக்கு அப்பால் பாதையைக் கடப்பதற்காக நீண்ட நேரம் மக்கள் காத்திருப்பர். இரானுவ வேலிபோல் அமைந்திருக்கும் அந்தப் பாதுகாப்பான பாதைக் கூடாக முன்னணிக் காவலரண்களுக்கான வழங்கல்கள் யாவையும் இரானுவ வாகனத் தொடரணிகளால் எடுத்துச் செல்லப்படும். இதனால் இதனைக் குறிக்கும் ‘கொன் வோய்’ என்ற ஆங்கிலச் சொல் மக்களிடையே மிகவும் பரிச்சயமான ஒரு சொல்லாக மாறியிருந்தது.

ஆனாலும் அந்த வார்த்தையை எனது நண்பரின் மனைவியிடம் நான் கூறியபோது அவ்வார்த்தைக்கு மற்றவர்கள் கூறியதையும் விட அர்த்தமும் ஆழமும் இருப்பதாக என்னினேன். அதற்குக் காரணம் நூல் நிலையம், பொது நிகழ்ச்சிகள் என மறைந்த நண்பரும் நானும் அடிக்கடி வெளியேசென்று வரும் போது அடிக்கடி சொல்லும் “கொன் வோய்” க்கை ஆப்பிடாமல் போவிடவேணும்” என்ற அவரது வார்த்தையும், அவரது விருப்பமும் எனது வார்த்தைகளுக்குள் அடங்கி வெளிவருவதாகவே நான் உணர்ந்தேன். ஒருநாள் ஒரு இலக்கிய நண்பரின் முப்பதாவது நாள் நினைவஞ்சலிக் கூட்டத்துக்கு இருவரும் செல்லும் பொழுது நாங்கள் இருவரும் ‘கொன் வோய்’க்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டோம். கொதிக்கும் வெயிலுக்குள் தெருவோரமாக ஒதுங்கி நின்ற போது குறித்த நேரத்துக்குச் செல்லமுடியாத அவரது மனக்கொதிப்பு அவரிமிருந்து வார்த்தையாக வெளிப்பட்டது.

“எங்கடை அப்பர் காலியிலே வேலை பார்க்கேக்க சின்ன வயசில அந்த சிங்களக் கிராமங்களைல்லாம் எவ்வளவு சந்தோசமா கைவீசி நடந்தம்... இன்டைக்கு எங்கட தெருவில் போக முடியாமல் நிற்கிறம்... உதுக்காண்டித்தானே பிள்ளையாளையும் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப் போட்டு தனியாக்கிடந்து தவிக்கிறம்”

இப்படி வேதனையடைந்த அவரது உடலையாவது தடைகளின்றி சுதந்திரமாக கொண்டு போய் தகனம் செய்துவிட வேண்டும் என்ற அவா எனக்குள் எழுந்திருந்தது. அதனை எனது நண்பனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையாக எண்ணியிருந்தேன்.

எனது வார்த்தையைக் கேட்டதும் நண்பரின் மனைவி இருக்கையை விட்டெழுந்து அருகே வந்தாள். நான் எழுந்து ஒரு கதிரையை எடுத்து எதிரே போட்டு அமரும்படி கூறினேன்.

“நேரத்தோட எடுக்குறதெண்டா... உங்களுக்குத் தெரியும் தானே அவருக்கு கிரியைகள் சடங்குகளில் நம்பிக்கை இல்லை... நாளைக்கு என்ன மாதிரி இவற்றை கடமைகளைச் செய்யிற்று”

சிவத்தாரின் விருப்புணர்வுகளை நன்கு புரிந்து வைத்திருந்த அவரது மனைவி எப்படி அதனை நடைமுறைப்படுத்துவது என்று முடிவு செய்ய முடியாத நிலையில் மிகவும் அக்கறையுடன் கேட்டாள்.

“கிரியை செய்யிற்று எனக்கும் மனதுக்கு சங்கடமாகத்தான் இருக்கு... ஆனால் செய்யாமல் விட உங்கட சொந்தக்காரர் அயலவையன் சம்மதிப்பினமே”

“சடங்கு செய்து தூடக்கு கழிக்காட்டில் ஒருத்தரும் எங்கட வீட்டிலை செம்புதண்ணிஎடுக்காயினம்”

அவர் பெற்ற கல்வி, வாழ்க்கை அனுபவங்கள், தேடல்களால் கண்டெடந்த உண்மைகள், அவருக்குச் சரியென்று பட்ட வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான சுதந்திரம் தனது கணவனுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது என அவரும் நினைத்ததாலோ என்னவோ நெற்றியில் ஒரு கையை வைத்து தலையைக் குனிந்த படி சிறிது நேரம் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தாள். அங்கு சிறிது நேர அமைதி நிலவியது.

“ஓ.... அவற்றை வாழ்க்கை முடிஞ்சது.... நீங்கள் சுற்றம் அயலோடை சேர்ந்து தானே வாழுவேண்டும்”

ஆற்றாமையில் எழுந்த ஒரு வேதனைப் பெருமூச்சுடன் அந்த விடயத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறேன். அறுபத்தைந்தைத் தாண்டி விட்ட அவர் பெரிய இலட்சியவாதியாக இல்லாவிட்டாலும் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து வாழ விரும்பியவர். கருத்தரங்குகள் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு தவறாது சென்றாலும் தன்னை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாத சுபாவம் அவருடையது. அதுபோலவே ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான ஊர்வலம் போன்ற வெகுஜனப் போராட்டங்களிலும் தவறாது எங்கோ ஒரு வரிசையில் அவரும் நிற்பார். இது தான் சமூகத்தில் அவரைப் புரிந்து கொண்ட என்போன்றவர்கள் மத்தியில் அவரது அடையாளம்.

அவரை நெருக்கமாகப் புரிந்து கொண்ட சிலருள் நானும் ஒருவன் என்ற வகையில் அவரது நிலைக்காக மட்டுமல்ல அர்த்தமற்று இறுகிப்போய்க்கிடக்கும் அந்தச் சமூகச்சதழுல்கள், தடைகளுக்காகவும் எனதுமனம் ஒரு கணம் உள்ளாக கொதிப்படைகின்றது.

இருவருக்கும் இடையே நிலவிய சிறிது மௌனத்தின் பின் அங்கு

வந்திருந்த உறவினர்கள், நன்பர்கள் சிலரையும் அழைத்து அடுத்தடுத்த காரியங்களைச் செய்வதற்கான ஒழுங்குகள் யாவற்றையும் பற்றிக்கலன்து பேசப்பட்டது, உடலை மயானத்துக்கு கொண்டு செல்வது பாடையிலா, காரிலா என்பது பற்றி முடிவெடுப்பதில் சிறிது அபிப்பிராயப்பேதம் ஏற்பட்டது. பழைய ஊர் நினைப்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சிவத்தாரின் உறவினர் ஒருவர் ஊர் வழக்கம் பாடை தான் என்று நின்றுகொண்டார். அவருக்கு நிலைமையை விளங்க வைத்து சம்மதிக்க வைப்பதற்கு மிகவும் சங்கடப்பட வேண்டியிருந்தது. இறுதியாக அவரது சம்மதத்துடன் அடுத்த நாளுக்கான வேலைகள் யாவும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன.

அதன்படி பத்திரிகைகளுக்குச் செய்தி கொடுப்பது, பாண்ட் வாத்தியக் கலைஞர்களுக்குச் சொல்வது போன்ற சில வேலைகளை பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டேன்.

இரவு ஊரடங்குச்சட்டம் இருந்ததால், மறுநாள் அதிகாலையில் எனது வீட்டு முற்றத்தில் அப்போதுதான் மலர்ந்திருந்த அவருக்குப் பிடித்த ரோஜா மலரொன்னைப் பிடிங்கிக் கொண்டு சிவத்தாரின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவரது உடலை மூடியிருந்த நெற்றை விலக்கி சிவத்தாரின் சட்டை மீது ரோஜா மலரைச் செருகிவிட்டு மௌனமாக நின்று எனது அஞ்சலியைச் செலுத்தினேன். அவரது மனைவி விரைந்து வந்து சிறிது நேரம் கதறி அழுதார். அவருக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

நான் அங்கு சென்ற சிறிது நேரத்திலேயே பாண்ட் வாத்தியக் காரர்களும் வந்து சேர்ந்து விட்டனர். அவர்களுக்கான இடத்தை ஒதுக்கிக் கொடுத்துவிட்டு, வரும் வழியில் வாங்கியபோது மேலோட்டமாகப் பார்த்த பத்திரிகையை மீண்டும் விரித்துப் பார்த்தேன். நான் எழுதிக் கொடுத்த விளம்பரம்தான். ஆனாலும் அச்செழுத்தில் படிக்கும்போது இந்த மண்ணில் வாழ்ந்திறந்த அவரது வாழ்வின் பெறுமானத்தை மீறி இங்கிலாந்து, கனடா என்ற பிள்ளைகள் இருவரது வாழ்விடங்கள் தூக்கலாகவே தெரிந்தது மனத்தை உறுத்துவது போல இருந்தது. அவரது முத்துபுதல்வனின் பெயரும் மொட்டையாகவே விடப்பட்டிருந்தது.

பத்திரிகையில் வழமையாக நாட்டின் பல்வேறிடங்களில் இடம் பெறும் கிளைமோர், ஆட்கடத்தல், கொலைகள் பற்றிய செய்திகள், தீர்வு பற்றிய ஆலோசனைகள் இடம்பெறத் தவறவில்லை. அவைகளுக்குப் பின்னால் உள்ள அவலங்கள் பற்றிய பிரக்களை மக்களிடம் அற்று வருவதாக அடிக்கடி கூறிக் கவலையற்ற மனிதர் உயிரற்று ஓய்ந்து கிடக்கிறார். அவரது உடலையாவது அவர் விரும்பியது போல அவலமின்றி

“கொன்வேக்குள் அகப்படாமல்” தகனம் செய்து விட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் பத்திரிகையை மூடி அருகில் இருந்தவரிடம் கொடுத்துவிட்டு நான் எழுந்தேன்.

நேரம் விரைவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. பாண்ட் வாத்தியக் காரரின் இசையின் அதிர்வு அந்த இடம் முழுவதையும் ஆக்கிரமித்தது. வரவேண்டிய உறவுக்காரர்கள், அயலவர்கள், நண்பர்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். கிரியைகளுக்கான இடத்தை தெரிந்து சானகத்தால் மெழுகிக் கோலமிட்டு தோரணம் கட்டி குருக்களுக்குத் தேவையான பொருட்களையும் அங்கு எடுத்துவைத்துவிட்டனர்.

“ஓன்பது மணிக்கு குருவை வரச்சொன்னனான்... பத்தரைக்கு மேலையாகது. இன்னும் ஜயரைக் காணேல்லை”

“அங்காலை ‘றவுண்டப்போ’ தெரியாது”

“பதினொண்டரைக்கு பாதை பூட்டிப் போடுவாங்கள்... அதுக் கிடையிலை ஜயற்றை அலுவல் முடியவேண்டும்.”

“கிரியை செய்யிறவர் தோஞ்சு நெடியா நிக்கிறார்... நிறை குடத்துக்கு நூலைச் சுத்தி வைக்கலாம்... அதுக்கும் செம்புகள் அவர்தான் கொண்டு வரவேண்டுமாம்”

இவை சிவத்தாரின் உடலை பாதைத்தடை ஏற்படும் முன் பிரதான வீதியைக் கடந்து மயானத்துக்குக் கொண்டு சென்றுவிட வேண்டும் என்ற உணர்வில் என்னுடன் சேர்ந்து செயற்பட்ட அவரது உறவினர்களின் குரல்கள்.

“என் பாம் பன் னினை போடி... கண் ணாடி குத்தானே குளிப்பாட்டுறது”

“ஓ... அவங்கள் நல்லா கழுவித்துடைச்சு உடுப்பும் போட்டு வைச்சிருக்கிறாங்கள்... அந்தாளும் உதுகளிலை நம்பிக்கையில்லாத மனிசன்... அவமானப்படுத்தாமல் கெதியா எடுக்கலாம்”

“ஓரு வழியிலை பார்த்தா இதுகும் ஓரு மனித உரிமை மீறல்தானே என்ன?”

“இல்லை.. மனிசர் உயிரோடை இருக்கேக்கை மீறிறதுதான் அது... அது நடந்து கொண்டிருக்கு... இது செத்தாப் பிறகு மீறிறப்படியா பிரேத உரிமை மீறல்... இதுக்கும் இனி விசேடமா சட்டம் ஒன்டை ஐ.நா.விலை இயற்றிவிட்டால் சரி”

“சோமருக்கு எப்பவும் பகிடி தான்”

“பின்னை என்ன... சிவத்தாற்றை மெய்தான் பொய்யாகிக் கிடக்கென்டால்... பொய்தானே மெய்யாகிக் கிடக்குது உலக... மயமாய்”

“சோமண்ணை இது கூடிப்போச்சு... நீங்கள் பிலோசபிக்கை போறியள்”

வாழ்க்கையிலைதான் அதைப்பற்றி யோசிக்கிறியள் இல்லை... சாவீட்டிலையாதல் அதைப்பற்றி கொஞ்சம் நினைச்சுப்பாருங்கோவன்”

சிவத்தாரின் ஆத்மார்த்த உறவுக்காரர் சிலர் கூடியிருந்து தமக்குள் உரையாடும் வார்த்தைகள் இவை. தெருப்படலையில் கூடி நின்றவர் களிடையே ஒரு பரப்பு.

“ஐயர் வாறார்”

“ஐயா வந்திட்டார்”

“என்னையா வீட்டையும் ஆள்விட்டுப்பாத்தம்”

“இடையிலை மோட்டச்சயிக்கிள் கொஞ்சம் சிக்கல் குடுத்திட்டுது”

“ஐயாவுக்கு கதை குடுத்து மினக்கெடுத்தாமை காரியத்தைப் பாருங்கோ”

பாட்டுக்காரர் இருவரும் குருக்களின் கிரியைக்கான ஏற்பாடுகளில் துணையாக நிற்க கிரியைகள் விரைவாக ஆரம்பமாகின்றன. குருக்களின் மந்திர உச்சரிப்பில் வழமையை விட ஒரு துரித வேகம். பாட்டுக்காரர்களால் மட்டும் இராகத்தைக் குறுக்க முடியவில்லை. அதனால் கூட்டத்திலிருந்து விமர்சனங்கள் புறுப்புறுப்புக்களாய் எழுந்தன. சன்னப் பாட்டுப் பாடும்போது மட்டும் குருக்களும் சேர்ந்து அதனை மந்திரம் போலச் சொல்லி அவர்களை வேகப்படுத்தி விடுகிறார்.

விரைவாக கிரியைகளைச் செய்து தூக்குவதற்குத் தயாரான போதும் மனி பதினொன்றரையை அண்மித்துவிட்டது. சிவத்தாரின் வீட்டுக்கு சற்று தூரத்திலுள்ள சனசமூக நிலைய இளைஞர்கள் சிலர் அவாப் காப்பாளராக இருந்தமையைக் குறிப்பிட்டு அஞ்சலிப் பிரகரம் அடித்து விறியோகித்தனர். அவர்களுள் ஒரு இளைஞரை அணுகி பாதை முடியிருப்பது பற்றி அறிந்து வரும்படி கூறினேன். கால்சட்டைப் பைக்குள் கைவைத்து கான்போனை எடுத்துக் காதுக்குள் வைத்தபடி சிறிது தூரம் நகர்ந்த இளைஞர் “அங்கில் இப்பதான் மூடுப்படுதாம்” என்றான்.

பிரதான தெருக்கள் சந்திக்கும் நாற்சந்திகளில் மட்டும் வாகன

அனியின் வருகையைப் பார்த்து சிறிது நேரமாவது திறந்து மூடும் வழக்கம் இருந்தது. குறுக்குத் தெருக்களால் சென்று பிரதான வீதியைக் கடக்கும் இடங்களில் பாதை வாகன அணிகள் செல்லும் வரை முற்றாக மூடப்பட்டிருந்தது. சிவத்தாரின் உடலை குறுக்குத் தெருவால்தான் எடுத்துச் செல்லவேண்டி இருந்தது. அங்கு பொறுப்பாக முன்னுக்கு நின்று கடமைகளைச் செய்த சிவத்தாரின் உறவினர் ஒருவரை அணுகுகிறேன்.

“பாதை மூடியாச்சாம். இப்பீன்ன செய்யிறது”

“கிரியை மூடிஞ்சால் பிரேதத்தை வீட்டிலை வைச்சிருக்க கூடாது... முதல் காரிலைதூக்கிஏத்துங்கோ... பிறகு யோசிப்பம்”

அவர் சொன்ன மரபு ரீதியான நம்பிக்கையையும் மீற முடியாது, அதேவேளை பிரேத ஊர்வலத்தை நடுத்தெருவில் நிறுத்தி அவலப்படவும் முடியாது. அரைக்கிலோமீற்றர் நீளமுமில்லாத பிரதான வீதிக்கான தூரத்தை ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு மேலாக கடக்க வேண்டிய நிரப்பந்தம் அங்கு உருவாகவில்லட்டது.

பாட்டுக்காரரணையும், பாண்ட் வாத்தியக்காரரையும் வைத்துத் தான் நிலைமையை சமாளிக்க வேண்டும் என்பது அங்கு உணரப் பட்டது. பாட்டுக்காரர்களை அணுகி விடயத்தைச் சொன்னபோது தோளில் போர்த்திருந்த காவிச்சால்லையைச் சரி செய்து கொண்டு கவனிச்சால் சரியென்று கையை ஒரு பக்கமாக பிடித்து திருக்கிக் காட்டி உற்சாகமாகப் பதில் தந்தார்கள். பாண்ட் வாத்தியக்காரர்களில் ஒருவர் தான் பாவிப்பதாகவும் மற்றவர்களுக்கு குளிர்பானம் அளித்தால் போதும் என்றார்கள்.

ஊர்வலம் ஆரம்பமாகியது. பங்குனி மாத வெய்யில் உச்சத்தில் எறித்தது. ஊர்வலத்தில் வந்த பலர் தலைகளை மூடிக் கொள்ள எடுத்தியாவது தேடினர். பாதையின் ஒவ்வொரு திருப்பு முனைகளிலும் நின்று ஊர்வலம் மெதுவா நகர்ந்ததால் மதிலோர மரநிழல்களில் பலர் தஞ்சம் புகுந்தனர். இதனால் பிரேத வண்டியில் அமர்ந்திருந்தவர்களும் பாண்ட் வாத்தியக்காரருமே தெருவில் தனியாக விடப்பட்டனர். பிரேத வண்டியை ஏற்பாடு செய்யாது பாடை கட்டித் தூக்க முயன்றிருந்தால் நடுத்தெருவில்தான் பாடையை இறக்கி வைக்க வேண்டிய இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதை உணர்ந்தேன்.

மறைவிடம் இல்லாததால் மதிலோரமாகச் சென்று சால்வையால்

மறைத்துபடி உசார் ஏற்றிவிட்டு வந்த பாடகர்கள் உச்சத் தொனியில் சிறிது நேரம் நிதானமாகப் பாடினர். சிலருக்கு உள்ளே போனால்தான் உசார் வரும் என்பது சரி போல இருந்தது. ஆனால் மீண்டும் உசார் ஏற்றியதன் பின்னர் ஒரேயடியாக சோர்ந்து தள்ளாட ஆரம்பித்துவிட்டனர். அந்த நிலையில் அவர்களைத் தொடர்ந்து பாடவிட்டால், இராகம், பொருள் யாவும் பிச்கி நகைப்புக்குள்ளாக்கும் நிலை ஏற்படும் என்பதற்காக அவர்கள் பாடுவதை நிறுத்த முயன்று அவர்களிடம் நான் மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டேன்.

“அன்னை... குடிச்சாலும் எங்கடை ராகம் தப்பாது எந்த லாகத்திலை இப்ப பாடவேணும்.... ஓ... இது சாவீடெல்லே. முகாரி. முகாரிராகம் பாடவா?

எனது நிலையைப் புரிந்து கொண்டு நிழலுக்காக ஒதுங்கி நின்ற இருவர் உதவ வந்தமையால் நான் பாடகர்களிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டேன். நன்பனின் உடலை ஒழுங்காகக் கொண்டு சென்று தகனம் செய்யவேண்டும் என்ற எனது முயற்சி தோல்வியடைவதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்... ஒழுங்கற்ற ஒரு தழலுக்குள் இருந்து கொண்டு ஒழுங்கைப் பேணச் செய்யும் முயற்சி இது. பாண்ட் வாத்தியக்காரர்கள் எனக்கு அறிமுகமானவர்கள். எனது நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு கொழுத்தும் வெய்யிலுக்குள்ளே நின்று தமது கடமையைச் செய்தமை மனதுக்கு ஆறுதலை அளித்தது.

பிரதான வீதியை பிரேத ஊர்வலம் அண்மித்த போதும் பாதை திறக்கப்படவில்லை. பாண்ட் வாத்தியக்காரர்கள் தமது சத்தியனைத்தை யும் ஒன்றுதிரட்டி வாசிப்பது போல நிலம் அதிர முழங்குகின்றனர்.

நானும் சிவத்தாரும் பாதை பூட்டிய நாட்களில் ஒரத்தில் ஒதுங்கி நின்ற நாட்களும் பேசிய கதைகளும் எனது நினைவில் வந்துபோயின. நீண்ட போர்ச் தழலுக்குள் வாழ்க்கையின் பாதியை நாம் தொலைத்தோம். இனைய சந்ததி இன்னும் எவ்வளவு காலம் இதற்குள் வாழ நிர்ப்பந்திக் கப்படப் போகிறது என்ற ஏக்கம் எப்போழுதும் அவரிடம் இருந்தது. வாகன அணியின் இறுதித் தொடர் சென்று முடிய பாதை திறக்கப்படுகிறது. பிரதான வீதியைக் கடந்து மயானத்தை அடைந்த போது பிரேத ஊர்வலத்தில் புறப்பட்ட பாதிப்பேருக்கு மேல் காணாமல் போயிருந்தனர்.

நிழல் மரங்கள் அடர்ந்து உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த அந்த மயானத்தில் சிவத்தாரின் பூத உடலுக்கு வாய்க்கரிசி இட்டு, கொள்ளிக்

குடம் உடைத்து தீ முட்டப்படுகிறது. அதுவரை அமைதியாக பிரேத ஊர்வலத்தில் வந்த தாடி வைத்த ஒருவர் எவரது தூண்டுதலும் இல்லாமலே உணர்வு மேலீட்டால் உரத்த குரலில் மிக இனிமையாகப் பாடத் தொடங்குகிறார்.

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம்” எனத் தொடங்கியவர் “நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நவநிதியம் தேடி” என்ற சித்தர் பாடலுடன் தனது பாடலை முடிக்கிறார் அதுவரை அந்த மயானத்தில் கூடி நின்றவர்கள் அனைவரும் என்னைப் போலவே அவரது பாடலின் இசையில் கட்டுண்டு அமைதியாக நிற்கின்றனர்.

அந்த மயானமெங்கும் எதிரொலித்த “அகப்பட்டர் அகப்பட்டர் அகப்பட்டர்” என்ற அப்பாடலின் இறுதி வரிகள் எமக்கு முன்னால் உள்ள யுத்தச் சூழலின் கொடுரங்களை நினைவுறுத்தி மெய்சிலிர்க்க வைத்து சிவத்தாரை இழந்த துயரிலும் தென்பை அளித்து நிற்கிறது.

அம்மாக்களின் ஆத்மா

இரவு எனக்கு இதமாக இருக்கவில்லை. எல்லோருமே ஆழந்த உறக்கத்திலிருக்கிறார்கள் என்னைத் தவிர என்பதை உணர்கிறேன். உள் விறாந்தையில் என் மனைவி பிள்ளைகளும் தங்கச்சியும் படுத்திருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் அடுத்த அடுத்த அறைகளில்.

என் தலையணை கண்ணீரால் நனைந் திருக்கின்றது. நான் அமுவதை ஒருபோதும் எவரும் பாத்திருக்க முடியாது. எழுந்து உட்காருகிறேன். என்னுடனே படுத்திருக்கும் என் இளைய மகளை பார்க்கிறேன். ஒருக்களித்துப் படுத்திருக்கிறார்.

கொற்றை பிகிருஷ்ணானந்தன் விறாந்தைக்கு வெளியே எரியும் பல்ப் வெளிச்சத் தில் அவளின் முகம் மங்கலாகத் தெரிகிறது. அம்மாவின் முகம் அவளில் அப்படியே அப்பி யிருந்தது. அதனால் தானே எனது மற்ற பிள்ளை களை விட அவளில் கூடுதலான ஸர்ப்பிருக்கிறது என நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. தனது மகள் தனது தாயை போல என மற்றவர்கள் சொல்லும் போது யாருக்குத்தான் சந்தோஷமிருக்காது?

ஏன்...? அம்மா கூட அவள் மீது வைத் திருக்கும் பாசம், வாஞ்சை கொஞ்சநஞ்சமல்ல. அவள் சாயலில் மட்டுமல்ல நிறத்திலும் தன்னைப் போல கறுப்பாக இருந்ததாலோ என்னவோ

அப்படி ஒரு பட்சம்.

தனக்குப் பதிலாக இனி அவள் இருக்கிறாள் என்று நினைத்துப் போல அவள் பக்குவப்பட்டு மூன்றுமாதத்திலேயே அம்மாபோய் விட்டா.

வெளியே பார்க்கிறேன். கேற் திறந்திருக்கிறது. எட்டுச் செலவு முடியும் மட்டும் கேற் சாத்தி மூடக்கூடாதாம். வீட்டிலிருந்த ஒரு உறவு பிரிந்து வெளியே போனால் அனுப்பிய உடனேயே எல்லாம் அடித்துச் சாத்தக் கூடாது என்ற மெல்லிய, உணர்வின் வெளிப்பாடு போலும். பக்கத்தில் தண்ணீருடன் வாளிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நெருங்கிய உறவினர்களெல்லாம் இங்கே தான் தங்கச்சி வீட்டில் படுத்திருக்கிறார்கள். எட்டுச் செலவு முடியுமட்டும் இங்கே வந்து தான் படுப்பார்கள். எங்கள் துக்கம் குறையும் வரைக்கும் உடனிருந்து பங்கு கொள்ளும் பண்டு.

என் வீடு கூப்பிடு தூரத்திலிருந்தாலும் முப்பத்தோராம் நாள் வரைக்கும் நான், மனைவி, பிள்ளைகள் இங்கே தங்குவதென்று முடிவெடுத்துவிட்டோம்.

விடிந்தால் அம்மாபோய் மூன்றாம் நாள். மூத்தக்கா சின்னக்கா இளையக்கா மூவரும் தங்கச்சியை தேற் றுவதில் தோல் விகண்டிருந்தனர்.

நீண்ட காலம் அம்மாவை படுக்கையில் வைத்துப் பார்த்தெடுத்த தில் தங்கச்சிக்கு சலிப்புற்றப்பட்டதாக ஒருநாளும் நான் உணரவில்லை.

உயிரோடு அம்மாவை பார்த்து விட வேண்டுமென்று இலண்டனி விருந்து ஒடி வந்த கடைசி தங்கச்சியோ அதைவிட கதறிக் களைத்திருந்தாள். பத்து வருடங்களுக்கு மேலான பிரிவு அவளை பெரிதும் பாதித்திருந்தது.

அம்மாவை இழந்த சோகம் என் நெஞ்சில் பாறாங்கல்லாய் அழுத்தினாலும் ஆட்களுக்கு முன்னே என்னால் அழுகையை அடக்க முடிந்திருந்தது. ஆனால் நேற்றிரவை போலவே இன்றிரவும் நித்திரை தூரப் போய் விட்டது.

கவலை. அது கண்ணீர் விட்டமுதால் குறையுமானா. கண்ணீர் ஆறாகப் பாய்ட்டும். ஆனால் கவலை குறைய வேண்டாம். அம்மாவை பற்றிய நினைவுகள் பிரிவத்துயரம் எல்லாமே ஆயுள் மட்டும் ஆழமாக இருப்பதும் ஒரு மன நிறைவுதான்.

நேற்றும் இன்றும் துக்கத்தில் கலந்து கொள்ள வந்தவர்கள்

அம்மா என்பது வயதுக்கு மேல் இருந்தவதானே. பரவாயில்லை என்கிறார்கள். எனக்கு நாற்பத்தைந்து வயது வந்தும். அம்மாவுக்கு நான் சின்னப்பிள்ளை போலத்தான். அப்படியே அம்மாவுக்கு என்பது வயதுக்கு மேலென்றாலும் அம்மா அம்மா தான். பெரியம்மாவாகிவிடுவாவா என்ன?

ஜூயாவின் உழைப்பு குடும்பத்தை பாராமரிக்க போதாத நிலையில் அம்மா பாய் பெட்டி வியாபாரத்தை தொடங்கினா. அக்காவையை விலைப்படுத்துவதில் ஜூயாவுக்குத் தோனோடு தோள் நின்றா. நான் படித்து நகர சபையில் கிளார்க்காக உத்தியோகத்தில் சேர்ந்து அம்மாவுக்கு கட்டாயலூய்வு கொடுக்கும் வரை கடுமையாகப் பாடுபட்டு உழைத்தா.

பாய் பெட்டி வியாபாரத்திலிருந்து தான் ஓய்வு கிடைத்தத்தே தவிர உண்மையில் அம்மாவுக்கு ஓய்வு கிடைக்கவில்லை. மூன்று அக்காவையினதும் இரண்டு தங்கச்சியவையினதும் பின்னைப்பேறு பார்த்தெடுக்க பேரப்பிள்ளைகளை பாராமரிக்க அம்மாவின் உடலும் தளர்ந்து போக அதன் பின்னர் தான் உண்மையான ஓய்வு கிடைத்தத்து.

இப்படியிருக்கிற நேரத்தில் தான் அந்த விபத்து நடந்தது. முத்தக்காவின் வீட்டு வாசற்படியில் ஏறும் போது கால் தவறி விழுந்து இடுப்பெலும்பு முறிந்து விட்டது. துடித்துப் பதைத்து யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு கொண்டோடினோம். ஒரு கிழமையாக சிகிச்சை அளித்தார்கள். பின்னர் காலில் கம்பி குத்தி மண்மூடை கட்டி வீட்டிற்கு அனுப்பிவைத்தார்கள்.

வீட்டில் நான்கு நாட்களாக அம்மா பட்ட அவஸ்தை... அப்பெப்பா... சொல்லியடங்காது. அக்காவையன் தங்கச்சி நான் ஒருவருமே நித்திரை கொள்வதில்லை. எங்களால் பார்த்துச் சகித்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை.

இந்நேரத்தில் தான் வெளிநாட்டிலிருந்து தங்கச்சியின் அறிவித்தல் வந்தது. கொழும்பில் தனியார் வைத்திய சாலையில் ரெவிபோன் மூலம் பேசி ஒழுங்கு பண்ணியிருக்கிறேன். உடனே அம்மாவை கொழும்புக்கு கொண்டு போங்கள் என்று.

நான் ஒரு மாத வீவு போட்டேன். கொழும்பிலிருந்தே டொக்டர் நேர்ஸ் சகிதம் அம்புலன்ஸ் வந்தது. என்னுடன் முத்தக்காவும் இளையக்காவும் வந்தனர்.

அம்மாவைக் கொண்டு சென்ற அடுத்தநாளே சத்திரசிகிச்சை நடந்தது. என்ன ஆச்சரியம்... அம்மாவின் எழுபது வயதில் செய்யப்பட்ட

அந்த சத்தீரசிகிச்சையின் மூன்றாம் நாளே அம்மா மெல்லமெல்ல நடந்தா. அதன் பின் சாதாரணமாகிபத்துவருடங்கள் நடமாடித் திரிந்தா.

வறுமையின் பிடியில் சிக்கித் தலிக்கும் மிகச் சாமானியமான ஒருவருக்கு இந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்குமா என்றுபல தடவை நான் சிந்தித்துப் பார்த்ததுண்டு. அந்த வகையில் அம்மா கொடுத்துவைத்தவா.

அம்மாவை நினைத்து நாங்கள் எப்போதுமே பெருமைப்படுவ துண்டு. வருமானம் உழைக்காத காலத்தில் அல்லது வயது போன நேரத்தில் புருசனை மதிக்காத பல பெண்களை என் வாழ் நாளில் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் அம்மா அப்படியில்லை.

ஒரு முறை தங்கைச்சியின் மத்தியான சமையல் பிந்தி விட்டது. ஜயாவுக்கு சாப்பாடு கொடுப்பதற்காக அம்மா வந்து குசினியை அடிக்கடி எட்டிப்பார்த்தா, தங்கச்சிக்குக்கூடமாட அம்மா உதவி செய்து விட்டுப் போயுங்கூட சமையல் முடியவில்லை.

காலையில் சாப்பிடும் வழக்கமில்லாத ஜயா பசியோடிருப்பதை அம்மாவால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

“எடியே நீ எங்களுக்கு இனி சாப்பாடு தர வேண்டாம். நாளையி லிருந்து நான் புறம்பாகச் சமைச்ச கொய்யாவுக்குச் சாப்பாடு கொடுக்கப் போறன்.”

அவா சொன்ன மாதிரிச் செய்து போடுவா. அப்படியான ஆள். தங்கச்சிவந்து எனக்கு விஷயத்தை சொல்லி அம்மாவை நான் சமாதானம் பண்ண வேண்டியதாகிவிட்டது.

எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் நான் சொன்னேன்.

“அம்மாவுக்கு இப்ப இலண்டன் மகள் மாதாமாதம் சிலவுக்கு காசனுப்புவதாலை இந்தநடப்பு.”

“போடா போ... நீங்களொருவருமே எங்களை பாக்க வேண்டாம். எங்கடை காணி வருமானம் எங்களிரண்டு பேருக்கும் வடிவாகக் காணும்...”

இப்படிச் சொன்னாலும் தனிக் குடுவை வைத்துச் சமைக்கிறதை அம்மா ஒரு நாளும் செய்யவில்லை.

நானும் மனைவியும் சின்னச்சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் சில சமயங்களில் பிரச்சினைப் படுவதுண்டு.

“போய் அப்பப்பா அப்பம்மாவை பார்த்தாவது திருந்தாங்கோ.

இந்த வயதிலெழும் என்ன மாதிரி ஒற்றுமையாய் இருக்குதுகள்.”

இது எங்கள் பிள்ளைகளின் புத்திமதி. அந்தளவுக்கு ஜியாவும் அம்மாவும் உதாரண தம்பதியினராக வாழ்ந்த வாழ்க்கையல்லவா அது.

கண்ணாறு பட்டதோ என்னவோ... ஒரு நாள் ஜியா நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு சரிந்தார். எழுந்திருக்கவேயில்லை. ஜியாவை கொஞ்சக் காலத்திற்காவது படுக்கையில் வைத்துப் பார்த்தெடுக்கக் கிடைக்கவில்லை என்று அம்மாவின் தீராத கவலை.

இரண்டு வருஷத்திற்குப் பிறகு அண்ணர் - எங்கள் எல்லோருக்கும் முத்தவர் ஜியா போன வழியே போய்விட்டார்.

இந்த இரண்டு நிகழ்வுகளும் எங்கள் எல்லோரையும் பாதித் திருந்தாலும் அம்மாவை வெகுவாய் பாதித்து விட்டது. மெல்லமெல்ல படுக்கையில் போட்டுவிட்டது. மந்திகை, யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரி என்று கொண்டு அலைந்தது தான் மிச்சம். அம்மாவின் கதை, பேச்சு கூட வெகுவாக குறைந்து போனது.

நான் கலியாணம் செய்தது அருகாமையில் தான் என்றபடியால் ஓவ்வொரு நாளும் வேலையால் வந்ததும் அம்மாவிடம் போய் பக்கத்தில் இருந்து ஏதும் கதை கேட்டுக் கொண்டிருப்பது மனதுக்கு நிம்மதி.

எனது பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் மற்றும் ரியூசன் தவிர்ந்த நேரங்களில் ஒரு முறையாவது ஆன் மாறி ஆள் அப்பம்மாவிடம் போயிருந்து ஏதும் கதைத்துப் பேசி வருவதும் எனக்கேதும் சொல்ல வேண்டியிருந்தால் சொல்வதும் வழமையாகியிருந்தன. இரவில் கொஞ்ச நேரமாவது அம்மா பெற்ற பிள்ளைகள் அம்மாவிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்து பலதும் பத்தும் கதைத்துப் பேசி கலைவது எழுதாத சட்டமாகியிருந்தது.

எனக்குத் திருமணப் பேச்சுகள் கொழுத்த சீதனத்துடன் தூர இடங்களிலிருந்து கேட்டு வந்த போதெல்லாம் ஜியா அம்மா சொன்ன வற்றை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

“காக பணத்துக்கும் சொத்துப் பத்துக்கும் ஆசைப்பட்டு பஸ் ஏறி கார் ஏறிப் பயணம் போக வேண்டிய இடத்திலை தம்பியைக் கட்டிக் குடுக்கிறதிலும் பார்க்க ஊருக்கை கட்டிக் கொடுத்தால் தினமும் தம்பியை எங்கடை முத்தத்திலை காணலாம். எங்களுக்கு ஏதும் அந்தரம் ஆபத்தெண்டால் உடனே அது வந்து நிற்கும்.”

அம்மாவுக்குத் தேவையான மருந்து வகைகள் பால்மா மற்றும் சத்துக்குளிசைகள் எல்லாம் கிரமம் தவறாமல் நான் வாங்கி வந்து

தங்கச்சியிடம் கொடுத்து விடுவேன்.

அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. தங்கச்சியும் பாவம். பிள்ளைகளுடன் கண்டப்படுகிறாள் என்று அம்மாவின் படுக்கை விரிப்பு உடுப்புகள் சிலவற்றை வீட்டுக் கிணற்றியில் கொண்டு போய் சவர்காரம் போட்டுத் துவைக்கத் தொடங்கினேன். முத்தக்கா தற்செயலாக வந்துவிட்டா.

“டேய் அம்மா பெத்த ஐஞ்ச பெட்டையள் நாங்களிருக்க நீ உடுப்புத் தோய்க்க நாங்கள் விடுவமே... அதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும் நீஎழும்பு... இஞ்சாலைவா...”

வேறு வழியில்லாமல் அந்தக் கைங்கரியத்தைத் தொடர முடியாமல் போய்விட்டது. ஆனால் இரவுச்சாப்பாட்டை மட்டும் குழைத்து நான் அம்மாவுக்கு ஊட்டி விடும் வழக்கத்தையாரும் தடுக்கவில்லை. எனக்கு அதில் ஒரு வித திருப்தியிருப்பதை அவர்கள் உணர்ந்து எனக்கு விட்டுத் தந்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். நான் வந்ததும் அம்மாவின் சாப்பாட்டைக் கொண்டு வந்து தருவது தான் தங்கச்சியின் வேலை.

அம்மா நடமாடித் திரிந்த காலத்தில் தங்கச்சி வீட்டில் ஏதும் நல்ல சாப்பாடு செய்தால் போதும் அடுத்த வினாடி ஒரு பார்சஸூடன் அம்மாவை எங்கள் வீட்டில் காணலாம். பேரப்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்து அதிலும் எங்கள் கருப்பியைத் தன்மடியில் வைத்து ஊட்டி விட்டுத்தான் மறு காரியம் பார்ப்பா.

“அம்மா சிறு பிள்ளையாக இருக்கும் போது இவ்வளப் போலவே இருந்திருப்பா. இவள் பிற்காலத்தில் வயது போக இப்ப அம்மா இருக்கிற கோலத்திலை இருப்பாள்.”

இப்படியாக என்மனதில் தோன்றும் எண்ணங்கள்.

ஒரு வருடம் அம்மாவின் படுக்கை வாழ்க்கை. பின்னர் நிலைமை மோசமாகியது. பேச்சு வார்த்தையில்லை. நாங்கள் சொல்லுவது எதுவும் அம்மாவால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நீராகாரம் மட்டும் என்ற நிலைக்கு உடல் நிலைமை வந்துவிட்டது. ஒரு தெம்பையளிக்கும் நோக்கத்திற்காக வேலும்மயிலும் டொக்டர் இடையிடையே வந்து சேலைன் ஏற்றிவிட்டு சென்றார்.

படுக்கையை ஒருநாளைக்கு மூன்று நான்கு முறை துப்பரவாக்கி விரித்தோம். எங்களை யார் எவரென்று தெரியவில்லை. கண்ணீர் மட்டும் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

“வெளிநாட்டிலை இருக்கிற பிள்ளையை நினைக்கிறார்

போலை.”

வருத்தம் பார்க்க வரும் சிலரின் அபிப்பிராயம்.

என்ன கொடுமை. அம்மாவுக்குப் படுக்கைப் புன் வந்துவிட்டது. தினமும் துப்பரவாக்கி மருந்து போடும் போது அம்மா படும் துண்பம் எங்களால் தாங்க முடியவில்லை.

அம்மா யாருக்கும் தீங்கு நினைப்பதில்லை. அடுப்படித்தரும் என்று சொல்லுவார்களே. அதில் அம்மாவுக்கு நல்ல பேர். அம்மாவுக்கு ஏனிந்த நிலைமை.

நான் மூத்தக்காவுக்குச் சொன்னேன்

“அக்கா ஆரும் தன்றை தாய் சாக வேணுமென்டு நினைக்கவே மாட்டினம். ஆனால் நான் சொல்றன். அம்மாவுக்கு இந்த நிலைமையிலிருந்து விடுதலை கிடைக்க வேணுமென்டுதான் இப்ப நான் கடவுளை வேண்டுறன்.”

அக்காவின் கண் கள் குளமாகிவிட்டது. அதை ஏற்றுக் கொண்டது போலவும் தெரிந்தது.

மேலும் நிலைமை மோசமடைய வேலும்மயிலும் டொக்டர் வந்து மூன்று நாள் தவணை சொன்னார். இலண்டனுக்குச் செய்தி பறந்தது.

தங்கச்சி புறப்பட்டு கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டாள். இரவு கொழும்பிலிருந்து வெளிக்கிட்டால் அதிகாலை ஆளை இங்கே காணலாம். அதற்கிடையில் அம்மாவுக்கு விக்கல் தொடங்கியிருந்தது. சொந்தக்காரர் பலரும் கூடிவிட்டனர். எல்லோரும் தெளிவு கிள்ளி விட்டார்கள். இறுதியாக என்னையும்விடும்படி சொன்னார்கள். தயங்கித் தயங்கிமுன்று முறை விட்டேன். விக்கல் நின்றது.

“ஐயோ எங்கடை அம்மா”

ஓரேயடியாகப் பல குரல்கள். அதைத் தொடர்ந்து மேலும் பல குரல்கள் நான் அதிர்ந்து போய் அம்மாவின் கால்களை கட்டிப் பிடித்தேன்.

கோயில் மணி அடிக்கிறது. நேரத்தைப் பார்க்கிறேன். அதிகாலை ஜந்துமணி. ஓவ்வொருவராக அசைவது, எழுவது தெரிகிறது. அவர்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது நான் இன்னும் உறங்கவே இல்லை என்பது.

வீட்டைக் கூட்டுவதும் முற்றத்தைக் கூட்டிப் பெருக்குவதும் நேற்றைய சமையல் பாத்திரங்களை கழுவுவதுமாகப் பெண் கள்

சறுக்கறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கினர். ஆண்கள் தேநீர் வரும்வரை படுக்கைப் பாயில் அங்குமிங்குமாக சோம்பிக் கிடந்தனர்.

படுக்கையை விட்டெழுளனக்கு மனம் வரவில்லை.

எல்லாப் பெண்களுக்கும் ஆணை பிறப்பிக்கும் தோரணையில் பொன்னம்மா மாமியின் குரல் ஏறி உயர்ந்து கேட்கிறது. இப்படியான நன்மை தீமைக்காரியங்களில் எல்லோரும் பொன்னம்மா மாமியின் ஆணைகளை சிரமேற் கோண்டு ஏற்றுத்தானாக வேண்டும்.

இல்லாது போனால் தேவையில்லாத பிரச்சினைகள் வரும். பொன்னம்மா மாமி கோவித்துக் கொண்டு போய்விடுவா.

நீங்க தான் மாமி எல்லாவற்றையும் பொறுப்பேற்றி நடாத்தி முடிக்க வேண்டும் என்று விட்டால் அறுபத்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒருத்தி என்று சொல்ல முடியாத அளவுக்கு உங்ராக நின்று எல்லா காரியங்களையும் ஓப்பேற்றிவைப்பா.

அம்மாவின் ஒன்றுவிட்ட தம்பியின் மனைவிதான் பொன்னம்மா மாமி. ஆள் கொஞ்சம் வாய்க்காரி என்படியாலும், ஒரு இடத்தில் சின்னப் பிழை நடந்தாலும் ஊரெல்லாம் முரசறைந்து தீரிகிற சுபாவம் என்ற படியாலும், அம்மா முதலாக எல்லோரும் கொஞ்சம் பயந்து நடப்பது தான் வழக்கம்.

“டேய் எழும்புங்கோடா... வெய்யில் குண்டியில் படேக்கை எழும்பினால் காரியம் முடியுமோ? எழும்புங்கோடா...”

எல்லோரும் ஒவ்வொருவராக எழும்பவும் தேனீர் கையில் கிடைக்கவும் சரியாக இருந்தது.

“நீ தேத்தன்னி கீத்தன்னி குடிச்சிடாதை காடாத்து முடிஞ்சாப் பிறகு தான் சாப்பிட்டாலென்ன தேத்தன்னி குடிச்சாலென்ன... சரியே”

என்னைப் பார்த்துத்தான் சொன்னா. நான் “ஓம்” என்று தலையாட்டுகிறேன்.

“வெயில் ஏற முந்தி கடாத்தை முடிச்சிட்டு வாங்கோ. பிந்தினால் கடலையில் நிற்க மாட்டியன்”

மீண்டும் எல்லோருக்கும் ஆணை பிறந்தது. என்னுடன் என் அத்தான்மார் இரண்டுபேர். ஒன்றுவிட்ட அண்ணன்மார் இரண்டு பேர் காரியங்களை ஒழுங்காக செய்து முடிக்க கூடிய கொஞ்சம் விஷயமறிந்த சித்தப்பாமுறையானவர் எல்லோரையும் கேற்றுக்கு வெளியே ஓப்பாரி வைத்து கடலைக்கு வழியனுப்பி வைத்தார்கள். பொன்னம்மா மாமி

தலைமையிலான பெரியக்கா உட்பட அயல்வாழ் உறவுப் பெண்கள். ஒருவாறாக காடாத்து முடித்து சுடலையால் வந்துவிட்டோம்.

தோய்ந்து, குளித்து மாட்டுக்கு குழை கொடுத்து அம்மி மிகித்து மூன்று தடவை சுற்றியதும் காடாத்துக்கான எனது கடமை முடிந்ததாக எண்ணிக் கொண்டேன். இனிகாடாத்துப்படையல் மட்டும் தான்

முத்தக்கா வந்தா “இடியப்பம் தோசையள் வந்து கிடக்கு போய் சாப்பிடு” என்றா.

எனது மனைவியை கண்டதும்.

“அவன் நேற்றும் முந்தநாளும் ஒரு நேரச்சாப்பாடு சூட ஒழுங்காக சாப்பிடவில்லை. உங்கை இடியப்பம் தோசையள் கனக்க வந்து கிடக்கு. அவனுக்கு சாப்பாட்டை கொண்டு வந்து கொடுங்கோ”

என்ற போது முத்தக்கா சொன்னபடி கொஞ்சம் சாப்பிடுவம் என்று மனம் சொல்லியது.

மனைவி கொண்டு வந்த சாப்பாட்டை கையில் வாங்கிக் கொண்டேன். “நீங்கள் சாப்பிட்டியளோ பிள்ளைகள் சாப்பிட்டதுகளோ” கேட்டுத் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டேன்.

சாப்பிட்டு விட்டு கை கழுவும் போது பொன்னம்மா மாமி வந்தா. என்னைப்பார்த்து திடுக்கிட்டு போனா.

“அட... நீ சாப்பிட்டியே. என்னகோதாரி... காடாத்துப் படையல் இன்னும் முடியேல்லை அதுக்குள்ள அவசரப்பட்டு சாப்பிட்டியே”

நானும் திடுக்கிட்டு விட்டேன். முத்தக்கா என் மனைவில்லோரும் ஏதோதவறு செய்து விட்டது போல பயந்து கொண்டு நின்றார்கள்.

“நீங்கள் தானே மாமி காலமை சொன்னீங்கள் காடாத்து முடிஞ்சாப்பிற்கு தான் சாப்பிட வேணுமென்று. சுடலையில் காடாத்து முடிஞ்ச வந்திட்டம் தானே அதனாலேதான் சாப்பிட்டன்.”

“அது தமிழிகாடாத்துப்படையல் முடிஞ்ச அதிலை தான் நீ சாப்பிட வேணும்... என்ன வேலை இது”

“சரி... சரி... பசி வந்திட்டுதாக்கும் தமிழி சாப்பிட்டுது உதைப் பிரச்சினை ஆக்காதீங்கோ... போய் மற்ற அலுவலுகளை பாருங்கோ”

இது அண்ணியின் குரல்.

“அப்படியில்லை. அண்ணிநான் எவ்வளவு நேரமும் பசி கிடப்பன் காடாத்து முடிஞ்சப்பிற்கு சாப்பிடலாம் எண்டதை நான் பிழையாக விளங்கிட்டன்.”

“என்ன பிழையாய் விளங்கிட்டன் என்டிறாய். குழந்தை பிள்ளை மாதிரி.”

மாமி கூறிய படியே பின்னுக்குப் போய் சமையல் பகுதியில் நிற்கும் பெண்களுக்கெல்லாம் பட்டயம் வாசிப்பது எனக்குக் கேட்கிறது.

எனக்கு மனம் குழம்பிலிட்டது.

காடாத்துப்படையல் இப்போது ஆரம்பித்துவிட்ட படியால் யபத்தியுடன் அம்மாவை நினைத்துக் கொண்டு சித்தப்பா சொல்லுகிற படி படையல் காரியங்களை செய்து கொண்டிருந்தேன்.

படையல் முடிந்ததும் அம்மாவை நினைத்துக் கொண்டு எல்லா உணவு வகைகளிலும் ஒவ்வொரு பிடியாக எடுத்து வாழை இலையில் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இவை பசு மாட்டுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டுமாம்.

“கொள்ளிக்காரன் தன்னைப்பெத்த தாயின்றை காடாத்துப் படையல் முடிய முந்தி சாப்பிட்டதென்டால் இனி என்ன செய்துமென்ன? இதையாரும் கேள்விப்பட்டால் சிரிக்கப் போகினம்”

மாமி இன்னும் ஓயவில்லை. படையல் அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டு எழும்பிவருகிறேன்.

“மாமி...! அம்மா இதுக்கு முந்தி ஒரு நாளும் சாகேல்லை. இப்பதான் முதன்முறையா செத்தவ. நானும் முதன்முறையாகத்தான் கொள்ளி வைச்சனான். அதனாலை எனக்கு முன் அனுபவமில்லை... மீண்டும் அதோடை நான் ஏதும் வேலைப்பிராக்கிலை சாப்பிடாமல் பசியோடை இருந்தால் தான் அம்மா என்னோடை சண்டைக்கு வாறவ. நேரத்துக்கு நான் சாப்பிட்டதாலை அம்மாவின்றை ஆத்மா சந்தோஷப் படுமே தவிர அதனாலை ஒரு பிரச்சினையுமில்லை. நீங்கள் எங்கடை மனங்களை குழப்பாமலிருந்தாலே போதும்.

“மொனிற்றர்” தெரிவு...?

நான் ஆசிரிய நியமனம் பெற்று பத்து வருடங்களாகி விட்டன. இந்தப் பத்து வருடங்களும் “வெளி மாவட்ட சேவை” என்ற கல்வி அமைச்சின் சட்டத்தோடு “வாரோட்டம்” நடத்தி எப்படியோ சட்டத்தை வென்று... சொந்த ஊர்ப் பாடசாலை ஒன்றைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு இருந்துவிட்டேன். நான் அவ்வளவிற்கு செல்வாக் கானவன் அல்ல... எமது தொகுதிப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் இருக்கிறாரே, அவர் எனது வலது கை... நான் அவரது உள்வீட்டுப் பிள்ளை மாதிரி... அவர்தான் எனக்கு வந்த இடமாற்றங்களையெல்லாம் வெட்டியாடினவர்...

கே.ஆர்.டேவிட்

இந்த வருடம் -

எனது அரசியல் தீர்க்க தரிசனம் பிழைத்து... பிழைத்ததென்றும் என்னால் கூற முடியவில்லை... இறுக்கமான போட்டி, எங்களுடைய வேட்பாளர் தான் எப்பிடியும் வெல்லுவார் என்று நான் போட்ட கணக்குப் பிழைத்து... எங்களுடைய வேட்பாளரால் தேசியப் பேரவைக் கதிரையில் குந்த முடியாமல் போய் விட்டது...

புதிதாக வருகின்ற ஒரு எம்.பி வழைமையாகச் செய்கின்ற “பழிவாங்கல்” நிகழ்ச்சி நிரலில்

எனது இடமாற்றமும் இடம்பெற்று... திருகோணமலையில் முதூர் புனித அந்தோனியார் மகாவித்தியாலயத்திற்கு இடமாற்றம் அனுப்பப் பட்டிருந்தது...!

புதிதாக வந்த எம்.பி.யையும் வலையடிச்சுப்பிடிக்கலாம்... அதொண்டும் அவ்வளவு பெரிய வேலையில்லை... ஆனால் அதற்கான நேர அவகாசந்தான் போதாமலிருந்தது. வேறுவழியின்றி இடமாற்றத்தை ஏற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டு வந்து விட்டேன்.

மார்கழி மாத லீவுக்குப்பிற்கு இன்று தான் பாடசாலைகள் ஆரம்பம்.

முதூர் புனித அந்தோனியார் வித்தியாலயம்... எனக்குப் புதிய பாடசாலை... புதியதுமல்ல...

அதிபரின் அலுவலகத்தில் அதிபரிடம் எனது இடமாற்றக் கடிதத்தைக் கொடுத்து விட்டு அமர்ந்திருக்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பஸ் ஏறி... விடியப்புறம் மூன்று மணியளவில் திருகோணமலை பஸ் நிலையத்திற்கு வந்து... விடிய ஆறு மணிவரையில் பஸ் நிலையத்தில் கிடந்து... அதற்குப் பிறகு முதூர் பஸ்லில் ஏறி அரை மணித்தியாலப் பிரயாணத்திற்குப் பின் பாடசாலைக்கு வந்தேன்.

எனது ஆசிரிய வாழ்க்கையில் ஒரு நாளாவது நேரத்திற்குப் பாடசாலைக்குப் போவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததில்லை... இன்று... முதலாவது ஆளாக நிற்கிறேன்... எனக்குள் நான் சிரித்துக் கொள்கிறேன்...!

நான் ஊர்ப்பாடசாலையில் கடமையாற்றிய போது எம்.பி.யோடு சேர்ந்து சில தடவைகள் முதூருக்கு வந்து போயிருக்கிறேன். இப்போது எவ்வளவு மாற்றங்கள்...

அதிபர் - அவர் பெயர் கனகசிங்கம். இவரது பெயரை அடிக்கடி பத்திரிகையில் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் ஒரு கவிஞர்.

கறுத்தவர், மிக மெல்லிய தோற்றம், சுருண்ட கேசம், நாடியில் நாகரிகமாக விடப்பட்டதொரு சிறிய தாடி, நாகக்கான நாகரிகம்... ஆனுமைமிக்க தோற்றம்!

சம்பிரதாய பூர்வமாகவும், மனிதாபிமானமாகவும் அதிபருக்கும் எனக்குமிடையில் சம்பாஷணைநடக்கின்றது...

“மாஸ்ரர் எங்கை தங்கப் போறீங்கள்” அதிபர் என்னிடம்

கேட்கின்றார்.

“என்னட்டை எந்த ஏற்பாடும் இல்லை... நீங்கள் உதவி செய்ய வேணும்...” நான் கூறுகிறேன்.

அதெல்லாம் செய்யலாம்... யாழ்ப்பாணத்தாக்கள் இஞ்சை நிறையப்பேர் இருக்கிறாங்கள்... தனிய இருக்கப் போறியளா... இல்லாட்டிக் குடும்பத்தைக் கொண்டுவரப் போறியளா... தனிய வெண்டால் ஒரு ரீம் போதும் குடும்பமெண்டால் தனி வீடு பார்க்க வேணும்”

“இந்தத் தவணைக்குத் தனிய இருப்பம்... பிறகு குடும்பத்தைப் பற்றி யோசிப்பம்..”

“இப்ப இஞ்சை சகல வசதிகளும் இருக்கு... உங்கடை மிஸ்லிஸைம் வேலை செய்யிறாவா..” அதிபர் கேட்கிறார்.

“இல்லை சேர் மிஸிஸ் வேலை செய்யயில்லை” நான் கூறுகிறேன்.

“உங்களிட்டை ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல வேணும்... ஐந்தாம் தரம் மிக முக்கியமான வகுப்பு... “ஸ்கோலர்சிப்” எடுக்கிற வகுப்பு... அந்த வகுப்புக்குப் பொறுப்பான ஒரு ரீச்சர் இருக்க வேணும்... அந்த வகுப்பை உங்களிட்டைத் தரலாமென்டு நினைக்கிறன்...” அதிபர் கூறுகிறார். எனக்கு கண்ணேல்லாம் இருண்டு... தலையைச் கத்திக் கொண்டு வருகிறூ... முதற்சசந்திப்பிலேயே அதிபரோடு எப்படி முரண் பட்டுக் கொள்வது... நான் ஓத்துக் கொள்கிறேன்.

“சேர் உங்களிட்டை இருந்து எனக்கொரு உதவி வேணும் சேர்” நான் மிகவும் கஸ்ரப்பட்டுக் கூறுகிறேன்.

“சொல்லுங்கோ சேர்”

“நான் வீட்டையிருந்து புறப்படயுக்கை என்ற அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை... வீட்டிலை உதவியில்லை... நான் இன்டைக்கே வீட்டை போகலாமென்டு யோசிக்கிறன்” நான் மிகப் பெரும் பொய்யொன்றைக் கூறுகிறேன். பத்து வருடம் ஒரு எம்.பிக்குப் பிள்ளாலை திரிஞ்ச எனக்கு எந்த இடத்தில் எப்பிடிப்பட்ட பொய்யைச் சொல்ல வேணுமெண்டதிலை நிறைய அனுபவமுண்டு. நான் சொன்னதை அதிபர் நம்பி விட்டதை அவர் முகம் பிரதிபலிக்கின்றது.

“உங்கடை தாய் சுகமில்லாமல் இருக்க வகுப்பிலை பிள்ளா

யளுக்கு நீங்கள் படிப்பிக்க ஏலாது... நீங்கள் யாழ்ப்பானம் போட்டு வாருங்கோ..." அதிபர் அனுமதி தருகின்றார். நான் எம்பியோடு திரிஞ்ச காலத்தில் எத்தனையோ பொய்யள் சொல்லியிருக்கிறன். அப்போதெல் லாம் அந்தச்சம்பவத்தை அந்த இடத்திலேயே மறந்து போய்விடுவன்... இப்போது அதிபருக்குச் சொன்ன பொய்... ஏனோ கருவண்டாய் என்றை இதயத்தைப் பிரான்டிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் என்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு தொடர்கிறேன்.

"சேர்... இரண்டு மணிக்கு யாழ்ப்பானத்திற்கு ஒரு பஸ் இருக்கு... நான் இஞ்ணெ ஒரு மணிக்கு வெளிக்கிட்டா அந்த பஸ்ஸை பிடிச்சிடுவன்..."

"அப்பிடியே செய்யுங்கோ சேர்.." எந்தவித மறுப்புமின்றி அவர் அனுமதி வழங்குகின்றார். தொடர்ந்து அவரோடு பேசிக் கொண்டிருப்பது நாகரிகமாக இருக்காது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட நான், அதிபர் எனக்கு வழங்கிய "ரைம் ரேபிலோடு" அதிபரின் அலுவலகத்தை விட்டுப் புறப்படுகின்றேன்.

அதிபர் தந்த "ரைம் ரேபிள்படி" போவதா அல்லது, எனக்குப் பொறுப்பாகத் தந்த ஜந்தாம் வகுப்புக்குப் போவதா.. என்றொரு கேள்வி எனக்குள் எழுகிறது. பொறுப்பாகத் தந்த ஜந்தாம் வகுப்பை முதலில் பார்க்கலாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டு, ஜந்தாம் வகுப்பைத் தேடி நடக்கிறேன்.

ஜந்தாம் வகுப்பு -

நான் வகுப்புக்குள் செல்கிறேன்... மாணவர்கள் எல்லோரும் எழும்பி நின்று 'குட்மோர்னிங்' கூறுகின்றனர். நானும் 'குட்மோர்னிங்' கூறிவிட்டு ஆசிரியருக்குரிய கதிரையில் அமர்கிறேன். மாணவர்கள் எல்லோரும் என்னையோபார்த்தபடி மௌனமாக இருக்கிறார்கள்.

நான் வகுப்பை மேலோட்டமாக நோட்டம் விடுகிறேன்... ஏறத்தாழ முப்பது மாணவர்கள் இருக்கும்... தேவையான அளவு கதிரை, மேசை வகுப்புக்கெண்டு ஒரு 'கபேட்', நல்ல கரும்பலகை... நான் திரும்பவும் மாணவர்களைப் பார்க்கிறேன்...

"நானைய சமுதாயத்தை நிர்ணயிக்கப் போகிறவர்கள்" பத்து வருடங்களாக ஒரே பாடசாலையில் இருந்து ஒரே முகங்களைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்து புளித்துப் போன எனது மனதுக்கு புதிய முகங்களைப் பார்த்ததாலோ, என்னவோ என்னையறியாமல் இப்படியொரு எண்ணம்

தோன்றி மறைகின்றது.

“என்னுடைய பெயர்... விபுண்சேகரம், யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவன்.. யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து இடமாற்றலாகி உங்கடை பாடசாலைக்கு வந்திருக்கிறன். இனிமேல் உங்கடை வகுப்புக்கு நான் தான் பொறுப்பாசிரியர்.” நான் எனது அறிமுகத்தைச் சுருக்கமாக முடித்து விட்டு மாணவர்களைப் பார்க்கிறேன். மாணவர்கள் என்னைப் பார்த்த படி அமைதியாக இருக்கிறார்கள்.

அடுத்து என்ன செய்வது... எந்தப் பாடத்தை ஆரம்பிப்பது.. எப்படியாவது கொஞ்ச நேரம் சமாளிப்பம்... வகுப்பைச் சமாளித்து நேரத்தைக் கடத்துவதென்பது எனக்குப் புதிய அனுபவமல்ல... எவ்வளவு நேரமெண்டாலும் வகுப்பைச் சமாளிச்சு ‘பெல்’ அடிக்கும் வரை நேரத்தைக் கடத்துவதென்பது எனக்கு மட்டும் உரிய திறமையல்ல ஆசிரியர்களில் தொண்ணாறு வீதமானவர்களிற்கு உள்ள திறமையது...!

“நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்கடை பெயரைச் சொல்லுங்கோ” நான் கூறுகிறேன்.

“சிவமுரளிதூரன், தெய்வேந்திரன், பவதாரணன், கபிலநாதன், செந்தூரன்...” இப்படியே ஆண் களும் பெண் களும் வரிசையாகத் தங்களது பெயர்களைக் கூறுகின்றனர்.

“இந்த வகுப்பு மொனிற்றர் ஆர்...” அடுத்தொரு கேள்வியை நான் கேட்கிறேன்.

“சேர் பள்ளிக்குடம் லீவு விட்டு இண்டைக்குத்தான் துவங்கினது... மொனிற்றரை என்னும் தெரியவில்லைச் சேர்...” முன் வரிசையில் இருந்த வாணிசிறீ என்ற மாணவி கூறுகிறாள்.

“அப்ப ஒரு மொனிற்றரை தெரிவு செய்வமா..” புதியதொரு நடவடிக்கையை நான் முன் வைக்கிறேன். ‘மொனிற்றர்’ தெரிவை நடத்துவதற்கு சகல மாணவர்களும் ஏகமனதாகக் கூறுகிறனர்.

“இந்த வகுப்பிலையார் கெட்டிக்காரன்...”

“கபிலநாதன் சேர்...” அநேக மாணவர்கள் கூறுகின்றனர்.

“கபிலநாதன் எழும் புங்கோ...” நான் கபிலநாதனைத் தேடுகிறேன்... கபிலநாதன் எழும்பிநிற்கிறான்.

கறுத்த மெல்லிய தோற்றும், பாடசாலையில் கொடுக்கப்படுகின்ற வெள்ளைத்துணியில் தைக்கப்பட்ட தொட்டம் தொட்டமாக கயர் படிந்த

சேட். பாடசாலையில் கொடுக்கப்படுகின்ற நீலத்துணியில் தைக்கப்பட்ட களிசான்... என்னை தன்னியின்றி தன்னிச்சையாக வளர்ந்து காதுச்சோலையை மறைத்திருக்கும் தலைமயிர்... புதிய சோக்குக் கட்டியில் தொட்டம் தொட்டமாக மையிடந்திருப்பது போல... அவனது உடலில் தொட்டம் தொட்டமாக வறுமையிருப்பில்புகள் தெரிகின்றன...

வறுமை... அந்த வறுமை எனக்குப் புதியதல்ல... நானும் வறுமை வெக்கையில் அவிந்தவன் தான்... கபிலநாதனைப் புரிந்து கொண்ட எனது மனம் அவனுக்காக அனுதாபப்படுகின்றது...

“கபிலநாதன் கெட்டிக்கார மாணவனெண்டபடியால் இந்த வகுப்புக்கு கபிலநாதனை மொனிற்றராக்குவம்” நான் கூறியதை அநேகமான மாணவர்கள் ஆமோதிக்கின்றனர்.

இடையில்...

புதியதோர் பிரேரணை வெடிக்கிறது...

“சேர் செந்தூரனை மொனிற்றராக்குவம் சேர்...” பின் வாங்கி விருந்த விநாயகமூர்த்தி கூறுகிறான்.

“செந்தூரன் எழும்புங்கோ” செந்தூரன் எழும்பி நிக்கிறான்.... வேப்பங்குழைக்குள் கிடந்து பழுத்த கறுத்தக்கொழும்பு மாம்பழும் போன்ற செழுமையான தோற்றம் அவனது உடலில் தெரிகிறது... செந்தூரன் வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதைச் சொல்லாமலே புரிந்து கொள்ளலாம்.

“சேர்... நான் மொனிற்றராய் இருக்கிறன் சேர்...” அந்தச் செந்தூரன் கூறுகிறான்.

கபிலநாதன், செந்தூரன்... இவர்களில் யாரை மொனிற்றராக்குவது? எனது மனம் ஓரு முடிவுக்குவரமுடியாமல் அவதிப்படுகின்றது...

“அப்ப ஆரை மொனிற்றராக்குவம்” நான் பிரச்சினையைப் பொதுவாக வைக்கிறேன்.

“சேர்... கபிலநாதன் கெட்டிக்காரன் அவனை மொனிற்றராக்குங்கோ...” அவள் வாணிழுசீ கூறுகிறாள்.

“சேர்... செந்தூரன் வெறும் மொக்கன்... அவனை மொனிற்றராக்க வேண்டாம்” தெய்வேந்திரன் கூறுகிறான்.

“சேர்... உவன் விநாயகமூர்த்தி செந்தூரனிட்டை வாங்கித் தின்னிறவன் சேர்... அதாலை தான் உவன் விநாயகமூர்த்தி, செந்தூரனை

மொனிற்றராக்கச் சொல்றான்..."

இன்னொரு மாணவன் சூறுகிறான்.

வகுப்பில் பெரும் கலவரம்... தொண்ணுாற்றைந்து வீதமான மாணவர்கள் கபிலநாதனை ஆதரிக்கின்றனர்.

"சரி... எல்லாரும் சத்தம் போடாமல் இருங்கோ... இப்பநாங்கள் ஒரு தெரிவு நடத்துவம்... முதலிலை கபிலநாதனை விரும்புறவை தங்கடை கையை உயர்த்த்டும்... பிறகு செந்தூரனை விரும்புறவை கையை உயர்த்த்டும்... ஆற்றை பக்கம் கூட கை உயர்த்தப்படுகிறதோ அவர் தான் மொனிற்றர்... எல்லாரும் அமைதியாய் இருங்கோ..."

என்னுடைய ஆசிரிய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம்... ஆனால், இந்த வகுப்புப் பிள்ளைகள் மூலம் நாளைக்கு இந்தச் செய்தி பகிரங்கமாகும் போது மாணவர்களின் சுதந்திரத்தை மீறிய ஒரு ஆசிரியராக என்னைப் பார்ப்பார்கள்... அதனால் தான் தேர்தல் மூலம் இந்த மொனிற்றர் தெரிவை நடத்த முடிவு செய்தேன்...!

ஒரு தேர்தல்...

மொனிற்றர் பதவிக்கான தேர்தல்...?

இவர்கள்... இந்த மாணவர்கள்... நாளைய சமுதாயத்தைத் தீர்மானிக்கப்போகிறவர்கள்... நாளைய சமுதாயத்தில் இவர்கள் சந்திக்கப்போகும் நிசமான தேவலுக்கு... இன்று ஒத்திகை நடத்தப் போகிறேனா... ஏனோ எனது மனம் இப்படிச் சிந்திக்கின்றது...

மொனிற்றர் பதவிக்கான தேர்தலை ஆரம்பிக்கின்றேன்...

"கபிலநாதனை மொனிற்றராக்க விரும்புறவை உங்கடை வலது கையை உயர்த்துங்கோ" தேர்தல் ஆணையாளராக நின்று கட்டளை இடுகின்றேன்... கபிலநாதன் வேட்பாளர் அதனால் அவன் கை உயர்த வில்லை, செந்தூரன் எதிர் வேட்பாளன் அதனால் அவனும் கையை உயர்த்தவில்லை, செந்தூரனை வேட்பாளனாக முன்மொழிந்த விநாய மூர்த்தியும் கையை உயர்த்தவில்லை. ஏனையவர்கள் அனைவரும் கபிலநாதனுக்காக கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு நிற்கின்றனர்..."

எனது இடமாற்றதிற்குக் காரணமாக அமைந்த கடந்த தேர்தலும்... நான் சப்போட் பண்ணின் வேட்பாளர் தோற்றுப்போய் துவண்டு நின்றதும்... எங்களுடைய எதிர் வேட்பாளர் வெற்றி பெற்றதும்...

வெற்றிக்குதுகளிப்பில் இரவிரவாக இரண்டு ஸட்சம் ரூபாவுக்கு வெடி கொழுத்தினதும் எனக்கு நினைவுக்கு வருகின்றது... சாதாரணமான தொரு மொனிற்றர் தெரிவோடு அரசியல் தேர்தலை ஓப்பிட்டு... எனது மனம் அவதிப்படுகின்றது...?

“அனுபவங்கள் சாவதில்லை” என்று கூறுவார்களோ... எனது மனதிலை அதுதானா...?

செந்தூரன் தலைகுனிந்து நிற்கிறான்... அவனைப் பார்த்து எனது மனம் அனுதாபப்படுகின்றது... செந்தூரனும் மாணவன் தானோ...” “செந்தூரனை விரும்புறவை உங்கடை வலது கையை உயர்த்துங்கோ” என்று என்னால் கூறமுடியவில்லை... நான் மௌனமாக நிற்கிறேன்...!

வகுப்பில் பெரும் அமைதி!

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ சேர்” இந்தப் பாடசாலையில் பதினேராம் வகுப்பில் படிக்கின்ற ஒரு மாணவன் வந்து வகுப்பறை வாசலில் நிற்கிறான்.

“வாங்க” நான் அந்த மாணவனை வகுப்பறைக்குள் அழைக்கின்றேன்.

“சேர்... உங்களை அதிபர் தன்னை ஒருக்கால் சந்திக்கட்டாம்” அந்த மாணவன் என்னிடம் கூறுகின்றான். என்ன விஷயமாக இருக்கும் என்ற கேள்விக்குறியோடு நான் அந்த மாணவனைப் பார்க்கிறேன். அவன் மௌனமாக நிற்கிறான்.

“என்ன விஷயமாம்” சின்னனாய் ஒரு தூண்டிலைப் போடுகிறேன்.

“என்ன விஷயமென்று அவர் சொல்லயில்லை... உடனடியாக உங்களை வரச்சொல்லிச் சொன்னார்”

மாணவர்கள் நான் என்ன செய்யப்போகின்றேன் என்ற சிந்தனை யோடு என்னைப் பார்க்கின்றனர். நான் மொனிற்றர் தெரிவை அவ்வள வோடு நிறுத்திவிட்டு அதிபர் அலுவலகத்தை நோக்கிநடக்கிறேன்.

அதிபரின் சகோதரி ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பதாகவும், அவருக்குச்சில பொருட்கள் தந்தால் கொண்டு போய் கொடுக்க முடியுமா என்பதைக் கேட்கவே அதிபர் என்னை அழைத்திருந்தார். நான் அதற்குச் சம்மதித்ததால், நானும் அதிபரும் உடனடியாகவே முதூரிலிருந்து புறப்பட்டு திருகோணமலைக்கு வந்து அவருடைய சகோதரிக்குரிய பொருட்களை வாங்கி என்னிடம் தந்துவிட்டு அவர் முதூருக்குத் திரும்பி விட்டார். நான் திருகோணமலையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து

விட்டேன்.

அந்தக்கிழமை முழுக்க யாழ்ப்பாணத்தில் நின்ற நான் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு பஸ் எடுத்து திங்கட்கிழமை காலையில் திரும்பவும் முதூருக்கு வந்தேன்.

முதூர் புளித அந்தோணியார் மகாவித்தியாலம்-

காலை “அசெம்பிளி” முடிந்து மாணவர்கள் தங்கள் வகுப்பு களுக்குச் செல்கின்றனர். நான் ஜந்தாம் வகுப்பை நோக்கிச் செல்கிறேன்.

ஜந்தாம் வகுப்பு-

“குட் மோனிங் சேர்” மாணவர்கள் வணக்கம் கூறுகின்றனர். நானும் வணக்கம் கூறிவிட்டு அமர்கிறேன்.

“சேர் மொனிற்றர் தெரிவு” முன் வரிசையில் இருந்த யாழினி கூறுகிறாள். உண்மையைக் கூறினால்... மொனிற்றர் தெரிவுபற்றி நான் அடியோடு மறந்துவிட்டேன்.

சென்றகிழமை நான் முதல்முறையாக இந்த வகுப்புக்கு வந்த போது நடந்த மொனிற்றர் தெரிவில் நடந்த சம்பவங்களை இரையீட்டுப் பெய்கின்றேன்... கபிலநாதன். செந்தூரன்... நடத்தப்பட்ட வாக் கெடுப்பில் கபிலநாதனுக்கு பெருந்தொகையான வாக்குகள் கிடைத்ததும், செந்தூரன் சோந்து போய் நின்றதுவரை... அனைத்தும் எனக்கு ஞாபகம் வருகின்றது.

“சரி... மொனிற்றர் தெரிவை திரும்பவும் நடத்துவம்” நான் மொனிற்றர் தெரிவுக்கு தயாராகுகின்றேன்.

“சரி... கபிலநாதனை மொனிற்றராகக் கிரும்பிறவை உங்கடை வலது கையை உயர்த்துக்கோ...” நான் மொனிற்றர் தெரிவை ஆரம்பிக்கின்றேன்.

...எனது கண்களை என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை... ?

பவதாரணன் என்ற மாணவன் மட்டும் கபிலநாதனுக்காகக் கையு யர்த்துகிறான்... ஏனைய மாணவர்கள் மேளனமாக இருக்கின்றனர்... ?

“கபிலநாதன் கெட்டிக்காரன் அவனை மொனிற்றராக்குங்கோ” என்று போனகிழமை நடந்த மொனிற்றர் தெரிவில் கூறிய வாணியீ... .

“செந்தூரன் வெறும் மொக்கன் அவனை மொனிற்றராகக் கேள்டாம்...” என்று போன கிழமை நடந்த மொனிற்றர் தெரிவில் கூறிய தெய்வேந்திரன்... .

“சேர்... உவன் விநாயகமூர்த்தி செந்தூரனிட்ட வாங்கித் தின்னி றவன் சேர்... அதாலைதான் உவன் செந்தூரனை மொனிற்றராக்கச் சொல்லுறான்...” என்றுபோன கிழமை நடந்த மொனிற்றர் தெரிவில் கூறிய இன்னொரு மாணவன்...

அனைவருமே மென்னமாக இருக்கின்றனர்...

கபிலநாதன் தலைகுளிந்திருக்கிறான்...

செந்தூரன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றான்...

இந்த மாற்றத்துக்குரிய காரணமென்ன? சென்ற ஒரு கிழமைக்குள் நடந்தது என்ன?

கபிலநாதன் எப்படி தகுதியை இழுந்தான்?

புரியாத புதிர்...!

“செந்தூரனை மொனிற்றராக்க விரும்புறவை உங்கடை வலது கையை உயர்த்துவதுக்கோ...” நான் என்னை சமாளித்துக்கொண்டு, அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையில் இறங்குகிறேன்.

கபிலநாதனையும், கபிலநாதனுக்காகக் கையுர்த்திய பவதாரனையும் தவிர ஏனையவர்கள் செந்தூரனுக்காகக் கைகளை உயர்த்துகின்றனர்!...

வாக்கு தொகையின் முடிவுப்படி செந்தூரன் மொனிற்றராக்கப்படுகின்றான்.

பாடவேளை முடிவை அறிவிக்கும் மனி அடிக்கிறது... நான் வகுப்பை விட்டு வெளியேறுகின்றேன். போன்கிழமை நடந்த வாக்களிப் பிற்கும், இன்று நடந்த வாக்களிப்பிற்குமிடையே உள்ள எதிர்பாராத முரண்பாடு... கருவண்டாய் எனது இதயத்தை அரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது...! இதிலுள்ள உண்மையை எப்படி அறியலாம்? போன்கிழமை இந்த வகுப்பில் என்ன நடந்தது...? எனது கண்ணுக்கு முன்னால் நடந்த சம்பவம் என்றவகையில் உண்மையைக் கண்டறிந்துவிட எனது மனம் தவிக்கின்றது...!

அந்தத் தவிப்புக்குள்... பவதாரனனின் முகம் நிழலாடுகின்றது... கபிலநாதனுக்காக கையுயர்த்திய ஓரேயொரு மாணவன்... பவதாரனை விசாரித்தால் சில உண்மைகள் கிடைக்குமென எனது மனம் நம்புகின்றது.

மதிய இடைவேளையின் போது நான் “ஸ்ராவ்” றாமை நோக்கி

வந்து கொண்டிருக்கிறேன் பவதாரனன் தனியாக வந்து கொண்டிருக்கிறான்... பவதாரனனிடமிருந்து சில உண்மைகளை எடுப்பதற்கு இந்தச்சந்தரப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிவு செய்கிறேன்.

“பவதாரனன்...” நான் அவனை அழைக்கிறேன்.

“சேர்...”

“வந்திட்டுப் போங்கோ...” பவதாரனன் எனக்குப்பின்னால் வருகின்றான். மதிய இடைவேளை என்பதால் ஐந்தாம் வகுப்பில் மாணவர்கள் எவருமில்லை. நான் பவதாரனனுடன் ஐந்தாம் வகுப்பறைக்குள் வருகிறேன். நான் எனது கதிரையில் அமருகிறேன். பவதாரனன் எனக்கு முன்னால் நிற்கிறான்.

“நீங்கள் பொய் பேச மாட்டங்களாம்... ஐந்தாம் வகுப்பிலை நீங்கள் நல்லபிள்ளையென்டு... இந்த “ஸ்கூல் ரீசேஸ்” எல்லாம் சொல்லுகினம்... நீங்கள் இப்ப எனக்கு ஒரு உண்மை சொல்ல வேணும்...” நான் பிரச்சினையை ஆரம்பிக்கின்றேன். அவன் மௌனமாக என்னைப்பார்த்தபடி நிற்கிறான்.

“போன கிழமை நாங்கள் மொனிற்றர் தெரிவு நடத்தின போது கபிலநாதனுக்குத்தான் எல்லாரும் கையுயர்த்தினவை... இன்டைக்கு நடந்த மொனிற்றர் தெரிவிலை கபிலநாதனுக்காக உங்களைவிட வேறை ஒருத்தரும் கையுயர்த்தவில்லையே... அதைப்பற்றி உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுதா? தெரிஞ்சால் நீங்கள் சொல்லுங்கோ நான் ஆருக்கும் சொல்லமாட்டன்” நான் மிகப்பக்குவமாக அவனிடம் பேசுகிறேன்.

அவன் கண்ணினைமக்காமல் என்னைப்பார்க்கிறான். அவனது கண்கள் அவனுக்குள் ஏதோவொரு உண்மையிருப்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது...!

“பயப்படாமல் சொல்லுங்கோ பவதாரனன் நான் ஆருக்கும் சொல்ல மாட்டன்...” நான் அவனை உற்சாகப்படுத்தும் வகையில் பேசுகிறேன்.

அவனது மனத்தில் அச்சம் நீங்கி... இலேசானதொரு தெளிவு பிறப்பதை அவனது முகம் பிரதிபலிக்கின்றது...

“சொல்லுங்கோ... பவதாரனன்...” நான் உற்சாகப்படுத்துகிறேன்

“சேர்... பல்லிலை வரயுக்கை... போஸ்ற் ஓவ்வில் சந்தியிலை ஒரு மாடி வீடு இருக்கு சேர்... அதுதான் செந்துரன்றை வீடு சேர்...

செந்தூரன் ஓவ்வொரு நாளும் காரிலைதான் ஸ்கலுக்கு வாறவன் சேர்...” இப்படிக் கூறிவிட்டு பவதாரணன் என்னைப் பார்க்கிறான்...

“நீங்கள் பயப்பிடாமல் சொல்லுங்கோ பவதாரணன்”

“அன்டைக்கு கபிலநாதனை மொனிற்றராக்கச் சொல்லி கையுயர்த்தினது செந்தூரனுக்குச் சரியான கோவம் சேர்... அதிபர் வரச் சொல்லிநீங்கள் போட்டங்கள்தானே... அதுக்குப்பிறகு... விளையாட்டுப் பாடத்துக்கு “கிறவுண்டுக்குப்” போன்னாங்கள் சேர்.... அங்கை கபில நாதனுக்கும், வாணியீருக்கும், என்னும் இரண்டு மூண்டு பிள்ளையாளுக்கும் செந்தூரன் அடிச்சவன் சேர்...” பவதாரணன் விக்கிவிக்கிக் கூறுகிறான்.

“பிறகு என்ன நடந்தது...”

“போன கிழமை முழுக்க... செந்தூரன் எல்லாப்பிள்ளையளுக்கும் கச்சானும், ஜஸ்பழமும், ரொபியும் வாங்கிக்குடுத்து... தன்னை மொனிற்றராக்கக் கையுயர்த்தச் சொல்லிச் சொன்னவன் சேர்... அதுதான் எல்லாரும் அவனுக்கக் கையுயர்த்தினவை சேர்...” அந்தப் பச்சை மன்னான பவதாரணன் கூறுகிறான்.

எனது செவிப்பறையில் சிரட்டைத்தனல் ஒட்டியது போன்ற வேதனை....!

கச்சான், ஜஸ்பழம், ரொபி...

வகுப்புத்தலைவன் என்ற பதவி...

நாளை...

பணம், சாராயம், அன்பளிப்புகள்...

மக்கள் தலைவன் என்ற பதவி...?

இந்த மாணவர்களும் வளரத்தான் போகிறார்கள்... இந்த செந்தூரனும் வளரத்தான் போகிறான்... அப்படியென்றால்.. நாளைய மக்கள் தலைவன்... செந்தூரணா...?!

தூட்டுகள்

சுகுணா புரண்டு புரண்டு படுத்தாள்.
தூக்கம் வரவில்லை.

வேதனைகளால் அலங்கோலப்படுத்தப்
பட்ட எண்ணங்கள், அவளின் தூக்கத்தைக்
கெடுத்தன. கண்கள் அழுதமுது வரண்டுபோயின.

அவனை எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்தே,
எண் ண ஈ களில் அவன் வருவான் என்ற
நம்பிக்கையை மலையாக்கிக் கொண்டே கண்
மூடாமல் விழித்திருந்தான்.

இறுதியில் பாண்டியன் மாமா சொல்லி
விட்டுப் போன சங்கதியை இரகசியமாக நடை
முறைப்படுத்தலாம் என்ற துணிவோடு அவள்
தூக்கத்தை வேண்டிக் கண்களை மூடினாள்.
தூக்கமோ நீண்ட நேரமாக அவனை அணுகாமல்
அலைக்களித்தது. கண்களை மூடினாலும் விரியும்
எண்ணக் கனவுகளால் தூக்கம் பல துண்டுகளாக
அறுந்தது.

விடியும் பொழுதில் கண்களைச் சிறிது
தூக்கம் அணைக்க உறங்கிவிட்டாள்.

நன்றாக விடிந்ததும் வாசலில் வந்து
நின்று அவனை அழைத்த பாண்டியன் மாமாவைக்
கண்டதும் அவளுக்குள் ஒரு வேகம் பிறந்தது.

இம்முறை அவனைத் தேடி அவன் எங்கிருக்கிறான் என்பதை எப்படியாவது கண்டறிந்து விடலாம் என்ற ஆவல் மிகுந்தது. பாண்டியன் மாமாவின் அன்பினால், அவளுக்கோர் ஆறுதல்தான்.

எனிலும் எவர் அருகிலிருந்த போதிலும் சுகுணா அனைத்தையும் இழந்தவளாகி இன்னமும் தனிமை உணர்விலேலேயே மூழ்கி தனக்குள் தானே வருந்துகிறாள். அப்பா அம்மா சகோதரர்கள் என்று ஆறு பேர் கொண்ட கலகலப்பான பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள் சுகுணா. இந்தப் போர் தந்த துயரத்தில் அந்தப் பெருநிலப்பரப்பிலிருந்து தாம் கூடி வாழ்ந்த வீடுகளையும். தாம் தேடிச் சேர்த்த செல்வங்களையும் கைவிட்டு வெளியேறிய நாட்கள் பயங்கரமானவை.

பக்கத்து வீட்டுப் பசுபதியும் அவரின் மனைவி பிள்ளைகளும் சாமான் சட்டுகளோடு உழவு யந்திரப் பிள்ளைமுப்புப் பெட்டியில் ஏறிப் புறப் பட்டபோது, அவர்களோடு சுகுணாவும் பெற்றோராகும் சகோதரங்களும் தொற்றிக் கொண்டு புறப்பட்ட நாள் இன்னமும் அவளின் நினைவை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தன. எங்கே போகிறோம் என்ற இலக்கற்ற புறப்பாடு.

அவர்கள் தாம் பயன்படுத்திய சட்டி பானை பெட்டி படுக்கை களோடு புதிதாக அவர்கள் கட்டியிருந்த வீட்டின் கதவு யள்ளல்களையும் நினைவையும் உடைத்துக் கழற்றித் தூக்கிச் சுமந்து திரிந்ததை நினைந்தால் வேதனை விரிவால் அவளது உள்ளம் குழுறும்.

தூக்கிச் சுமந்த பொருட்களை ஆங்காங்கே தொலைத்து, இறுதியில் உயிர் தப்பினாற் போதுமென்ற ஆற்றாமையோடு கண்ணீர் விட்டுக் கதறிய அந்த நாட்கள் அவளின் நினைவில் ஏரிமலையாய் இன்றும் புகைந்தன. தம்மைக் காக்கத் தமது பெற்றோர் பட்ட வேதனை களையெல்லாம் என்னியெண்ணி விம்மினாள்.

அவளது கண்ணதிரிலேயே குண்டுகளுக்கு இரையாகக் கொடுத்த அம்மாவையும் இரண்டு சகோதரிகளையும் நினைந்து நினைந்து பல வேளைகளில் உள்ளம் வெதும்பி அழுவாள்.

அவர்களின் சிறைதந்த சடலங்களை எந்தச் சடங்குகளுமின்றி அந்தச் சுடுமண வில் தோண்டிப் புதைத்த காட்சி அவளது நினைவிலெலமும் போதெல்லாம் தீச்சுவாலையாகும் என்னங்கள்.

தந்தையோ முன்னர் என்றுமே உணராத துயரங்களோடு அவளையும் தம்பியையும் இந்தப் போர்ப் புயலில் இருந்து காப்பாற்றிக்

கரை சேர்த்திருந்தார். எப்பொழுது பறி போகும் என்பதை உனரமுடியாத நிலையில் துடித்த உயிர்கள். அந்த உயிர்களைக் கையிலே பிடித்தவாறு ஒடி வந்த மூவரையும் நலன்புரி நிலையங்கள் என்ற பெயர்தாங்கி முளைத்த அந்த முகாம்களில் ஒன்று, தனக்குள் வாரி எடுத்துப் பல மாதங்கள் அவர்களைச் சுகம் கெட்டவைத்தது.

வாழத் தவிக்கும் உயிர்களைச் சூழ்ந்து, நோய் தொட்டு வருத்த மருந்தின்றி மயக்கி உயிர் விட்டோர் பட்டியலில் அவளது வயோதிபத் தந்தையும் ஒருவரானார். என்ன செய்வதென்றே அறியாது சுகுணா கலங்கினாள். யார் யாரோ ஒரு சிலர் உறவுகளாய்த் தோன்ற அவர்களின் உதவி யோடு அப்பாவின் இறுதி அடக்கமும் அந்த முகாமிலேயே மௌனமாக நடந்து முடிந்தது.

“எஞ்சி நிற்கும் தம்பி ஒருவனே எனக்குத் துணையாய் இருக்கிறான்” என்று சுகுணா ஒருவாறு ஆறுதலடைந்திருந்தாள்.

அவனையும் ஒருநாள், அந்த முகாமிலிருந்தோர் விசாரணை என்ற வார்த்தைகளோடு அழைத்துச்சென்றார்கள்.

அவனுக்காக, அவனது விடுதலைக்காக அவர்களை நாடி அவள் கண்ணீர் விட்டு அழுது வேண்டிக் கேட்ட போதெல்லாம் “விட்டு விடுவோம்” என்று சொன்னார்களே தவிர அவள் முகாமை விட்டு வெளி யேறும் வரை அவளின் கண்ணே திரில் அவனைக்காட்டவே இல்லை.

முகாமிலிருந்து தனித்தே, வெளியேறித் தனது தூரத்து உற வென்று சொல்லிக்கொண்ட பாண்டியனைத் தேடி அவரின் குடும்பத் தோடு ஒன்றிக் கொண்டாள். குழந்தைகளாற்ற அந்தத் தம்பதிகளான பாண்டியனுக்கும் அவரின் மனைவி கோமளத்திற்கும் சில நாட்களிலேயே சுகுணா ஒரு பிள்ளை போல, ஆகிப் போனாள்.

அவள் பல வேளைகளில் பாண்டியன் வீட்டாருக்குப் பாரமாக ஆகிலிட்டோமோ? என்று என்னிக் கண் கலங்குவதைக் கண்டால் கோமளம் அன்றி அவனைத் தேற்றி ஆறுதல் கூறுவாள்.

அவர்கள் அழைத்துப் போன அவளது தம்பியை எப்படியாவது விடுவிக்க வேண்டுமே என்ற ஆவலோடு சுகுணா முகாமில் இருந்து வெளியேறிய பின்னரும் பாண்டியன் மாமாவுடன் கூடிக்கொண்டே அந்த முகாமுக்குப் பலமுறை சென்று அங்கிருந்தோரைப் பார்த்துப் பரிந்து பேசித் தம்பியை விடுவித்துத் தரும்படி கெஞ்சினாள்.

அவனை “விட்டுவிடுவோம்! விட்டுவிடுவோம்!” என்று சொல்லி

வந்தவர்கள், ஒருநாள் அவளிடம் “அவனை விடுதலை செய்து விட்டோமே!” என்று சொன்னபோது அவள் அதிர்ந்து போனாள்.

விடுதலையானவன், இன்னமும் தன்னைத் தேடி வரவில்லையே என்ற ஏக்கத்தோடு “அவன் எங்கே போனான்?” என்று சுகுணா தேடத் தொடங்கினாள். அறிந்தவர், அறியாதவர் எவரைக் கண்டாலும் ஏக்கத்தோடு தனது தம்பியின் கதை சொல்லிக் கவலைப்படுவாள். எங்கெங்கெல்லாமோ இருந்து பரவும் வதந்திகளைக் கேள்விப்பட்டு அவனைக் கண்டுபிடித்து விட வேண்டும் என்ற வேண்டுதல்களோடு ஊரெல்லாம் சுற்றி அலைவாள். பல இடங்களுக்கும் ஓடித் தேடி அவனை விசாரித்த போதும் அவனைக் கண்டவர்களையோ? அவனிருக்குமிடம் அறிந்தவர்களையோ அவளால் கண்டறிய முடியவில்லை.

காணாமற் போனோர் நடாத்தும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் எங்கே நடந்தாலும் அங்கே கலந்து கொண்டு எப்படியாவது தனது தம்பியைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற பாசத்தால் அவள் ஓய்வின்றி அலைந்தாள்.

யாரோ ஒருவன், தனது தம்பியை விடுவிக்க ஒரு லட்சம் கொடுத்தால் உதவி செய்வதாகக் கூறியதை நம்பினாள். அதற்காக, அவள் தனது கழுத்திலும் கைகளிலும் காதிலும் எஞ்சிக் கிடந்த தங்க நகைகள் எல்லாவற்றையும் எவருக்கும் தெரியாமல் அவனிடம் கொடுத்து ஏமாந்தாள்.

இன்று அவளின் நம்பிக்கைக்குக் கிடைத்த வலிமையான வார்த்தையாகத் தோன்றிய அந்தச் செய்தி தந்த திசைக்குப் பாண்டியன் மாமாவையும் அழைத்துக் கொண்டு சுகுணா, புறப்பட்டு விட்டாள்.

சுகுணாவின் தொடரும் வேதனைகளைப் பார்த்திருக்க விருப்ப மின்றி கோமளம் அன்றியும் அவளின் விருப்பப்படியே போய்த் தேடி, எங்கே யென்றாலும் எப்படியாவது அவனைக் கண்டுவந்தால் நல்லது தானே என்று என்னமிட்டாள்.

பாண்டியன் மாமாவும் சுகுணாவும் மோட்டார்ச் சைக்கிளில் ஏறிப் போன திசையைப் பார்த்திருந்த கோமளம் அன்றிக்கு மனம் குளிர்ந்தது.

தனது வீட்டினருகில் நின்றவாறே, கோயில் இருந்த கிழக்குத் திசைக்குத் திரும்பி “நல்லுரானே இவளுக்கு ஒரு நல்ல முடிவைக் காட்டு!” என்று வேண்டினாள்.

இம்முறை சுகுணா சந்திக்கப் போகும் அந்தப் பெரிய மனிதரின் மூலம் பலரும் விடுவிக்கப்பட்டு வெளிவந்ததாகப் பரவிய இரகசியச்

செய்தியின் மீது அவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டனர். பாண்டியனும் கோமளம் அன்றியும் அந்தநம்பிக்கையில் உறுதியாகவே இருந்தார்கள்.

காலையில் புறப்பட்டுப் போன பாண்டியனையும் சுகுணாவையும் மாலையைக் கடந்தும் இரவைத் தொடர்ந்தும் கோமளம் அன்றி எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

நேரம் செல்லச் செல்லப் பரவும் செய்திகளோ அந்தக் கோமளம் அன்றியின் நம்பிக்கையையும் கடந்து அந்தச் சிறிய கிராமத்தையே தீடுக்குறவைக்கிறது. அவர்கள் திரும்பவில்லை!

நாள்கள் பலவாகியும் தம்பியைத் தேடிப் போனவர்களைக் காணவேயில்லை. அவர்கள் காணாமற் போய்விட்டார்கள்.

இந்தக் காணாமற் போன உறவுகளைத் தேடிப்போன உறவுகளும் காணாமற்போகும் பெருந்துயரத்தைச் சுமந்தவாறு மௌனமாக அழுவோரின் குரல்கள் அதிகரித்துச் செல்வதாகவே தோன்றியது.

கோமளம் அன்றியோ, சுகுணாவையும் அவளுடன் சேர்ந்து சென்ற அவளது கணவன் பாண்டியனையும் தேடும் புதிய படலத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறாள்.

தொலைதலும் தேடலும் தொடர்க்கை ஆகிப்போன யதார்த்தத் தில் காணாமற்போனோரின் உறவுகள் முன்னெடுக்கும் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகள் அர்த்தமற்றவை ஆகிப்போய்விட்டனவோ?

ஆனாலும் உறவுகளைத் தொலைத்தோரின் உணர்வுகளில் வெடிக்கும் வேதனைகளால் முகிழ்ததெழும் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகளில் மேலும் மேலும் கோமளம் அன்றியும் கலந்து கொள்ளாமல் இருக்கப் போவதில்லை.

கோமளம் அன்றி காணாமற் போகும்வரை...!

பிச்சைக்காரர்கள்...!

வல்வை
ந.அனந்தராஜ்

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்பு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த “பலுான்” பஸ், வேகமாக வந்து திருப்பி முறிகண்டி பிள்ளையார் கோயிலடியில் நிறுத்தப்பட்டதும், எங்களுக்கு ஒரு ஆறுதலாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து புறப்பட்ட நேரம் தொடக்கம், அந்தப் பேருந்து வண்டியில் பூட்டப்பட்டிருந்த ஓலிபெருக்கியில் இருந்து எழுந்த சத்தம் எங்களுடைய காதை மட்டு மல்லாது, இதயத்தையே ஒரு கணம் அதிர வைத்தது போல் இருந்தது... அந்த அளவுக்கு உரத்த சத்தத்தில் ஓலிப்பன்னியை அலற விட்டுக் கொண்டிருந்ததால், பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பயணம் செய்யவேண்டிய நிலையில் இருந்து சிறிது விடுபட்ட உணர்வில், பேருந்து வண்டியை விட்டு இறங்கினோம்... பொதுப் போக்குவரத்துச் சட்டத்தின் கீழ் வீதிகளில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் எந்த ஒரு வாகனத்திலும், உரத்த சத்தத்தில் பாடல் களை ஓலிபெருக்கியினாடாக அலற விடக்கூடாது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்த போதும், யார் இப் பொழுது, சட்டம் ஒழுங்கைப் பேணி நடக்கின்றார்கள்...? வாகன அனுமதிப் பத் திரித் தை இப்பொழுது, எப்படியும் “பெற்றுக்” கொள்ளலாம் என்ற நிலை இருக்கும் பொழுது, போக்குவரத்துச்

சட்ட விதிகளை ஒரு சாரதி அறிந்திருக்கவேண்டுமென்ற அவசிய மில்லைத் தானே...!

முறிகண்டியில் பிள்ளையாரைக் கும்பிடுவதற்காகவும், தேநீரை அருந்துவதற்காகவும் பேருந்தை நிறுத்தியதும், அதில் இருந்து என்னுடன் பயணம் செய்த பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் ஒருவரும் தனது குடும்பத்தினருடன் இறங்கி வந்தார்.

முறிகண்டிப் பிள்ளையார் கோயிலில் பிள்ளையாரைக் கும்பிடுவதற்காக நாங்கள் பயணம் செய்த பேருந்து, வண்டியில் இருந்தும் இறங்கி, முறிகண்டியாளைக் கும்பிட்டுவிட்டு, நானும், யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியரும், அங்கிருந்த தேநீர்க் கடையொன்றில் இருந்து தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டே பல விடயங்களையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது, எங்களுக்குப் பின்புறமாக இருந்து, கேட்ட ஒரு “பிச்சைக்காரனின்” விசித்திரமான கோரிக்கை, வியப்பைத் தந்தது.

“ஐயா...! பசியாக் கிடக்குது... ஒரு நெஸ்கபே வாங்கித் தாறியளோ...?”

எனக்குப் பின்புறமாக இருந்து, திமிரென அந்தக் குரலைக் கேட்டதும், அதிர்ந்து போய்த் திரும்பிப் பார்த்தேன்... நல்ல வாட்ட சாட்டமான ஒரு மனிதன் எங்களைப் பார்த்ததுச் சிரித்துக் கொண்டு நின்றான்... அவனுடைய அந்தக் குரல் எங்களுடைய கவராசியமான உரையாடலைத் திசை திருப்பிவிட்டது... நீண்ட நாட்களின் பின்னர் அந்தப் பேராசிரியரைச் சந்தித்ததால், எவ்வளவோ உரையாட நினைத்த போதும், பஸ் வண்டியில் இருந்து போடப்பட்ட சினிமாப் பாடல் சத்தத்தினால், ஒருவருக்கொருவர் எதுவுமே பேசமுடியாததால், மெளன மாகப் பயணம் செய்த நிலையில் சிறிது நேரம் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைக் கூட அந்தப் பிச்சைக்காரனின் குரல், திசை திருப்பிவிட்டது.

“பாருங்கோ... மாஸ்ரர்... பசிக்குது என்று யாராவது நெஸ்கபே காப்பி வாங்கித்தாங்கோ என்று கேட்பாங்களோ...?... சாப்பாடு வாங்கித் தாருங்கோ... தேத்தன்னி வாங்கித் தாருங்கோ என்று தான் யாராவது கேட்பார்கள்... ஆனால், அவர் நெஸ்கபே கோப்பியல்லோ கேட்கிறார்... பாருங்கோ காலம் எப்பிடியெல்லாம் மாறிக் கொண்டிருக்குது...?”

என்னுடன் இருந்து “பிளேன் ரீ” குடித்துக் கொண்டிருந்த பேராசிரியர், சிறிது ஏரிச்சலுடன், சூறியபடி முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டார்.

அவர் அதனைக் கூறிமுடிப்பதற்குள் நான்கு ஐந்து பிச்சைக்காரர்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து விட்டார்கள். அவர்களிடம் இருந்த விலகுவதற்காக நாங்கள் பட்டபாடு போதும், போதும் என்றாகி விட்டது....

அன்று முறிகண்டியில் நடந்த அந்தச் சம்பவம், என்னுடைய மனதை உலூப்பி எடுத்தது...பேருந்து மீண்டும் கொழும்பு நோக்கிப் பறப்படுவதற்குச் சிறிது தாமதமாகியதால், நானும், பேராசிரியரும் கடைக்கு வெளியே வந்து விட்டோம்... சில நிமிடங்கள் வரை, நாங்கள் இருவரும் எதையுமே பேசிக் கொள்ளவில்லை... என்னைப் போலவே, பேராசிரியரின் மனமும் கூடப்பாதிக்கப்பட்டு விட்டதோன்னவோ, அவரும் மொன மாகச் சிறிது நேரம் எதைப் பற்றியோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்....!

சில வருடங்களுக்கு முன்னர், இதே இடத்தில், எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை அவருடன் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டுமென்று, எனது மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.....

“புரபெசர்...! இன்டைக்கு யத்தமே முடிந்துவிட்டது, இனி எல்லாருடைய வாழ்விலும் வசந்தம் வீசப்போகுது என்று எங்கடை சனம் நினைத்துக் கொண்டிருக்குதுகள்....இந்த நிலையிலை இங்கே அதுவும் முறிகண்டியில், இப்பிடி ஒரு கசப்பான் அனுபவம் எனக்கு ஏற்படுமென்று நான் கனவில் கூட நினைத்துக் கூடப்பார்க்கவில்லை... ஆனால், ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னர், இதே புனிதமான பூமியில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் ஒரு விசித்திரமானது...”

“என்ன சொல்லுங்கோ...மாஸ்ர்” அவர் மிக ஆவலுடன் கேட்ட படி என்னுடைய முகத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தார்... நான் ஏதோ ஒரு முக்கியமான விடயத்தைக் கூறப் போகின்றேனோ என்ற ஆவலில், எங்களுக்கு முன்னால் சுற்று தள்ளி நின்று முறிகண்டியின் தழவை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவருடைய மனைவியும், மகளும் திரும்பி, நான் என்ன சொல்லப்போகின்றேன் என்பதைக் கேட்கும் ஆவலில் நின்றனர்.

ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னர், எனக்கு நடந்த அந்த சுகமான அனுபவத்தை அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்று என்னுடைய மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது....

அப்பொழுது, நானும், எனது மனைவி பின்னைகளுடன் திருக் கோணமலையில் புதிய சோனகத் தெருவில் உள்ள ஒரு வீட்டின் பகுதியில் வாடகைக்கு இருந்த பொழுது, யாழ்ப்பாணம் செல்வதற்காக ஆயத்தப்

படுத்திக் கொண்டிருந்தபொழுது, நான் குடியிருந்த வீட்டின் சொந்தக் காரரான கந்தசாமி அன்னன்,

“தம்பி...சன்னடை துவங்கினாப் பிறகு, நான் கனகாலம் வண்ணிப் பக்கம் போகவில்லை... அந்த நாளிலை போய்வரேக்கை, முறிகண்டியில் தங்கி இருந்துதான் யாழ்ப்பாணம் போறணாங்கள்... இப்ப நீங்கள் போகிற படியால், எனக்குலூரு உதவி செய்யவேணும்... ஒரு நேர்த்திக் கடனுக்காக இந்தக் காசை மாற்றி முறிகண்டியில் இருக்கிற பிச்சைக்காரர்களிடம் கொடுங்கோ...” என்று கூறி ஐநாறு ரூபா தாள் காசை எனது கையில் வைத்தார்...

எங்களுடைய இனப்பிரிச்சிசனைகள் முற்றி யுத்தங்களும் தொடர்ந்து இடம் பெறத் தொடங்கியதால், பிரதேசங்களும் கை மாற்றிய பின்னர், அவர் பல வருடங்களாக யாழ்ப்பாணமே போகவில்லை என்பதை அவருடைய பேச்சில் இருந்து என்னால் உணரமுடிந்தது... 1986 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஸ்ரீலங்கா படையினரும், இந்தியப்படையினரும் எங்களுடைய மன்னை ஆக்கிரிமித்திருந்த காலப்பகுதியில் நடைபெற்ற யுத்தங்களின் காரணமாக நிர்வாக அமைப்புக்களிலும் கூட மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்தன. வண்ணிப் பெரு நிலப்பரப்பு முழுமையாக விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்த பொழுது, ஒமந்தை இராணுவ சோதனைச் சாவடியிலும், முகமாலையில் உள்ள இராணுவ சோதனைச் சாவடியிலும் பலமான சோதனை நடவடிக்கைகளும், நெருக்குவாரங்களும் இருந்ததால், நாங்கள் கொண்டு செல்கின்ற மூட்டை முடிச்சுக் களைத் தலையிலும், தோள்களிலும் தூக்கியபடி நீண்டதூரம் நடந்து சென்று ஒழந்தைக்கு அப்பால் காத்திருக்கும் வேறு பஸ் வண்டிகளில் ஏற்றிச்செல்லவேண்டும்... இதனால், வவனியாவுக்கு அப்பால் உள்ளவர் கள் யாழ்ப்பாணம் வந்து போவதைக் குறைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள்... அந்த அளவுக்கு இரண்டு நாடுகளுக்கிடையில் பயணம் செய்வது போன்ற ஒரு நெருக்கடியான ஒரு துழல் நிலவியதால், கந்தசாமி அன்னனும் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்டார்.

“சரி...அன்னை...நல்ல விசயம் தானை... முறிகண்டியிலை பஸ்சை நிற்பாட்டேக்கை அதிலை இறங்கி எல்லாருக்கும் கொடுத்து விடுகிறேன்.”

அவரிடம் இருந்து அந்தப் பணத்தை வாங்கியபடி, சாதாரண ஏழை மக்களின் மீது அவர் கொண்டிருந்தபரிவை நினைத்துச் சந்தோசப்பட்டேன்.

நாங்கள் சென்று கொண்டிருந்த பஸ் வண்டி ,முறிகண்டியில் நிறுத்தப்பட்டதும்,சிலர் சாப்பாட்டுக் கடைகளை நோக்கியும்,சிலர் முறிகண்டிக்கே பெயர் பெற்ற வறுத்த கச்சானை வாங்குவதற்காகவும், சிலர் கோயிலை நோக்கியும் ஓடிப்போனார்கள்...

கந்தசாமி அண்ணன் தந்த ஜநாரு ரூபாவை எடுத்து, பஸ் வண்டி நடத்துநரிடம் இருந்து ஜம்பது, ஜம்பது ரூபா தாள்களாக மாற்றி எடுத்துக் கொண்டு கோயில் வாசலில் இருக்கும் பிச்சைக்காரர்களுக்கு அந்தப் பணத்தைக் கைநிறையக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற ஆதங்கம் மேலிட, கோயிலுக்கோ, சாப்பாட்டுக் கடைக்கோ போவதை விடுத்து, அவர் களைத் தேடி விரைந்து கொண்டிருந்தேன். அங்குமிங்கும் தேடிப்பார்த்து எங்காவது பிச்சைக்காரர்கள் எவராது இருக்கின்றார்களா என்று என்னுடைய கண்கள் துளாவிக் கொண்டிருந்தன.

“ஆ...சுடச்சுட முறிகண்டிக் கச்சான்...சாப்பிட்டுப் பார்த்து வாங்குங்கோ...வாருங்கோ...ஒரு பைக்கற் ஜம்பது ரூபாதான்... வாருங்கோ...”

முறிகண்டியில் அங்குமிங்குமாக நிறைந்து போய் இருக்கும் கச்சான் கடைகளுக்கு முன்னால் இருக்கும் வியாபாரிகள் கூவி அழைத்த குரலையும் சுட பொருட்படுத்தாது, எனது கண்கள் பிச்சைக்காரர்களைத் தேடி அலைந்தன...

என்னஆச்சரியம்...! எனது கண்களுக்கு அங்கே எந்த ஒரு பிச்சைக்காரரும் தென்படவில்லை...

அவர்கள் எவருடையதும், இரந்து கேட்கும் குரல்கள் சுட எனது காதுகளுக்குக் கேட்கவில்லை...

சிறிது தூரம் நடந்து கோயிலின் மற்றைய பக்கங்களிலும் சென்று தேடிப்பார்த்தேன்....ஏமாற்றம் தான்.....!

நாங்கள் பயணம் செய்த வாகனமும் புறப்படுவதற்குத் தயாராக இருந்ததால், அவர்களைத் தேடிப்பார்க்கும் முயற்சியைக் கைவிட்டு, அருகில் உள்ள தேநீர்க் கடையொன்றின் முதலாளியை நோக்கிநடந்தேன்.

“ஜயா...! முந்தின காலங்களிலை இதிலை கோயில் வாசலிலை நிறைய பிச்சைக்காரர்கள் இருப்பார்களே...இப்ப அவை ஒருவரையும் காணவில்லையே...அவை எல்லாரும் இப்பள்ளகை போயிற்றினம்....?”

நான் இப்படிக் கேட்டதும், அந்தக் கடைமுதலாளி, ஒரு தடவை

என்னை மேலும் கீழுமாப்பார்த்து ஒரு நமட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தார்.

“ஓ...! தமியி... நீங்க இந்தப் பக்கம் புதுச் போலக் கிடக்கு...”

“ஓம்... ஓம்... கனகாலமாக இந்தப் பக்கம் வரேல்லை...”

அந்தக் கடை முதலாளி என்ன சொல்லப் போகின்றார் என்ற ஆவலில் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்...

“தமியி...! இப்ப நீங்கள் வன்னியிலை எங்கை போய்ப்பார்த் தாலும், பிச்சைக்காரர்களையோ அல்லது மாற்றுவலுவுள்ள ஆட்களையோ பார்க்கமாட்டியள்... அவை எல்லாரையும் “வாழ்வகம்” என்ற காப்பகத்தில் கொண்டு போய் வைத்துப் பராமரிக்கினம்... அவை அவைக்குப் பொருத்தமான வேலைகளைக் கொடுத்தும், தொழில் முயற்சிகளில் பயிற்சி களைக் கொடுத்தும் அதுகளுக்கு மூன்று நேரமும் நல்ல சாப்பாடு, உடுப்புகள், தங்குமிடம் எல்லாம் கொடுத்து ஆக்களை வைத்துப் பராமரிக் கினம்... நீங்கள் வேணுமென்றால் விசுவமடுப்பக்கம் போய்க் கேட்டால் அந்த இடத்தைக் காட்டுவினம்...”

சாதாரணமாக வர்த்தகத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள அந்த முதலாளியின் வாயில் இருந்தும் வந்த அந்தக் கண்ணியமான வார்த்தைகள் என்னை ஒரு கணம் தீரைக்கக் கைத்தது... எங்களில் பலர் உடற் குறைபாடு உள்ளவர்களையும் ஒரு வளமுள்ள வலுவான மனிதர்களாகக் கருதாது, அவர்களது மனதை நோக்கப்பண்ணும் வகையில் அவர்களை ஊனமுற்றவர்கள் என்றுதான் கூறுவது வழக்கமாக இருந்தது... அதை விட இன்னும் மோசமான வார்த்தைகளைப் பாவித்து, நொண்டி என்றும், ஊழை என்றும் அவர்களைக் கேவலப்படுத்துவார்கள். ஆனால், அவ்வாறான, உடற் குறைபாடுள்ளவர்களை அவர்களது, மனம் நோகாத வகையில், அந்த முதலாளி “மாற்று வலுவுள்ளவர்கள்” என்று குறிப்பிட்டது, என்னை நெகிழிவைத்துவிட்டது.

இங்கே “பிச்சைக்காரர்கள்” எங்குமே பார்க்கமுடியாது, என்று அந்த முதலாளி, நெஞ்சை நிமிர்த்தியடிப் பெருமையாகக் கூறும் பொழுதே, எனக்கும் பெருமையாகத் தான் இருந்தது... இலங்கையின் ஒரு பகுதியிலாவது, தர்மம் வாழ்கின்றது என்பதை நினைக்கும் பொழுது, ஏன் இந்தத் திட்டத்தை இலங்கை முழுவதற்கும் கொண்டு செல்லமுடியாது என்று என்னுடைய மனம் அங்கலாய்த்தது. ஒரே நாட்டிற்குள்ளேயே இரு வெவ்வேறு நிர்வாக நடைமுறைகள் இருப்பதை நினைத்து ஆச்சரியப் பட்டேன்.....!

“ஓ...! பிச்சைக்காரர்களே இல்லாத ஒரு மண்ணை நான், இங்கைதான் பார்க்கிறேன்...அப்ப கந்தசாமி அண்ணன் தந்துவிட்ட இந்தக் காசை என்ன செய்யலாம்...?”

அப்படியே முறிகண்டிப் பின்னையாரின் திருப்பணி உண்டிய லுக்குள் போட்டு விட்டுப் போய் அவரிடம் தெரிவிக்கலாம் என்று நினைத்து அதனை உண்டியலுக்குள் போட்டுவிட்டு, புறப்படுவதற்குத் தயாராக இருந்த எங்களுடைய வானில் போய் ஏறினேன்...

கடந்த ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஏற்பட்ட, எனது அன்றைய இந்த அனுபவத்தை அவர்களிடம் கூறியதும், அதனை நம்ப முடியாதவர்களாக, அந்த மூவரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர்...

அந்த அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொண்ட நிறைவில், நாங்கள் மூவரும், எங்களுடைய பேருந்து வண்டியில் ஏறுவதற்காகச் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது, எங்களை வழி மறித்த நடுத்தரமான வாட்சாட்டமான, தாடி வைத்திருந்த ஒருவர்,

“ஐயா...எதாவது தர்மம் போடுங்கோ...கொழும்பிலையிருந்து தானை வாறியள்?”

அந்த மனிதர் சிறிது வித்தியாசமான முறையில் எங்களிடம் பிச்சை கேட்டுக் கொண்டு நின்றார்...என்னுடைய மனதை ஏற்கனவே அழுத்திக் கொண்டிருந்த அந்தச் சுமையில் இருந்தும் விடுதலை பெறவே என் மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது...ஆம்,... களங்களும், நிலைகளும் மாறியதால், மீண்டும் “அந்தக் காலம்” திரும்புகின்றதோ என்று நினைத்து அச்சமடைந்தேன்...

என்னுடைய சேட் பைக்கற்றில் இருந்தும், கையை விட்டு, அதற்குள் இருந்து ஜந்து ரூபா நாணயக் குற்றியை எடுத்து அவனுடைய கையில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பி ஒரு அடிக்கட எடுத்து நடந்திருக்க மாட்டேன்...

“களீர்” என்ற ஓசையுடன், என் முன்னால், நான் அவனுக்குக் கொடுத்த ஜந்து ரூபா நாணயக் குற்றி விழுந்து உருண்டு சென்று அப்பால் போய்ப்படுத்துக் கொண்டது.

“யோவ்... ஆளைப்பார்த்தால் பெரிய மனிசன் மாதிரிக் கிடக்கு... தூ... பிச்சைக்காரத் தனமாக நடக்கிறியே...இந்தச் சில்லறைக்கு இப்ப என்னத்தை வாங்கலாம்... ஒரு பிளேன்ரீ கூடக் குடிக்கேலாத காச....”

அவன் கூறிய அந்த வார்த்தைகள், எனது தலையில் சம்மட்டியால் அடிப்பது போல் இருந்தது...அந்தக் காசை என் முன்னால் வீசி ஏறிந்து விட்டு அந்தப் பிச்சைக்காரன் என்னைத் திரும்பிக் கூடப்பார்க்காமல், கம்பீரமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான்... எனக்கு முன்னால் கீழேவிழுந்து கிடந்த நாணயக் குற்றியை எடுக்கக் கூட எனது மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை...அந்த ஜெந்து ரூபாவுக்கு அவனால் மட்டுமல்ல என்னாலும் தான், என்ன பொருளை வாங்கமுடியும்...?

“ஓ...நாங்களும் இப்பிச்சைக்காரர்களாவிப்போய்விட்டோமோ...?”

எனது வரண்டு போன உதடுகள், ஓசையின்றி உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தன...!

ஆம்... யுத்தம் முடிந்து விட்டது... இனிமேல், வசந்தம் வீச மென்று வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எங்களிடையே மீண்டும் ஒரு பிச்சைக்கார உலகம் உருவாகப் போகின்றதோ என்ற அச்சத்தினால்... என்னுடைய உடலும், உள்ளமும் கூனிக்குறுகியது...!

அவஸ்தை

சிற்றம்பலத்தாருக்கு கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. வியர்த்து விதிரவிதிரத்துப் போன வராய் சிறிது நேரம் அவதிப்பட்டார். தடுப்பு அரண் போல அடுக்கிவைத்திருக்கப்பட்டிருந்ததகரப் பிம்பாக் களில் சிறிது சாய்ந்திருந்த ஒன்றின் மேல் கைகளை ஊன்றி தன்னை ஆச்சாசப்படுத்த முயன்றார்.

எப்போது விடியும் என்று காத்திருந்து சாப்பிட்டது பாதி சாப்பிடாதது பாதியாக கையை அலம்பிவிட்டு இந்த “சினா” முன்னால் வந்து வரிசையில் நின்று கால் கடுக்கும் வரை பொறுமையாகக் காத்திருக்க இந்த மனிதர்களால் எப்படித் தான் முடிகின்றதோ என்று ஆரம்பத்தில் ஆச்சரியப் பட்டவர், தாமே அந்த நிலைக்கு வந்திருப்பதனை இந்த சில நாட்களில் உணரத் தலைப்பட்டார்.

மகரகமவில் உள்ள புற்றுநோய் வைத்திய சாலையில் உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தன் அன்பு மனைவியை கடைசி நேரத்தி வாவது கூடவிருந்து கவனிக்க வேண்டு மென்ற அவரது ஆழ்மனத்துடிப்பு இந்த அதிகாரி களுக்கு எங்கே புரியப் போகின்றது?

ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொரு ரகம் ஓரே கேள்விக்கும் வெவ்வேறு விதமான பதில்கள். அலட்சியமான போக்கு.

கண்மகேஸ்வரன்

அவர்களிடையே ஆணவழும் அதிகாரமும் ஒருங்கிணைய நிமிர்ந்து நெட்டைப் பண்போலக் கருகருவென்று கறுத்திருக்கும் அந்த சிப்பாயைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவருக்கு ஆத்திரம் கொப்பளிக்கும். அவனது ஓவ்வொரு செய்கையையும் அவர் உன்னிப்பாக அவதானித்து வந்துள்ளார்.

சிற்றம்பலத்தார் ஓய்வு பெற்று மிக நீண்ட காலமான போதும் ஆட்சி மொழி அத்துப்படியானதால் கப்பலுக்கு ரிக்கெற் எடுப்பது ஒன்றும் சிரம மான காரியமில்லையென்றே அவர் என்னியிருந்தார். ஆனால் தனது மொழி ஞானத்தை அவர் முதன் முதலில் பிரயோகிக்க முனைந்த போது, அந்த நெட்டைக் கறுவல் சொன்ன வார்த்தைகள் அவர் நெஞ்சில் பேரியாய் இறங்கியது.

மெல்லிய ஒரு கேலிப் புன்னகையை இதழ்களுக்கு இடையில் நெளிய விட்டவாறு அவன் கேட்டான்.

“ஓயாட்ட சிங்ஹரல தன்னவாது?”

அவர் அதீர்ந்தார்.

தான் சிங்களத்தில் தெளிவாகக் கதைத்த போதும் இவன் ஏன் இப்படியொரு கேள்வி கேட்டான் என வியந்தார். அவர் அதீர்ச்சியில் இருந்து விடுபட முன்னரே, அவன் மறுபடியும் அதே வார்த்தையைத் திரும்பக் கேட்ட போதும்தன்னையறியாமலேயே “ஓவ்” என்றார் துயரம் கலந்த தொனியுடன்.

அவன் கையை வெளிப்புறமாகக் காட்டி, கட்டளையிடுவது போல் சொன்னான். “எலியட்ட யன்ன!”

ஓ...இவன் முதலில் இந்த வார்த்தையைச் சொல்லித் தடுத்தபோதும் கேளாமல் தான் தனது பயணத்தின் முக்கியத்தைச் சொல்ல முயன்றது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லையென்பது புரிந்தது.

மறு பேச்சில்லாமல் மனிதர் வெளியே வந்தார். இவ்வளவு பேர் மத்தி யில்லவதான தன்னை அவமானப்படுத்தி விட்டானே என்று ஏரிசல் வந்தது.

“ஜயா! இது உங்களுக்கு மட்டுமில்லை. எல்லோருக்கும் இப்படித்தான் சொல்லுறாங்கள். இப்படி எத்தனை நாட்களாய் நாங்கள் அலையிறும்...” அவரது மனதிலையை உணர்ந்தாற் போல் அவரது தோளைத் தொட்டு ஆறுதல் சொன்னார், கிட்டத்தட்ட அவர் வயதை யொத்த ஒரு மனிதர்.

அந்த நாள் முதல் அவனைக் கண்டாலே அவருக்குப் பிடிப்ப தில்லை. அவனிடம் பேச்சுக் கொடுப்பதும் இல்லை. இலவு காத்த கிளி போல் காத்திருப்பதே அவர் இயல்பாகிலிட்டது.

தமிழர் தலைவிதி இது தானே என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டு பெரும் சூச்சல் போட வேண்டும் போல் அவருக்கு தோன்றிய சுந்தரப்பாங்கள் அநேகம்.

அதே வேளை இந்தத் தமிழன் கழுதை போல் பொறுமையும், எருமை போல் அசட்டையும் கொண்டிருப்பதால் தான் இப்படி அலைகிறானோ என அவர்மனம் விளிக்கும்.

நேற்று பயண அனுமதிக்காகக் காத்திருந்த ஒரு மனிதன் ஓர் இளை ஞனைப் பார்த்து சொல்லிய அந்த வாசகம் அவர்நினைவில் உறுத்தியது.

அந்த மனிதர் சொன்னார்—

“தம்பி! எத்தனையோ கதவுகள் தீறந்திருக்க முன் கதவால் தான் நுழைய வேண்டுமென்று காத்திருந்தால் அது நடக்கின்ற காரியமா தம்பி?”

எவ்வளவு அர்த்தம் பொதிந்த வார்த்தைகள் அவையென உனர் அவருக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. பகரிங்கமாக நடக்கின்ற காரியத்தை பகிரங்கமாகவே புட்டு வைக்க எவ்வளவு துணிச்சல் வேண்டும். அந்த மனிதர் எவ்வளவு நாதுக்காக நையாண்டி பண்ணியிருக்கின்றார் என்பதை இப்போது நினைத்தாலும் சிரிப்பு வருகின்றது. எனினும் அந்த மனிதர் மீது அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆத்திரம் வந்ததும் என்னவோ உண்மைதான். இருக்கிற கஸ்டம் போதாதென்று இவர் வேறு ஊக்குவிக்கிறாரோ என ஜயம் தோன்றிய போதும் அடுத்த கணமே அவரது கள்ளச் சிரிப்பிலிருந்து உண்மையைப் புரிந்து கொண்டதும் இந்த இடத்திற்கு வந்தால் அனைவரும் தத்துவஞானிகளாக மாறிவிடுகின்றார்களோ என தமக்குள் எண்ணி சிரித்துக் கொண்டதை இப்போது மறுபடியும் அசை போட்டுக்கொண்டார்.

அந்த நேரம் பார்த்து பக்கத்தில் ஒரு குரல் எழுந்தது. “...ம்...நாகேஸ் வாறான். ஏதோ கொத்துப்பட்டிட்டுது போல...”

அவருக்கு தானும் ஏதும் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. சொல்லவிட்டால் தலையே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது.

அவர் தொடங்கினார். “அதுதான் பாருங்கோ...” மகாகவி அந்த நேரமே அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார்...

“முத்தெடுக்க முழுகுகின்றான் சீலன்.

முன்னாலே வந்து நிற்கின்றான் காலன்.

வந்தவனின் கைத்தலத்தில்

இரண்டு முத்தைப் பொத்திவைத்தான்.

போனான் முச்சுலன்..."

என்று அவர் சொல்லி முடிக்கவில்லை, அதை ஆமோதிப்பது போல் அடுத்தவர் சொன்னார் -

"அந்தக் காலம் முதல் இந்தக் காலம் வரை இதுக்கு மட்டும் பஞ்ச மில்லை. அதுலைதானே மனிசர் இந்தளவுகள்ட்பட வேண்டிக்கிடக்குது..."

யாரோ எதற்கோ சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

அவர் பார்வை ஒரு தடவை அங்கு காத்து நின்ற அணவர் மீதும்... விழுந்தது.

இந்தப் பெண் பிள்ளை...ஓ...இவள் அந்த நெட்டை மரத்தானை பார்த்துக்கேட்ட கேள்வி...

"வாறது.... நிற்கிறது...நாங்கள் பாக்கிறது... கூப்பிடுறது... என்று ஓவ்வொரு நாளும் தான் சொல்லுவியள்... போ என்றும் சொல்ல மாட்டியள்... நாளைக்கி வாங்க சொல்லிறது... எத்தனை நாள் நாங்கள் அலையறது? எங்களைப் பார்க்கவா கூப்பிடிறியள்?"

ஆவேசமாக வார்த்தைகளைக் கொட்டினாலும் அவளது கண்கள் பனித்தையும் நா குளறியதையும் அன்றைய தினம் அவர் அவதானித்திருந்தார்.

அப்போது அந்தக் கறுவல் அவள் வாயைக் குடைந்த விதம் -

"என்ன...? என்ன சொன்னது...?"

அவள் தமிழில் கேட்டபோது ஆச்சரியம், அவருக்கு.

அவள் திரும்பவும் வாய் திறந்தாள். அதே ஆவேசத்தோடு -

"நாளைக்கு வாங்க சொல்லிறது..."

அ...அ... அப்பநாளைக்கு வாங்க...!"

அவள் நெயாண்டியுடன் இதழ்களுக்கிடையில் சிறு புன்னகையை வரித்துக்கொண்டு சொன்ன போது அவள் வாயைடத்துப் போனாள்.

அந்த வேளையில் சிற்றம்பலத்தாருக்கு ஆத்திரம் பொத்தீக் கொண்டு வந்தது. குனிந்து ஒரு கல்லையெடுத்து இவன் பல்லை உடைத்தால் என்ன என்று அவருக்கு தோன்றியது என்னமோ உண்மை தான். எதையும் செய்ய முடியாத கையாலாகாத்தனத்தை என்னிய போது அவர் மனம்குழியிது.

மீண்டும் நுழைவாயிலை நோக்கிய போது, இரண்டு தடியன்கள் வெகு சாவகாசமாக உள்ளே நுழைவது தெரிந்தது.

அந்த விசமப் புன்னகை, இப்போது நிஜப் புன்னகையோடு வழிவிட்டதைப் பார்க்க ஆத்திரம் உச்சிக்கு ஏறியது. “இவங்களை யெல்லாம்... என்று... அவர் எதையோ சொல்ல வாயெடுத்த போது யாரோ முழங்கையில் கரண்டியுடனர்வில் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“ஏன், வம்பை விலைக்கு வாங்கக்?”

அந்த எச்சரிக்கையில் அவர் நிதானத்திற்கு வந்தார்.

“அது சரி, நாங்கள் கதைச்சுத்தான் என்னத்தை காணிகிறது? எல்லாம் தலைவிதி”. என்று அலுத்துக் கொண்டார்.

“ஜூயா, எங்கட நிலமயப் பாருங்கோ... வந்து மூன்று மாதமாகுது... வேலை செய்யிற இடத்துக்கு திரும்பிப்போக வழியில்ல... இன்னும் ஒரு கிழமை இமுத்தடிச்சாங்கள் எண்டால், றிற்றேண் எண்டு சொல்லிப் போகேலாது. புதிதாய் போம் எடுத்து... கிளியறன்ஸ் வரும் மட்டும் காத்திருந்து பிறகும் இதே பல்லவி தானே... கொஞ்சமும் மென்ஸ் இல்லாதவங்கள்... டியூட்டிக்குப் போகவேணுமென்றால் ஒரு நக்கல் சிரிப்பு... அங்கை றிங்கோவில் இப்படிக் கஸ்டப்படயில்லை. இஞ்சை எண்ணடாவென்றால்....”

“ஓம் பாருங்கோ... இப்படி எண்டு தெரிந்திருந்தால் இங்க வந்திருக்கவேமாட்டன்” என்று ஒருவர் இடை வெட்டினார்.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது எங்கட சொந்த மன்னில் என்ன கஸ்டம் வந்தாலும் சலிப்படையக்கூடாது... இந்தப் பிள்ளையைப் பாருங்கோ... ஜஞ்சாம் மாசம் கடைசிப் பிளைற்றிலை வந்து இப்ப ஆறு மாசமாப் போகாமல் அவதிப்படுகிறது. கொலிஜ் ஒவ் எடியூகேசன்ற் ஸ்ரூடன்ற் ஜடென்ரிக்காட் இருக்கையுக்கை என்ன பயம்... இருந்து மென்ன்?” என இன்னொரு பயணியை அறிமுகப்படுத்தினார்.

அந்தக் கதைகளையெல்லாம் சிற்றம்பலத்தார் அக்கறையுடன் செவிமடுத்தார். அதே வேளை எதிர்பாராத விதமாக அந்த அறிவித்தல் வெளியானது.

“நாளைக்கிசீல் குத்திற்கு... கிறியறன்ஸ்பார்க்கிறது மட்டும்வாங்க!”

“அப்ப பெர்மிட்...?”

“துமிள்லதான் சொல்லுறந்து... எல்லாம்போ... போ... நாளைக்கிவாங்க!”

மழையான பல்லவி தொடர்ந்த போது வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிய கதையை நினைத்துக் கொண்டவராய், கை சோர மெய் சோர திரும்பவும் வீட்டை நோக்கிநடந்தார் சிற்றம்பலத்தார்.

தண்ணீர்

வாடைக்காற்று வீச்கின்ற மழைக்காலம். பகற்பொழுதில் கூட தூரியக்கதிர்களைக் காண்பது அரிதாய்க் கிடந்தது. கருமேகக் கூட்டங்கள் முகவரியில்லாக்கடிதங்கள் போல் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தன. ஈரப்பதனைச் சுமந்து கொண்டு வீசிய குளிர்காற்றில் தேகம் “ஜில்” என்று உறைந்து நடுங்கியது.

சில கணப்பொழுதுகள் கரைந்து மடிவ தற்குள் மழை “சோ” எனப் பொழியத் தொடங்கியது. நீண்டு வளர்ந்து கறுத்துச் செழித்திருந்த பனைமரங்கள் யாவும் தாவரவியல் பனந் தோப்பாய்க் காட்சி தந்தன. இடையிடையே வீசிய பேய்க்காற்று சூழன்றுக்கூழன்று மூர்க்கமாய் மரங்களுடன் மோதிச்சென்றது. அதன் தாக்கத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத கங்குமட்டைகள், கொக்காரைகள், காவோலைகள் யாவும் பனைமரங்களிலிருந்து பொலபொலென்று விழுந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றினை விறகுகளாகப் பொறுக்குவதில் மழையையும் பொருட்படுத் தாமல் பலர் முன்ஷியடித்துக் கொண்டு நின்றனர்.

நேரம் செல்லச் செல்ல மழையின் வேகம் குறைந்து, தூவானம் சொட்டுச் சொட்டாய் பன்னீர் தெளிப்பதாய்த் தெரிந்தது. இதுவரை வீட்டுக்குள்

வடஅல்லவ
கே.சின்னராஜன்

அடங்கிக்கிடந்த பஸ் வானத்தைப்பார்த்து விட்டு தத்தம் வேலைவெட்டி களைக் கவனிக்கத் தொடங்கலாயினர்.

நீண்ட நேரமாகத் தலைவாசலுக்குள் “வன்ன”ப் பாயோன்றை இழுத்துக்கொண்டிருந்த ரதி, அதை முடித்துவிட்ட மனக்களிப்பில் பாயைச்சுற்றி பரணில் பக்குவமாய் வைத்து விட்டு அடுக்களைப் பக்கமாய் நடந்தாள்.

“மாார்” என்ற ஒரு சத்தம் திடீரென்று கேட்க, ரதி முற்றத்தை திரும்பிப்பார்த்தாள்.

கங்குமட்டைகள், கொக்காரைகள், காவேலைகள் இவைகளையெல்லாம் சேர்த்துக் கட்டிய சுமையொன்றை முற்றத்தில் போட்டு விட்டு கனகம்மா திண்ணைக்கு வருவது தெரிகின்றது.

“பிள்ளை ரதி, கொஞ்சம் தேத்தன்னிலையுங்கோ..!”

“ஓமனே அம்மா, நான் தேத்தன்னிதான் வைக்கப்போறன்.”

ரதி கேத்திலைத் தூக்கி அடுப்பிலை வைத்துவிட்டு முடிக்கிடந்த தன்னீர்க்குடத்தைத் திறந்தாள். அவளுக்கு எதிர்ப்பாராத ஏமாற்றம். குடம் நீரின்றி வெறுமையாகக் கிடந்தது. அவளது முகத்தில் சோகத்தின் ரேகைகள் படர்ந்தன.

‘பாவம் அம்மா, ஈர விறகைச் சுமந்து கொண்டு வந்து களைச்சுப் போனா. அவனுக்கு தேத்தன்னி போட ஒரு கோப்பை தன்னிக்ட இல்லையே’ என்று மனதுக்குள் வேதனைப்பட்டுக் கொண்ட ரதி; “அம்மா நல்ல தன்னி முடிஞ்சுபோச்சனை நான் போய் அள்ளிக்கொண்டு கெதியா வரட்டே...?”

கனகம்மாவுக்கு மகள் ரதியை விட்டு தன்னீர் அள்ள விருப்ப மில்லை. முன்பெல்லாம் ரதி சிறு பிள்ளையாய் இருந்த போது பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களுடன் சென்று தன்னீர் அள்ளிக்கொண்டு வருவாள். ஆனால் அவள் மட்டும் சில வருடங்களாக தன்னீருக்குப் போவதை கனகம்மா தடைசெய்துவிட்டாள். ரதி வயதுக்கு வந்து விட்டாள்.

“அம்மா, நீங்க ஒன்றுக்கும் யோசியாதையுங்கோ...! இப்ப எல்லாரும் தன்னிக்குப் போறவை தானே. நானும் எங்கட தங்கா, வாணி மச்சாளவையோட போட்டுவாறன்” என்று ஒரு வகைத் துணிச்சலுடன் கூறி விட்டுத் தன்னீர்க்குடத்தைக்கையில் எடுத்தாள்.

“அம்மா, போட்டுவாறன்.”

“ம...” கனகம்மா விருப்பமின்றி விடை கொடுத்தாள். அவளது மனதுக்குள் எத்தனையோ என்னாக்களெல்லாம் அசைபோட்டு அசைபோட்டு மறைந்து கொண்டிருந்தன.

கனகம்மா குடும்பமும் அவளது சமூகத்தினரும் மிக நீண்ட காலத்திலிருந்தே இங்கு நன்னீர் வளமற்ற பிரதேசங்களில் குடியேற்றப் பட்டு வாழ்ந்து வந்தமையினாலேயே இந்நிலை இன்றும் நிலைத்து நின்று வருகின்றது. நாற்பது, ஜம்பது அடி வரைக்கும் கிணறு தோண்டனாலும் நன்னீர் பெறுவது முயற்கொம்பே. தன்னீர் ஒரே சவராக இருக்கும்.

தாயிடம் விடைபெற்ற ரதி தன்னீர்க் குடுத்தை அலாக்காகத் தூக்கி இடையில் வைத்துக்கொண்டு விரைவாக நடந்தாள். அவள் பணந்தோப்பினாடாக வகிடு பிரித்திருந்த பாதையில் நடந்து வாணியின் வீட்டுப் படலையடிக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

“வாணி மச்சாள்...!” ரதியின் குரலில் நாணத்தின் சாயல் இழையோடியது.

“யார் ரதியே...? வாங்கோ வாங்கோ....! ஏன் வெளியாலை..? உள்ளுக்கு வாங்கோ...!” வீட்டினுள் இருந்து கொண்டே வாஞ்சையுடன் அழைத்தாள் வாணி.

“மச்சாள், நான் இவ்வளவு நாளா வீட்டுக்குள்ளிருந்தது காணாதே? இன்டைக்குத்தான் வெளியால வாறன். ஏன் நான் வெளியால வாறது உங்களுக்கு விருப்பமில்லையே..?

வாணி “கொல்” என்று சிரிக்க அங்கு நின்ற தங்காவுக்கும் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. ரதியின் உதடுகளில் புன்னகை ஒன்று பூத்து மறைந்தது.

“தங்கா, வீட்டில் ஒரு சொட்டுத் தன்னீ கூட இல்லையடி, வாறியே தன்னிக்குப்போவம்..”

“எங்கட வீட்டிலையும் நல்ல தன்னி முடிஞ்ச போச்சது; நில்லுங்கோ நானும் வந்திடுறன்” தங்கா கூறிவிட்டு வாணியிடம் வாங்கிய ஒரு செம்பு தன்னீரையும் கொண்டு பக்கத்தேயுள்ள தன் வீட்டிற்கு விரைந்தாள்.

சில நிமிடங்களில் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து சற்றுத் தொலைவி ஒள்ள தோட்டக்கிணற்றினை நோக்கி நடக்கலாயினர். சூடங்களை தங்கள் மெல்லிய இடைக்கோடு அணைத்துக்கொண்டு சுவாரஸ்யமாக கதைத்துக் கொண்டு தோட்டப்பகுதியை அடைந்தனர்.

தோட்டங்கள் யாவும் ஒரே வெள்ளக்காடாய் பரந்து கிடந்தது. கடந்த இரண்டு நாட்களாய் பெய்த கடும் மழையினால் கிணறுகள் யாவும் நிரம்பி வழிந்து வெள்ளத்தோட வெள்ளமாய்க்காட்சி தந்தன. இவற்றைப் பார்த்ததும் அவர்களது நெஞ்சங்களில் ஒருவித தயக்கம் தோன்றியது.

“கிணத்து நீரெல்லாம் பழுதாய்ப் போயிருக்கும். இப்பதன்னிக்கு என்ன செய்கிறது.”

தங்கா கவலையுடன் சூறினாள் ரதியின் இதயம் ஏமாற்றத்தைத் தாங்கமுடியாது வறண்டு பொருமியது.

“நீங்கள் ஒன்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. அங்கை தெரியுது பாருங்கோ தென்னந்தோப்பு. அந்தப் பக்கம் போனால் வீட்டுக் கிணறுகளிலை தன்னி அள்ளலாம் வாங்கோ போவம்.”

வானி நம்பிக்கையுடன் இருவரையும் அழைத்தாள். கடந்த வருடம் ஒரு மழை நாளில் சிலர் அந்தக் குடியிருப்புப்பக்கம் சென்று தன்னீர் கொண்டு வந்தது அவள் மனத்திரையில் நிழலிட்டுச் சென்றது.

அவர் கள் மூவரும் குடியிருப்பை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

வழியில் தப்புத் தன்னிகளில் இரைதேடிக் கொண்டிருந்த கொக்குகள் இவர்களைக் கண்டதும் “ஜிவ்”வென்று மேலெழுந்து வெண்பஞ்சப் பொதிகளாய் ஆகாயத்தில் மிதந்தன.

அவர்கள் குடியிருப்பை அண்மித்த போது அவர்களது இதயம் நிம்மதிப் பெருமுச்சால் ஆறுதல் அடைந்தது.

தென்னை, கழுது, பலா, வாழை என்பவற்றால் நிறைந்திருந்த அந்தக் குடியிருப்பு அவர்களை ஆரவாரமின்றிவரவேற்றது.

எங்கும் ஒரே நிசப்பதம்... வீடு வாசல்கள் சனசந்தியற்று வெறிச் சோடிக் கிடக்கின்றன. ஒற்றையடிப்பாதைகளையும் முற்றங்களையும் புற்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு இனம்புரியாத ஒரு வித தயக்கம். எனினும் அதனை அவர்கள் சுதாகரித்துக் கொண்டனர்.

“சனமெல்லாம் ஆமிக்காறனுக்குப் பயந்து வேறு இடங்களுக்கு போட்டினம் போல... இப்ப எங்களுக்குத் தன்னி அள்ளி வார்க்க ஒருத்தரும் இல்லையே... நாங்கள் என்ன பாவம் தான் செய்து பிறந்தோமோ...?” என்று வானி வேதனைய்ப்பட்டுக் கொண்டாள்.

“வானி மச்சாள், நாங்கள் எவைக்கும் பாவம் செய்யேல். எங்கட

பயம் தான் எங்கட முதல் எதிரி. வாங்கோ கிணத்திலை நான் அள்ளி வார்க்கிறேன்” - ரதி துணிவுடன் கூறிவிட்டு அங்குள்ள கிணற்றிக்கு வந்து வாஞ்சையுடன் எட்டிப் பார்த்தாள்.

நீரிலே என்னெய் படர்ந்து கிடக்கிறது. யாரோ விஷயிகள் கழிவொயிலைக் கிணற்றுக்குள் ஊற்றிவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஒரே ஏமாற்றம்.

அடுத்த வீட்டிற்கு விரைந்தார்கள். அங்கும் கிணற்றுக்குள் குப்பை சூழங்கள் கொட்டப்பட்டுக் கிடந்தன.

இப்போது ஆத்திரம் அவர்களின் நெஞ்சை அடைத்தது.

“ஆரோ விஷயியள் தண்ணியைப் பழுதாக்கிப் போட்டான்கள்” என்று தங்கா கவலையுடன் கூறினாள்.

“விஷயிகள் என்டு வேறுயாரும் இங்கு வரேவ்ல. இந்த வீட்டுக்காரர் தான் இதைச் செய்திருக்கினம். தாங்கள் போனப்பிறகு கண்ட கண்ட சாதியளும் வந்து கிணத்திலை தண்ணி அள்ளிப் போடுவினம் எண்ட துவேஷத்திலைதான் இப்பிடிச் செய்திட்டுப் போட்டினம்.”

ரதிக்குத்தாங்க முடியாத கவலை அவள் வாயிலிருந்து வார்த்தை கள் தூடாகவே கிளம்பின. அவற்றுள் புரையோடிப் போயிருக்கும் சமூகக் குறைபாடுகளின் துரோகத்தனங்கள் நிதர்சனமாக வெளிப்பட்டன.

“இதுக்கெல்லாம் நாங்கள் ஆத்திரப்பட்டு இப்ப என்ன நடக்கப் போகுது...? அவங்கட கானி; அவங்கட கிணறு” என்றாள் வானி. அவளது நெஞ்சக்குள் இயலாமையின் உறுதியற்ற தன்மை எதிரொலித்தது.

“எப்படி இருந்தாலும் ஒரு மனிதத்தன்மை வேணாமோ...? இந்தக் கிணத்திலை கூட எங்களுக்குள்ளை இன்னும் சமத்துவமில்லை. மற்ற விஷயங்களில் எப்பதான் வரப்போகுதோ...?”

ரதியின் மனவேதனை சற்றுக் கூர்மையடைந்து வார்த்தைகளாய் புறப்பட்ட வேளை அவளுக்குத்தாயின் நினைவு வந்தது.

“நேரம் போகுது, அம்மா தேடப்போறா; கெதியாய்ப் போக வேணும். வானி மச்சாள், இப்ப என்ன செய்வம்” என்று அவசரப் படுத்தினாள் ரதி.

“இனி என்ன செய்யிறது. வாங்கோ. பிள்ளையார் கோயில்

கிணத்தடிக்குப் போவம். தோட்டத்துக்கிளால் போனால் கெதியாய்ப் போகலாம்” என்ற வாணிகுடத்தைத் தூக்கினாள்.

மூவரும் வரம்புகள் வழியே நடந்து அந்தப் பிள்ளையார் கோயிலை நோக்கி விரைந்தனர். புதிதாக வர்ணம் தீட்டப்பட்டிருந்த கோயில் சிற்பங்கள் அவர்களது கண்களைக் களிப்பூட்டி அழைத்து நின்றன. அவர்கள் விக்கினங்களைப் போக்கும் விநாயகக் கடவுளை மனத்திரையில் இருத்தி அன்பருக நினைத்துக் கொண்டனர்.

அங்கே கோயில் புறவீதியில் அமைந்த கிணற்றிலிருந்து சில பெண்கள் தண்ணீரைக் குடங்களில் கொண்டு செல்லும் காட்சியைக் கண்ட போது மகிழ்ச்சியில் அவர்கள் இதயம் குளிர்ந்தது.

மூவரும் கோயில் கிணற்றடிக்கு வந்தபோது அவர்கள் மனதுக்குள் மட்டற் ற மகிழ்ச்சி நிலை கொண்டது. உதடுகளில் புன்னகை புத்து மறைகிறது.

அப்பொழுது வட்டவிதானை பூரணம்பிள்ளை தனது “ஜேசி” கறவைப் பசுவுக்குக் கிணற்றுத் தொட்டியுள் தண்ணீர் வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறார். அவர் நீரை ஊற்ற ஊற்ற அந்தக் கறவைப்பச “மடக் மடக்” என்று உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறது.

ரதி குடத்தைக் கொண்டு சென்று ஆவலுடன் தொட்டியின் மேல் வைத்தாள்.

“என்ன, வரவர மேல வந்திட்டியள்... நாங்கள் பாவமெண்டு கொஞ்சம் இடம் குடுத்தால் நீங்கள் மிஞ்சப் பாக்கிறியள்...” - ஒரு வித அதட்டலுடன் தலையை நிமிர்த்தி கேட்டார் பூரணம்பிள்ளை.

“நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள் என்று எனக்கு விளங்கேல” - ரதி பட்டென்று சூறி விட்டு நிதானமாக நின்றாள்.

“விளங்காட்டில் குடத்தை எடுத்து நிலத்தில் வை; அப்ப விளங்கும்”

“ஓ... அப்பிடியோ சங்கதி...? நாங்கள் தான் சமூகத்தைப் பிழையாய் நினைச்சிட்டம். இனி உந்தச் சாதித்தடிப்பெல்லாம் மெல்ல சாகும் என்டு தான் நினைச்சம். இப்ப பார்த்தால் உது தானாக வேசில் மறையாது என்பது உண்மையாத்தான் போச்சு”

“கங்கையில் குளிச்சாலும் காக்கை அன்மாகுமோ...? நீங்கள் கொஞ்சம் உயரலாமெண்டுதான், பார்க்கிறியள் உது ஒருக்காலும்

நடவாது.”

“எங்களை நீங்கள் உயர்த்த வேணுமென்டு நாங்கள் கேக்கல். மனுசரா மதிச்சாக் காணும். இந்தச் சமூகத்தில் ஒரு மிருகத்துக்குக் குடுக்கிற மரியாதைகூட எங்களுக்கில்லை...”

“உதைப்போய் உன்றை கொப்பன் கோத்தையைக் கேள்” என்று ஆத்திரமேலிட்டால் கத்திய பூரணம்பிள்ளை ரத்யின் குடத்தைக் காலால் தட்டிவிட்டார். குடம்உருண்டுபூரண் சென்று தரையில் விழுந்தது.

இதுவரை நிதானமாகக் கதைத்துக் கொண்டு நின்ற ரதி பத்திரகாளியானாள். அவள் முகம் கோபத்தால் பொங்கி வழிந்தது.

விரைந்து தன் குடத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு பூரணம் பிள்ளை அருகில் சென்று “இனி ஏதாவது பேசினால் இந்தக் குடந்தான் உன் தலையோட பேசும்” என்று நெஞ்சத்துணிவோடு கூறினாள். வாணியும் தங்காவும் துத்தம் குடங்களைப் பூரணம்பிள்ளையை ஸ்ராக்கி ஓங்கிக் கொண்டனர்.

பூரணம் பிள்ளைக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை... அவர் முகம் ஓடிக் கறுத்தது. வியர்வை தேகம் முழுவதும் ஆறாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வெட்கமும் அச்சமும் தோன்றவே அவர் அவ்விடத்தை விட்டு அகல, ரதி தீர்த்துடன் துலாக் கொடியை எட்டிப் பிடித்தாள்.

ஆறா அவலம்

அலுவலக வரவு இடாப்பில் ஓப்பமிட்டு விட்டுவெளியே வருகின்றேன். எனது அறை பூட்டிக்கிடக்கின்றது.

திரும்பி வந்து சாவிப்பலகையில் மாட்டி யிருக்கும் திறப்பை எடுத்துக்கொண்டு அறையை நோக்கி நடக்கின்றேன். வழுமையாக நான் வந்து சேரும்போது அறை திறக்கப்பட்டு எல்லாமே நேர்த்தி யாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருக்கும். வேலை செய்வதற்கான ரம்பியமான தூழல் இருக்கும். மனதில் ஒரு புத்துணர்ச்சிமலரும்.

அதற்கெல்லாம் காரணம் பூபாலன்னை தான். அவர் மீது எனக்கு மனதில் இருக்கும் மதிப்பும் அன்பும் காரணமாக நான் அவரை அண்ணன் என்றே அழைப்பேன். அவர் எனக்கு முன்னரே வந்து கதவு யண்ணல்களை அகலத் திறந்து மேசையில் படிந்திருக்கும் தூசிகளைத் தட்டி, நிலத்தைக் கூட்டி, வைற்றைப்போட்டு, போத்தல்களில் தண்ணீர் நிரப்பிவைத்து...! இப்படி எல்லா வேலைகளையும் ஒழுங்காகச் செய்து முடித்திருப்பார்.

இன்று மனம் ஏதோ அசௌகரியத்தில் தவிக்கின்றது.

“அவர் ஏன் வரவில்லை” கேள்வி

என்னைப் போட்டுக் குடைகின்றது என்னைப்போல அலுவலக் அதிகாரி கள் முதல் சிற்றுாழியர்கள் வரை இதே கோள்வி.

அவர்கள் தங்களுக்குள்ளும் மற்றவர்களிடமும் உசாவிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பூபாலன்னை ஒருநாள் வரவில்லையென்றால் அலுவலகமே களை இழந்து போய்விடும்.

வீட்டில் ஏதும் பிரச்சினையோ!

யாருக்கும் காரணம் தெரியவில்லை.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தத் தினைக்களத்தின் நிர்வாக அதிகாரியும் அவரைப்பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நிர்வாக அதிகாரி குட்டிபோட்ட நாய்போல இன்றைக்கென்று அலுவலகத்தின் வெளிப்புறங்களை சுற்றிச் சுற்றிக் கண்காணித்துக் கொண்டு வருகின்றார்.

பூபாலன்னர் மன ஈடுபாட்டோடு செய்யும் வேலைகளைப் பார்த்து பார்த்து திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளும் அதிகாரிக்கு ஏனைய சிற்றுாழியர்களின் வேலைகளில் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை. அவர்கள் பொறுப்புணர்வு இல்லாதவர்கள் ஒப்படைக்கும் வேலைகளை அரையும் குறையுமாக சொத்திவைப்பார்கள் என்பது அவரது அபிப்பிராயம்.

எந்தப் பெரிய வேலைகளையும் பூபாலுவிடம் கொடுக்க வேண்டும். பொய், களவு இருக்காது எதையும் நேர்த்தியாக செய்து முடிக்கும் திறமைபூபாலுக்கு இருக்கின்றது என்பது அவரது மனப்படிவு.

பூபாலன்னை இங்கு வந்து பதினெட்டு வருடங்கள் ஓடிக்கழிந்து விட்டன. ஆரம்பத்தில் அவர் காங்கேசந்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை யில் தான் சாதாரண தொழிலாளியாக வேலை பார்த்தார். நாட்டிலேற்பட்ட யுத்தத்திலையில் அதுவும் மூடப்பட சுகாதாரப் பணியாளராக இங்கு வந்து ஒட்டிக் கொண்டார். இப்பணியில் தாக்குப்பிடித்து நின்று பதவியில் நிரந்தரமுமாகி விட்டார்.

அரச ஊழியர் என்பதில் அவரின் ஒரு வித பெருமிதழும், மிதப்பும் எப்போதும் இருக்கும். இந்த வரலாற்றையெல்லாம் கதையோடு கதையாக பலமுறை அவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றோம்.

சிலவேளாகளில் எனக்கு சலிப்பு ஏற்படுவதுமுண்டு.

அரச விசுவாசமோ என்னமோ...? அவர் கடமையில் வீவு

எடுத்துக்கொள்வது அழிரவம்.

குடும்பத்தில் அல்லது உறவுக்குள் நன்மை தீமைக் காரியங்களுக்காகத் தான் எடுப்பார். லீவு எடுப்பதில் எப்போதும் சிக்கனம்.

காலையில் நேரத்துடன் வீட்டிலிருந்து சைக்கிளில் கிளம்பி விட்டால் பத்துமைல் தூரத்தைக் காற்றில் மிதந்து வந்து ஏழு மணிக்குள் அலுவலகத்தில் ஆஜராகிவிடுவார்.

வேலை என்று இறங்கினால் பொழுது சரியும் வரை ஓயமாட்டார். கிழமையில் ஐந்துநாட்களுமே அங்கேயே கழிந்து போகும்.

இப்படியொரு கல்மிசமில்லாத மனம்.

மற்றவர்கள் செய்ய மறுக்கும் ஆதுசியமான வேலைகளையும் தன்தலையில் கட்டிக்கொண்டு மாடும் சபாவம் அவருக்கு.

இந்த அலுவலகத்துக்கு வந்த புதிதில் ஒருநாள் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு நெருங்கி வந்தார்.

“சேர் புதிசா நியமனம் கிடைச்சு வந்திருக்கிறியள் போல...” என்னிடம்பணிவாக வினாவினார்.

“ஓமோம்... நேற்றுத்தான்....”

“நான் இஞ்சை வந்து பதினெட்டு வருஷம் சேர், ஆறு கல்விப் பணிப்பாளர்களையும் கண்டிட்டன்” தனது நீண்ட நாள் பணியை பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு, வேலையள் எதுவுமிருந்தால் சொல்லுங்கோ சேர்” என்று கூறியபடி தூசி படிந்திருந்த எனது மேசையை அழுத்தித் துடைக்கின்றார்.

“மத்தியானச் சாப்பாடு என்ன மாதிரி சேர்”

“எனக்கு வீடுபக்கத்திலை...”

“சேர்... எக்குவண்ட் பிராஞ்சு, டெவலப்மெண்ட் பிராஞ்சு, ஸரி பிராஞ்சை இருக்கிறவைக்கெல்லாம் நான் தான் கடையில் சாப்பாடு எடுத்துக் கூடுக்கிறனான்.”

“எங்கை எடுக்கிறனேங்கள்”

“ரவுணுக்கை சன்முகம் கடையில் தான் கட்டி வாறனான். அது சரி புதுசா வந்திருக்கிறியள் இஞ்சை எல்லோரட்டையும் உங்களை அறிமுகம் செய்தனேங்களா...?”

“இப்பத்தான் வந்தனான் இனித்தான் சிலரைச் சந்திக்க வேணும்”

மனதில் மகிழ்ச்சி வந்துவிட்டால் அடிக்கடி இப்படியும் சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வார்.

“இஞ்சை இருக்கிற பெரியம்மாவும் என்னோடதான் படிச்சவ”

“எங்கையண்ண”

“ஸ்ரான்லிக் கொலீச்சிலதான் அவ சயன்ஸ் வகுப்பில படிக் கேக்க நான் கொமர்ஸ் வகுப்பில படிச்சனான்?

.....ம்...ஆ.....

“அதுதான் இந்த ஒவ்விசில எனக்கு நல்ல மரியாதை. என்னைப் போல இருக்கிறவைக்கு இதால் பெறாமே”

பேசிக்கொண்டே அறைக்கு வெளியே தலையை எடிப்பார்த்து விட்டு

“எலுவுக்கு ரீ எடுத்துக்குடுக்க மறந்திட்டன். குடுத்திட்டு வாறன் சேர்...”

“சரி போட்டு வாங்கோ...”

நான் வந்த நாள் முதல் பூபாலன்னை பசையாக ஓட்டிக் கொண்டார். இப்போதெல்லாம் பூபாலன்னை இல்லாமல் எதுவும் ஆகாது. என்கிற நிலைமை எனக்கு. பைப்பில் தண்ணீர் வராத நாட்களில் கிணற்றுக்குப் போய் தண்ணீர் கொண்டு வருவது அவர் தான். அவசர தேவைகளுக்காக கடைத்தெருவுக்குப் போய்வருவதும் அவர்தான். சில நாட்களுக்கு கையுதவியாக நிற்பதும் அவர் தான். சில நாட்களில் வேலைச்சுமையால் விட்டு விலகச் சௌகரியப்படாத சமயங்களில் வீட்டுக்குச் சென்று சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு வருவதும் அவர்தான். வேலை முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்புகையில் வேண்டாமென மறுத்தாலும் என்னுடைய பாக்கைத்தூக்கிக் கொண்டு வந்து தருவதும் அவர் தான். இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக புதிதாக சேர்ந்த எனக்கு பெருந்துணை பேச்சுத்துணை எல்லாம் அவராக வாய்த்தது எனது அதிவிட்டந்தான்.

இன்று... அந்த பூபாலன்னை ஏன் வரவில்லை.

எனக்குள் ஆத்மார்த்தமாகிப்போன உறவல்லவா அவரைக் காணாதது மனதுக்கு சோகமாக இருக்கின்றது. அவர் இல்லாதது மனதில் ஒரு வெறுமையை தோற்றுவிக்கின்றது.

எனது அறைக்குள் எல்லாமே போட்டது போட்டபடி அப்படியே

கிடக்கின்றது. மேசையெல்லாம் தூசிதடிப்போய் இருக்கின்றது. போத்தலில் தண்ணீர் இல்லாததால் அது காற்றுக்கு கீழே விழுந்து கிடந்தது. நிலத்தில் கழிவுகள் காகிதாதிகள் நிறைந்து போய்க் கிடந்தன.

பூபாலன்னை இங்கிருந்தால் பேசுவதற்கு நிறைய விடயங்கள் இருக்கும். அவர் ஒரு செய்திப் பத்திரிகை மாதிரி. அலுவலகத்தில் மூலை முடுக்கெல்லாம் அவருக்கு அத்துப்படி எல்லா பிராஞ்சுகளுக்கும் காற்றாய் கூழன்று செய்தி கணக்கும் நெஞ்சத்தோடு வருவார். சமயம் வாய்த்து போது விலாவாரியாக அதையாரிடமும் கொட்டித்தீர்த்து விடுவார்.

இதனால் அலுவலகத்தில் அவர் பெயர் பிரசித்தம். அவரை வரவேற்று விஷயங்களை பகிர்ந்து கொள்வதிலும், வேடிக்கை பேசுவதிலும் அலுவலர்கள் தயக்கம் காட்டுவதில்லை.

ஆனால் தன்னுடைய குடும்ப விஷயங்களில் மட்டும் கராரான பேர்வழி கதைவாக்கில் மனைவி பிள்ளைகள் பற்றிக் கேட்டால் மௌனமாகவிடுவார்.

பூபாலன்னையால் தங்களுக்கு கெடுதி எதுவுமில்லை என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள் தவிரவும் அவரால் அவர்களுக்குச் சிறுசிறு காரியங்கள் ஆக வேண்டியிருந்தது.

இங்கு கடமையாற்றுபவர்களினது வீடுகளில் என்ன விசேடம் நடந்தாலும் நேரத்தோடு ஆஜராகிவிடுவார்.

தங்கள் தங்களது காரியங்களைச் சுற்றுவாக செய்துமுடிக்க நல்ல மனித இயந்திரம் அவர் என்பது அவர்களது என்னம்.

கடந்த மாதம் தினைக்களத்தின் உயர் அதிகாரியின் அலுவலகம் இயங்கத் தொடங்கியது முதல் பூபாலன்னை இரவுக்காவலாளியாகவும் வேலை செய்து வரத் தொடங்கினார்.

தனக்கு ஏதோ புருமோசன் கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் புளகாங்கித்துப்போயிருந்தார்.

எல்லோருக்கும் அதையே பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டு தீரிந்தார்.

அவர் செய்யும் வேலைகளுக்கு மேலதிகமாக எந்த வேதனமும் கிடைப்பதில்லை. அதை அவர் பொருட்டாக எடுப்பதுமில்லை.

உயர் அதிகாரியின் குவாட்டசைக் கூட்டித்துடைத்து வளவைத் துப்பரவுப்படுத்திக் கண்காணிப்பதாக என்னிடம் சொல்லி பெருமிதப் பட்டுக் கொள்வார்.

உயர் அதிகாரி வந்ததிலிருந்து அப்படியொரு ஏற்பாடு. அவர் அடிக்கடி என்னை நலம் விசாரித்துக் கரிசனை காட்டுவதாகவும் கூறுவார்.

அவருடனான இந்த நெருக்கம் பூபாலன்னையை ஏனையவர் கள் சந்தேகப்படவும் வைத்துவிட்டது.

தங்களைப்பற்றியெல்லாம் உயர் அதிகாரியிடம் போட்டுக் குடுப்பது அவர் தான் என்பது அவர்களது ஒருதியான அபிப்பிராயம்.

இரவு வேலை செய்து விட்டு காலையில் வீடு திரும்பலாம் என்பதுதான் அவருக்கான ஏற்பாடு. ஆனால் பூபாலன்னை வழிமை போல பகல்வேளாகளிலும் தான் முன்னர் செய்த வேலைகளில் பங்கெடுத்துக்கொண்டே இருக்கின்றார். மாடு போல இப்படி அவர் ஓயாமல் உழைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு அவர் உடல் ஈடுகொடுக்குமா? என்னான் பரிதாபப்படுவதுண்டு.

சில சமயங்களில் இலேசாக கண்டித்துமிருக்கின்றேன்.

இன்று மனம் எதிலும் நிலைப்படுவதாகவில்லை. பூபாலன்னையைப் பார்த்தால் தான் மனம் ஆறுதல் படும் போலத்தோன்றுகின்றது.

அவரை இப்போது எங்கே போய்த் தேடுவது வீட்டுக்குப் போய்த்தான் பார்க்கவேண்டும்.

அவரை நாள் விடுப்பில் புறப்படுகின்றேன். பிரதான வீதியில் பயணித்து பல மைல் தூரம் ஒடி சந்திக்கு வந்துவிட்டேன். கிழக்கே செல்லும் பாதையில் வலது புறம் திரும்பினால் கோயில் ஒன்று வருகின்றது. அதையடுத்து பள்ளிக்கூடம் அதையும் தாண்டிவிட்டால் எதிரில் தெரியும் தோட்ட வெளியின் மத்தியில் தான் பூபாலன்னையின் வீடு.

தகரப்படலை போட்ட வீடு. வெளியே சில நிமிடங்கள் நின்று நிதானித்து விட்டு மெல்ல படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வருகின்றேன். முற்றத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது பூபாலன்னை விழிகளுக்குத் தென்படுகின்றார்.

வீட்டின் முன்புறம் ஒடுங்கிய விறாந்தையில் அவர் படுத்துக் கிடக்கிறார். நாள் முற்றத்தைக் கடந்து அவரை நெருங்கும் வேளை என்னை இனங்கண்டு கொள்கின்றார்.

எனது வருகையை அவர் சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை அதனால் அவரில் ஒரு பதற்றம்.

எழுந்திருக்க எத்தனிக்கின்றார் உடல் மெல்ல நடுங்குகின்றது

உதடுகள் இறுகிக் கிடக்கின்றன. வாயை அசைக்கின்றார். நா வறண்டிருக்க வேணும் கண்கள் வீங்கிச்சிவந்திருக்கின்றது.

அவரது நிலை கண்டு மனம் பதறுகின்றது. பரிதாபத்துடன் அவரைப்பார்க்கின்றேன்.

“சேர்... நீங்களேன் இவ்வளவு தூரத்துக்கு...”

“உங்களைப்பார்க்கத் தான் வந்தனான். வாங்கோவன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவம்.”

“போனான் சேர் எல்லாம் சோதிச்சுப்பார்த்தவை”

“என்ன சொன்னவை...”

“நித்திரை முளிச்சதால பிரசர் கூடிப்போய்ச்சதாம்” மெல்ல முனகுகின்றார்.

“சொன்னாலும் அன்னை நீங்க கேட்கமாட்டியள், இரவு வேலை செய்து போட்டு பகல் வீட்டுக்கு வந்து கொஞ்சம் நிம்மதியாக ஒய்வெடுக்கலாம் தானே!”

நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது திடீரென முற்றத்துக்கு அவர் மகன் வருகின்றான். ஓரே மகன் இரண்டு வயதிருக்கும். அம்மணக்கோலத்தில் காட்சி தருகின்றான். போத்தல்களில் மண்ணை நிறைத்து விளையாடுகின்றான். தலையில் கொட்டுகின்றான் மிரளமிரள என்னைப் பார்க்கின்றான்.

விறாந்தையில் மறுமுனையில் கதவோரமாக இன்னொரு சத்தம் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

அவரது மனைவி முழங்காவில் கைகளைக் கோர்த்த படி.

தலைமயிர் கலைந்து கிடக்கின்றது. கிழிந்து போன அழுக்கான துணியால் உடலைத் தாறுமாறாக போர்த்தியபடி இருக்கின்றாள். தலையை இப்படியும் அப்படியும் ஆட்டி வாயில் எதையோ சொல்லி அராற்றிக்கொண்டிருக்கின்றாள்.

நிலைமைபுரிந்து போக பூயாலண்ணயைப்பார்க்கின்றேன்.

“நான் இஞ்சை வந்து எப்படி நிம்மதியாக இருக்கிறது சேர்”

நா தஞ்சாவூர் அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக் கெடுத்து ஓடுகின்றது. நான் என் விழிகளைத் துடைக்கின்றேன்.

மீண்டும் வசந்தம்

கருமேகங்கள் இருண்டு மழை வருவதற் கான அறிகுறிகள் ஆங்காங்கே தென்பட்டன. முற்றத்தில் காய்ந்து கொண்டிருந்த பன்னாடை, கொக்காரை, தூக்கம்பாளை, மட்டை போன்ற வற்றை ஓடி ஓடிப் பொறுக்கினாள், அகல்யா என்ற பன்னிரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க சிறுமி.

பொறுக்கி முடிந்ததும் வானம் சிறிது வெளிறத் தெடங்கியது, சர விறகுகளை வீணாகப் பொறுக்கி உலர்ந்த உடை, உலரா உடை யாவற்றையும் கொடியிலிருந்து வேறு வேறாக எடுத்தாள்.

“மழை வந்தால் தம்பி கஜன் நனையப் போகின்றானே”

அந்தக்கவலையும் இடையே தழிந்து கொண்டது. அகல்யா அன்னை அபிராமியை ஒரு சில நிமிடம் நினைத்துக் கொண்டாள். அவளுடைய நினைவுகள் பின்னோக்கி சூழல் ஆரம்பித்தது.

அகல்யாவின் அன்னை தலையில் விறகுப் பொதியுடனும் கையில் “பை” ஓன்றைப் பாரமாக தூக்கிய வண்ணமும் படலையை தாண்டி உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தாள். அன்னை கமக்க முடியாமல் கமந்து வருவதைக் கண்டதும்

ம.ஆனந்தராணி

“தாங்கம்மா” என்று ஓடிச்சென்று கையில் கொண்டு வந்த உரப்பையே வாங்க எத்தனித்தாள்.

“பாரம்மா, நீ தூக்கமாட்டாய்” அன்னை அபிராமி கொடுக்க மறுத்தாள். “தாங்கம்மா” அடம்பிடித்தாள் அகல்யா. “நாலடி தூரம் தானை இருக்கு, அம்மா கொண்டு வாறன்”. அன்னையின் சொற்படி மொனமாக அன்னையைப் பின் தொடர்ந்தாள். வாயிற் தின்னையில் பையை வைத்து விட்டு விறகுக்கட்டை முற்றத்தில் போட்டாள் அபிராமி. விறகுக்கட்டைச் சுற்றியிருந்த கயிற்றை அவிழ்க்க முற்பட்டாள் அகல்யா.

“அவசரக்குடுக்கை கம்மா அது இதுக்கை கை வைக்காதை பாம்பு ழச்சி இருந்தாலும்...” அபிராமி கூறிமுடிக்கவில்லை.

“அது உங்களுக்கும் தானே குத்தியிருக்கும் நீங்கள் தலையிலை கமந்து வரயிலை...” தாயரை மடக்கி விட்டேன் என்ற பெருமித்துடன் பதிலுக்கு இவ்வாறு கேட்டாள்.

இச்சம்பவம் மனதிற்குள் வந்து நிழலாடியதும் நெஞ்சம் சரமாகியது. கண்கள் குளம் ஆகின. ஏதோ அன்னை மறுக்க மறுக்க வலியச் சென்று கற்ற பழக்கங்கள் இப்போது தனித்து விடப்பட்ட நிலையில் கைகொடுத்து உதவிசெய்தது.

வெளிறிய வானத்தில் மீண்டும் சாதுவாக இருள் கெளவத் தொடங்கியது. மழைத்துளி துமித் துமியாக விழுத் தொடங்கியது. தலையில் புத்தகப்பையை வைத்த வண்ணம் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான் குட்டித் தம்பிகஜன்.

“ஓடிவாடா தம்பி, மழைபெலக்கப் போகுது”

என்று கூறிய வண்ணம் வளையில் தொங்கிய தாயின் பாவாடையை எடுத்து தம்பியாரின் தலையைத் துவட்டினாள்.

“விடக்கா தலை நனைய இல்லை”

துவட்டிய கைகளைத் தட்டி விட்டான் கஜன். கையில் வைத் திருந்த பாவாடையை ஒரு தடவை உற்று நோக்கினாள் அகல்யா. தயார் மாறி மாறி உடுத்தும் பாவாடைகளில் ஒன்று. அகல்யாவின் கண்களி லிருந்து காட்டாற்று வெள்ளம் போல் கண்ணீர் அலை திரண்டு வந்தது.

“அம்மா அம்மா”

என்று பாவாடையை நெஞ்சில் அணைத்தபடி முனகினாள். நெஞ்சம் குழுறியது. பாவாடையை முகர்ந்து முத்த மழை பொழிந்தாள்.

நெஞ்சிலே குழறிய துக்கம் அடித்தொன்டை வாயிலாக வந்து நா வழியாக வெளியேறியது.

“நாங்கள் என்னம்மா பாவம் செய்தோம்? எங்களைத் தனிய விட்டிட்டுப்போக எப்பிடி அம்மா மனம் வந்தது? துடித்துப் போனாள் அகல்யா. ஆறுதல்படுத்த யாரும் இல்லை. மீண்டும் நினைவுகள்.

வறுமை என்றாலும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வந்தது அகல்யாவின் குடும்பம். அன்னை அபிராமி தனது கணவனைத்தானே தெரிவு செய்து கொண்டதால் அபிராமியின் பெற்றோர் அவளைத் தள்ளி வைத்தனர். காதில் இருந்த தோட்டுடன் வெளியேற்றப்பட்டவள் அபிராமி.

அபிராமியின் கணவன் காந்தனும் கைப்பிடித்தவளைக் கண் கலங்காமல் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக தனக்குத் தெரிந்த எல்லாத் தொழிலிலும் ஈடுபடுவான். குழந்தைகளும் ஒன்று இரண்டாகி இரண்டு மூன்றாகி ஐந்தாகி விட்டது. தெரிந்த தொழில்களின் மூலம் கிடைத்த வருமானம் குன்றிப்போக தெரியாத தொழிலாகிய கடல் தொழிலைத் தெரிவு செய்து கொண்டான்.

கடலுக்குச் செல்லும் நேரத்தையும் தூரத்தையும் குறைப்பதற் காக கடல் தெரியுமளவில் அரசாங்கம் கொடுத்த காணி ஒன்றில் சிறு குடில் ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டான். அதிகமான மீன்கள் வலையில் அகப்படும் காலங்களில் வருமானமும் பெருகிக்கொள்ளும். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில்,

“நகரத்தில் காணி வாங்கி அழகான சிறிய வீடொன்று என் அகல்யாக்குட்டிக்கு கட்டித்தருவேன்” என்று கூறிக் கொள்வான் காந்தன்.

சேர்த்த சொத்துக்களை, உடன் பிறந்த ஆண் சகோதரங்களை, அன்பாய் ஆசையாய் வளர்த்த பெற்றோரை கணாமி ஆழி அலை அள்ளிக் கொண்டுபோனதை இந்தப்பச்சைப்பாலகர்கள் தாங்குவார்களா?

“அக்கா தேத்தனன்னியைத் தாவன்”

வந்து நின்று கெஞ்சினான் கஜன். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு கஜனை அணைத்து உச்சி மோர்ந்தாள் அகல்யா. அவளுக்கு இருக்கும் ஓரே ஒரு உறவு ஆறுதல் எல்லாம் கஜன் தான். கஜனுக்கும் எல்லாம் அகல்யா தான். ஆனால் அதைப் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் கஜனுக்கு இல்லை.

அநாதரவாக நின்றவர்களுக்கு கைகொடுத்து உதவுபவர்கள்

அருகில் வசித்த ஒரு பண்பான குடும்பத்தவர்கள். மனிதர்கள் என்ற ரீதியில் வேறுபட்டவர்கள். மனிதர்களே உண்டாக்கிக் கொண்ட சட்ட தீட்டங்களில் வரம்பு முறைகளில் உயர்ந்தவர்கள் எனக்கருத்தில் கொள்ளப்படுவர்கள்.

அகல்யா குடும்பத்தினர் தீண்டத்தகாத இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனஆற்றிவு படைத்த மானிட வர்க்கத்தால் வகுக்கப்பட்ட முடிவுக்கு உட்பட்டவர்கள். ஆனாலும் அந்தப் பண்பான குடும்பம் சாதியை மறந்து அவர்கள் துயரத்தில் பங்கு கொண்டது. தேவைக்கேற்ப உதவிகளை வசதிகளாகச் செய்து வந்தார்கள்.

ஒருசமயம் அகல்யா முதல் முதலாக பிட்டுக்கு மா குழைப்பதற் காக கணாமி நிவாரணம் மூலம் கிடைத்த பானையில் நீரைக் கொதிக்க வைத்து மாவுக்குள் ஊற்றிய போது கொதிநீர் அந்தப் பின்கக் கரத்தைப்பதம் பார்த்து விட்டது.

“அம்மா”

என்று அலறிய அலறல் பக்கத்து வீட்டில் வசித்த ராகவன் வேணி குடும்பத்திற்கு கேட்ட போது பதறி அடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார்கள். அகல்யா வேதனையில் “அம்மா, அம்மா” என்று அலறிய வண்ணம் கையை உதறிக் கொண்டு அங்கும் இங்கும் மாறி மாறி நடந்து கொண்டிருந்தாள். கஜன் செய்வதறியாது முழித்துக் கொண்டிருந்தான். வேணியைக் கண்டதும்.

“அன்றி” என்று வேணியை நோக்கி ஓடிவந்தாள். வேணி தடவிக் கொடுத்தாள். கையை ஊதிக் கொடுத்தாள். ராகவன், ஓடிச்சென்று தனது வீட்டில் இருந்த பற்பசையை எடுத்து வந்து கொதி நீர் ஊற்றுப்பட்ட இடத்தில் பூசிவிட்டாள். அகல்யாவின் முன்கல் சற்றுக் குறைந்தது.

“அகல்யா எரியுதாம்மா”

வினவினாள் வேணி. “கொஞ்சம் குறைவாய் இருக்கன்றி” வேணி குடும்பத்தை நன்றியுடன் நோக்கினாள் அகல்யா. கையை நன்றாக பார்த்தாள் வேணி. “நல்ல வேளை பொங்கலில்லை. பொங்கிப் புண்ணாக்கினால் அந்தச்சின்னங்சிறிக்களை யார் கவனிப்பார்கள்?” வேணி மனதிற்குள் நினைத்து ஆறுதல்பட்டுக் கொண்டாள்.

அது தான் முதன் முதலாக வேணி குடும்பம் அகல்யாவுடன் பழகுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கியது. அதன் பின் அடிக்கடி

அகல்யா, கஜன் சுகநலத்தை விசாரித்துக் கொள்வார்கள். தங்களாலான உதவிகளைச் செய்தும் வந்தார்கள்.

அகல்யாவின் குடும்பத்தையாரும் விசாரித்து தேடி வந்த தில்லை. அகல்யாவின் பெற்றோர் சாதி மாறி காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டது தான் அதற்குக் காரணம் என அகல்யா மூலம் அறிந்து கொண்டாள் வேணி.

அவ்வாறிருந்தும் ஒருநாள் தூரத்து உறவினர் ஒருவர் அகல்யாவை யும் சகோதரனையும் அழைத்துச் செல்வதற்காக வந்திருந்தார். வந்தவர் முன்பின் அறிமுகம் இல்லாதவராகயால் அகல்யா மறுத்து விட்டாள். வேணியும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாள். அகல்யா கேட்ட பாடில்லை.

“அன்றி எங்களாலை உங்களுக்கு கரைச்சலா” கண்களில் சிறிது நீர் மல்க கேட்டாள் அகல்யா. எங்கோ தூரத்தே விளையாடிக் கொண்டிருந்த கஜன் ஓடி வந்து அகல்யாவைக் கட்டிக் கொண்டு புதியவரை முறைத்துப் பார்த்தான்.

“கஜன் உங்கடை மாமாவாம் இவர் உங்கள் இரண்டு பேரையும் தன்னோடை கூட்டிப்போக வந்திருக்கிறார். சம்மதம் தானே” வேணி அறிமுகத்துடன் வினாவ அகல்யாவைக் கட்டிக் கொண்டு நின்ற கஜன் அகல்யாவின் பின்பற்மாக ஒளிந்து கொண்டான். வந்தவரும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார். அகல்யா மசியில்லை. “சோலியன் குடுமி சம்மா ஆடாது என்பார்கள்.” அதுபோல இவர்களுக்கு கிடைக்கும் உதவிப்பணம், சனாமி நிவாரணம் இவை கூட வந்தவரின் அக்கறைக்குக் காரணமாக இருக்கலாமல்லவா!

வேணி சிறிது நேரம் சிந்தித்தாள் தன்னாலும் அவர்களுக்கு முழுமையாக உதவ முடியாது. வந்தவருடனும் போக மறுக்கிறார்களே! பன்னிரெண்டு வயதும் ஆறுவயதும் கொண்ட இந்தப் பிஞ்சகள் எப்படிக் காலத்தைக் கழிக்கப்போகிறார்கள்? தாய் அல்லது தந்தையை இழந்த பின்னொக்களே ஒழுங்காக வளர்க்கிறார்களில்லை, ஏன் தாய் தந்தை உள்ள பின்னொக்களே தறுதலைகளாக திரியும் இந்தக்காலத்தில்...”

வேணியால் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. மீண்டும் அதை இதைச் சொல்லி வந்தவருடன் அனுப்ப முயற்சித்தாள் வேணி. முடிய வில்லை. வந்தவருக்கு “ சிறிது காலம் பொறுத்து வாருங்கள் ஜயா, இவர்கள் தனித்து வாழுறது என்பது முடியாத காரியம். அகல்யா இப்போ

சிறுமி. இந்த வருடமோ அல்லது அடுத்த வருடமோ அவள் பருவமடையலாம். அப்போது இவர்களுக்கு யார் காவல்? அதாலே கொஞ்சநாளைல் வந்து பாருங்கள்”

வேணியின் வார்த்தையைக் கேட்ட பெரியவர் அகல்யாவையும் கஜனையும் மாறி மாறி பார்த்துவிட்டு வெளியேறினார். ஏழாற்றத்துடன் திரும்புகிறார் என்பதை அவர் முகம் காட்டிக் கொண்டது.

நாட்கள் சில உருண்டோட சிறியதாய் என்று ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி வந்து நின்றாள். அந்தப்பெண்மணியையும் முன்பின் காணாத அகல்யா மருண்டு நின்றாள். வேணி அன்றைய விட்டுக் கஜனை அழைத்து வரச் செய்தாள்.

பார்ப்பதற்கு எளிமையான தோற்றும், அன்பான சாந்தமான முகம் சிறிது நேரம் கதைத்துக்கூட அகல்யாவையும் கஜனையும் அக்கறையாகப் பார்த்துக் கொள்வாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள் வேணி. “அகல்யா இவ உங்கடை அம்மாவின்றை ஓன்றைவிட்ட சுகோதரியாம். அவனைப் பார்த்தாலே தெரியுது. உங்களை நன்றாக கவனிப்பா என்று” வேணி கூறிமுடிக்கவில்லை,

“எனக்கு பன்னிரெண்டு வயதாகிவிட்டுது வேணி அன்றி, இது வரை சொந்தம் கொண்டாட ஒருத்தரும் வரயில்லை. இப்ப வந்திட்டினம்.” கோபமாக அகல்யா கூறினாள்.

“அகல்யா என்ன பேச்கப் பேசுறாய்? உங்கடை நிலமை தெரிஞ்ச உதவ வாறுவையை இப்படியே கதைக்கிறது?” சிறிது கோபமாகக் கூறினாள் வேணி. சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது. மௌனத்தைக் கலைத்தாள் வந்த அந்தப் பெண்மணி.

“என்ன மாதிரி செல்லமாய் வளர்ந்த பெண் அபிராமி. சாதி மாறி திருமணம் முடிச்க, எல்லாரையும் இழந்து எல்லாத்தையும் இழந்து... இப்ப அவளையும் நாங்கள் இழந்து நிற்கிறம்.”

ஒரு சிறு பெருமூச்சுடன் கண்களில் நீர் வடிந்தும் வடியாமலும் கூறி முடித்தாள். இவ்வாறு பழைய கதைகள், புதிய கதைகள் கணாமிபேரலைகளால் மக்கள் பட்ட அவலங்கள், கண்ட அனுபவங்கள் என்றெல்லாம் பலவற்றையும் வேணியும் வந்த பெண்மணியும் பேசிக் கொண்டார்கள். அகல்யாவும் கஜனும் அவர்களின் கதைக்கு காது கொடாமல் தங்கள் பாட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் கதைத்த கதைகள் இடையிடையே காதில்

விமுந்ததால் பெற்றோர், சகோதரர்கள் மனக்கண் முன் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

எவ்வளவு கலகலப்பாக வாழ்ந்த குடும்பம். அடிப்பட்டு உண்ட உணவு, அடிப்பட்டு விளையாடிய விளையாட்டு, தாயுடன் படுத்து உறங்குவதற்கு போட்டி போட்ட விதம் யாவும் அகல்யாவுக்கு இப்போது நடந்தது போல இருந்தது. துண்பமான நிகழ்வுகள் கூட மீட்டிப் பார்க்கும் போது ஒரு இதமான சுகத்தை உண்டு பண்ணுகிறதல்லவா?

“அது சரி தங்கைச்சி! மூன்று பிள்ளைகள், தாய், தந்தை ஐந்துபேருக்கும் எவ்வளவு தொகை கொடுப்பினம்?”

வந்த காரியத்துக்கு இறங்கினாள் அந்தப் பெண்மணி.

அகல்யாவும் சுயநினைவுக்கு திரும்பினாள்.

“மொத்தமா இரண்டு இலட்சம் கொடுத்தவை. இரண்டு பேருடைய பெயரிலையும் பாங்கிலை போட்டு இருக்கிறும். வேணி கூறவும்,

“அதுக்கிடையிலை குடுத்திட்டினமே? எங்கடை பக்கம் இன்னும் கொடுக்கயில்லை. பெண்மணியின் முகத்தில் சற்று ஏமாற்றமும் சோகமும் கலந்து இருந்தது. இதனைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை வேணி.

“அப்ப சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யுதுகள்? மீண்டும் வினாவைத் தொடுத்தாள் பெண்மணி, “நிவாரணமாய் உணவுப் பொருட்கள் குடுக்கினம். மாதா மாதம் கிடைக்கிற உதவிப்பணத்தையும் இரண்டு பேற்ற கணக்கிலும் போடப்போறும். வளரவளர செலவு அதிகரிக்குமல்லே.”

வேணி விளாவரியாகக் கூற,

“அப்ப ராசா வீட்டுப் பிள்ளையள் என்று சொல்லுங்கோ... குடுத்துவைச்சதுகள்”

கூறியவாறு அமர்ந்திருந்த தீண்ணையை விட்டு எழுந்து கொண்டாள் வந்த பெண்மணி. வேணிக்கு உலகமே சமூல்வது போன்ற உணர்வு. என்ன மனிதரப்பா? இப்படிப்பட்ட மானிடரும் இந்தப் பூமியிலை இருக்கிறதாலைத் தான் இந்த அழிவுகளும் ஏற்படுகின்றதா?

“பார்த்தீர்களா அன்றி... இவர்களை எல்லாம் நம்பி எங்களை ஒப்படைக்கப் பார்த்தீர்களே”

வேணி இருவரையும் அணைத்துக் கொண்டாள். இவ்வளவிற்கும் வேணியும் மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயானவள். அவளால் இவர்களைப் பொறுப்பேற்க முடியுமா? நல்ல மனதோடை வலியத்தேடிச் செய்யும்

உதவிகள் மற்றவர் கண்களுக்கு நன்றாகப் படாதே! உலகத்தை நன்கு புடைபோட்டுவைத்திருந்தாள்.

மாலை ஆகி இருள் சூழத் தொடங்கியது. பாடங்களைப்படித்து விட்டு இரவு உணவையும் உண்ட பின் படுக்கைக்குச் சென்றார்கள் இருவரும். கள்வர்களுக்குப் பயப்பிட வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. காரணம் களவு போவதற்கென்று அங்கு ஒன்றும் இருக்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் களாமி அரக்கன் தான் அள்ளிக் கொண்டு போய் விட்டானே! நிவாரணத்தில் கொடுத்த நுளம்புவலை, 3 கதிரைகள், லாம்பு இப்பிடி கொஞ்சக் கொஞ்சப் பொருட்கள்.

இருவரும் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். “அக்கா” என்று அவறி அடித்தவாறு அகல்யாவைக்கடந்து அணைத்துக் கொண்டான் கஜன். அகல்யாவும் சற்றுப் பயந்து விட்டாள். சமாளித்த வாறு தனது பயத்தை வெளிக்காட்டாமல் “என்ன தம்பி” கனவு ஏதாவது கண்டியா? என்றவாறு அருகிலிருந்த லாம்பைத் தீண்டினாள்.

“அங்கை பாரக்கா”

பயத்துடன் சூறிய கஜன் கையை மட்டும் நீட்டிக்காட்டி கண்களை மூடிக் கொண்டான். இரண்டு மாதகாலமாக துணிந்து தனித்து படுத்த அகல்யாவை பயப்படச் செய்து விட்டான் கஜன்.

“அது ஒண்டுமில்லை தம்பி போசாமல் படு” தட்டிக் கொடுத்தாள் அகல்யா.

“இல்லை அக்கா அங்கை பாருங்கோ”

மீண்டும் கையால் காட்டி விட்டு கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

“அண்டைக்கு அந்த அங்கில் வந்தவர். இண்டைக்கு இந்த அன்றி வந்தவா. நீ ஒருத்தரோடையும் போகாமல் இஞ்ச இருந்து சா” பயம் காரணமாக கஜன் சொன்ன வார்த்தையை பெரிதாக எடுக்கவில்லை அகல்யா. உலகம் தெரியாத பயயன்ல்லவா? அவன் சொல்வதில் என்ன தப்பு? நாலுநாட்கள் கடந்து விட்டால் எந்த நல்லவரும் மாறிக் கொள்வார்கள் இது தம்பிக்கு எங்கை விளங்கப்போகுது. அகல்யாவுக்கு எல்லாவற்றையும் நினைக்க அழுகை வருமாற் போல் இருந்தது.

வேணி அன்றி எவ்வளவு நல்லவா. அவவே எங்களை விரும்புகிறா இல்லை. எந்த நல்லவர்கள் எங்களை ஏற்கப் போகிறார்கள்?

ஒரு தடவை யனிசெவ் மூலம், ஒரு வெளிநாட்டுத் தம்பதியினர்

அழைத்துப்போக வந்திருந்தார்கள். அகல்யா ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. எங்களுடைய இனமே எங்களுக்கு ஒரு வழி காட்டாத போது வேறு இனத்தவர் எப்படி எம்மீது உண்மையான அன்பைச் செலுத்துவார்கள். ஏதாவது ஆச்சிரமத்தில் போய் தங்கினால் அவர்கள் சரி சம்மாக வழிநுட்பத்துவார்கள்.

ஆனால் பெற்றோருடன் கொஞ்சிக் குலாவிய மனையை விட்டுப் போக அகல்யாவால் முடியவில்லை.

கஜனை மடியில் வைத்து தட்டிக்கொடுத்தவாறு அகல்யா சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். இன்று சிவராத்திரி தான். நாளை பாடசாலை. அங்கு தூங்கி வழிந்தால் ஆசிரியர்கள் திட்டித்தீர்ப்பார்கள். இவ்வாறு எத்தனை சிவராத்திரி வரப்போகிறதோ. மனதற்குள் ஒரு மூலையில் பயமும் இருந்தது. தானும் பயந்து கொண்டால் கஜனை எப்படி சமாளிப்பது? சிந்தித்தவளின் கண்களில் தூக்கம் எட்டிப்பார்க்க கஜனை மெதுவாகப்படுத்திவிட்டு தானும் உறங்கிக் கொண்டாள்.

உறங்கி சிறிது நேரம் தான் இருக்கும். கோழி கூவும் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து காகம் கரையும் சத்தமும் கேட்டது. துடித்துப்பதைத்து எழுந்தாள் அகல்யா. கஜனைப்பார்த்தாள். எந்தவித கவலையுமின்றி உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

மறுநாள் காலைக்கடனை முடித்துவிட்டு சனாமி நிவாரணத்தில் கிடைத்த குக்கரில் தன்னீரைக் கொதிக்க வைத்தார். ஒருவாறு வேலைகளை முடித்து தானும் தம்பியுமாக பாடசாலை சென்று மீண்டும் வீடு வந்து அவசரஅவசரமாக உலையை வைத்து சனாமி நிவாரணத்தில் கிடைத்த பச்சை அரிசி ஒரு கண்டை உலையில் இட்டாள். காகம் கரைந்த வண்ணம் இருந்தது. காகம் கரைந்தால் தயார் சொல்லும் வார்த்தை நினைவுக்கு வந்தது. நெஞ்சம் கலங்கியது. காகத்தைப் பார்த்தவாறு

“காக்கையாரே காக்கையாரே எங்காக்கள் வருகின் தத்தி அழு. உங்காக்கள் வருகில் பறந்தழு” என்று ஏதோ ஒரு ஆதங்கத்துடனும் எதிர்பார்ப்புடனும் கூறினாள்.

என்ன அதிசயம்! காகம் தத்தி தத்தி அழுதது. “எங்களைத் தேடி ஆர் வரப்போகினம் காக்கையாரே”? மீண்டும் காக்கை தத்தித்தத்தி அழுதது. தன்னீரைத் தெளித்தாள். காகம் பறந்து சென்றது.

“அகல்யா”

என்று ஒரு சத்தம். அன்னை அபிராமியின் குரல். மனப்பிரமை என

நினைவுத் த வண்ணம் காலையில் தூருவிய தேங்காய் குறையை எடுத்துத் தூருவினாள். மீண்டும்,

“அகல்யாம்மா”

என்றது அன்னையின் குரல். “தம்பி பயந்தது நியாயம் தான்” என மனதிற்குள் கூறிக்கொண்டாள் அகல்யா. இரவு நடந்த சம்பவம் பயத்தை ஏற்படுத்தியது.

“அகல்யாக்குட்டி” பின்னால் ஓலித்து போன்று இருந்தது. கற்றும் முற்றும் மிரண்டு பார்த்து விட்டு மெதுமெதுவாக பின்னால் திரும்பி பார்த்தாள்.

“அம்மா”

என்று ஒடி வந்து அபிராமியைக் கட்டிக்கொண்டாள் அகல்யா. “இவ்வளவு நாளும் எங்களை விட்டிட்டு எங்கையம்மா இருந்தனீ?” தாயின் நெஞ்சில் தனது பிஞ்சக்கரங்களால் குத்தியவாறு கேட்டாள். இருவர் கண்களிலும் ஆனந்தக்கண்ணீர் “எங்கையம்மா இருந்தாய்?” மீண்டும் அதே கேள்வி.

“ஆஸ்பத்திரியிலை இருந்தனான் அம்மா” நெற்றியில் இருந்த வடு அதை உறுதி செய்தது. நாங்கள் உயிரோடை இருக்கிறம் எண்டு உங்களுக்கு எப்பிடித்தெரியும்” மீண்டும் தூருவினாள் அகல்யா.

“கனாமி அலை வரயுக்கை நீங்கள் ரியூசனுக்குப் போன்னீங் களைல்லே. அதனாலை நீங்கள் எங்காவது உயிரோடை இருப்பியள் எண்டு தெரியும். ஆனால் இஞ்சையே தனிச்சு இருப்பியள் எண்டு நான் நினைக்கயில்லை”

கனாமி தந்த இழப்பை பல வழிகளில் அறிந்த அபிராமிக்கு இரு செல்வங்களும் கிடைத்தது பெரும்பேறல்லவா! அதே போல அந்தப் பிஞ்ச உள்ளங்களின் வாழ்விலும் மீண்டும் வசந்தம் ஏற்படவைத்தது, இறைவன் கருணையல்லவா.

முகாம்

மழை பெய்த கையோடு “மணம் மூக்கில் அடித்தது... என்னவோ செய்தது... தாங்க முடிய வில்லை. ஓலைக் கொட்டில்களின் “போத்தல் களுடாக காற்று விரைந்து வந்து “மணம்” எல்லா இடமும் நிரம்பி வழிந்தது. இரவு பெய்த மழையை விட சித்திரை மாதத்து புழக்கத்தைவிட “மணம் கொடுமையாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது.

முகாம் வாசிகள் மூக்கைப் பொத்தியபடி திரிந்தார்கள், சிறுவர்கள் வாந்தியெடுக்க ஒங்காள மிட்டார்கள், வயது முதிர்ந்த கிழு கட்டைகள், “கடவுளே இன்னுமேன் உசிரோட வைச்சிருக் கிறாய் கெதியாய் கொண்டு போ...” என புலம்பித தள்ளினர். நிறைமாத கர்ப்பினிகளாக இருந்த பெண்கள் “சத்தி” அதிகமாக எடுத்தார்கள்.

“கர்மம் என்ன பாவம் செய்தமோ தெரியாது. எங்கட தலையெழுத்து”

முகாம் என்று சொல்லப்படுகின்ற அந்த இடம் அதிக மேடும், பள்ளமுமாய் சமாந்தரமற்ற தாய் மணற்பாங்காய் தரை கொத்தி பிளக்க முடியாத... கல்லுப்பூமியாய் இருந்தது. சுற்று வட்டாரத்தில் பூமியை வெடி வைத்து பிளந்து, கல்லுடைக்கும் தொழில் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். முகாமில் முக்கால்வாசிப்பேர் இத்தொழில்

சிகதிஸ்காமநாதன்

செய்ய, மீதிப்பேர் தோட்டங்களுக்கு கூவி வேலைக்கு போனார்கள்.

ஆண்கள் உழைத்து மாலை “குடில்” திரும்பும் போது ஒரு பகுதியினர் உழைத்த பணத்தினை குடியில் அழித்திருப்பார்கள், மீதிப்பேர் குடித்தது போக மீதியை கையில் வைத்திருப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு கொட்டிலிலும் ஆறு, எட்டு ஐவன்கள் உயிர் வாழ்வதற்கு ஆண்களை நம்பியிருந்தார்கள். நம்பி இருக்காமல், பெண் களும் வேலைக்கு போனார்கள். கல்லுக்கிளரி எடுத்த பூமியை சும்மா இருக்க விடாமல் பயிர் செய்கைக்கு தயார்ப்படுத்தினார்கள். தங்களது சொந்த முயற்சியில் தோட்டம் செய்தார்கள். கூடுதலாக, வெங்காயம், புகையிலையும் அதிகம் பயிரிட்டார்கள்.

கொட்டிலில் மிஞ்சியிருந்த “பிள்ளைகளில் சிலர் பள்ளிக்கு படிக்கப் போக... மற்றவர்கள் காணி, மேடு, பற்றைக்காடு சுற்றி... இடிந்த வீடுகளில் ரகசியமாக நன்பர்களுடன் சேர்ந்து புகைத்தலையும், குடியை யும் பழகினார்கள்.

கொட்டிலில் இருந்த வயது போனவர்கள், தங்கள் பாட்டுக்கு இருமியபடி... வெற்றிலை பாக்கு போட்டுக் கொண்டு... அவர்களோடு ஒட்டியிருந்த ஆடுகளை மேய்ச்சலுக்கு விட்டு, தமது பொழுதினைப் போக காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மதியம் இரண்டு மணிக்கு பின்பு எல்லாக் கொட்டில்களிலும், குசினியிலிருந்து புகை கிளம்பி உழைத்தவர்கள் வயிற்றை குளிரிப் பண்ணத் தொடங்குவதும்.

இந்த இடத்திற்கு வந்தது பற்றி அங்குள்ள பிள்ளைகளைக் கேட்டால்...

பிள்ளைகள் யோசிப்பார்கள்... பின் தமக்கு தெரியாததென காட்டு ஓணான்கள் மாதிரி தலையாட்டுவார்கள்.

“என் தம்பி யோசிக்கிறாய்...?”

“எங்களுக்கு தெரியாது... வேறு யாரையும் கேட்டுப் பாருங்கோ”

“யாரைக் கேட்டால் தெரியும்...?”

“ஆ... எங்களுக்கு சங்கமெண்டு சொல்லி ஓண்டுமில்ல சூட்ட மெண்டால் கிழஞ்ஞான் கோயிலடியில் கூடுறது, சனங்கள் போகும்.”

ஓருவன் சொல்லி முடிக்க மற்றவன் சொன்னான்.

“இப்ப ஞாபகம் வருகுது. சரோ அக்காவின்றை அப்பாவை

யெல்லே இப்ப “கும்மா” தலைவராய் இருக்கச் சொல்லி சொன்னவை... அவற்ற பேரு முருகதாள்.... அந்த விளாத்திக்கு பக்கத்தில இருக்கிற கொட்டில்தான் அவற்ற இடம்.

தலைவன் என்று சொல்லப்பட்டவரை பார்த்துக் கணத்தால்...

“நாங்கள் இந்த இடம் வந்து பதினைந்து வருஷத்திற்கு மேலா கிறது... நாட்டில சன்னை தொடங்கின காலத்திலேயே இங்க இடம் பெயர்ந்து வந்திட்டம்... அறுபது குடும்பங்கள் இங்க இருக்கிறது. எல்லா வேலைக்கும் போறும்... கக்கூசு இல்லாதது தான் எக்களுக்கு பெரிய பிரச்சினையாய் கிடக்கு, சொந்தமாய் ஒருத்தருக்கும் இருக்கிறதுக்கு கக்கூசு இல்லை. பக்கத்தில இருக்கிற காட்டுக்குத் தான் போறனாங்கள்... நாங்கள் சரியாய் கஸ்ரப்படுறும்.”

மழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருந்தது. மணமும் குறைந்த பாடாய் தெரியவில்லை.

மணத்தோடு பல கணத்துகள் வெளியே வந்தன.

சே... பீ... மணமெல்லே அடிக்குது.

“ஐயோ... அரியண்டம்”

“சொல்லேக்கேயே... வாந்தி வருகுது”

“மழைபெஞ்சுக்கக்கூசு, கிடங்குக்குள்ளவள்ளம் போட்டுதோ...?”

“என்ன கோதாரியோ தெரியாது”

“இனிகாயவும்மாட்டுது”

“அறுவான்கள் கட்டித் தரமாட்ட மெண்டு போட்டாங்கள், நாங்கள் வெட்டின கிடங்குக்குள்ளவல்லாற்றையும் காணுமே?”

மழை இன்னும் பலமாக பெய்யத் தொடங்கியது மழைநீர் வெள்ளமாக... பள்ளமான பகுதி நோக்கி விரைந்தோடியது.

“எழும்படா... வெள்ளம் வந்திட்டுது...”

“சாமான்களை தூக்குங்கோ...”

“ஆச்சியை தூக்கி கட்டிலில் கிடத்தா...”

“சனியனே டோக்சைபிடி... ஓரே இருட்டு...”

“டேய் உன்றை மனுசியை பாராடா... நிறைமாசம்...”

“சன்முகம் மண் வெட்டியை கொண்டா”

“இங்க... வெட்டா... வெள்ளம் ஓட்டும்”

“சனிமழை... அரிசி...மா... சீனிஎல்லாம் நனைஞ்சு போச்சு”

“நான் நெடுக கத்தினான்... கிடுகை பறிச்சு மேஞ்சு போடுங்கோ என்டு... ஒரே ஒழுக்கு”

“கண்ராவி... மனத்தை தாங்க முடியேல்ல...”

சூக்குரல்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள்... குழந்தைகளின் அழுகை ஒலிகள், ஆடுகளின் ஒப்பாரி... நாய்களின் ஒலம்... எல்லோரும் விரைந்து ஓடி மேட்டு நிலப்பகுதியில் ஆளுக்கொருவராய் மழையில் நனைந்த கோழிக் குஞ்சுகள் போல் ஒதுக்கினார்கள்.

முகாம் இரவில் திக்கு முக்காடியது.

பல மணிநேரம் பிடித்த மழை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தனது வேகத்தை குறைக்க... மேட்டுப் பகுதியில் நின்றவர்கள் தமது அடிப்படை சொத்துக்களைப் பாதுகாக்க முற்பட்டார்கள்.

விடிந்து கொண்டிருந்தது... வானமோ மப்பும் மந்தாரமாய் இருந்தது. நேரம் தெரியாத நிலை “வயிறு” தனது கடமையை செய்யத் தூண்டியது.

“அ...ம...மா... க...க...கா” சிறியவன் தனது அவஸ்தையை சொன்னான்.

“பொறு அந்தரப்படாத”

எல்லா இடமும் இதே பிரச்சினை

“கக்கூக்கு போகேலாதே... ?”

“நாயே... எத்தனை தரம் சொல்லுறது... கக்கூக்குள்ள வெள்ளம் போட்டுதென்டு”

அடுத்து தலைவர் ஒவ்வொரு இடமாக ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருந்தார். அவரைச் சுற்றிழூரு கூட்டடம் பின்னால் வந்தது.

இப்ப... என்ன... செய்யிறது... ?

“இப்போதைக்கு கக்கூசை பாலிக்கேலாது”

“பழைய படி காட்டுப் பக்கம் போக வேண்டியது தான்”

“காட்டுப் பக்கமோ... ?

சிறுவர்கள் வயது போனவர்கள், வாலிபர்கள், பெண்கள் எல்லோர் முகமும் இருள்ளடந்து விட்டது. சே... மறுபடி... யார் காட்டுப் பக்கம் போறது? என்றை கடவுளே... உவ்வளவு தூரம் யார் நடக்கிறது? போறதுக்

கிடையில வழியில வந்திடும்...

ஹ...ஹ...ஹ...ஹ

“எனக்கு மோட்ட சைக்கிள் வாங்கித் தந்தால் காட்டுக்கு எத்தனை தரமும் நான் போட்டு வருவன்.”

ஹ...ஹ...ஹ...ஹ

“வாயை மூடுக்கோ... குரங்குகள் மாதிரிஏன் பல்லைக் காட்டுறிபள்”

“முதலே சொன்னனான்... எல்லோருக்கும் தனித்தனி “கக்கூசு” கட்டிக்குடுங்கோ என்டு.”

“இந்த வயசில்... நான் எப்படி நடந்து போறது... ?

எல்லோரும் புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முருகதாஸ் எல்லோரையும் முறைத்துப் பார்த்தபடி நின்றார்.

சொன்னது காதிலை விழேஷல்லபே... கதைக்கவிடால்காணும்

“இப்பநாங்கள் கக்கூசுக்கு என்ன செய்யிறது... ?”

எல்லோரும் தலைவரைப் பார்த்தார்கள்...

அவரும் தனது பார்வையால் எல்லாரையும் நோட்டம் விட்டார்.

“இவ்வளவு காலமும் நாங்கள் எங்க போனனாங்கள். காட்டுப் பக்கந் தானே போனனாங்கள்... அதுவும் பெரியாக்கள் சின்னாக் கலெண்டு ஒரு மாதிரி போய்த்தானே வந்தனாங்கள்... போப் வாறது... கஸ்ரமெண்டு தான்... யோசித்து எங்களுக்கெண்டு கக்கூசு கட்ட வெளிக்கிட்டால்... யார் கட்டுறதுக்கு இடம் தந்தவை? ஒருத்தரும் தரவில்லை... வானில வந்த ஆக்களும் “ககாதாரமெண்டு யடியிச்சிட்டு படமும் போட்டு காட்டிப் போட்டு போனவை... நாங்கள் இங்க “கக்கூசு இல்லாதுதான் பெரிய பிரச்சினை”யெண்டு சொன்னனாங்கள்... கட்டித்தாங்கோ எண்டு கேட்டம். தாறமெண்டு சொல்லிப் போட்டு... மாதுக்கணக்கு ஆள் பிறகு ஒரு நாள் வானில வந்து சொல்லிச் சினம்... உங்கட காணியில் இருக்கிற ஒருத்தருக்கும் “காணி உறுதி இல்லாத படியால்... கக்கூசு கட்டித் தர முடியாது எண்டு சொல்லிப் போட்டினம்.

...என்ன... நடந்தது ஞாபகமிருக்கோ... ? முருகதாஸ் கோபமாக சொன்னபடி கூட்டத்தைப் பார்த்தார்

வெயில் மெதுவாய் முகாமில் புகுந்தது. தலைவர் தொண்டையை செருமி காறித்துப்பிலிட்டு சொன்னார்.

...பிறகு நாங்கள் தானே... யோசித்து மற்ற ஆக்களை நம்பிக்

கொண்டு இருக்காம்... கக்குசைவெட்டினனாக்கள்... எங்கட கெட்ட காலம் வெட்டவெட்ட கல்லுத்தான், ஒரு மாதிரி வெட்டி முடிச்சுப் போட்டம். வெட்டின ஆழம் போதாதோ தெரியாது. இப்ப கொஞ்சக் காலத்துக்குள்ள இது நிரம்பி போட்டுது... சனியன் பிடிச்ச மாதிரி மழை பெய்து வெள்ளமும் போட்டுது. நான் வேட்டேக்க சொன்னான் நல்ல ஆழமாய் வெட்ட வேணு மெண்டு... மற்ற நிலத்தைவிட உது சரியான கல்லுத்தரை... கீழ் போனது, சீரணமாகாதென்டு... முதல்லே சொன்னான்... இப்ப பாத்தியளே வயது போன முதிர்ந்த அநுபவம் தலைவரைப்பார்த்து பேசியது.

“கட்டினதை இன்னும் பெரிசாய் கட்டியிருந்தால்... கொஞ்ச காலத்திற்கு நின்டு பிடிச்சிருக்கும்.

புலம்பல்கள், அபிப்பிராயங்கள், கற்றி நின்ற நாய்கள் பொறுக்க மாட்டாமல் ஊளையிட்டன. நசநசவென கீழே ஈரம்... கால்கள் சேற்றில் புதைந்து கிடந்து விரைத்தன. குழந்தைகள் அழுத் தொடங்கினார்கள்.

“ஜூயோ... என்றை அம்மா... எவ்வளவு நேரமெண்டு அடக்கி வைச்சிருக்கிறது...”

“சனியனே... டேய்... ராக மண்வெட்டியை கொண்டு போய் இருத்திப் போட்டு வாடா... இப்ப இதை செய்யடா...”

“யோசிக்க நேரமில்லை... பழையபடி காட்டுப் பக்கம்தான் போக வேணும்.”

முருகதாஸ் கூட்டத்தைப் பார்த்து சொன்னார்.

“பெரியாக்கள் போகேக்க... சின்னாக்களையும்... பொம்பிளை பிள்ளையளையும்... கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ என்ன செய்யிற்று... இப்போதைக்கு சமாளிப்பாம். கூட்டம் அவதிப்பட்டு பள்ளமும் மேற்மாய் நீண்டகாலம் பாலிக்காத நிலையிலிருந்த ஒற்றையடி பாதை வழியாக பற்றைச் செடிகள் உடலை பதம் பார்க்க கல்லுத்தரை பாதங்களை சுகம் விசாரிக்க தட்டுத்துமாறி. தலை விதியை நொந்தபடி... ஓட்டமும் நடையுமாய் ஓடி காட்டை அடைய...”

சிவப்பு மையினால் எழுதப்பட்ட எச்சரிக்கை அறிவுப் பலகை யோடு... இரும்பிலான தொப்பிகளுடன் பச்சை உருவங்களின் நடமாட்டங்கள்... முட்கம்பிகளுக்கு அப்பால் தெரிய...

அசைவற்று நின்றார்கள்.

பின் சுதாரித்து... தொண்டை குழி அடைக்க பின்வாங்கி திரும்பி ஓடத் தொடங்கினார்கள்.

முளை

காலைப்பொழுதின் இயல்பான மலர்ச்சி யுடன் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது பாடசாலை.

வகுப்பறைகளிலிருந்து ஆசிரியர்களின் குரல்கள் வேறுபட்ட உயர்தொனிகளில் கேட்டபடி யிருந்தன. இடையிடையே பிள்ளைகளின் குரல்கள் தனிக் குரலாய், கூட்டொலிகளாய் வெளிப்பட்டன.

அலுவலகத்தில் அமர்ந்தவாறு பாடசாலையின் காலைநேர உற்சாகச் தழுவில் திளைத்திருந்த எனக்குள் பழைய நினைவுகள் தலைதூக்கின.

ந.சத்தியபாலன்

ஒரு அதிபராக இந்தப் பாடசாலையைப் பொறும்பேற்றபோது, உள்ளும் புறமுமாய் இந்த ஆரம்பப் பாடசாலை பல மாற்றங்களைக் கோரி நின்றது. ஆசிரியர்களின் துணையோடு படிப்படியாகத் தேவையான மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முனைந்தேன். தொடக்கத்தில் பல சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. எனினும் ஊரவர்களின், பழைய மாணவர்களின், நலன்விரும்பிகளின் துணையும் ஒத்துழைப்பும் காலப்போக்கில் எனது பணிகளை மேலும் இலகுபடுத்தின.

முன்று வருடக் கடும் முயற்சிகளின் பிறகு

சீருடைச் சுத்தம் தொடக்கம் மாணவர் அடைவு முன்னேற்றம் வரை மனத்திருப்தி தரக்கூடிய பல மாறுதல்களை அவதானிக்க முடிந்தது. முதலில் “முடியாது” எனவும், “இந்தக் கிராமத்தில் அப்படியெல்லாம் ஒழுங்கும் சீர்மையும் இலகுவில் வந்து விடாது” என்றும் கருதிய பலரும் பின்னர் மாற்றங்களைக் கண்டு தமது பார்வையிலும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

“நடராஜரத்தினம் ஆரம்பத் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலை” என்று எழுதப்பட்ட நிறம் மாறிப்போன பழைய தகர முகப்போடு இருந்த பாடசாலை, விரைவில் கம்பீரமான ஒரு தொற்றத்தோடு நிமிந்தது. பெறு பேறுகள் உயர்வடையத் தொடங்கி புதிதாக அனுமதிகோரும் மாணவர் களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்க தொடங்க, மனம் பெருமிதத்தில் நிறைந்தது.

பொறுப்பும், கமைகளும் அதிகரித்துப்போன பணியாக இருந்த போதும், அதிபர் பணி ஒரு திருப்தி தருகின்ற கரும்மாகிப் போயிற்று இப்போதெல்லாம்.

நினைவுகளின் சிறுகுவிரிப்பில் ஆழந்து போயிருந்த என்னை பாடசாலையில் சில மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் வந்து இனைந்து கொண்ட முதலாம் வகுப்பு ஆசிரியை வக்ஷிகாவின் குரல் இந்த உலகுக்குக் கொண்டுவந்தது.

“எக்ஸ்கிளிப் மீ மேடம்... என்ற கிளாசிலை ஒரு பிரச்சினை, ஒரு பெடியன் காற்சட்டையோடை ‘ரொயிலெற்’ போயிட்டான். ஒரே நாத்தம்... கிளாஸ் றாம் முழுக்கக் கழுவ வேண்டியிருக்கு”

ஆரம்பபாடசாலைகளில் இப்படியான சம்பவங்கள் சாதாரண மானவைதான். ஏதோ நடக்க முடியாததோ, நடக்கக் கூடாததோ நடந்து விட்டதைப் போல ஒருவிதப் பதகளிப்பும் முகத்தில் பரவிய அருவருப்புமாய் முறையிடும் தொனியில் சொன்ன வக்ஷிகாவைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது.

“குழந்தையள் தானே வக்ஷி... அதுக்கு ஏன் இப்படிக் பதை பதைச்சுப் போறியள். உங்கடை வீட்டில் குழந்தைகள் இல்லையா...? குழந்தைகள் ஆரையும் பார்த்துப் பராமரிச்சுப் பழக்கம் இல்லையா உமக்கு...?

“சீக்கிரி... இந்த மாதிரி வேலையள் ஒன்றும் நான் செய்யிற தில்லை. ‘மம்மீ’யோ... ‘சேவன்ற்’ நோதான் செய்யிறவையள்...”

என்னோடு சேர்ந்து முதலாம் வகுப்பை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த லக்ஷ்கா, ஒருவித நளினத்தோடு சொல்லிய பதில் எனக்குள் ஏரிச்சலை மூட்டியது.

சினத்துடன் பொங்கி வந்த வார்த்தைகளை அடக்கியபடி வகுப்பறையை அன்றித்த போது, முதலாம் வகுப்பு மாணவர்கள் வகுப்பறையை விட்டு வெளியே வந்து மாமரத்தின் கீழ் சிரிப்போடு நின்றிருப்பதைக் கண்டேன்.

பரவிக்கொண்டிருந்த நெடியின் தீவிரத்தில் முகத்தைச்சுழித்து, கைக்குட்டையால் தனது மூக்கைப் பொத்தியபடி லஷ்கிகா என்னைத் தொடர்ந்து வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தாள்.

தவறேதோ இழைத்துவிட்டதானா குற்றவுணர்வு படர்ந்த முகத்தோடு அந்தச்சிறுவன் வகுப்பின் ஒரு மூலையில் அழுதபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

விஷயம் அறிந்து எனக்கு முன்னரே அந்த வகுப்பறைக்குள் நுழைந்து விட்டிருந்த நடேஸ்வரன் மாஸ்ரர் என்னைவிட வயதிலும், அனுபவத்திலும் மூத்தவர். மாணவர்களின் மன்னிலையும் குழ்நிலையும் அறிந்து செயற்படக்கூடியவர். பாடசாலையில் எந்த விழாவாக இருந்தாலும், எந்தப்ரிச்சினையாக இருந்தாலும் என்னைவிட முதலாளாக அங்கு வந்துநிற்பார்.

நடேஸ்வரன் மாஸ்ரர், வந்து நின்ற ஐந்தாம் தர மாணவர்கள் சிலரிடம் “தம்பியவையள் இவன் பெடியனைக் கிணற்றடிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய் அவனுக்கு கழுவி உதவி செய்யுக்கோ... அவன் பாவம்... குழந்தைப்பெடியன்” என்றார்.

மாணவர்கள் சிலர் முகத்தைச் சுழித்தபடி “நீ போ... நான் போ” எனப் பிடுங்குப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, இமானுவல் முன்வந்து, “நீ என்னோடை கிணத்தடிக்கு வாடா தம்பி... நான் கழுவ உதவி செய்யிறன்” என்றபடி அந்தப்பையனை வழிநடத்தினான்.

காற்சட்டையை இறுக்கிப்பிடித்தபடி, குனிந்த தலை நிமிராமல் இமானுவலைப் பின்தொடர்ந்த அந்தப் பையனைப்பார்த்து, மாமரத்தின் கீழ் நின்ற முதலாம் வகுப்பு மாணவர்களிடையேயிருந்து கிண்டலும் கேலியுமாகச் சலசலப்புள்ளுந்தது.

மாமரத்தடிக்குச் சென்ற மாணவர்களை நூலகத்துக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு மீண்டும் வகுப்பறைப்பக்கமாக வந்தேன்.

ஜந்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் சிலர் வாளிகளில் தன்னைரைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க, மத்துக்கட்டிய வேட்டியுடன் நடேஸ்வரன் மாஸ்ரர் வகுப்பறையைக் கழுவிக் கொண்டிருந்தார்.

என்னைக் கண்டதும் “இன்னும் அஞ்ச நிமிசத்தில் வேலை முடிஞ்சிடும் மேடம். எங்கட பெடியள் தூரக்குட்டியள் கடகடவென வேலையை முடிச்சிடுவாங்கள்” என்றார் சிரித்தபடி.

“சேர்... அந்தத்தம்பியைக் கழுவியாச்சுதாம். வெறும் மேலோட இஞ்சவர் வெக்கத்திலநின்டு அமுகுறானாம்... என்ன செய்யிறதென்டு இமானுவல் கேக்கிறான் சேர்”

கிணற்றியில் இமானுவேலுக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்த மணிமாறன் இப்படிச் சொன்னதும், “எட.... அது ஒரு பிரச்சினை தான்...” என்று சொல்லிவிட்டு சிலகணங்கள் யோசித்த நடேஸ்வரன்.

“இஞ்சைவா... ஒடிப்போய் அகிலா ரீச்சரிட்டை இந்தப் பிரச்சினையைச் சொல்லி, செயற்பாட்டறையில் ஏதும் துணிகினி இருக்கோ என்டு கேட்டுக் கொண்டு வா ராசா” என்று மணிமாறனை அனுப்பிவைத்தார்.

ஜந்து நிமிடத்துக்குள், மேசை விரிப்பாகப் பயன்படுகின்ற ஒரு வெள்ளைத்துணியை மடித்து ஒரு வேட்டி போல கட்டிக்கொண்டு, முகம் முழுக்க பவுடரோடு அந்தப்பையன் மணிவண்ணனோடு வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனது முகத்தில் வெட்கழும் இலேசான சிரிப்பும் இழையாடன.

“என்ன தம்பி... இமானுவேல் உனக்கு குளிக்க வார்த்துப் பவுடரும் போட்டு விட்டவனோ...” என்று ஒரு புன் சிரிப்போடு கேட்டார், நடேஸ்வரன் மாஸ்ரர்.

“பவுடர் போட்டு விட்டது அகிலா ரீச்சர் சேர்” என்றான் மணி மாறன்.

“எட இந்த அமளிக்குள்ள இமானுவை மறந்து போனன்... எங்கையடா அவன் கிணற்றியில் நின்டு குளிக்கிறானோ?” என்று கேட்டார் நடேஸ்வரன்.

துவைத்த காற்சட்டையை உதறிப்பிழிந்த படி அந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான் இமானுவல்.

அவனை அருகில் அழைத்து அவனது முதுகைத்தடவியபடி

“மற்றுப்பொடியளைலாம் அரியண்டப்பட்டு மாட்டன் என்கு சொல்ல நீ மட்டும் ஏன்ராசா ஓமெண்டு போய் அவனைக்கழுவி அவன்ரை காற் சட்டையையும் தோய்ச்சுப் போட்டனே” என்று பரிவு குழூந்த குரலில் கேட்டார் நடேஸ்வரன் மாஸ்ரர்.

“அதுக்கென்ன சேர்... அவன் சின்னப் பொடியன்... என்ற தம்பி மாதிரி, எங்கட அம்மா தம்பி பிறந்து மூண்டாம் நாளே செத்துப்போனா... அவனைக் கவனிக்கிறதும் அவன்ரை சட்டை துணியெல்லாம் கழுவிப் போடுகிறதும் நான்தான் சேர்... எனக்கு இதொன்டும் கஸ்டமில்லை சேர்...” என்றான் சிரித்துபடி.

நடேஸ்வரன் மாஸ்ரர் மனசு கனிந்து அவனை இழுத்து அணைத்து அவன் தலையை ஆதாரத்துடன் தடவியவாறு என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

என்னிடம் பிரச்சினையை அறிவித்ததோடு சரி, அதற்குப்பிறகு எனக்கும் இந்த வேலைக்கும் தொடர்பு இல்லையென்பது போல, வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறி ஏனைய மாணவர்களுடன் நூலகத்தில் அமர்ந்து விட்ட லக்ஷ்மிகா ரீச்சர் எங்கே... இந்த சின்னப்பிள்ளை இமானுவல் எங்கே.

மனம் தவிர்க்க முடியாமல் இருவரையும் ஓப்பிட்டுப்பார்த்தது.

நனைந்து போன எனது கண்களை யாரும் கண்டுவிடக்கூடாது என்ற தவிப்பால், திரும்பி நின்று கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

அப்பா வேணும்

“ரீச்சர், எனக்கு அப்பா வேணும்...”

ரகுவின் வழிமையான சின்னுக்கம். இது, பழகிப் போன ஒன்றுதான் ஆனால் இன்று அந்தச் சின்னுக்கத்தில் ஏதோ மாற்றம் இருப்பதாக எனக்குத் தொனிக்கிறது.

ரகுவுக்கு ஆறுவயது. சோம்பலான், சோகமான முகம். கண்களும் சோபை இழந்து வாட்ட மாகக் காட்சி தரும். பிற பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவதுமில்லை. எதையோ பறி கொடுத்தவன் போல் தனக்குள் தானே புச்த்திக் கொண்டிருப்பான்.

பாதனபாலன்

ஆரம்பத்தில் அவன் என்ன முன்னு முன்னுக்கிறான் என்று எனக்குத் தெரியவே இல்லை. அவனுக்குக் கிட்டப்போனால் முன்னு முன்னுப்பதை நிறுத்திவிட்டு, அலங்க மலங்கப் பார்ப்பான். பாடசாலைக்குப் புதியவன் என்பதால் பாடசாலைச் சூழலுடன் பொருத்தப்பாடடையக் காலம் எடுக்கும் தானே என்று கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டேன்.

எனது வகுப்புப் பிள்ளைகளின் குடும்பத் தரவுகளைப் பதிவு செய்த வேளையில் தான் ரகுவின் பின்னணி தெரிய வந்தது.

வன்னியில் வாழ்ந்த குடும்பம்.

அப்பா காணாமல் போய்விட்டார்.

அம்மாவுடனும் அம்மம்மாவுடனும் தான் ரகுவின் வாழ்வு.

என்னை அறியாமலே, ரகுவிடம் எனக்கு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவனின் செய்கைகளையும் நடத்தைகளையும் அவதானிக்கத் தொடங்கினேன். அவன் என்ன முன்முனுக்கிறான் என்பதை அறிவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினேன்.

எவ்வளவோ முயற்சித்தும் அவன் முன்முனுக்கும் வார்த்தைகளைக் கேட்க முடியவில்லை. தன்னை நோக்கி நான் வருவதைக் கண்டாலே நிறுத்தி விடுவான். என்ன முன்முனுக்கிறாய் என்று கேட்டாலும் ஒன்றும் பேசாமல் நிற்பான். அவனை எப்படி என் வசப்படுத்த வாம் என்று ஆழமாகச் சிந்தித்தேன். விசேட தேவையுடைய பிள்ளைகளின் எவ்வகைக்குள் இவனை அடக்கலாம் என்று தெரியாமல் திண்றினேன்.

ஓருநாள், தற்செயலாகத்தான் அவன் முன்முனுத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டேன். தனக்குப் பின்னால் நான் நிற்பதை அறிந்து கொள்ளாமல் அவன் வழிமொல் புசுத்திக்கொண்டிருந்தான். மிகவும் மெல்லிய சூரியீல் ஒலித்த அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்காக, அவனுக்குப் பின்னால் குனிந்து நன்கு உற்றுக்கேட்டேன்.

“அப்பா வேணும்... அப்பா வேணும்... அப்பா வேணும்...”

நான் திகைத்துப் போனேன். ஒரே சீராக திரும்பத்திரும்ப அந்த வார்த்தைகளை அவன் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

எனக்கு உச்சி விறைத்தது.

“ரகு, உங்களுக்கு அப்பா வேணுமா?”

மெதுவாக, ஆதரவாக அவன் முகத்தைத் தடவிக் கொண்டே கேட்டேன் அவன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லைப் போலும். உடனடியாகவே எழுந்து நின்று “ஓ” என்று அழுதான்.

நான் மெதுவாக அவனின் தலையைத் தடவினேன்

அவன் இப்போது உரத்த குரலிலேயே சொன்னான்.

“ரீச்சர், எனக்கு அப்பா வேணும்.. ரீச்சர், எனக்கு அப்பா வேணும்...”

இப்போது அவன் நிலை எனக்கு நன்றாக விளங்கியது.

பாடசாலைக்கு ஒழுங்கான வரவின்மை

வாய்க்குள் முன்னுமுன்னுத்தல்.

பிற பிள்ளைகளோடு இணங்கிப் போகாமை

என்ன கேட்டாலும் மொனம் காத்தல்

எதிலும் பற்றின்றி சோர்வாக இருத்தல்

எல்லாவற்றுக்குமே இவன் அப்பா காணாமல் போனதுதான் அடிப்படைக் காரணம். இவனுக்கு அப்பாவின் இழப்பை ஈடுசெய்யக்கூடிய அதீத அன்பு அவசியம்.

இவனோடு பின்னப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு இவனை இந்த நிலையிலிருந்து மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்றுதீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

அன்றிலிருந்து அவனிடம் அன்பு காட்டி அவனை மெல்ல மெல்ல பாடசாலைச் சூழலுடன் இசைவாக்கம் பெறசெய்ய முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவனுக்கும் என்னைப் பிடித்துப் போயிருக்க வேண்டும் தன் வீட்டுக்கதைகளை எல்லாம் சொல்லத்தொடங்கினான்.

எங்கடை அப்பாவின்றை நெஞ்சில தான் நான் படுக்கிறனான்

ரீச்சர்... இப்ப இரவிலை நித்திரை வருகுதில்லை ரீச்சர்.....

என்ற அப்பா என்னோட விளையாடுவார் ரீச்சர்...

எனக்குச் சாப்பாடு தீத்துறவர் ரீச்சர், எனக்கு நீந்தப்பழக்குறவர் ரீச்சர்...

எப்போதும் அப்பா புராணம் தான். கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ரீச்சர் எனக்கு அப்பா வேணும் என்று அடிக்கடி சூறுவான். அப்பா இல்லாத சூழ்நிலையின் ஏக்கம் என்னுள் தொற்றிக் கொண்டது.

எனதுகுழந்தைக்கும் இதே கதிதானா....

என் கண்கள் கலங்குவதைக் கண்டு ரகு கேட்டான்

ஏன் ரீச்சர் அழறியள்... உங்களுக்கு அப்பா இல்லையே....

எனக்கு என்ன சொல்லுறதென்றே தெரியவில்லை. இந்தச் சிறுவனிடம் என்னுடைய துயரத்தை எல்லாம் கொட்டித் தீர்த்துவிடத்தான் முடியுமா?

வன்னி யுத்தம் எவ்வளவு ஆழமான வடுக்களை ஏற்படுத்தி விட்டது. கணவனையும் இருபிள்ளைகளையும் இழந்த என்னைப்போல்

எத்தனையெத்தனை பெண்கள் கணவனையும் இழந்து உறவுகளையும் இழந்து தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ரகு போன்று எத்தனை பிள்ளைகளை இந்த யுத்தம் அப்பாவின் அன்புக்காக ஏங்கவைத்துவிட்டது.

நாளை என்மகளும் வளர்ந்து அப்பா வேணு மென்றுகேட்டால்...

என் கடைசி மகள் யுத்தத்தின்போது என் கர்பத்திலிருந்தவள் இன்று எட்டுமாதக்குழந்தையாய் மழலைச் சொற்கள் ஒன்றிரண்டை உதிர்த்துக் கொண்டிருக்கும் இவளுக்கு நாளை என்ன பதில் செல்வேன்...

ரீச்சர் எனக்கு அப்பா வேணும் ரீச்சர்...

ரகுவின் வார்த்தைகளால் நான் மீண்டும் கலவரமடைந்தேன் அவனின் கேள்விகள் அவனின் தேவைகள் அவனின் எதிர்பார்ப்புக்கள் அனைத்துமே நாளை எனது குழந்தையினதுமாகவும் இருக்கப்போவதை என்னி கலங்கினேன்.

ரீச்சர் எனக்கு அப்பா வேணும் ரீச்சர்....

அவனை எப்படிச் சமாதானப்படுத்துவது? வழி தெரியாமல் தினாறினேன்.

ரகு, ரீச்சருக்கும் அப்பா இல்லை... நானும் இருக்கிறேன் தானே ரீச்சரும் உங்களைப்போல சிறுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்...

உங்களுக்கு அம்மாவும் அம்மம்மாவும் இருக்கினம் தானே...

ரகு என்னை இடைமறித்தான்.

“ரீச்சர் நீங்க பெரியாள்... அம்மா என்னை எப்பவும் ஏகறவ ரீச்சர்... அம்மம்மாவும் அம்மாவையும் ஏசி, என்னையும் திட்டுறவ ரீச்சர்....”

எனக்கு ரகுவின் நிலையைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. கணவனை இழந்ததுயரில் இவனின் அம்மா இவனுக்கு அன்பு செலுத்தா விட்டாலும் இவனின் அம்மம்மாவும் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறார். என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை, ரகுவிடமே அதைப் பற்றிக் கேட்டேன்.

“ஏன் அப்பன், அம்மம்மா உங்களையும் அம்மாவையும் ஏகறவர்?”

ரகு அழுத்தொடங்கினான். அழுதுகொண்டே அவன் கூறிய விபரங்கள்....

“ரீச்சர், பக்கத்துச் சந்தீயிலை நிக்கிற மாமா வீட்டை வாறவர் ரீச்சர்... அவர் தான் அம்மாவுக்கு அரிசியும் மாவும் சீனியும் கொண்டு வந்து தாறவர் ரீச்சர்... அவரைக் கண்டாலே அம்மம்மா என்னையும்

அம்மாவையும் ஏசிறவ ரீச்சர்... நீயும் செத்துப்போகாதேன் என்டு என்னைத் திட்டிறவா ரீச்சர்..."

ரகுவின் குடும்ப பின்னனி பற்றி ஒரு சிறுவளிச்சம் எனக்குக் கிடைத்ததைப் போல உணர்ந்தேன். ரகுவின் அம்மா மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டாலும் அவளும் தான் என்ன செய்வாள் என்ற பச்சாதாபழும் அவள் மீது ஏற்பட்டது. என் சக ஆசிரியை என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டது அப்போது நினைவுக்கு வந்தது.

"ஏன் சியாமளா, நீர் நல்ல வடிவாயிருக்கிறீர்... உமக்கு கனக்க வயகமில்லை... நீர் இன்னொரு கலியாணங்கு செய்தாலென்ன... உம்முடையகுழந்தையைப்படிக் காப்பாற்றப்போறீர்..."

"அப்போது மறுதிருமணம் என்பது எனக்கு அபத்தமாகத்தான் பட்டது. நீர் கம்மா இரும்..." என்று அவளை அதட்டியதோடு அன்று அந்தக் கதைக்கு முற்றுப்புள்ளிவைத்துவிட்டேன்.

"ரீச்சர், எனக்கு அப்பா வேணும் ரீச்சர்..."

இன்று ரகுவின் தொண்டோணப்புத் தாங்க முடியவில்லை. என் மீதும் எனக்கு வெறுப்பாக வந்தது. சற்றுக் கோபமாகவே அவனிடம் கேட்டேன்.

"அதுக்கு நான் இப்பென்ன செய்ய?"

ரகுகுழம்பிப் போனான்.

"ரீச்சர், அம்மாவைப்போலை... அம்மம்மாவைப்போலை, ஏன் என்னைத் திட்டுறியன் ரீச்சர்... இப்ப அந்த மாமா வீட்டுக்கு வாரேலை ரீச்சர்... அதுக்குப் பிறகு அம்மா என்னை நல்லாத் திட்டிறவ ரீச்சர்... அப்பா வேணும் என்று நான் சொல்லேக்கை அம்மம்மா இன்றைக்கெனக்கு அடிச்சுப்போட்டா ரீச்சர்.

ரகு மீது எனக்கு இரக்கமாக வந்தது. அம்மம்மா அடித்ததற்குக் காரணம் கேட்டேன்.

"ரீச்சர் நேற்று அம்மாவை ஆசுப்பத்திரிக்கு அம்மம்மா கூட்டிக் கொண்டு போனவ ரீச்சர்... ஆசுப்பத்திரியாலை வந்து அம்மா சத்தி எடுத்துக் கொண்டிருக்கேக்கை அம்மாவை அம்மம்மா நல்லாத் திட்டினவ ரீச்சர்... இன்றைக்கு சந்தியடிக்குப் போய் அந்த மாமாவைப் பற்றி விசாரிச்சுக் கொண்டு வரச் சொல்லி அம்மாவை அனுப்பினவ ரீச்சர்... அம்மா திரும்பி வந்து, மாமா எங்கையோ விட்டிட்டுப் போயிட்டார் என்டு

மற்றவை சொன்னவை என்டு சொல்லி அழுதவரீச்சர்...”

விபரம் புரியாமல் ரகு ஒவ்வொன்றையும் தடங்கித் தடங்கி சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“ரீச்சர்... இன்றைக்கு வீட்டை என்னோடை வாறியளே ரீச்சர்...

எனக்கு அடிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லுறியளே ரீச்சர்...”

ரகுவின் அம்மாவுக்கும் அம்மம்மாவுக்கும் ரகுவின் அன்புத் தேவையைப் பற்றி எடுத்துக் கொல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்தவளாக அவனுடன் புறப்பட்டேன்.

வீட்டிலிருந்து இருபத்தைந்து மீற்றர் தொலைவிலிருந்த சந்தியில் சென்றியைக் காட்டி ரகு சொன்னான்.

“அங்கை தான் அந்த மாமா நிக்கிறவர்...”

நான் ரகுவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அவனின் வீட்டுக்குள் நுழைகின்றேன். அம்மாவும் அம்மம்மாவும் என்னை எதிர்பார்க்கவில்லைப் போலும்.

அம்மாவின் வயிறு சிறிது பெரிதாக இருக்கிறது. அழுது கொண்டிருந்தாள். அம்மம்மாக்காரி ஒரு பிளாஸ்ரிக் கதிரையைக் கொண்டு வந்து வைத்தார். எவருமே ஒன்றும் பேசவில்லை.

நான் ரகுவின் தேவையைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தேன்.

“இங்க பாருங்கோ.... ரகு உங்கடை பின்னள்... என்னைவிட உங்களுக்குத்தான் அவனை நல்லாத் தெரியும்... அவனுக்கு அப்பா இல்லை என்ற ஏக்கத்தாலை படிப்பிலை கூட அவன் கவனமாயில்லை...”

“ஐயோ, ரீச்சர்... நீங்கள் உவணைப்பற்றிச் சொல்லுறியள். உவன்றை அப்பா சண்டையில் காணாம்போட்டார். இப்ப இவளின்றை வயித்திலை இருக்கிற குழந்தையினர் அப்பாவும் மாறிப்போயிட்டார் என்டு சொல்லீனம்”

தலையில் அடித்துக்கொண்டே அம்மம்மா அழுத்தொடங்க, வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு அம்மா அழுதாள். சற்று எட்ட நின்று கொண்டிருந்த ரகு ஒடிவந்து அம்மாவைக் கேட்டான்.

“ஏனம்மா, நீயும் உன்றை அப்பாவை நினைச்சு அழுறியே..”

எனக்கு என் குழந்தையின் நினைப்பு வந்தது. என் கண்களி லிருந்தும் கண்ணீர் வருவதைக்கண்ட ரகு குழம்பியவனாய் ஏக்கத்துடன் என்னைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

யാടക്കനിൻ മരണം

ഒരു പുൻസിയാകச് സുരുന്ത് കിപ്പോണാർ പരത്താർ. മരണ ഊർവലങ്കൾ എത്യുമും ഇതുവരെ അവരെ ഇപ്പടിക് കരുക്കിയതില്ലെല; ഇതയത്തിലെ കൺമേറ്റ്രിയതില്ലെല. എത്തന്നെ മരണ ഊർവലങ്കൾഡിൽ പത്ര ഓലിയൈക് കിപ്പിത്തുക് കൊണ്ടു ചർവ ജുണങ്കൾഡിൻ കാതുകണ്ണൽത് തിമൃക്ക വൈദ്ധ തിരുക്കുമ് അവർ പാടിയ തിരുവാചക വരികൾ. എത്തന്നെ തന്നുണ്ണനും കൾഡിൻ അവർ കൾഡിൻ പാടലക്കണാകേട്ടിരുക്കിന്റേൻ.

തൻ കുരലോടു ഒന്തകി ഓലിത്ത ചോടിക് ഇ.ഇരാജേശ്വകന്നൻ കുരലു മെണ്ണമാകിപ്പോണ ഇമുപ്പിൻ വലി ഒരു പുറമ്. തൻ നഞ്ഞപ്പൻഡിൻ വാழ്വിൻ ഇരുതി നാൾ കുറിത്ത ആശൈയെ നിന്നെന്നേവേറ്റ്റിലിട മുടിയാത ഏമാർന്നുമ്-എക്കമുമ്പുറുമ്.

കാലമും ഒരുവന്തു വാഴ്വിൻ കൺവുക്കണാ എപ്പാടിത് തൂക്കിപ്പുരട്ടിപ്പ് പോട്ടു വിടുകിന്റെ?

കാതുകണാക് ചെവിടാക്കി ഇതയത്തിന് കവർക്കണാ അതിരവൈക്കുമ് “പാണ്ട്” ഓലിയിൻ കൊടുരാമ്. അവർക്കൾ ഊതിത്തശ്ശുമും ഊമൈക്കുമുലുകൾഡിൻ അപകരമ്. മുകപ്പിലേല താരൈ താരൈയാക വെട്ടിത്തുച്ച സിത്തറിടുമ് “സീണവെടികൾ”. മുൻനേ ഒരു വാക്കണ്ണത്തിലിരുന്നു കിണമ്പിപ്പ് പരവുമ്

“சனாய்” ஓல ஒலி. ஊர்வலத்தின் அந்தலையில் சோடாப் போத்தல்கள் சுமந்துவரும் வாகனத்தின் கரணகடூர இரைச்சல். இவற்றின் நடுவே தன்னையே தனித்துக் கொண்டு நகரமுடியாது முனகிச் செல்லும் அந்திய கால சேவைக்கான “வாகனம்” ஒன்று; இவை எவற்றின் பாதிப்புமின்றி உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் முகத்தார்.

“முகத்தானுக்கு முன்னம் நான் போய்ச் சேர்ந்திருக்கலாம். அவனுக்கென்ன கவலை. அறுவானின்றை ஆசையெல்லாம் அலங்கோலமாப் போச்சது. ஒரு பிள்ளை தன்னிலும் அவன்றை ஆத்துமாவை புரியாமல் வளர்ந்து துலைச்சிட்டுதுகள். அதை நினைக்கத்தான்...”

பரத்தாரின் மனம் நிலைகொள்ளவில்லை. தன் ஞாடைய நண்பனின் வாழ்வு அர்த்தமிழந்து விட்டதாக உணர்ந்து வேதனைப்பட்டுக் கொண்டார். ஊர்வலத்தில் வரும் மனிதர்களைல்லாம் இப்போது தசை எலும்புகள் கொண்ட மரங்களாகவே அவருக்குத் தெரிந்தனர்.

“இந்த ஊரின்றை பெரிய மனிசரெண்டு வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமாத் திரியிற ஒருதனெண்டாலும் கதைச்சாங்களே. எனக்குச் சப்போட்டா கதைக்க வேண்டாம். அவன் பாயம் செத்துக்கிடக்கிற முகத்தானின்றை விருப்பத்தை மனசிலைவைச்சாதல்...”

பரத்தாரும் முகத்தாரும் “இரட்டையர்கள்”. நட்பினால் மாத்திரமன்றி பாடும் தொழிலி னாலும் தான். இந்த இரட்டையர்களுக்கு இவர்களின் சொந்த ஊரில் மட்டுந்தான் தொடர்புகள் என்று நினைத்து விடக்கூடாது. பல ஊர்களிலிருந்தும் அவர்களைத் தேடி வருவார்கள். தங்களுடைய வீடுகளில் நிகழும் மரணச் சடங்குகள், அந்தியேட்டிக் கிரியைகளில் பாடுவதற்கு தூர இடங்களிலிருந்து “கார்” கொண்டு வந்து இவர்களை ஏற்றிச் செல்லுமளவிற்கு மிகுந்த பிரபலஸ்தர்கள்.

இவர்களில் முகத்தார் தான் முதன்மைப் பாட்டுக்காரன். பரத்தார் துணைப்பாட்டுக்காரன். சன்முககந்தரன் என்று முகத்தாரின் முழுப் பெயரைச் சொன்னால் யாருக்கும் அவரைத் தெரியாது. பரமலிங்கம் என்ற பரத்தாரின் பெயர் அவர் முகத்தாருடன் இணைந்து பாடத் தொடங்கிய பின் அவ்வாறு சுருக்கப்பட்டு விட்டது.

பரத்தாருக்கு பிள்ளைகளில்லை. முகத்தாரின் பிள்ளைகள் நால்வரையும் தன்னுடைய பிள்ளைகளாகத்தான் நினைத்து வாழ்ந்தார். பிள்ளைகள் பிறந்ததிலிருந்து அவர்களின் துடக்குக் கழிவு, முடியெடுப்பு,

காதுகுத்து, பிறந்த நாட்கள், சாமத்தியம், கலியாணம் என்று எல்லாத்திலும் “பரம் மாமா” பிரசன்னமாகியிருப்பார். அப்படி ஒரு குடும்பப் பிணைப்பு முகத்தாரின் கடைசி மகளின் திருமணத்தின் போது ஏற்பட்ட பணக் கஷ்டத்தினை போக்க பரத்தார் தன்னுடைய மனைவியின் தாலிக் கொடியை அடகு வைத்துக் கொடுக்குமளவிற்கு அவர்களின் உறவு. இது எனக்கு மட்டுமல்ல ஊருக்கே தெரியும்.

பரத்தார் அந்திய கால சேவை வாகனத்தில் தனது வலது கையை பிடித்தவாறு காரின் கண்ணாடி வழியே முகத்தாரின் உடலைப் பார்த்தார். பரத்தாரின் கண்கள் உடைப்பெடுத்தன. அவர் விக்கி அழும் சத்தத்தினை “பாண்ட்” ஓலி ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது.

“என்றை முகத்தான்... என்றை முகத்தான்... என்ன மாதிரிக் கிடக்கிறான். வேட்டி, சால்வை, நஷ்டனல் என்று... ஒரு சங்கீத வித்து வான் மாதிரி... அவனும் சங்கீத வித்துவான் தானே. பட்டம் இல்லாட்டி என்ன...? அவனும் சங்கீத வித்துவான் தான். ஆர் மறுப்பினம்?...”

வாய்விட்டே சொல்லி அழுகின்றார் பரத்தார்.

முகத்தாருக்கு பாட்டு என்றால் உயிர். இளமைக்காலம் முதல் சௌந்தரராஜன், சீர்காழி கோவிந்தராஜன் போன்ற இந்தியப் பாடகர்களின் பாடல்களால் ஆகர்ஷிக்கப் பட்டவர். நன்பர்கள் மத்தியில் அவர்களின் பாடல்களைப் பாடி களிப்பூட்டி வந்த அவர் பாடகரான தருணம் மிகவும் உணர்வுபூர்வமானது.

“முகத்தான் என்றை தாய்க்கு மூண்று நாள் தொடர்ந்து பாடினவன்ரா... என்றை தாயைத் தன்றை தாயெண்டுதான் நினைச்சவன். அவன் பிரேதம் போகேக்கை, தொடர்ந்து பாடிக் கொண்டு வந்தவன்ரா... அது எங்களிலை அவன் வைச்ச அன்படா... அவ்வளவு பாசம்... வாழ் நாளிலை மறவன்ரா” என்று பரத்தார் எனக்கு ஒரு முறை சொன்னது இன்றும் ஞாபகமிருக்கிறது.

பரத்தாரின் தாய்க்கு அந்தியகாலத்து பாடல்கள் பாடியதிலிருந்து தான் முகத்தார் பாடகரானார். முகத்தாருக்கு கண்களில் ஒரு செல்லவாக்கு. கவிஞர் கண்ணதாசன் போல அகன்ற நெற்றி. சௌந்தராஜனைப் போலத் தான் காதுகளில் நீண்டு வளர்ந்த முடி. மீசை இல்லை. பாடும் தருணம் தவிர்த்து எப்போதும் வாய் நிறைந்த வெற்றிலை. பின்னோக்கி பகவதர் பாணியிலே சுற்று நீள வளர்ந்த முடி. மாறுகரை

வேட்டி. நடன்லை ஒத்த அரைக்கை சேட். நெற்றியில் இடம் வலமாய் இழுக்கப்பட்ட சந்தன ரேகையின் நடுவில் மெல்லிய குங்கும ரேகை. பாடும் தருணங்களில் அவரின் இடது கையில் வரும் ஒருவித நளின அசைவு மறக்க முடியாதது.

ஊரறிந்தவரை அவர் யாரிடமும் சங்கீதத்தை முறைப்படி கற்றவரல்ல. அது கடவுளின் கொடை என்று பலரும் கூறிக்கொள்வர். அந்தியேட்டியில் சண்னப்பாடல் பாடுகின்ற தருணங்களில் ராகமாலிகை செய்யும் அவரின் பாணியை இரசிக்காதவர்கள் யாருமில்லை. பிரலாபப் பாடல்களைப் பாடும் தருணங்களில் வி.வி.வைரமுத்துவின் மயான காண்டம் மனத்திடை விரிந்து காட்சியாய் வரும்.

மரண ஊர்வலங்களில் முகத்தாரும் பரத்தாரும் ஓங்கி ஓலிக்கும் குரலில் மாறி மாறித் திருவாசகப் பாடல்களைப் பாடும் போது கூட இராகங்கள் பிசிறுவதில்லை. இறந்துபட்டவர் எத்தகையவராயினும் அவர்களின் பாடல்களால் புனித ஆன்மாக்களாக மாறிவிடுவார். இதுதான் அவர்களின் பாடலுக்கான அந்தஸ்து.

முகத்தார் மரணவீட்டில் பாடுபவர் என்பதால் ஊரில் அவரை யாரும் நிராகரிக்கவில்லை. கோயில்களில் நடைபெறும் கிரியைகளில் கூட இவர் ஒரு ஒதுவார்தான். சங்கீதத்தில் தேர்ந்தவர்களோடு சமதையாக இருந்து தேவார திருவாசக புராணப்பாடல்களை முற்றோதுவார்.

“அறுவான் என்னை விட்டிட்டுப் போறான். நான் இனி என்ன செய்யப்போறன். குரலடங்கிப் போய்ப் போறான். இனி எப்ப அவன்றை பாட்டைக் கேக்கிறது. தான் வித்துவான் இல்லையென்டாலும் முன்னுடைய செய்யும் சங்கீதத்திலை பட்டம் எடுக்க வைச்சிட்டான். மூத்த வளின்றை பிரியன் கூட இந்தியா வரை புகழுள்ள சங்கீதக்காரர்கள்... பொடியன் ஒரு ரேடியோ நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு வேலை செய்யிறவன். எல்லாம் இருந்தும் என்ன பிரியோசனம். அவன் ஏமாத்தத்தோடைதான் போறான்... நான் என்ன செய்ய... விட்டாங்களே விடாப் பிடியா நிக்கிறாங்கள்... “ஸ்ரேற்றரஸ்” வேணுமாம்... “ஸ்ரேற்றரஸ்”... இந்தக் கோதாரிதான் “ஸ்ரேற்றரஸ்” என்டால்?...”

பரத்தார் கொதித்துக் கொண்டே சொன்னார். அவரின் கொதிப்பு உள்ளத்தில் எரிமலையாய்க் கணன்றது.

தந்தையின் நன்பன் என்பதைவிட ஒரு சித்தப்பன் ஸ்தானத்தில்

நடந்தவர் பரத்தார். அவரின் கொதிப்பு நியாயமானதுதான். உள்ளூர் மேடைகளில் அவர்கள் இருவரும் பாடிய தருணங்களில் ஒருவர் மாறி ஒருவர் “ஹார்மோனியம்” மீட்டுவார்கள். முத்தபெண் பிள்ளைகள் இரண்டு பேருக்கும் அழகான பாவாடை சட்டை போட்டு அரங்கிலே இருந்திப் பாட வைத்து அழகு பார்த்தார்கள். அப்படி அழகுபார்த்த பெண் பிள்ளைகளின் ஒவ்வொரு முன்னேற்றத்திலும் முகத்தாரோடு பரத்தாரும் இருந்தார்.

“முத்த பெட்டையள் ரண்டுபேரும் உப்பிடிப் பேசுவாளர் எண்டு நான் கனவிலையும் நினைக்கேல்லை. இப்ப அவைக்கு வசதி, புகழ் வந்திட்டுது. அந்த நேரம் அவள் பாவி செத்தலீட்டிலை அந்தியேட்டிலை பாடி வாங்கின கொஞ்ச கொஞ்ச காசிலைதான் உவேன்றை படிப்புகளை பார்த்தான். கஷ்டர்ப்பட்டு கூலிவேலை செய்து சாப்பாடு போட்டான். அவ்வளவு லட்சியம் அவனுக்கு. உதுகள் எல்லாத்தையும் மறந்து போட்டுதுகள். தெருவிலை பாடக் கூடாதாம்... அது தகப்பன்றை கெளரவத்தை குறைச்சுப்போடுமாம்... வெளியாக்கள் வருவினமாம் தங்களை ஒரு மாதிரி நினைப்பினமாம்... அதுகள் பழைய முறையளாம்....”

எல்லாவற்றையும் பழையது பழையது என்று நிராகரித்துவிட்டு புதியதைக் கூட புத்திசாலித் தனமாக ஏற்பதாக பாசாங்கு செய்கின்ற ஒரு அரைவேக்காட்டு நிலையின் பிரதிநிதிகளாக இருக்கும் முகத்தாரின் பிள்ளைகள் குறித்தபரத்தாரின் சினம் வெளிப்பட்டது.

அவமானப்பட்ட அந்தத் தருணம் நானாகவிருந்தால் இந்த இடத்திலை தொடர்ந்து நின்றிருக்கமாட்டன். பரத்தார் பாவம் நண்பனின் பாசத்தில் கட்டுன்றுதலைகவிழ்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தார்.

முகத்தாரின் உடல் காரில் ஏற்றப்பட்டவேளை சீன வெடிகள் சிதறின. “பாண்ட்” குழுவினர் அறையத் தொடங்கினர். அந்தியகால சேவை வாகனம் மெதுவாய் உருளத் தொடங்கியது. உறவுகளின் கூக்குரலின் நடுவே “தொல்லையிரும் பிறவி தழும் தலை நீக்கி அல்லல்...” என்று பரத்தார் குரலெடுத்து கண்ணோரோடு அழுதழுது பாடத்தொடங்கினார்.

“மாமா... நிற்பாட்டுங்கோ... உது வேண்டாம்... கவலை யெண்டால் அழுங்கோ. பாடவேண்டாம் “பாண்ட்” இருக்கு. பறைமேளம்

சூட நாங்கள் பிடிக்கேல்லை. மரியாதையா போகட்டும் அப்பா... உள்ளுக்கை கிரியை நடக்கேக்கை பாடினீங்கள் தானே. வேணு மெண்டால் அந்தியேட்டிக்குப் பாடலாம் நிப்பாட்டுங்கோ...”

பரத்தார் இடிந்து போனார். அவமானம். ஏமாற்றம். தோல்வி. இவற்றில் எது இது...? புரியவில்லை அவருக்கு.

“பிள்ளையள் இப்ப நான் காக்குப் பாட வரயில்லை. கொப்பன் எனக்குச் சொல்லி வைச்சிருக்கிறான். நான் முன்னஞ் செத்தால் தான் பாடுவன் என்டும், தான் முன்னஞ் செத்தால் நான் பாடவேணுமென்டு நான் என்ன செய்ய...”

ஒங்கி அழுதுகொண்டே கேட்டார் பரத்தார்.

“நிற்பாட்டுங்கோ...”

ஒரு சொல்லில் யாவும் முடிவானது.

அப்போது தலைகவிழ்ந்தவர் தான். காரின் கண்ணாடி வழியே நன்பனைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கொண்டு நடக்கின்றார்.

இடுகாட்டின் வாயிலில் “பாண்ட்” நிசப்தமானது, சோடாப் போத்தல்கள் மூடி திறக்கப்பட்டன. கொள்ளிக்குடம் உடைத்துக் கொள்ளி வைத்தாயிற்று. வந்தவர்களும் உறவுகளும் படிப்படியாய் கலைந்தனர். பினாம் சுடுபவர்கள் தயாராகின்றனர். பரத்தார் இடுகாட்டு நிழல் மண்டபத்தில் கைகூப்பியபடி தன் நன்பனை வளர்த்தியிருந்த சிதையை பார்த்தபடி இருக்கிறார். திருவாசக வரிகள் மிக ஓடுங்கிய ஸ்தாயியில் கேட்கின்றன.

வாமன அவதாரம்

ச.இராகவன்

திருமால் உலகின் காவற்கடவுளாகக் கருதப்படுகின்றார். தன்னைத்தானே உலகின் காவற்கடவுளாக பிரகடனம் செய்து கொண்டுள்ளார். சங்கும் சக்கரமும் அவரது திருச்சின்னங்கள் எனப்படுகின்றன. ‘சங்கு’ எனப்படுவது ‘பாஞ்சஸஸன்னியம்’ என்றழைக்கப்படுகின்றது. (ஆதாரம்: மகாபாரதம் என்னும் இதிகாசத்தின் யுத்த காண்ட பொழிப்புக்கள்) இதன் வாய்ப்பகுதியும் வாற்பகுதியும் ஸ்வர்ணம் (தமிழில் - சுவர்ணம்) அல்லது சாதாரண மொழியில் சொல்வதாயின் ‘பொன்’ என்றழைக்கப்படும் உலோகத்தால் ஆனதாகும். இச்சங்கின் வாற்பகுதி அலங்கார வளைவுகளைக் கொண்டது. (ஆதாரம்: திருமால் தொடர்பான தெய்வீக ஒவியர்கள், ஸ்தபதிகளின் படைப்புக்கள்) இந்தச் சங்கினை முழுங்கியே மகாபாரதப்போரை தனது ‘கிருஷ்ண அவதாரம்’ எனும் நடைமுறை அவதாரத்தில் திருமாலே தேர்ச்சாரதி யாகவும் இருந்தார். இதனால் போரின் ஆரம்பிப்பாளராகவும் சாரதியாகவும் இவர் உள்ளார். (ஆதாரம்: மகாபாரதம் - யுத்தகாண்டம் - வெண்பாக்கள் மற்றும் பொழிப்புக்கள்).

‘சக்கரம்’ என்னும் திருச்சின்னம் ‘சுதர்ஸனம்’ எனும் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றது. இதன் பரிதியில் ஓர் ஒழுங்கான இடைவெளியில் கூரான பற்களைக் கொண்டதாய் அமைந்திருக்கின்றது. “தீயவர்களைக் சங்காரம் செய்வதற்காகவே நான் இந்தச் சுதர் ஸனத்தைக் கையானுகிறேன்” என பகவான் திருவாய் மலர்ந்துள்ளார். இந்தச்சக்கரம் பகவானின் ஆட்காட்டி விரலில் எப்போதும் ஓய்வின்றி இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் பகவானால் தீயவர்களாக கருதப்படுவோரை அழிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வருகையில் பகவான் இச்சக்கரத்தை அவர்கள் மீது ஏவிவிடுவார். அது பகவானின் ஆட்காட்டி விரலினின்றும் புறப்பட்டு தீயவர்களை இருக்குவதாகப் பிளந்து அழித்தொழித்துவிட்டு மீண்டும் பகவானின் ஆட்காட்டி விரலினுள் வந்து விழுந்து ஓய்வின்றி இயங்கும். ஒரு தடவை பகவானை எதிர்த்த ‘சிசுபாலன்’ எனும் பெயருடையவன் அவரால் தீயவனாகக் கருதப்பட்டு சக்கரத்தை ஏவியதன் மூலம் அவனை தலை, முண்டம் எனும் இருக்குவதாக்கியமை. இச்சக்கரம் முழுமுதற்கடவுள் எனப்படும் சிவபெருமானால் பகவானுக்கு வழங்கி யருளப்பட்டதாகும்.

கருட வாகனாகிய பகவான் அல்லது திருமால் இப்படி திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார். “எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது. எது நடக்கின்றதோ அது நன்றாகவே நடக்கிறது. எது நடக்க விருக்கின்றதோ அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்.” இத்திருவாய் மலர்ந்தருளவில் “நன்றாகவே நடத்தல்” என்பது பகவானின் நிலையிலிருந்தே நோக்கப் படுதல் வேண்டும் என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்படல் வேண்டும். ஏனெனில் பகவானுக்கு “நன்றாகவே நடத்தல்” மற்றவர்களுக்கு (பகவானால் தீயவர்கள் என பிரகடனம் செய்யப்படுவர்கள்) தீயதாகவே நடத்தலாக இருக்கலாம். இதனால் அவர்களின் நிலையிலிருந்து நோக்கப்படுமிடத்து “எது நடந்ததோ அது தீயதாகவே நடந்தது. எது நடக்க கின்றதோ அது தீயதாகவே நடக்கின்றது. எது நடக்க விருக்கின்றதோ அதுவும் தீயதாகவே நடக்கும்” என இருந்திருக்கும்.

பகவானின் நிலையில் இருந்து நோக்கப்படுகையில் நல்லவர் என்பது “எவர் பகவானுக்கு தாள் பணிந்து நடக்கின்றார்களோ, எவர் பகவானுடன் நட்புறவு கொண்டுள்ளார்களோ, எவர் பகவானைப் போற்றிப் பாடுகின்றார்களோ, எவர் பகவானுக்கு கட்டுப்பட்டு நடக்கின்றார்களோ அவர்கள் அனைவரும் என்ற அடிப்படையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளவில் முக்கியமானதொன்று

“நல்லவர்களைக்காக்கவும் தீயவர்களைப் போக்கவும்” “நான் யுகங்கள் தோறும் அவதாரம் கொள்கின்றேன்”.

பகவான் எவ்வெப்போதெல்லாம் தீயவர்களை இனங்கண்டு கொள்கிறாரோ அவ்வெப்போதெல்லாம் அவர் அவதாரம் கொள்வார். கடவுள்ளனக் கருதப்படுவார். மனிதனாக கூர்ப்படைதல் அல்லது பிறத்தல் என்பதாகும். (A Divine birth A descent) காலம், இடம், ஏவல், பொருள் அறிந்து அவதாரம் எடுப்பதே பகவானுக்குரிய சிறப்பியல்பாகும். இதனால் ஏதேனும் ஓர் அவதாரத்தை பகவான் திரும்பவும் எடுக்க வேண்டிய தேவைப்பாடுடையவராக உள்ளார்.

வாமன அவதாரம் பகவானின் அவதார வரிசைப்படுத்தலில்
ஜந்தாவதாகும்.

1.மச்ச அவதாரம் 2.கூர்ம அவதாரம் 3.வாரக அவதாரம் 4.நரசிம்ம அவதாரம் 5.வாமன அவதாரம் 6.பரகராம அவதாரம் 7.இராம அவதாரம் 8.பலராம அவதாரம் 9.கிருஷ்ண அவதாரம் 10.கல்கி அவதாரம்

வாமன அவதாரத்தில் பகவான் மூன்றடி உயரமுடைய உருவத் திருமேனியைக் கொண்டிருந்தார். பகவானின் ஒவ்வொரு அவதாரத்தினதும் தத்துவங்கள் சாதாரணர்களால் விளங்கிக் கொள்ளப்பட முடியாததாகும்.

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஆதிசேடன் அதாவது ஆயிரம் சிரங்களுடைய சர்ப்ப ராஜனால் உருவாக்கப்பட்ட படுக்கை மீது பகவான் அதி துயிலில் இருந்தார். இதழ்கடையில் புன்னைகை துலங்கியது. இடது கரம் அவர் சிரம் தாங்கி இருந்தது. அதாவது சாய்ந்திருந்தது. சடா முடியை கிரீடம் மறைத்திருந்தது. ஆனால் சற்றே நீண்ட குண்டலங்கள் தாங்கிய செவிகள் துல்லியமாகத் தெரிந்தன. அகன்ற நெற்றியில் நாமக்குறி யிட்டிருந்தார். அவரது நெற்றியின் வடிவம் ‘பிழையா’ அல்லது ‘வில்’ லா என அடையாளங்காண முடியவில்லை. கிரீடம் நெற்றியின் வடிவத்தை யும் சேர்த்தே மறைத்திருந்தது. நாமக்குறி இரண்டு வர்ணங்களில் கலவை யாக இருந்தது. அதாவது வெளிநாமக்குறி வெள்ளை வர்ணத்தையும் உள்நாமக்குறி சிவப்பு வர்ணத்தையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. புருவங்கள் வில்லின் வடிவத்துடன் விளங்கின. இமைகள் மிகத் தீவிரமாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. (இமைகள் தீவிரமாய்த் துடிப்பது அவதாரம் ஒன்றிற்கான பின்னணியாக ஆழ்வார்களினால் வர்ணிக்கப்படுகின்றது) நாசி செங்குத்தானதாய் கூர்மையுடன் துலங்கியது. இவற்றின் தொகுப் பாய் அமைந்த முகம் பரந்து கருநீல நிறத்தில் விளங்கியது. இதில் செந்நிறத்துடன் வேறுபட்டு உதடுகள் விளங்கின.

சாய்கோணத்தில் இருந்த பகவானின் திருமேனியோ கருநீல மானது. அதாவது முக வர்ணத்திலும் கருநீல நிறமானது. பகவான் நிர்வாணமாகத்தானிருந்தார். ஆனால் ஆழ்வார்கள் அவரது பட்டுத்துகில் பற்றிய பிரபந்தங்களை பின்னணியில் ஒதிக்கொண்டிருந்தனர். அவரது தொப்பிளினின்றும் அல்லது நாபிக்கமலத்தின்றும் தாமரைத்தண்டு வளர்ந்து சென்று அந்தரத்தில் இதழ்விரித்த தாமரை மீது நான்முகன் அமர்ந்திருந்தான். பகவானின் தேவி - மகாலஷ்மி - அவளும் பேரழகுடன் தான் விளங்கினாள். அவளும் நிர்வாணமாய்த்தானிருந்தாள். அவள் திரு மேனி செக்கச்செவேலெனத் துலங்கியது. ஆழ்வார்கள் அவளது பட்டுத் துகில், ஆபரணங்கள் பற்றிய பிரபந்தங்களை ஒதிக்கொண்டிருந்தனர். அவளது மடி மீது பகவானின் திருப்பாதங்கள் புதைந்து கிடந்தன. அவளது தளிர் விரல்கள் திருப்பாதங்களை வருடிக் கொண்டிருந்தன. அவளை நோக்குகையில் இதுவரை மகாலஷ்மி பாத்திர மேற்ற எல்லா நடிகையரின் முகங்களும் மாறி மாறி தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தன. வைகுண்டம் நீலவர்ணப் பின்னணியில் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ‘ஓம் நமோ நாராயணா!’ திரும்பத் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. பின்னணிக்குரலுக்குரியவர் எட்டுத்திக்கி விருந்தும் ‘ஓம் நமோ நாராயணா’ வைப் பாராயணம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

அங்கே நடுநாயகமாக விளங்கிய பகவானில் சலனம் தெரிகின்றது. அவர்தம் நாபிக்கமலத்தின் மீதமர்ந்திருந்த நான்முகனிலும் சலனம் தெரிந்தது. “ஆஹா! எத்தகையதொரு ஒற்றுமை” அவ்வேளை அங்கே பிரசன்னமாயிருந்த நாரதமுனி “ஓம் நமோ நாராயணா” வை தொடர்ந்து பாராயணம் செய்தபடியே வியந்தார். மறுகணம் அவர்களுக் கிடையே முன் னொருபொழுதில் கண்டிருந்த மிகப்பெரிய வேற்றுமையை மனக்கண்ணில் கண்டு கொண்டவராய் மானசீகமாய் புன்னகைத்தார். பின்னர் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டார் “என்னைக் கலகத்தின் தந்தையெனப் பிரகடனப்படுத்தி அறிமுகம் செய்தவர்கள் முன்னொரு பொழுதில் நான் வருகை தராமலேயே கலகத்தந்தையாக தங்களைத் தாங்களே பிரகடனப்படுத்தி அறிமுகம் செய்து வைத்ததை மறக்க முடியுமா?” கூடவே அவர் மனக்கண்ணில் கலகம் தொடங்கிற்று. “நானே முழுக்கடவுள்” என இறுமாப்புடன் மார்புநிமிர்த்தி முழுக்கமிட்டார் பகவான்.

“ஹஹ்ஹா... சோமபானம் அருந்திவிட்டு பிதற்றாதே. நானே! முழுக்கடவுள்” என்று தானும் பகவானுக்கெதிராக மார்பு நிமிர்த்தி மறப்பறிவிப்பு செய்து நின்றார் நான்முகன்.

“யார்டா? யார் சோமபானம் அருந்தியது. நீதான் மூக்குமுட்ட அருந்தியிருள்ளாய். அதன் நிமித்தமே பித்தம் சிரசேறி பிதற்றுகிறாய் அவ்வாலாவிடின் என்னதிரே நின்று மறுப்பறிவிப்புச் செய்யுடன்க்கு துணிவு பிறக்குமா?” என்றபடி தம் மார்பில் பலமாக அடித்தார் பகவான். பாவம் அவர் மார்பில் நீங்கமற நிறைந்திருக்கும்மகாலஶ்மிபலமாகத் தாக்கப்பட்டார்.

“ஆஹாஹ்ஹா... படைப்பின் முழுமுதற்கடவுள் நான். என்னால் மட்டுமே புழுவிலிருந்து புருஷர் வரை சிருஷ்டிக்க முடியும். இவ்வித மிருக்கையில் உமது அறிவிப்பு வேடிக்கையாகவும் நகைப்பிற்கு இடமளிப்பதாகவுமுள்ளது. நான் எதையும் சிருஷ்டிக்கப்போவதில்லை யென வேலை நிறுத்தம் செய்தால் எல்லாம் துண்யம். அதன் பின் நீர் துண்யத்தைக் காத்தருளும் துண்யமாகவே விளங்குவீர். இப்போது உமக்கு எதையும் வியாக்கியானம் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் நீர் மூக்குமுட்ட சோமபானம் அருந்தியிருள்ளீர். இதனால்தான் உம்மையே உணர்ந்து கொள்ளும் நிலையில் நீர் இல்லை.” நான்முகன் பகவானைப் போலிப் பொருளாக்கும் முனைப்புதன் சொன்னான். இதைக்கேட்டு பகவான் மிகவும் சின்மூட்டப்பட்டார்.

“என்னடா சொன்னாய் சிறுபயலே - என் தொப்பினிலிருந்து தோன்றிய எச்சமே - நான் வேலை நிறுத்தம் செய்தால் நீயில்லை. உன் சிருட்டிப்பு இல்லை அப்படியிருக்க என்னையா என்னி நகையாடுகிறாய்?” என்றவாறு பகவான் நான்முகனின் வயிற்றில் ஒங்கி ஒரு குத்துவிட்டார். எதிர்பாராத தாக்குதலால் நிலைகுலைந்து வீழ்ந்தான். அண்டசராசர மும் ஒருமுறை நடுங்கியது. நான்முகன் வெகுன்டெழுந்து பகவானின் கன்னத்தில் பளாரென்று அறைந்தான். கால், கை பரிமாறுதல்கள் தீவிரப்பட்டன. அண்டசராசர மும் தொடர்ந்து நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. மானிடர் உள்ளிட்ட அனைத்து ஜீவராசிக்களும் அஞ்சி ஓடின. ஊழிக்காலத் துக்கான தொடக்கத்துக்கான அறிகுறிகள் தென்பட ஆரம்பித்தன... நாராத முனிஒருமுறை மேனிசிவிரத்து மீண்டும் சமநிலையுற்று சிரிக்கவும் செய்தார்.

அந்நேரம் வைகுண்டத்தில் பெருமாற்றமொன்று நிகழ்வதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் தோன்றவாரம்பித்தன. திடீரென்று பெருஞ்சோதி அணைந்து போயிற்று. எல்லாம் இருளில் அமிழ்ந்தன. “ஓம் நமோ நாராயணா” எனும் பாராயணமும் நின்று போயிற்று. நாரதமாழனியும் மௌனியானார். அந்த இடம் சிவபெருமான் எனும் முழுமுதற் கடவுள் மன்னடையோட்டு மாலையோடு ஊழிக்கூத்தாடும் சுடுகாடானது. நாரதமா முனியை அச்சம் கன்னத்தில் அறைந்திருந்தது. அவர் நடுநடுங்கினார்.

பற்கள் கிடுகிடுத்தன. அப்போது அவரால் சிரிக்க இயலுமாயில்லை. வானம் என்னும் உடலத்தின் நரம்புத்தொகுதிகளாய் மின்னல் தெறித்தது. யாரோ இடிமுழுக்கமாய்ச் சிரித்தார்கள் தொடர்ந்து சிரித்தார்கள். அசீரி கேட்டது.

“நானே முழுமுதல் கடவுள் - நானே ஊழிமுதல்வன். எவனாருவன் அவதாரமெடுக்க இயலுமானவனாயிருக்கின்றானோ அவனே முழுமுதற் கடவுளாயிருக்கும் தகுதியுடையவன். எவனாருவன் சாதாரண ரூபத்தினின்றும் விஸ்வரூபமெடுக்கவும் ரூபத்தை குறுகிக் கொள்ளவும் இயலுமானவனாயிருக்கின்றானோ அவனே முழுமுதற் கடவுளாயிருக்கும் தகுதியுடையவன். என்னால் அவதார மெடுக்க இயலுமாயிருக்கின்றது. என்னால் சாதாரண ரூபத்தினின்றும் விஸ்வரூப மெடுக்கவும் ரூபத்தை குறுகிக்கொள்ளவும் இயலுமாயிருக் கின்றது. எனவே தான் சொல்கின்றேன் நானே முழுமுதல் கடவுள் நானே ஊழி முதல்வன்” மேலும் சிறிது நேரம் நிசப்தம் வியாபித்திருக்கின்றது. இம்முறை முன்னர் நிகழ்ந்தது போல் அதாவது பகவானின் கூற்றுக்களை மறுதலித்து நான்முகன் அசீரியாக ஒலித்து ஓய்ந்த பகவானின் கூற்றை மறுதலிக்கவில்லை. மீண்டும் “ஓம் நமோ நாராயணா” திசை தோறும் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது. நாரதமாழனியும் பாராயணத்தை ஆரம்பித்து இடை விடாது தொடர்ந்தார். அந்நேரம் பகவானின் சிரிப்பொலி நடுநாயகமாய் ஒலித்தது.

சிரிப்பொலி ஓய்ந்ததும் அருட்பெருஞ்சோதி தெரிந்தது. மிகப் பிரகாசமாயிருந்த பேரொளியை நாரதமாழனிவர் உற்றுநோக்கினார். தழுல் வெறுமையாயிருந்தது. பாம்பனை இல்லை. அறிதுயில் கொள்ளும் பகவான் இல்லை. பகவானின் காலை மடிமீது வைத்து வருடிய மகாலஷ்டி இல்லை. எதுவுமேயில்லை. தூய வெறுமை (பெருஞ்சோதி நீங்கலாக) ஆனால் ஆழ்வார்களின் பாராயணம் மாத்திரமே தொடர்ந்த வண்ண மிருந்தது. அவர்களால் ஒருபோதும் பாராயணத்தை நிரந்தரமாக நிறுத்திக்கொள்ள முடிவதில்லை. அவர்கள் பகவானின் ஒவ்வொரு அசைவுக்கும் அர்த்தம் கற்பிக்கும் பாராயணங்களை தொடர்ந்து ஓதிக்கொண்டேயிருப்பர்.

அங்கே வியாபித்திருந்த வெறுமையை நாரதமாழனி ஏதோ வொன்றின் தொடக்கமாகவே கருதினார். இறுதியில் அவர் கருதியது நடந்தேறியது. முதலில் நீலவர்ணத்தில் ஒரு ஒளிப்புள்ளி அந்தரத்தில் தோன்றிற்று. பின்னர் அரும்பெருஞ்சோதியுடன் வந்து கலந்தது.

அப்போது பெருஞ்சோதி தூய நீலமாயிற்று. அதேது பெருஞ்சோதி மெல்ல மெல்ல உருப்பெருத்து எட்டுத்திக்கும் கதிரவீச்சை நிகழ்த்தியது. ஒனி வெள்ளத்தின் மத்தியில் மிகவும் குள்ளமான ஒரு உருவம் தோன்றிற்று. முதலில் அவ்வுருவம் நிழலாகத்தான் தெரிந்தது. பின்னர் அவ்வுருவம் மெல்ல மெல்ல தெளிவாகத்துலங்க ஆரம்பித்தது. செந்நிற மேனியில் காவிதரித்து கவிதை தாங்கி அவ்வுருவம் நின்றது. தலை மொட்டையாக இருந்தது. நெற்றி பரந்திருந்தது. அதன் மத்தியில் சிவப்பாக மெல்லிய கோடுகளால் ஆன நாமக்குறி இருந்தது. புருவங்களும் மொட்டையாகவே இருந்தன. கண்கள் சிவத்திருந்தன. நீண்ட காதுகளில் குண்டலங்கள் தொங்கியது. நாசி கருடனின் அழகைப் போன்றிருந்தது. ஒருவித ஏளனப்புன்னைக்கையை செவ்விதழ்கள் தாங்கியிருந்தன. ஒரு கரம் கவிகையைப் பற்றியிருக்க மறுகரம் திருவோட்டினை ஏந்தியிருந்தது. உருவத்தின் பின்னணியில் ஓளிவட்டம் (நீல நிறத்திலும்) தோன்றி சூழன்று கொண்டிருந்தது. உருவம் ஒரு கணம் சூழன்று பழை நிலைக்கு வந்தது. அந்தச் சுழற்சியில் பிடிரியில் சிறுகுழிமூகக்குடுமீதெரிந்தது.

“ஓம் நமோ நாராயணா! நமோஸ்துதே ஓம் ஸ்ரீ வாமனா நமோஸ்துதே” எனப் பின்னணியில் பாராயணம் கேட்டது.

“எது/நடந்ததோ அது/நன்றாகவே/நடந்தது.

எது/நடக்கின்றதோ அது/நன்றாகவே/நடக்கிறது.

எது/நடக்க விருக்கிறதோ அது/ஏம்/நன்றாகவே/நடக்கும்.”

இதன் சாத்தியப்பாடுகள் காத்தல் கடவுளும் முழுமுதற் பொருளுமாகிய என்னாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. இதனைச் சாத்தியமாக்கவே நான் யுகங்கள் தோறும் அவதாரங்கொள்வதன் மூலம் நல்லவர்களைக் காத்தருளியும் தீயவர்களை அழித்தொழித்தும் வருகின்றேன். இந்த யுகத்தில் நான் கொள்ளும் அவதாரம் வாமன அவதாரம் என்றழைக்கப்படும்.

இவ்வவதாரத்தில் நல்லவர்கள் காத்தருளப்படுவர். தீயவர்களை அழித்து அவர்களின் உடலிலிருந்து ஒழுகும் குருதியை ஏந்தியுள்ளேன். எனத்திருவாய் மலர்ந்தருளிய பகவான் தொடர்ந்து பெருஞ் சத்த மெழுப்பிச் சிரித்தருளினார்.

மூன்றடி உருவம் வானளாவ உயர்ந்து ஒரு நோடிப்பொழுதில் கோரப்பற்கள் வெளித்தள்ளிய விழிகள் பிழுங்கிய பூதமாகி நீண்ட நகங்களுடன் நின்றிருந்தது. பூதத்தின் தலை பிளவுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. இரண்டாய், நான்காய், எட்டாய், பத்னாறாய். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு

வடிவில் கருடனின் முகமே நடுநாயகமாய் விளங்க சிங்கம், நரி, யானை, எருது இன்னும் இன்னும் வருணனைக்குட்படாத பலமுகங்கள் அண்ணாந்து நின்றிருந்த நாரதமாழனி “ஓம் நமோ நாராயணா, ஓம் ஸ்ரீ வாமனா! நமோஸ்துதே” எனப் பாராயணம் செய்வதை மிக வேகப்படுத் தினார். ஆழ்வார்கள் அவரை விட மிக வேகமாக பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தனர். எங்கும் அனல் தகித்தபடியே இருந்தது. கருடன் ஒரு கரத்தில் தலாயுதத்தையும் மறு கரத்தில் உடுக்கையும் ஏந்தி நின்றது. “டுண்டுமக்...டுண்டுமக்” எனும் ஒலி கிளப்ப பகவான் உடுக்கையடிக்க வாரம்பித்தார். அந்த ஒலிக்கேற்ப பல உருக்கள் அங்கே தோன்றி ஆடத் தொடங்கின. பாராயணம் உச்சமடைந்து கொண்டே வந்தது. அதற்கேற்ப பகவான் உக்கிரமாக உடுக்கையடித்தார்.

விஸ்வரூபத் தில் எத் தனை முகங்கள் இருந்தனவோ அத்தனைக்குமுரிய கரங்கள் சோந்து அடித்தன. “டுண்டுமக் டுண்டுமக் டுண்டுமக்...” விஸ்வரூபத்தினடியில் தோன்றி ஆடிக்கொண்டிருந்த உருக்கள் இப்போது ஆட்டத்தின் உச்சநிலையை அடைந்து பேயாட்டம் ஆடின. அவற்றுடன் ஆழ்வார்களும் இணைந்து உக்கிரமான ஆட்டத்தை முனைப்புடன் ஆடினர். நாராதமாழனியும் அவர்களோடு இணைந்து ஆடினார். புகை மேற்கிளம்பியது மிக உக்கிரமாய். பினங்கள் எரிக்கின்றன போலும். ஊழிக்காலம் ஆரம்பித்து விட்டதோ?...

சட்டென எல்லாம் மறைந்து போயின. விஸ்வரூபம் ஒடுங்கி தனைல் பிழப்பாய் வானளாவா வளர்ந்து கொண்டே தகித்தது. பெருமுச் செறிந்தது. பின்னர் அகங்காரமாய் சிரித்தது “ஹஹ்ஹா...” தொடர்ந்து உரை நிகழ்த்தியது. “நானே ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெரும் சோதி. எவரும் அருட்பெருஞ்சோதியின் அடி, முடி ஆகியவற்றைக் கண்டறிய முடியாது. துணிவுள்ளவர்கள் ஆபத்தை எதிர்கொள்ளும் வல்லமை பொருந்தியோர் எவரும் பன்றியாகவும், அன்னமாகவும் மாறி அடி, முடி தேடலாம்.”

அருட்பெருங் சோதியை எல்லோரும் தலையில் கரங்கூப்பி சித்த கவாதீனமிழந்து தொழுதேத்தினர். ஆனந்தப் பரவசம் எய்தினர்.

தீப்பிழமுப் திரும்பவும் சிரித்தது. அதில் அகங்காரம் நிலையா யிருந்தது. “ஹஹ்ஹா...” சிரிப்பு குறுக்கமடைந்த போது தீப்பிழமுபும் குறுக்கமடைந்து ஒடுங்கியது. அதனின் உள்ளிருந்து மூன்றடி உயர முடைய வாமனன் வெளியேறி வந்தான். ஒரு கைகவிகை கற்றிருந்தது. மறுகை திருவோட்டை ஏந்தியிருந்தது. அவரைச் சுற்றி ஒளிவட்டம்

சமூன்றது. அவன் அமைதியாக நடந்தான். அமைதி அச்சத்தைக் காறி உழிழ்ந்த வண்ணமிருந்தது. அவன் தனது பயணத்துக் கான திசையை தானே தெரிவு செய்து கொண்டு நடந்தான். திசைகள் நீண்டு கொண்டிருந்தன.

இப்போது அமைதி நிலவுகிறது. பயணங்கள் எளிமைப்படுத்தப் பட்டு விட்டன. இந்நிலைமை தொடர்ந்திருக்குமென அவதானிகள் சிலர் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். இன்னும் சில அவதானிகள் இந்நிலைமை தொடர்ந்திருத்தல் என்பது சாத்தியமில்லை என்கின்றனர். இரு கருத்தினை முன்வைத்த அவதானிகளும் ஏற்படுடைய காரணங்களையே காட்டியுள்ளனர். குடிமக்கள் நம்பிக்கையுடனும் நம்பிக்கையின்மை யுடனும் காணப்படுகின்றனர். இந்நிலைமையினை நீடித்திருக்கச் செய்வதில் மன்னன் எப்போதும் முழு வினைத்திற்றனுடன் எப்போதும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவே கூறப்படுகின்றது. மன்னன் எப்போதும் மாறாப் புன்னகையுடனேயே தோன்றுகிறான். பிரிவினைகள், முரண்பாடு கள் நீங்கிவிட்டன போன்ற தோற்றப்பாடுகள் தெரிகின்றன. அசாதாரணங்கள் நீங்கி சாதாரணங்கள் நிலவுவதாக குடிமக்களால் உணரப்பட்ட நிலையில் வாமனன் உள் வருவதாக அறிவிக்கப்பட்டது. மன்னன் வாமனனை முழு மனதோடு வரவேற்பதாகவும் தெரிகின்றது. இதையிட்டு திரிகால ஞானியார் கவலை கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் தங்களால் இயலுமான எதிர்வுகூறல் களில் வாமனனின் கால்பட்ட இடங்கள் வறட்சி எஃதுமென்றும், நிலம் ஈரலிப்பற் பாளம் பாளமாய்ப் பிளக்குமென்றும் - நீர்நிலைகள் யாவும் வெறுந்தரையாகும் என்றும் புல் பூண்டுகள் கூட எரிந்து போய் மீண்டும் துளிர்க்காதென்றும் வாமனனின் வருகை நாட்டிலுள்ள மக்கள் உட்பட எந்த ஜீவராசிக்கும் நன்மை பயக்காதெனவும் மன்னனின் நிலையும் மோசமடைந்து போகும் என்றும்.. குறித்துரைத்துள்ளனர். ஆனாலும்மன்னன் இவ்எதிர்வுகூறல்களைக் கேட்டு புன்னகைத்தபடியே இருந்தான்.

குழந்தைகள் எந்தெந்த உருவங்களால் பயமடைகின்றனவோ அவையெல்லாம் பூச்சாண்டிகளாக காட்டப்படும் உருவங்களாகும். பொதுவாக பூணைகள் (குறிப்பாக கறுப்புநிறமடையபூணைகள்), ஆந்தைகள், வெளவால்கள், அரக்கர்கள் அல்லது அசுரர்கள், பேய்கள், பிசாககள் அல்லது பூதங்கள் குழந்தைகளைத் தூக்கிச் செல்லும் கழுகுகள் என்பன பூச்சாண்டிகளாக காட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய உருக்கள் குறிப்பாக எவையென வரைவிலக்கணப்படுத்த முடியாது. இந்த அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து வாமனனும் பூச்சாண்டியாகக் காட்டப்படலாம்.

நர்மதாவின் கழுந்கள்

தாட்சாயணி

நர்மதாவிற்கு யார் கடிதம் எழுதச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள் என்பது இன்றுவரை எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அவளைப் போல ரசனையோடு கடிதம் எழுதும் வேறு எவ்வரையும் இன்று மட்டும் நான் காணவில்லை. அவளிட மிருந்து கடிதம் வருவது நின்று பத்து வருடங்களுக்கு மேலாய் ஆகியிருக்கும். அவள் எங்கே யிருக்கிறாள்...? எப்படியிருக்கிறாள்...? என்பதொன்றும் எனக்குத் தெரியாது. இருந்தாலும் அவளைப் பற்றி அறியும் ஆவலும், ஆர்வமும் என்னுள் நாளுக்கு நாள் பெருகிக் கொண்டே தானிருக்கிறது.

நான் தேவமஞ்சரி. ரொறண்டோவில் குடியேறிப் பன்னிரண்டு வருடங்கள்.அதற்கு முன் நான்கு வருடங்கள் கொழும்புவாசி.அதற்கும் முன்னால் இருபது வருடங்கள் பிறந்ததிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தின் கல்வயல் மன் வாசத்தில் திளைத்துக் கிடந்தவள். எதிர்பார்க்காத ஒரு தருணத்தில் எந்த ஒரு எதிர்வு கூறலுமின்றி கொழும்புக்கு இடமாற்றப்பட்டு, அதேபோல எந்தவித அபிப்பிராயங்களுக்கும் இடமில்லாமல் கண்டாவிற்குப் போதி செய்யப்பட்டவள். இப்போது கணவன்தும், குழந்தையினதும் அன்பில்

தோய்ந்து உலகை மறந்து கொண்டிருக்கும் புலம்பெயர்ந்த ஒரு சாதாரண யாழ்ப்பானைத்துப் பென். அப்படிச் சொல்வது இனி எவ்வளவிற்கு சாத்தியமாகுமோ தெரியவில்லை. யாழ்ப்பானைத்தில் வசித்திருந்த இருபது வருடங்களை மேவிக் காலம் பறக்கின்றபோது, கண்டாவின் துழுநிலை எனக்கு அதிகம் பரிச்சயமானதாகக் கூட மாறிவிடலாம். பனிப்பாளங்களை வழிக்கும் குளிர்காலங்களில் ஏற்படும் மூச்சடைப்பு ஒன்றுதான் இந்த மன் எனக்கு அந்நியம் என்பதை அடிக்கடி நினைவுட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

நிற்க, நர்மதாவைப் பற்றிச் சொன்னேன். நர்மதாவைப் பற்றிச் சொல்வதைவிட அவள் கடிதங்களைப் பற்றிச் சொன்னால் அதிகம் புரிந்து கொள்வீர்கள். அவள் கடிதங்களுக்கான காலங்களை நான்கு வருடத்திலிருந்து, ஐந்து வருடங்களுக்குள் இருக்கலாம். ஊரிலிருந்த போது அப்படிக் கடிதம் எழுதுவதற்கான தேவை எமக்குள் ஏற்பட்ட தில்லை. அதனால் அவளது எழுத்தாற்றலும் எனக்குத் தெரிந்திருக்க வில்லை. தெரிந்திருந்தால் அவளை அப்போதே எழுத்துத்துறையில் ஊக்குவித்திருப்பேன்.

திடுமென்று கொழும்புக்கு இடம்பெயர்க்கப்பட்ட காலத்தி விருந்து, பிறகு கண்டாவிற்கு வந்து இரண்டொரு வருடங்கள் வரை அவளது கடிதங்கள் தொடர்ந்தன.

எங்களுக்கிடையிலான கடிதங்கள் எவ்வளவு இடைவெளிக்குள் இருக்கும் என்றுமட்டும் கேட்காதீர்கள். ஒரு கடிதத்தை அவள் தொடங்கி யிருந்தாள் என்றால், அதற்கு நான் கொஞ்சம் விடயம் சேர்த்து, சோம்பல் தெளிந்து பதில் எழுதி, அது அவளுக்குக் கிடைத்த வுடனேயே அவளது அடுத்த கடிதம் ஆரம்பித்துவிடும். எப்படிச் சொல்கிறேன் என்றால், அவளது கடிதத்தில் ஓவ்வொரு தடவையும் அவள் எழுதும் வரிகள் “உனது கடிதம் இன்று கிடைத்தது” என்பதாகத் தான் இருந்தது. அதில் தான் கடைசிவரை அவளுக்குச் சலிப்புத் தட்ட வில்லை. அப்படி இருந்தும் சில வேளைகளில் “இன்று கடிதம் மதியத்திற்கு மேல்தான் கிடைத்தது. இரவின் நிலவொளிக்குள் பதில் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்...” என மாற்றுவாள்.

எனது கடிதம் கிடைத்தவுடன் அவள் எழுதி, அவளுடையது கிடைத்து, நான் கொஞ்சம் யோசித்துப் பதில் எழுதி... அது அவள் கையைச் சேர்ந்த உடனேயே அவள் மீண்டும் பதில் எழுதி... இந்தச்

சங்கிலிவட்டம் எப்போது நின்றது...?

நல்லவேளையாக அன்றைய காலகட்டத்தில் ஒருக்கிடதம் கொழுப்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போய்ச்சேர, ஒரு மாதத்திலிருந்து மூன்று மாதம்வரை சூட சிலவேளைகளில் எடுத்தது. இல்லாவிட்டால் என்ன எழுதுவதென்று எனக்குத் திண்டாட்டம் ஆகியிருக்கும். சமயங்களில் அதிர்ஷ்டவசமாக ஒரு கிழமையில் கடிதம் வந்து சேர்ந்ததும் உண்டு. (கவனியுங்கள், ஒரு கிழமையில் கடிதம் போய்ச் சேர்வதே அந்தக் காலத்தில் அதிர்ஷ்டம் தான்.)

அதிகமில்லை...எங்கள் கடிதங்களில் அனேகமாக இரண்டு விடயங்கள் மேலோங்கியிருக்கும்.

ஓன்று வயல்கரைப் பிள்ளையார்...

இரண்டாவது அவளது குட்டித்தம்பிகள்.

பிள்ளையார் மீதில் எனக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு. அவளானால் முருகனின் பக்கத.

நான் முதலிலேயே சொன்ன மாதிரி கடித ஆரம்பத்தில் நலம் கோரும் பகுதிகளில் பின்வருமாறு எழுதுவாள்.

“நான் நலம்... நீநலமா...” என எழுதிச் சலித்தவள்,

“நீநலமென்று நம்புகிறேன்...”

“நீநலமாக என முருகனை வேண்டுகிறேன்...”

“நீநலமாக உன் வயல்கரை பிள்ளையார் துணையிருப்பாராக..”

“இங்கே நானும் முருகனும் நலம். உன்னை உன் பிள்ளையார் நலமாக வைத்திருக்கிறாரா...?”

எனப் படிப்படியாக அவளது கடிதங்கள் வளர்ச்சியுறும்.

எழுத்தென்றாலும், கட்டுரை என்றாலும் பெரும் அலேர்ஜிக் குள்ளாகின்ற நான், அவளது கேள்விகளுக்கூடாக பதில் எழுதும் ஆற்றல் தூண்டப்பட்டவளானேன். அவளது கேள்விக்கான பதில்களாய் எனது கடிதங்களும் நீஞும்.

வயல்கரைப் பிள்ளையார் என்னில் செலுத்திய செல்வாக்கு ஆழமானது. அதை மிகச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவள் அவள். பிள்ளையாரைச் சுற்றியிருந்த சணல்வயல் மஞ்சளாய்ப் பூத்துக் கொட்டும்

காலத்தில் இருவருமாய் மஞ்சள் துளிர்க்கும் வரப்புகளில் ஒடியாடி யிருக்கிறோம். நான் இங்கு வந்தபிறகு எத்தனை பணி மூடிய அழகு மரங்களைப் பார்த்திருந்தாலும் அந்த மஞ்சள் வயலின் மயக்கும் அழகு இன்றுவரை என மனத்திலிருந்து விலகவேயில்லை.

கடிதங்களில் நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

“எங்கள் வீட்டுப்பக்கம் போனாயா நர்மதா...?”

“இன்னமும் அங்கே சணல் பூத்திருக்கிறதா...?”

“இன்னமும் வயல் கரைப் பிள்ளையார் தனித்துத்தான் இருக்கிறாரா...?”

நர்மதாவிடமிருந்தான பதில்கள் கேலியும், கிண்டலுமாய் இருந்தாலும் அவள் பதில்கள் எனக்கு ஆறுதல் ஊட்டும்.

“உன்னுடைய பிள்ளையாரை நான் ஒன்றும் பிடித்துக் கொள்ள வில்லை.”

“நீ போன பிறகு இங்கு யாரும் சணல் விடைக்கவேயில்லை...”

என்பன போன்றெல்லாம் தொடரும் அவள் கடிதத்தின் இறுதிப் பகுதியில் எனக்கான ஆறுதல் மொழிஏதேனும் இருக்கும்.

“கவலைப்படாதே... நீ மறுபடி இங்கே வருவாய்...”

“அந்தச் சணல்காட்டில் மறுபடியும் நாம் தீரியும் காலம் வரும்...”

“வயல் கரைப் பிள்ளையாரும் என்னைப்போல் தான் உனக்காகக் காத்திருக்கிறார்...”

என்றெல்லாம் ஆறுதல் தொனிக்கும் வரிகளைத் தீர்த்தமாய்த் தருவாள்.

பிள்ளையாருக்கு அடுத்து அவள் என்னிடம் பரிமாறிக் கொண்ட விடயம் அவளது குட்டித் தமிழ்கள். நான் அவளை விட்டுப் பிரிந்த போது, அவர்களுக்கு வயது ஒன்பதே ஒன்பதுதான். இரட்டைத் தமிழ்கள். அவளுக்கு அடுத்து இன்னொரு தங்கை இருந்தாள். நர்மதா விற்கும், தமிழ்களுக்கும் இடையில் பதினொரு வயக வித்தியாசம். அதனால் எங்கள் வகுப்பில் எல்லோருக்கும் அவள் தமிழ்கள் மீதில் அதிகச் செல்லம் இருந்தது.

நான் கொழும்பு போகிற காலம் வரை அவள் அவர்களில்

ஓருவனைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டுதான் இருப்பாள். மாறி, மாறி நானும் அவர்களில் ஓருவனைத் தூக்குவேன். தூக்கி வைத்துக் கொண்டு பக்கத்து வளவுகளுக்குள் அலைவோம். செல்லடி, விமானத் தாக்குதல் நடக்கின்ற காலம் அப்போது. அடுப்படிப் புகைக்கூடு, மரத்தடி பங்கர் என அவர்களைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒடுவோம்.

“ஆரூர் எங்கை...?”

“ஆர்த்தியை நீ தூக்கு...” என அந்த நேரங்களில் அவரும், தங்கையுமாய் அல்லோலகல்லோலப்படுவார்கள்.

ஏதாவது வானத்தில் இரைந்தால் அவளது குரல் முதலில் அந்தக் ருட்டித் தமிழ்களைக் கூப்பிடுவதாய்த்தானிருக்கும்.

ஓருதரம் பங்கருக்குள்ளிருந்த ஆரூரிற்கு ஏதோ விஷஜந்து கடித்துவிட்டது. வலி பொறுக்க முடியாமல் அவன் அழுத அழுகை தாங்கமுடியவில்லை. அவளது அம்மா அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு கந்தப்பு அண்ணரிடம் “பார்ஸவ” பார்க்கப் போய்விட்டாள். ஆனாலும் நர்மதாவால் பொறுக்க முடியவில்லை. ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என்ற தீவிரமான வேகத்தில் அன்று மாலை முழுதும் சானி கரைத்து பங்கரை மெழுகினோம். தங்கை ஆர்த்திகளைத் தூக்கிவைத்துக் கொள்ள,

“இனிமேல் எந்த விஷஜந்தையும் உள்ளே வரவிடமாட்டோம்” என அவனுக்குச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தோம். பொழுது கறுக்கக் கறுக்க பங்கர் மெழுகியிருந்தோம்.

எங்களைக் காணாமல் அவள் அம்மா பங்கருக்குள் வந்து தேடி என்னை வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லி வற்புறுத்தும் வரைக்கும் நான் அங்கேயே நின்றது எனக்கு நல்லஞாபகம் இருக்கிறது.

ஆரூரும், ஆர்த்தியும் பிறந்தது இந்திய இராணுவத்தின் காலம். அவர்கள் பிறந்ததிலிருந்து எப்போதும் யுத்தத்தின் நெருக்கடிகளுக்குள்ளேயே வாழ்ந்திருப்பார்கள். அதனாலேயோ என்னவோ, மிகவும் அமைதியான சொல் கேட்கும் பின்னைகளாய் அவர்கள் இருந்தார்கள். அது சிலவேளை நர்மதாவின் கைகளுக்குள் வளர்ந்ததனால் வந்ததாகக் கூட இருக்கலாம்.

ஆரூரிற்கு புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் பாடசாலையிலேயே முதலிடம் கிடைத்தது...

ஆர்த்திகள் சித்திரப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றது...

என அவள் அவர்களது முன்னேற்றங்களை எழுதிக் கொண்டே போவாள்.

எனக்கு அவர்களோடு கடைசியாய்ப் போன பின்னையார் கோவில் தீர்த்தத் திருவிழா நினைவில் வந்துகொண்டேயிருந்தது.

வேட்டியைச் சின்னதாய் மடித்துத் தார்பாய்ச்சி இருவருக்கும் கட்டிலிட்டபோது இருவரும் குட்டிக் கிருஷ்ணர்களைப் போலவே யிருந்தார்கள். அன்று முழுக்க அவர்கள் எங்களைத் தூக்க விடவில்லை. பெரிய மனிதர்கள் போல் எங்கள் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்து வந்தார்கள். நாங்களும் அன்று சேலை உடுத்தியிருந்தோம். அவர்களைத் தூக்கிரிஸ்க் எடுக்க விரும்பவில்லை. தீர்த்தக் கேளியில் தாமரைப் பூக்கள் மிதப்பதையும், கவாமி தீர்த்தம் ஆடுவதையும் ஆவலாகப் பார்த்தோம். கோவிலுக்கு வந்த காவடிகளுக்குப் பின்னே ஆரூரும், ஆர்த்தியும் இழு பட்டார்கள். இருந்தாலும் எங்கள் கைகளை விடவில்லை. காவடியிலிருந்து விழுந்த மயிலிறகுகளைப் பொறுக்கி அவர்களுக்குச் சேர்த்துக் கொடுத்தோம். அன்று முழுக்க அவர்களின் குதூகலம் விடாமல் எங்களைச் சுற்றிக் கொண்டேயிருந்தது.

மம்... எங்கள் குட்டித்தமியரின் காலம் அது.

திடுமென்று தான் அவனுடனான அந்தப் பிரிவு வந்தது.

யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் இடம்பெயர்ந்து தென்மராட்சி முழுக்கவும், வன்ளியுமாய் பரிதவித்தபோது, எங்களுக்கு இடம்பெயர வேண்டி ஏற்படவில்லை. கல்வயலுக்குள்ளேயே எங்கள் காலம் கழிந்தது. ஆறுமாதம் கழித்து, மீண்டும் தென்மராட்சியையும் கை விட்டுப் போகும் நிலை தோன்றியவுடன் நாங்கள் வவுனியா போய் அப்பால் கொழும்பு போனோம். ஏற்கனவே அங்கு அண்ணா வேலை செய்து கொண்டிருந்தது எமக்கு மிகவும் வசதியாய்ப் போயிற்று. எங்கள் குடும்பத்தை கொழும்பில் நிலைநிறுத்துவதற்குரிய ஏற்பாட்டை அவன் செய்து கொண்டான்.

நர்மதாவும் அவள் குடும்பமும் ஊரைவிட்டு வெளியேறவில்லை. உள்ளுரிலேயே இரண்டு, மூன்று தினங்கள், அயலுக்குள் இடம் மாறிவிட்டுப் பின் தங்கள் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததாகப் பிறகு எழுதியிருந்தாள்.

அவனை நான் கடைசியாகப் பார்க்கப் போனது ஒரு அவசரமான

காலமாகவிருந்தது. வீட்டில் எல்லோரும் கொழும்பு போவதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது நான் அவள் வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன். எல்லோர் முகங்களிலும் கலக்கமே மேலோங்கியிருந்தது. எதிர்காலம் குறித்து யாராலுமே எதுவும் என்ன முடியாதிருந்தது.

“இங்சை இனி இருக்கிறது அவ்வளவு பாதுகாப்பில்லை. அங்காலை எப்பிடியாவது வரப்பாருங்கோ...”

என்னால் ஊரில் இருக்க முடியாமல் போன ஆதங்கம் அவர்களுக்கு உபரியாக ஒரு அழைப்பை விடுத்தது.

ஆனாலும், ஆர்த்திகனும் என்னை வளைத்துக் கொண்டார்கள்.

“எங்கையக்கா போகப் போறீங்கள்...?”

“இனி வரமாட்டங்களோ...?”

“எப்பக்கா வநுவீங்கள்...?”

என்னை மொய்த்த கேள்விகளுக்கு எனக்குப்பதில் தெரிய வில்லை. நர்மதா மட்டும் என்னிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை.

“இனி எப்ப காணுறமோ தெரியாது... எங்கையிருந்தாலும் நல்லாயிரு...”

அவள் சொன்னமாதிரி அவளை இன்றுவரை காணவும் முடிய வில்லை. அவள் வார்த்தை பலித்தமாதிரி இன்றுவரை குறையில்லாமல் தான் இருக்கிறேன்.

தொடர்ந்து அவள் எமது ஊர் நிலவரங்களைக் கடிதங்களில் எழுதுவாள். தனது குட்டித் தம்பிகளின் காலம் போருக்குள்ளேயே கழிந்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் விதியா...? என்பாள்.

நானும் எங்களோடு படித்தவர்களை கிளாவியில், ஒழந்தையில் கண்டது பற்றிஎழுதுவேன்.

நான் கொழும்புக்குப் போகமுதல் எங்கள் வசூப்பில் இரண்டு பேர் இயக்கத்திற்குப் போயிருந்தனர். அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் அவள் உருக்கமாக எழுதுவாள்.

“என் தம்பிகளுக்கு வயக் குறைய என்பதற்காக இப்போது சந்தோஷப்படுகின்றேனடி...” என எழுதுவாள்.

“ஆனால் அவர்களுக்கும் ஒருநாள் கடகடவென்று வயது

வளரும்... அப்போதுனன் செய்வது...?" என மனம் கலங்கி எழுதுவாள்.

கடைசியாய் “தமிழ்களின் வளர்த்தியைப் பார்க்கப் பயமாய் இருக்கிறதடி...” என எழுதினாள்.

அந்தக் கடிதங்களுக்கூடேயே அவனும் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைக்குத் தெரிவாகி ஆசிரியர் பயிற்சியைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

நான்கு வருடங்களாக நாங்கள் கடிதத்தில் பேசியிருப்போம்.

அப்படி என்னதான் எழுதுகிறீர்கள் மாறி, மாறி...? என அண்ணா என்னை வம்புக்கிழுப்பான். சிலவேளை ஊரில் எனக்கேதும் காதல் இருந்திருக்குமென்றும் நர்மதா தூதாகச் செயற்படுவதாயும்கூட அவன் சந்தேகப்பட்டிருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் எதற்கு இருபத்தினாலும் வயசு முடிய முதல் என்னைக் கண்டாவுக்கு அனுப்ப அண்ணா பிரயத்தனப் பட்டிருக்க வேண்டும்...?

எனது கல்யாணமும் கூடத் திடீர் என்று ஏற்பட்டது தான். அதையும் அவனுக்குக் கடிதத்தில் தான் தெரியப்படுத்தினேன். திருமணம் கொழும்பில் நடந்தது. அழைப்பிதழை அவனுக்கும் அனுப்பியிருந்தேன். வழைமை போலவே என் திருமணம் முடிந்தபிறகு தான் இந்த அழைப்பிதழ் அவன் கையைச் சேர்ந்திருந்தது.

அதற்குப்பிறகு அங்கே சன்டை வலுத்திருந்தது. அவனும், அவன் குடும்பமும் எப்படியோ... என நான் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது நான் கண்டாவிற்குப் போகக் காத்துக் கொண்டிருந்த நேரம்.

ஆறேழு மாதம் நான் கண்டா போகவும் முடியவில்லை. அவளது தொடர்பும் அற்றிருந்தேன். கண்டாவிற்கு விசாக் கிடைத்து விமானத் திற்கு டிக்கெட் “புக்” பண்ணிபுறப்படும் தறுவாயில் அவன் கடிதம் வந்தது.

தும்பளையில் இருக்கிறாளாம்...

ஊரிலே ஒருவரும் எஞ்சவில்லையாம்...

ஒட்டுமொத்தமாய் ஊர் முழுக்க இடம்பெயர்ந்து வன்னிக்கும், வடமராட்சிக்கும், வலிகாமத்திற்குமெனப் போய்விட்டார்களாம்.

தீராத துயரங்களோடு வந்து சேர்ந்திருந்தது அந்தக் கடிதம்.

அதற்கான பதிலை நான் கண்டாவிற்குப் போய்த்தான் அவனுக்கு எழுதவேண்டியிருந்தது.

புது வாழ்க்கை தந்த பிரமிப்பிலிருந்து நீங்கி நான் அவளுக்குப் பதில் போட இன்னும் ஆரேமுமாதங்கள் ஆகின.

அதற்குப் பிறகு அவள் கடிதம் கொஞ்சம் கோபத்தோடு, மனத்தாங்கலோடு வந்திருந்தது.

“உனக்குப்புது வாழ்க்கை கிடைத்துவிட்டது...”

“உனக்கு இனிநான் யாரோ தானே...”

“பரவாயில்லை நன்றாயிரு...”

“என் கடிதங்களுக்குப் பதில் போட்டு நீஉன் நேரத்தை வீணாக்கா தேடி...”

என்ற சாரப்பட அந்தக் கடிதம் வந்திருந்தது.

அதிலும் “வயல்கரைப் பிள்ளையாரையும், சனல் வயலையும் ...நானும் இப்போது பிரிந்து விட்டேன்... உன் சார்ந்த எல்லா நினைவுகளும் என்னை வெறுமையாக்கிவிட்டது...” என்ற பின்குறிப்பு வேறு.

என்னால் தாங்க முடியாமல் போனது.

“எத்தனை உறவுகள் வந்தாலும் உனக்குப் பதில் போடுவதை மறப்பேனா...? என்பது வயதுக் கிழவி ஆனாலும், கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு உனக்குப் பதில் எழுதுவேன்...” என என் பதிலை அனுப்பியிருந்தேன்.

அதற்குப் பிறகு சமாதான காலங்கள் வந்து அவள் ஊருக்குப் போனதைச் சொன்ன கடிதங்கள் வந்தன.

விகவமடுவில் ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்ததைச் சொல்லி எழுதியிருந்தாள்.

சந்தோஷப்பட்டேன்.

அத்தோடு எனக்கும் குழந்தை பிறந்து அந்த சந்தோஷத்தையும் அவளிடம் கடிதத்தில் பகிரந்து கொண்டேன்.

என் குழந்தையின் உடல்நலம் விசாரித்து வயல்கரைப் பிள்ளையார் கோவில் திருநீறு வைத்து ஒரு கடிதம் அனுப்பிய ஞாபகம் இருக்கிறது.

எனது மகள் கூட “அன்றீ... தின்நீறு...” என மழலை சொல்லப் பழகியிருந்தாள்.

ஆதலால், அதற்குப் பிறகான ஒரு காலத்தில் தான் அவளது கடிதம் நின்றிருக்க வேண்டும்.

அதற்குப் பிறகு என்னால் அவளது அன்பான கடிதங்களைக் காணமுடியவில்லை.

முகநூல்களில் எங்காவது அவரோ... அவளது தம்பிகளோ தென்படுகிறார்களா என நான் தேடித் பார்த்துக் களைத்து விட்டேன். அவளை விட ஊரில் என்னோடு படித்தவர்கள் எல்லாம் இப்போது முகநூலுக்கு வந்துவிட்டார்கள். அ வளை மட்டும் எங்கும் காணக் கிடைக்கவில்லை

என்னாலும் ஊருக்கு வந்து போக முடியும் என்பதை முதலில் என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. என் மாமியார் ஊரில் சுகவீனமாய்க் கிடப்பதைச் சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு தான் அவரால் வேலைக்கு விடுப்பு எடுக்க முடிந்தது. இரண்டு கிழமையாற்பானத்தில் தங்க முடியும் என்பதே மகிழ்ச்சி அளித்தது. இரண்டு நாட்கள் அவரது வீட்டில் தங்கியிருந்தோம். மூன்றாம் நாள் கல்வயவில் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தோம். அங்கே எங்கள் சித்திகுடும்பம் இப்போது குடியிருந்தது. எனக்கு நினைவு முழுக்க நர்மதா பற்றியே இருந்தது. மாலை ஆறுதலாக மகளைக் கூட்டிக்கொண்டு நர்மதா வீட்டுக்கு வெளிக்கிட்டேன்.

போகிற வழியில் வயல்களைப் பிள்ளையார் கோவில் இடியாடு களோடு தென்பட்டது. கதவு இன்னும் திறக்கப்படவில்லை. எனினும் பூசை நடப்பதற்கு ஏதுவாய் வாசலில் உலர்ந்த பூக்களும், மாலைகளும் சிந்திக் கிடந்தன. வாசலில் நின்று குட்டிக் கும்பிட்டுவிட்டுப் பிறகு வரலாம் என மகளிடம் சொல்லியவாறு புறப்பட்டேன்.

சனை வயல் காய்ந்துபோய்க் கிடந்தது.

அவள் சொன்னது உண்மைதான். பிள்ளையாரையும், சனை வயலையும் காண நான் ஊருக்கு வருவேன் என்றாள். வந்து விட்டேன். முக்கியமாக அவளைப் பார்ப்பதற்கு.

இதை அவளுக்குச் சொல்லவேண்டும் என நினைத்தபடி கைவிரலில் மகளை விரல்களைக் கோர்த்தபடி நடந்தேன்.

நான் அவளைப் பிரிந்தபோது அவளது தம்பிகளுக்கும் இதே வயது இருக்குமோ...?

அவர்கள் இப்போது வளர்ந்திருப்பார்கள்.

அவள் எதிர்பார்த்தது போல் ஆசூரன் மருத்துவபீடத்திலும், ஆர்த்திகன் நூண்கலைப்பீடத்திலும் படித்துக் கொண்டிருப்பார்களா...?

அவளுக்குக் கல்யாணம் ஆகியிருக்குமா...?

அவளுக்கும் குழந்தைகள் இருக்குமா...?

வழி வழியாய் மகள் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டு வந்த போதும் மனம் முழுக்க நர்மதா பற்றிய கேள்விகளே வியாபித்துக் கிடந்தன.

நர்மதா வீட்டுக்கு வந்த போது அவளது வீட்டு வேலி சிறைதந்து போய்க் கிடந்தது. வெறும் கிணுவந்தடிகளை நெருக்கமாக நட்டிருந்தார்கள். கிணுவங்குருத்துக்கள் காற்றில் ஆடியபோது, இந்தப் பத்து வருடங்களாக அவள் எழுதாத கடிதத்திலிருந்த விடயங்கள் தமிழைக் கேள்கேள்ளனப்படப்பதுபோல் உணர்ந்தேன்.

உள்ளே போய் அழைத்த போது சிறு பையன் ஒருவன் எட்டிப் பார்த்தான். எட்டு, ஒன்பது வயது இருக்கும். கடைசியாய் அந்த வீட்டிற்கு அவளிடம் விடைபெற வந்தபோது ஆசூரம், ஆர்த்திகனும் என்ன கோலத்தில் இருந்தார்களோ அதே தோற்றுத்தில் இருந்தான் அவன். காலம்பின் நோக்கிச் சுழல ஆரம்பித்துவிட்டதான்ன...?

“ஆர் பிள்ளை” என்றபடிநர்மதாவின் அம்மா.

நரைத்துக் கொட்டிய தலைமுடி உயிருக்குப் பதிலாக உடலைத் தின்றுவிட்ட காலம்...

எச்சிலை விழுங்கியபடியே ”நான் மஞ்சரி நர்மதாவோடை படிச்சனான்” என்றேன்.

“ஆர் மஞ்சரியோ...” என்ற அம்மாவின் குரலில் ஆச்சரியம் அதிகமாய் இல்லை.

“இரும்பிள்ளை கூப்பிடுறன்...” என்றவள் உள்ளே போனாள்.

உள்ளிருந்து ஈரக்கையைத் துடைத்தபடி எட்டிப் பார்த்த நர்மதா என்னைக் கண்டவுடன் பரபரப்பாய் வெளியே வந்தாள்.

“மஞ்சரி...” என ஆச்சரியமாய் மலர்ந்தாள்.

“இதாரிது குட்டிமஞ்சரியே...” என மகளை அணைத்துக்

கொஞ்சனாள்.

வேடிக்கை பார்த்தபடி இருந்த மகனைக் கூப்பிட்டாள்.

“என்றை மகன், நவீன் ...”

அவன் இன்னமும் ஒதுங்கிக் கொண்டேயிருந்தான். அதே சுபாவம் ...ஆரூரா...ஆர்த்தியா...யாரது சுபாவம் ஒட்டி இருக்கிறது அவனில்...

“கடைசி வரைக்கும் கடிதம் போடோனும் என்டிட்டு கடைசிலைநோ கடிதம் போடாமலே விட்டிட்டியே” என்றேன்.

“ஓவ்வொரு பிரச்சினை..பிரச்சினையாய் வரத்தொடங்க கடிதம் எழுத வேணும் என்ட என்னமே செத்துப் போக்கு..”.அவள் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

“எங்கே உன்றை அவர்...எப்ப கல்யாணம் நடந்தது..?.”

“விசுவமாதிரிலை தான் அவரும் படிப்பிச்சவர் ...விரும்பித்தான் கட்டினான் இப்ப அங்கை தான் வீடு பாக்கப் போட்டார்...”

“எங்கை உன்றை குட்டித் தமிகள் ஆர்த்திகள், ஆரூரன்...”

“ஆர்த்தி...” அவள் சுத்தமாய்க் கூப்பிட்டாள்.

நெடு நெடுவென்று நல்ல வளர்த்தியாக அவன் வெளியே வந்தான். முகம் குழந்தைத்தனத்தோடு இருந்தாலும் அதில் சிந்தனை தேங்கியிருந்தது.

“ஆர் தெரியுதோடா...மஞ்சரியக்கா”

அவன் லேசாய் சிரித்தான். நர்மதாவின் மகனை வாரியெடுத்து மடியில் இருத்திக் கொண்டான். இது ஆர்த்தியா ஆரூரா...எனும் தயக்கம் அவள் ஆர்த்தி என அழைத்ததில் விலகியிருந்தது. இவன் தான் சித்திரப் போட்டியில் பரிசு பெற்றவன். அவள் நுண்கலைப் பீடத்திற்குப் போக வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தது இவளைத்தான்.

“தம்பி கம்பஸ்ஸா...” என்றேன்.

“இல்லை...” எனத் தலையாட்டினான்.

“அப்ப என்ன செய்யிரீர்...”

“ஏதும் வேலை கிடைக்குமோ என்டு பார்க்கிறன்...”

“ஆரூர் எங்கை...?” அவனாவது மருத்துவ பீடத்துக்குத் தெரிவான செய்தியைக் கேட்க மாட்டேனோ எனும் நப்பாசையில் தான் கேட்டேன்... ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை...கொஞ்ச நேர அமைதி... அதைக் குலைத்துபடி

“இப்பதான் ஏ.எல் எழுதினான் அக்கா...” என்றான் ஆர்த்தி.

“ஏன் இத்தனை வருசமா ஏன் எழுதேல்லை...”

“இப்பதானை தடுப்பாலை வந்தனான்...” என்றான்.

நான் அதிர்ச்சியோடு அவனைப் பார்த்தேன்.

“அப்ப ஆரூர்...?”

“அவன் முள்ளிவாய்க்காலிலை எங்களை விட்டிட்டுப் போட்டான்...”

நான் நர்மதாவிடம் திரும்பினேன்.

“என்ன நடந்தது...?”

“லீவு நாளிலை வந்து நில்லுங்கோடா எண்டு நான் தான் இவங்களைக் கூப்பிட்டன்...இவங்கள் வந்த நேரம் பாதை பூட்டி...அவங்கள் என்னோட இழுபறிப்பட்டு கண்டிலை ஆர்த்தி இயக்கத்துக்குப் போய் ஆரூர் முள்ளிவாய்க்காலிலை ஷெல் பட்டுச் செத்து...இவன் இப்பதான் தடுப்பாலை வெளிக்கிட்டவன்...”

நர்மதாவின் எழுதாத கடிதங்களில் இருந்திருக்க வேண்டிய சொற்கள் என் முன்னால் ரத்தம் சொட்ட விழுந்து கொண்டிருந்தன.

நான் ஆர்த்தியைப் பார்த்தபோது அவன் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், குழந்தைத்தனம் மாறாத அவனதும் ஆரூரினதும் முகங்கள்...

என் உடம்பை யாரோ வெட்டி உப்புக் கண்டம் போட்டாற் போல நான் அந்தக் கணத்தில் உணர்ந்தேன்...

வன்யாகம்

“இடியமீன்”

அவன் முதல் முதலாக அந்த முகாமுக்குள் நுளையும்போது அவனை அப்படித்தான் அழைத்தார்கள். ஏழு உதடுகளால் பிரிந்த அந்த வார்த்தை எழுபது விரல்களைப் பின்னக்க வைத்தது. முதல் நாள் அவன் தனியனானான்.

அவனுக்குப் பருத்த உடம்பு. கழுத்து, தோளுக்குள் சொருகுப்பட்டமாதிரி இருக்கும். சொக்குத் தசைகள் நடக்கும்போது குலுங்கும். தள்ளிக்கொண்டிருக்கும் மார்புகள் இடறும். இரண்டு சந்துகளிலும் இரண்டு முறிகள் தீரனும்.

கருளை ரவி

அவனின் பருத்த உடம்பை எல்லோரும் கேலி செய்வார்கள். அவனின் ஒவரு நிமிடங்களிலும் குருதி வடியும். பாடசாலை நாட்களி லிருந்து ரெயினிங் பேஸ் வரைக்கும் “குண்டு” “மொக்கை” “ஊழை” “பீப்பண்டி” என்ற பெயர்கள் அவனை வேகித்த படியே வைத்தது. இங்குதான் அவனுக்கு புதிய பெயர். அதுவும் ஒரு சர்வாதி காரியின் பெயர். ஒரு சர்வாதிகாரி என்றாலும் ஒரு நாட்டின் ஜனாதிபதி என்ற பெருமிதம் அவனுள்.

அவன், ஒரு இடத்தை தனக்காக்கிக் கொண்டு பாய்க்கை மேசையில் வைத்தான். சேட்டைக் கழற்றினான். அவன் பதின்நான்கு

கண்களிலும் பொம்மையானான். முதலில் அவனின் மார்பில்தான் பதின்நான்கு கண்களும் விழுந்தன. அவன் வியர்வைகளை மார்பிலிருந்து வழித்து இரு விரல்களால் சுண்டினான். பன்னிரண்டு துளிகள் செத்தையில் கவறின. இரு மார்புகளையும் பத்துவிரல்களால் அழுத்தி, உருவி கைகளை மேலே ஏற்றித் தூ அலுப்பு முறித்தான்.

“டேய், யூ அண்ட் யூ”

ரஞ்சன் சொன்னான். அதன் அர்த்தம் ஒன்றும் பன்னிரெண்டு கண்களுக்கும் புரியவில்லை. அவர்களில் ரஞ்சன் ஆங்கிலம் கலந்து கதைப்பான். முகாயில் ஆங்கிலப்படங்கள் போடுவார்கள். எல்லாம் தாக்குதல்ப் படங்கள். தழிலில் மௌழியெயர்ப்பு செய்யப்பட்ட படங்கள். பெயரோட்டத்தை ஆங்கிலத்திலே போடுவார்கள். ரஞ்சன் பெயர்களை வாசித்துபடி இருப்பான். மிழுசிக் என்று ரஞ்சன் சொல்ல வெனின் கேட்பான் ரகுமானோ என. எல்லோரும் சிரிப்பார்கள்.

அவனைப் பார்த்த முதல்கணமே அவனின் உடம்பைப்பார்த்த வெனின் மெதுவாக பதின்நான்கு காதுகளுக்குள்ளும் வாயை வைத்து மச்சானுக்கொரு பெயர்வைக்கவேணும் என்றான். உடனே

“தவளை”என்றான் கமல்

“பொக்கான்” என்றான் தமிழன்

“இடியமீன்” என்றான் மாதவன்.

“கஸ்புஸ்” என்றான் ரகுவரன்.

கஸ்புஸ் என்றதும் இடியமீன் திரும்பிப்பார்த்தான். அவனின் முகத்தை கோபம் போர்த்தியது. ஒரு செம்மறியாடு தனது எதிராளியைத் தாக்குவதற்காக தனது பின்னங்கால்களால் நிலத்தை விறான்டுவது மாதிரி இருந்தது அவனின் பார்வை. கண்களில் கொம்புகள் முளைத்து தன்னைத் தேடுவதாய் உணர்ந்த ரகுவரன் தலையை கமலுக்குப்பின் மறைத்தான். ரகுவரனுக்கு இடியமீனைத் தெரியும். அவன் படித்த பாடசாலையில்தான் இடியமீனும் படித்தான். மட்டக்களப்பில் இராணுவத் தொல்லைகளுக்கு அஞ்சி பருத்தித்துறை சுப்பர்மடத்தில் இருந்தான். கஸ்புஸ் என்றால் தூரத்தி தூரத்தி அடிப்பான். அவனின் பிடியில் அகப்பட்டால் அவனின் விரல்களை உடம்பிலிருந்து கழற்ற முடியாது. பற்களைக்களில் பதித்தால்தான் அவனின் விரல்கள் கழரும்.

“இடியமீன்தான் நல்லபேர் அதையே ஆளுக்கு வைப்பம்”

மாதவன் சொன்னான். அவனுக்கு அவர்களோடு கதைக்கத் தயக்கமாய் இருந்தது. கூச்சப்பட்டான். அந்த பதின்நான்கு கண்களும் தனது மார்பை மேச்சலிடுவதாய் குமைந்தான். அந்தக் குமைச்சலை பதின்நான்கு கண்களும் காணவில்லையா? அல்லது கேளி செய்வதற்கு வார்த்தைகளை திரட்டுகிறார்களா? அவர்கள் அப்படி கேளி செய்தாலும் அது பகிடிக்குத்தானே. அவர்களின் பகிடிகள் பல்கலைக்கழகங்களில் நடக்கும் “ராக்கிங்” போல இருக்காது. ஏவல்களற் அன்பு கலந்த நையாண்டிகள். இந்த நையாண்டிகளில் வன்மம், ஓர்மம், காயம், வதைகள் இருந்தால் அதை இயக்கம் கண்டிக்கும்.

அவன் கழற்றிய சேட்டை மீண்டும் எடுத்தான். உதறினான். கொல்றை மணந்தான். சிரித்தார்கள். அவன் சேட் பட்டின்கணை பூட்டும் போது முதலில் கழுத்துப்பட்டினைத்தான் பூட்டினான். மார்புக்கு பத்து விரல்களும் வர

“ருவன்ரி” என்றான் ரஞ்சன்.

“30” என்றான் ரகுவரன்.

“50” என்றான் தமிழன்.

“80” என்று வாயைப் பொத்திச் சிரித்தான் லெனின். முழங்கையால் லெனினுக்கு இடித்து “என்னடா 80” என்றான் கமல்.

“பாப்பாவின்ரைசைஸ்” என்றான் லெனின்.

சாப்பாட்டு மணி அடித்தது...

நேரம் 12 என்றதும் கிச்சின்காரன் மணி அடிப்பான். கமல் அனைவரின் கோப்பைகளையும் கழுவி மேசையில் வைத்தான். சாப்பாட்டு வாளியைத் தூக்கினான். கிச்சினுக்குப் போனான். சாப்பாட்டை கொண்டுவந்து ஒவ்வொருவருக்கும் போட்டுக்கொடுக்கவேண்டும். நேற்றையிலிருந்து இந்தப்பணி கமலுக்குப் பணிக்கப்பட்டது. ஒரு கிழமைக்கு அவன் இந்தப்பணியைச் செய்யவேணும். இதற்குமுதல் மணி அடித்ததும் அனைவரும் கிச்சினில் போய்ச் சாப்பிடுவார்கள்.

கமலுக்குப் பணிஸ்மன். கிபிருக்குரிய அலெட் மணி அடிக்கப் பட்டது. எல்லோரும் பதுக்கு குழிக்குள் நுளைய கமல் உள்ளுளையாது வாசலில் நின்றான். அதற்குரிய தண்டனைதான் இந்த ஏழநாட்கள்.

எல்லோரும் வரிசையில் இருந்தார்கள். கமல் ஒவ்வொருவருக்கு முன் கோப்பைகளை வைத்தான். இடியமீனுக்கு கோப்பையில்லை. வாளி

முடியை வைக்க சிரித்தார்கள். எல்லோருக்கும் இரண்டு அகப்பை சோற்றைப்போட்டவன் திடியமீனுக்கு மூன்று அகப்பை சோற்றைப்போட்டான். ரகுவரன் கேட்டான்

“எருக்கட்டுறதுள்கை?”

“லூத்தம்மாவின்ரோட்டத்துக்கை”

வெளின் சொன்னான். வெளின் பகிடிகளை நகக்குவான். வெளியில் சொல்லமாட்டான். ரகுவரனின் காதுகளுக்குள்தான் அனேகம் பகிடிகள் சொல்வான். அதை ரகுவரன் மறு வாசிப்புச்செய்து அனைவரை யும் சிரிக்கவைப்பான். கமல் புதுக்குடியிருப்புப் பாண்டியனில் வேலை செய்துதான் இயக்கத்துக்கு வந்தான். சிட்டையில் எழுதிய பெயரை கூப்பிட்டுச் சாமான்கள் கொடுக்கவேணும். லூத்தம்மாவைப் “பூத்தம்மா” என்று கூப்பிட்டவனாம். சென்றியைத் தாண்டி லூத்தம்மா போக சொல்லிச் சிரிப்பான். பூத்தம்மா என்று சொன்னால் கமலுக்கு கோபம் வரும்.

கமல் கறியை கோப்பைகளில் ஊற்றிக்கொண்டிருந்தான். பதினெந்து விரல்கள் சோற்றை அழைந்தன. மதுரன் சொன்னான்

“இப்பூருதரும்சாப்பிடக்குடாது. சங்கூதத்தான் சாப்பிடோனும்”

சோற்றை அள்ளிய வெளின் மதுரனைப்பார்த்தான். மதுரன் வலது கையை விரித்தான். பெருவிரலும் ஆட்காட்டி விரலையும் நூற்று என்பது பாகைக்கு விரித்து அதன் நடுவில் வாயை வைத்து “பூ... ஊ...” என்றான். கீழாலும் “புறுக்” என்றது. பக்கத்திலிருந்த ரகுவரன் கோப்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியில் ஓடினான்.

2

ரஞ்சன் ஓவ்வொருநாளும் கிச்சினுக்குரிய சாமான்களை களஞ்சி யத்திலிருந்து எடுத்துவரவேணும். மதுரன் முகாம் சுத்தம். கமல் இரவுச் சென்றியை அவதானிக்கவேணும். மாதவன் மெடிசின். வெளின் அறிக்கை. தமிழன் தொட்டியில் தண்ணி அடித்தல். இப்படி ஓவ்வொரு வருக்கும் ஓவ்வொரு பொறுப்புக்கள்

அறிக்கைக்காரனுக்கு எல்லோரும் பயம். இருந்து பம்பல் அடித்து பொறுப்பாளருக்கு இறுக்கிவிடுவான். வெளினை எல்லோரும் “வழிஞ்சல்” என்பார்கள். அவன் பொறுப்பாளருடன் நல்ல ஒட்டு. பொறுப்பாளருடன் நட்பாவதற்கு எத்தனை பிரயத்தனங்கள் செய்திருப்பான். நேரகாலமின்றி பொறுப்பாளரின் றாமை கூட்டுவான். மோட்டார் சைக்

கிளைத் துடைப்பான். பைல்களை அடுக்குவான். Ak-47 ஐ பட், பரல், குறிகாட்டி, பிஸ்ரல்கிளிப், மக்சீன் என கழற்றித் துடைப்பான்.

“டேய்... லெனின் பொறுப்பாளருக்கு குண்டி கழுவறான்”

மதுரன் வந்து மெதுவாக கமலுக்குச் சொன்னான்.

“அப்பிடிக் கழுவினால்தான் மச்சான், பொடிக்காட் ஆக்குவர்”
ரகுவரன் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான்.

இடியமீன் வந்தான். கழுத்தடி வியர்க்க கையால் கழுத்தை துடைத்தான். அவனுக்கு வியர்வை சிணி நாற்றம். வியர்க்கிற நேரம் பக்கத்தில் இருக்கழுதியாது. இடியமீன் கிட்ட வந்ததும் ரகுவரன் கேட்டான்

“என்ன மச்சான் நீ வந்து ஒருமாதமாப்போச்க. இன்னும் உன்ற இயக்கப்பேர் தெரியாது”

“கடாபி”

சொல்லிவிட்டு கிணற்றிக்குப்போனான்.

“நீ மச்சான் இடியமீனை கஸ்டில் எண்டனி. கஸ்டில் எண்டால் என்ன?”

ரகுவரன் அதை காதுக்குள் சொன்னான். மதுரன் பெரியசத்தமாய் சிரித்தான்.

“மச்சான் என்னைச் சொன்னதெண்டு ஒருதருக்கும் சொல் லாதை. அண்டைக்கு கஸ்டில் எண்டது நான்தான் எண்டு தெரிஞ்சிட்டுது. பெரிசாக் கதைக்கானாம்”

மாலை எல்லோரும் மைதானத்திற்கு வந்தார்கள். இடியமீனும் மாதவனும் மரத்துக்குக்கீழே கரம்போட் விளையாடினார்கள். அவர் கஞக்கு வொலிபோல் பிடிக்காது. வொலிபோல் விளையாடுபவர்கள் எல்லோருக்கும் மதுரன் சொன்னான் கஸ்டில் கதையை

இரவு...

எல்லோரும் வெளியில் ஆளுக்கொரு பாயில் படுத்திருந்தார்கள். இஞ்சின் இன்னும் நிற்கவில்லை. லெனின் மெதுவாக கஸ்டில் என்றான்.

“டேய்... லெனின் கஸ்டில் சாம்”

ரஞ்சன் முகத்தை திருப்பி அருகில் படுத்திருந்த தமிழனுக்குச்

சொன்னான். தமிழன் வெனினுக்குச் சொன்னான். எல்லோரும் முகங்களை சாரத்தால் பொத்திக்கொண்டு

“கஸ்புஸ்... கஸ்புஸ்...”

இருத்தவையல்ல. இருபத்தாறுதடவை சொன்னார்கள். இடிய மீனுக்குக் கோபம், விரக்தி, மூர்க்கம், அழுகை எல்லாம் வந்துவிட்டது. தலையை மிதத்தி எழும்பி நின்றான். ரகுவரனுக்கு உதைக்கவேணும் போலிருந்தது. அருகில் படுத்திருந்த கமல், இடியமீனின் சாறத்தைப் பிடித்து இழுத்தான். சாரம் கீழே உரிந்து விழுந்தது.

“எவிக்குஞ்சு”

வெனின் சொல்ல எல்லோரும் சிரித்தார்கள். உரிந்து விழுந்த சாரத்தை அவசரமாய் குனிந்து எடுத்து இடுப்பில் சொருகினான். முகம் வியர்த்துக்கொண்டிருந்தது.

3

“ஹத்தம்மா போகங் பொயின்றுக்கை நின்டு பூத்தம்மா என்டனி?”

“நான் சொல்லேல”

“கடாபிக்கு நித்திரையாக்கிடக்க ஆர் காதுக்கை ஏறும்பு விட்டது?”

“நானில்லை”

“ராத்திரி கடாபின்ர சாரத்துக்குள் ஆர் உஜாலா ஊற்றினது?”

“தெரியாது?”

“கஸ்புஸ் எண்ட கதையை நீதானே பொடியளுக்குச் சொன்னனி?”

“.....”

“பகிடிகள் விடலாம் எவற்றை மனதையும் அந்தப்பகிடிகள் புன் படுத்தக்குடாது. கஸ்புஸ் எண்டால் என்ன?”

இந்தக்கேள்வியைக் கேட்டதும் யாரோ கழுத்தை திருகுவது மாதிரி இருந்தது ரகுவரனுக்கு. இயக்கத்துக்கு எதையும் மறைக்கக் கூடாது. உண்மை சொன்னால் தண்டனை குறைக்கப்படும். சொல்லாது விட்டால் தண்டனை கூட்டப்படும். சொல்லவா? மறைக்கவா? மனதில் ரணங்கள் பெருகியது. சீர் வடிந்தது.

“கஸ்புஸ் எண்டால் என்ன?”

“கஸ்புள் என்டு கடாபியினர் அப்பாவைச் சொல்லுறது. அவர் ரண்டு மனிசிவைச்சிருக்கிறார்”

“அவர் எத்தினை மனிசியையும் வைச்சிருக்கட்டும். கஸ்புள் என்டால் என்ன?”

“கஸ் என்டா கஸ்தூரி. அது கடாபியினர் அம்மா. புள் என்டா புல்பம். அ..து... உங்கட அம்மா”

4

அனைவர் முகங்களிலும் சிரிப்புகள் இல்லை. பூக்கள் உதிர்ந்த மொட்டை மரங்களாய் முகாம். காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. இடியமீன்கூட கவலையில் இருந்தான். இடியமீன்தான் பொறுப்பாளருக்கு அண்டினான் என ரஞ்சன் சொன்னான். அதை எவரும் நம்பவில்லை. அறிக்கை என்றார்கள்.

ரகுவரனை அம்பகாமத்துக்கு அனுப்பியிருக்கலாம். அல்லது ஆனையிறவுக்கு அனுப்பியிருக்கலாம். ஏதாவது முன்னரங்குகளில் ஆயியை குறிவைத்தபடி இருப்பான். அல்லது பின்தளப்பணிகளில் இருப்பான். அல்லது ஒரு பதுங்குகுழிக்குள் ஓளிக்காய் தவம்கிடப்பான். அல்லது வேறு முகாழுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கலாம். பணிஸ்மன்காரருக்கு இதில் ஒன்றாகத்தானிருக்கும்.

மதுரனுக்கு இடியமீன்மேல் சரியான கோபம். ரகுவரன் இல்லாதது வலது கை ஒடிந்தமாதிரி இருந்தது. கமல் சொன்னான் இடியமீனைத் தனிமைப்படுத்தவேண்டும்என்று, மதுரன் ஒரு திட்டம் போட்டான்.

இரவு பத்துமணி. இடியமீன் நல்ல நித்திரை. கொறக்கா இழுத்துக்கொண்டு கிடந்தான். எல்லோருக்கும் சினமாய் இருந்தது. கொறக்காய் இழுப்பவர்கள் வாயைத் திறந்தபடி கிடப்பார்கள். கமல் ரகசியமாய் உப்புத்தன்னியை ஜோக் ஒன்றில் வைத்திருந்தான் வாய்க்குள் ஊற்றுவதற்காக. ரஞ்சன் சொன்னான் மனல் அள்ளி வாய்க்குள் போடும்படி. மெதுவாக கமல் எழும்பினான். எல்லோரும் வாய்க்குள் சாரங்களை அடைந்தார்கள்.

“அம்மா... ஜேயா...”

இடியமீன் கத்தினான். மதுரன் ஒடிவந்து படுத்தான். பொறுப்பாளர் ஜன்னலால் ஸலற்றித்தார். இடியமீன் இப்படிக் கத்துவான் என்று எவரும் நினைக்கவில்லை.

விடிந்தது.

கமல் பொறுப்பாளருக்கு முன் நின்றான். கால்கள் பதறியது. டயினின் ஒற்றைகளைத் தட்டிக்கொண்டிருந்த பொறுப்பாளர் கமலைத் திரும்பிப்பார்க்க நூற்றிப்பண்ணிரெண்டு செக்கன்கள் எடுத்தன.

கமல் கடிகாரத்திலிருந்து இன்னும் பார்வையைத் திருப்பவில்லை.

“கடாபிக்கு இடியமீன் எண்ட பேரை ஆர்வைத்தது?”

“நானில்லை”

“நீங்கள் கடாபியின்ரபாப்பாவைப்பிடிச்சனி?”

இரண்டாவது கேள்வி அவனைத் திகைக்க வைத்தது. ஆர்.பி.ஐ. தள்ளிய தீச்சவாலை முகத்தை அவித்தமாதிரி இருந்தது கமலுக்கு. உயிர் அறந்து உடல் மட்டும் ஓரு பொம்மையாய் நின்றது.

இப்படி தான் செய்தேனா என்ற ஞபகங்கள் எதுவும் அவனுக்கு வரவில்லை. உயிர் மீன்டும் அவனிடத்தில் வராதவனாய் பதில் ஏதும் சொல்லாது நின்றான்.

“டேய்...”

திடுக்குற்றவன்

“என்னென்னென்...?”

“உன்றபாலியல்வக்கிரங்களைத்தீர்க்கவேந்தியக்கத்துக்கு வந்தனி?”

கமல் எதுவும் கதைக்கவில்லை. உதிர்ந்து சிதறுண்ட உயிர்த் துண்டுகள் அங்குமிங்குமாய் துடிதுடித்து ஒன்றாகி அவனது மூச்கக் கூட்டில் ஏறியது. பெருஞ் சத்தத்துடன் அவன் மூச்சை விட்டபடி சொன்னான் கடாபிக்கு தான் அப்படி ஏதும் செய்யவில்லை என்று.

5

எல்லோரும் கமலைப் பார்த்தபடி இருந்தனர். கமல் கொடிக் கம்பத்துக்கருகில் நின்ற பாலை மரத்துக்கு மேலே ஏற்றப்பட்டான். பாலை மரத்தில் ஏற்றப்படுவது என்பது சிறுதண்டணைகளில் பெரியது. ஒருநாள் முழுவதும் இருக்கவேணும். சாப்பாடும் கிடைக்காது.

ஏன் கமலை மரத்தில் பொறுப்பாளர் ஏற்றினார் என்பது எவருக்கும் தெரியாது.

“வாய்க்குள் மண் போட்டதுக்கு இந்த தண்டணை இருக்காது”

“வாய்க்கை முத்திரம் பெய்திருக்கிறான்”

“உந்த ஊத்தை வேலையள்ளங்கட இயக்கத்தில இல்லை”

“லூத்தும்மா வீட்டை போக்குடாதுண்டு பொறுப்பாளர்சொன்னவர்”

“அது செய்தானோ...”

ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொரு கதைகள் சொன்னார்கள்.

“இருவன் இருக்கேக்கை எந்தக்கதையஞும் வராது. இல்லாது விட்டால் ஆயிரம் கதைகள் வரும்”

லெனின் சொன்னான். லெனின் ஒரு பொதுக்கொத்தி.

இடியமீன் மெதுவாக லெனினுக்குக்கிட்டபோய்

“லெனின்...” என்றான்.

“ம்”

“ஆத்திரத்தில நான்தான் பொறுப்பாளருக்குச் சொன்னனான் மதுரன் அதைப்பிடிச்சவன் என்டு”

“எதை”

“கோழியை”

6

இடியமீன் பொறுப்பாளருக்கு முன் நின்றான்.

“பேய்... எங்கட இயக்கம் மகேந்தி அம்மானுக்கு மரண தண்டனை விதிச்கப்போட்டு பேந்து அவரை மாவீரர்பட்டியலில சேத்தது தெரியுமோ..?”

“இல்லையன்னை”

“ஒரு பெண் சொன்ன பொய்யை நம்பி தீர்ப்பு வழங்கியதுக்காக”

இடியமீன் கத்தினான் தனக்கு அதி உயர் தண்டனை கிடைக்கப் போவதாக.

7

கொடிக்கம்பந்துக்குப் பக்கத்தில் இடியமீன் ஒற்றைக்காலில் நின்றான். இஞ்சின் நின்றும் அவன் வரவில்லை. இடியமீனை நினைத்து அனைவரும் கவலைப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. இடியமீன் நித்திரையாகக் கிடக்க கமல் காதுக்குள் ஏறும்பை விட்டு ஓடி வந்ததை நினைத்தான்.

மாவீரர் நாளுக்கு கொடிக்கம்பத்துக்கு அடித்த மிச்ச சிவத்தப் பெயின்றை இரவு இடியமீனின் சாரத்தில் பூசி விட்டு விடிந்ததும் இடியமீன் புக்கை என்று கத்தியதை மாதவன் நினைத்தான்.

எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டிருந்த இடியமீன் கடைசியில் தண்டிக்கப்பட்டவளாய் நிற்பதைப் பார்க்க மதுரனுக்குக் கவலையாக இருந்தது.

இடியமீன் பதின்நான்கு கண்களுக்கும் ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி

8

ஜெயசிங்கரு ஆமிகள் ஓட்டுக்டான், கரிப்பட்டமுறிப்பு, மாங்களும், கனகராயன்குளம் என நீட்டுக்கு அரண்கள் அமைத்திருந்தனர். நூறு யாருக்கு இடையில் ஒவ்வொரு பொயின்ற. தமிழனின் அணி அதுக்குள் நுளையவேணும். தமிழன் ரெக்கி அணிபுடன் இணைந்து இருபது நாட்கள். அவனின் தரவுகளின்படியே அவனுடன் இடியமீன், ரஞ்சன், மாதவன், லெனின் இணைக்கப்பட்டார்கள்.

குளவிக்டானில் ஆட்லறித் தளம். முள்ளியவளையால் நுளைந்த ரதனின் குறூப் ஆட்லறித் தளத்தைத் தகர்த்ததும் தமிழனின் அணி அவர்களை பாதுகாப்பாக கூட்டிவரவேணும்.

இடியமீனுக்கு ஆர்.பி.ஐ., ரஞ்சனுக்கு எல்.எம்.ஐ., கமல் மெடிசின். அவர்களுடன் கமராவுடன் மதுரனும் தமிழனுடன் இணைக்கப்பட்டார்கள்.

9

ரகுவரன் மீண்டும் முகாமுக்கு வந்தான். ஒரு மாதம் அவன் முகாமைத்துவப் பயிற்சி பெற்றான். அவன் வரும்போது அவர்கள் இல்லாதது கவலையாக இருந்தது. போராளிகள் இன்றிருப்பார்கள். நாளை இல்லாது போவார்கள். போராளிகளைப் பொறுத்தவரை நட்பு நிலையற்றது.

கமல் வாசல் பொயின்றில் கடமையில் இருந்தான். ரகுவரனோடு முன்புமாதிரிக் கதைக்கவில்லை. அவனுக்கு, தான் தாக்குதல் அணியில் இடம்பெறவில்லை என்ற கவலை.

அவர்கள் எங்கே போனார்கள்... எந்தத் தாக்குதலுக்குச் சென்றார்கள் எதுவும் அவனுக்குத் தெரியாது. ஊக்தில் ஆனையிறவு. மனலாறு, மன்னார் என கதைத்தபடி கமல் இருந்தான்.

கமலின் கோல்சர் பொக்கற் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. ரகுவரன் பொக்கற்றுக்குள் கையை விட்டான். கையில் ஜட்டி வந்தது. கமல்

சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“இடியமீன் வெளிக்கிட அவன்ற பாய்க்கிக்க இருந்து இதை தூக்கிப்போட்டன். நாறப்போறான்”

ஓரத்தம்மா வந்தாள். பொயின்றைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தாள். அவள் மாக்கற்றால் வருகின்றாள். கையில் கூடை வைத்திருந்தாள். மாக்கற்றால் வரும் போது பழங்கள் வாங்கிவருவாள். வடை வாங்கி வருவாள். பொயின்றுக்குள் ஒரு சரையைப் போட்டுவிட்டுச் செல்வாள். கொஞ்ச நாட்களாக அவள் பொயின்றைப் பார்ப்பதில்லை. பொறுப்பாளர் மறித்தது அவளுக்கு விளங்கிவிட்டது. கிட்டவந்து சொன்னாள்

“வடிவான பொட்டையள் இருக்கிற வீடுகள் எண்டா அடிக்கடி போவியள். என்னட்ட இருந்ததோன்றையும் திண்டிட்டியள்.” போனாள்.

“டேய்... இந்து வீட்டை லெனின் போறதை அறிஞ்சிட்டா போல”

கமல் சொல்ல பொயின்றடியில் ஒரு மேட்டார் சைக்கிள் வந்து நின்றது. ஒருவன் ஒரு ஜ்யாவை இறக்கிவிட்டுச் சென்றாள். ஜ்யா முகாம் வாசலையும் பொயின்றையும் நின்றபடி பார்த்தார்.

“டேய் கஸ்புல்”

ரகுவரன் கமலின் காதுக்குள் சொன்னான்.

10

ரகுவரன் கஸ்புல்ஸை புதுக்குடியிருப்பிலுள்ள மக்கள் தொடர்பு கத்திற்கு கொண்டுபோனான். வெளிமாவட்டங்களிலிருந்து வரும் பெற்றோர்கள் அங்குதான் தங்கவைப்பார்கள். அவர்களுக்கான சாப்பாடு, படுக்கை, சோப், பிறுஸ், பற்பசை எல்லாம் இயக்கம் கொடுக்கும். புதுக்குடியிருப்பு மினியில் படமும் பார்க்கலாம்.

“அப்பு... கடாபி வரபத்துநாள்க்கே செல்லுமாம். எங்கை போனவன்.”

கடாபி போனது அவனுக்கே தெரியாது. அப்படித் தெரிந்தாலும் ஒரு இராணுவக்கட்டுப்பாட்டிலிருந்து வருபவரிடம் சொல்லவும் கூடாது. சண்டையில் நின்றாலும் மகன் சண்டையில் என்றும் சொல்லக்கூடாது. ஒவ்வொன்றும் இயக்கத்தை வளர்த்துக்கொண்டிருக்குது என ரகுவரன் நினைத்தான். அவனுக்குப் பதில் சொல்லாமல் வரமனக்கல்ரமாக இருந்தது.

“தம்பிகடாபி சண்டேல் நிக்றானே?”

“இல்லை ஐயா. வெளி வேலையாப் போனவன். பத்துநாள்யால் வந்திடுவன்.”

சுமை இறங்கினமாதிரி இருந்தது அவனுக்கு

“தம்பி... உனக்குச் சொன்னால் என்ன... கடாபி ஒரு பொடிச்சியை விரும்பினவன். எங்கட பக்கத்து வீடுதான். இயக்கத்தில் தன்ற காதலையும் பதிஞ்சிட்டன் என்கு கடதாசியும் போட்டவன். அதுதான் தம்பியோட கதைக்க வந்தனான். இயக்கம் ஓம் என்டால் பொடிச்சியைக் கூட்டிக் கொண்டு வரோணும். கலியானம் செய்தால் சண்டைக்கு விடாங்களாம், மெய்யே...?”

ரகுவரனால் சொல்லமுடியாத பதில் என்று அவருக்கு விளங்க வில்லை. ரகுவரனையும் அவர் இனம் காணவில்லை.

“ஆர் தம்பி உந்தப் பொறுப்பாளர். கலியானக் கதையைத் தொடுக்கலாம் என்கு பாத்தன். கடு மூஞ்சையனாக்கிடக்கு. பெரிசாக் கதையானாம். வேற ஆரோட இதுகளைக் கதைக்கிறது”

“பொறுப்பாளர் உங்கட ஊர் தானே”

“எங்கட ஊரோ... பேந்தென்ன. ஆற்றை பொடியன்...?”

மெதுவாகச் சொல்லிவிட்டுப்பதிலுக்காகக்காதை அவனருகில்வைத்தார்.

“செத்த ஆட்டோக்கார தறுமுவின்ற மனிசிபுஸ்பத்தின்ற மகன்”

11

ஒட்டுக்கூட்டானுக்கும் கரிப்பட்ட முறிப்புக்குமிடையிலுள்ள ஒற்றைக்கண் பாலம். பாலத்துக்குள்ளால் தமிழன் தனது குறுப்புடன் நுளைந்து செல்லவேணும். பாலத்துக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் பொயின்றுகள். இரண்டு பொயின்றுகளுக்கிடையில் ஸைற் ஒளிந்தபடி இருக்கிறது. சிப்பாய் ஒருவன் அரை மனித்தியாலத்துக்கு ஒரு தடவை அந்தப் பாலத்துக்கருகில் வந்து போவான். சிலநேரங்களில் பாலத்துக்கும் ஸைற்றுடித்துப் பார்ப்பான். அவன் வந்து போனதும் குரோலில் பாலத்தால் நுளையவேணும். காற்று அடிக்கும் வேளைகளில் மரநிழில்கள் பாலத்தில்ப்பட்டு வெளிச்சத்தை மறைத்துச் செல்லும். காற்றை அவதானித்து நுளையவேணும்.

பாலத்துக்கு அருகிலிருக்கும் பற்றைக்குள் மறைந்திருந்த தமிழன் முதல் சென்றான். அடுத்து கமல், ரஞ்சன், ஐங்கரன் என நுழைந்து

தமிழனருகில் சென்றார்கள். கடாபியை இன்னும் காணவில்லை. சிப்பாய் வரும் நேரம் நெருங்கப்போகிறது. கடாபியை கூப்பிடவும் முடியாது. ஏதும் பிச்சி சிப்பாய் கடாபியைக் கண்டால் எல்லோரும் சரி. நெடுங்கேணி, சூளவிக்ட்டான், மாறாஇலப்பை, மணலாறு எங்கும் ரேக்கிக்காரர் நுளை யும் பாலம். நுளைவழியை சிப்பாய் கண்டால் உள்ளிற்பவர்கள் வர முடியாது.

தமிழன் மெதுமெதுவாக பாலத்துக்குள் நுளைந்தான். கடாபி பாலத்துக்கு நடுவில் செருகுப்பட்டிருந்தான். அவனால் வரமுடியவில்லை. பருத்த உடம்பைப் பாலம் இருக்கி வைத்திருந்தது. வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“கடாபி...”

“ம்”

“என்னப்பன்”

“உடம்பு செருகுப்பட்டுப்போட்டுது. அசையேலாமல் இருக்கு.”

தமிழன் கையில் பிடித்து இழுத்தான். அவன் அசையவில்லை. கொஞ்சநேரம் இழுத்துப்பார்த்தான். சிப்பாய் வரும் நேரம் நெருங்கிறது.

“குப்பி கடிக்கட்டுக்கே...?”

“பொடியை சிப்பாய் கண்டானெண்டா நாங்கள் நுளையிற பாதை தெரிஞ்சிடும். உள்ளுக்க தேடுதல் நடத்துவன். ரதனன்னையின்ற குறுப்பும் உள்ளுக்கை நிக்குது”

இராணுவ வாகன அணியொன்று வந்துகொண்டிருந்தது. பாலம் குலுங்கியது. தமிழன் மெதுவாக வோக்கியை எடுத்தான். வாகனச் சத்தத்திற்கு வோக்கியில் கதைப்பது வெளியில் கேட்காது. பாலத்துக் குள்ளே இருந்தபடி பொறுப்பாளருக்கு விபரத்தைத் தெரிவித்தான். பொறுப்பாளரிடமிருந்து முடிவு வந்தது. தமிழன் கடாபியை அணைத்து முத்தம் கொடுத்தான்.

“புலிகளின் தாகம் தமிழீழத்தாயகம்”

கடாபி சொன்னான்.

தமிழன் அவசரமாக வெளியே வந்தான். சிப்பாய் வரும் நேரம் நெருங்கியது. ரஞ்சன், கொண்டுவந்த சக்கையை பாலத்துக்கடியில் புதைத்தான்.

சிப்பாய் வந்துகொண்டிருந்தான்.

இலியானா

யோ.கர்ணன்

இலங்கையின் வடக்கு முறையிலுள்ளயாழ்ப் பாணத்திலிருந்து இப்பொழுது சுமார் நான்கு மணித்தியாலங்கள் பயணம் செய்தால் மன்னாரை அடையலாம். நகரிலிருந்து இருபது நிமிடங்கள் தொடக்கம் ஒன்றரை மணித்தியாலங்கள் வரையான பயணத்தூரங்களில் பாதுகாப்பான கடற்கரைகள் உள்ளன. இந்தப் பகுதிகளை தளமாகக் கொண்டு நீங்கள் பல்வேறு அலுவல்களைப் பார்க்கலாம். மீன் பிடிக்கலாம். கஞ்சாகடத்தலாம். பாலியல் தொழில் நடத்தலாம். ஒருவனை கொலை செய்து கடலில் போடலாம். ஏன், இலங்கையிலிருந்து தப்பி இந்தியாவும் போகலாம்.

நம்பிக்கையான ஒரு படகோட்டியைப் பிடித்து, உங்கள் அதில்ஸ்டத்தை பொறுத்து இருபதி னாயிரம் தொடக்கம் ஐம்பதினாயிரம் வரையான பணம் கொடுத்து இந்தியா போகலாம். முக்கியமாக நீங்கள் படகிலேறிப் போவது யாருக்கும் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தக் கூடாது. படகிலிருக்கும் பொழுது மிகுந்த நிதானமாகவும் இயல்பாகவுமிருக்க வேண்டும். ஆழ்கடலில் கடற்படை வழி மறிக்கலாம். புகைத்தல் பழக்கமற்றவராயினும் ஒரு கட்டை பீடியை வாயில் வைத்து உறிஞ்சியபடி அச்ட்டையாக இருக்க வேண்டும். மீனவர்கள்

அப்படித்தான் அசட்டையாக இருப்பார்களாம் எனக்கொருவன் சொல்லித் தந்தான். அதன்படி ஒழுகித்தான் நான் இந்தியா வந்தேன். இப்படி எட்டுமணிநேரம் பயணம் செய்தால், இதுதான் இந்தியா என படகோட்டி ஒரு நிலப்பரப்பில் இறக்கிவிட்டுச் செல்வான். மடுமாதாவையும் அன்னை வேளாங்கள்ளியையும் மனதில் நினைத்தபடி அந்த இரவை கழித்துவிட்டு, நிலம் வெளிக்கத் தொடங்க கடலுக்குள்ளிருக்கும் மனற் திட்டொன்றி விருப்பதைக் கண்டு அலறுவீர்கள். வாழ்வே முடிந்துவிட்டது போல உணர்வீர்கள். படகோட்டி ஏழாற்றிவிட்டான் என சாபம் போட்டு தளர்ந்து உட்கார்வீர்கள். பிறகும் ஒரு ஒரம் வர, தொலைவில் தெரியும் கரையைப் பார்த்து, அல்லது ஏதாவது படகைப் பார்த்து சட்டையைக் கழற்றி காப்பாற்றுமாறு கதறுவீர்கள். எதுவும் பலிக்காத படசத்தில் நீங்களே கரையை நோக்கி நீந்த ஆரம்பிப்பீர்கள். நீரில் விழுந்த ஒரு நாய்க் குட்டியை போல தத்தளித்து கரையேறும் போது யாரைக் கண்டாலும் சரணடைபவர் போல கைகளை உயர்த்தாக்கி விடுவீர்கள். எதிரே நிற்பவர் வஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு விட்டுவிடக்கூடிய சாதாரண பொலீஸ்காரர்கள் என்றாலும் அவரை ஒரு தேவதூதர் போல உணர்வீர்கள். கண்களினால் இறைஞ்சுவீர்கள்.

இப்பொழுது நீங்கள் கைகளை தூக்கியியபடி நிற்கும் நிலம்தான் இலியானா என்னும் அழகிய பெண் வாழும் பூமி. இலியானாவோ அல்லது அவரையொத்த நூற்றியெட்டு அழகிகள் பிறந்ததினாலேயே இந்த பூமி அமைதியாயிருக்கிறதென நீங்கள் நினைத்துக் கொள்வீர்களெனில் நாம் ஒரே புள்ளியில் சந்தித்துக் கொள்கிறோம் என்று அர்த்தம். நானும் நீங்களும் மட்டும்தான் இப்படியான புள்ளிகளில் சந்திக்கும் புள்ளிராஜாக்கள் என்று அர்த்தமல்ல. அப்படியான என்னமுடைய வெறும் பலராஜாக்கள் இருக்கிறார்கள் என்றே நினைக்கிறேன்.

ஏனெனில் இதே விதமான என்னமுடைய இன்னொருவனை சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியிருந்தது. என்ன ஆச்சரியமெனில் நான் நினைத்தவையெல்லாவற்றையும் அவனும் நினைத்திருந்தான். எங்கள் பூமியிலும் ஒரு இலியானா பிறந்திருக்கலாம் என்ற அவனது என்னத்தில் எனக்கு மறுப்பேதும் கிடையாது. அதன் காரணமாகவே சாந்தியும் சமாதானமும் அங்கு நிலைபெற்றிருக்கும். நானோ அவனோ நீங்களோ உயிரை காப்பாற்றிக்கொள்ள இப்படியான உயிராபத்தான் ஒரு பயணத்தை செய்திருக்க வேண்டியிருந்திருக்காது.

அகத்தியாக இந்தியாவை வந்தடைந்ததும், இனி இந்தியாவிலேயே

വാழു ചന്തർപ്പമെന്റെ വിനുമ്പി എന്ന നമ്പിനേൻ. ഇപ്പറ്റി വാമുമുകളാലും കാലത്തിലും ഒരു നാശാവകു ഇലിയാനാവൈ കൺ കൊൺടു പാർത്തുവിട്ടുക കുടുമ്പം. ആണാല് നാൻ മേർശോൺ വധികൻിലും ഇലങ്കൈയിലിരുന്തു തപ്പി ഇരക്കിയമാക ഇന്തീയാ വന്നതു ഇലിയാനാവൈ പാർപ്പതർക്കല്ല. അതു ഒരു മിക്കൾിയകാരഞ്ഞമ്. എൻ ഉപിരൈ കാപ്പാർത്റിക് കൊൺം.

ആണാല് അന്തു എതിർപാരാത ഇലിയാൻ രചികൻ വന്നതു, തനിയേ ഉയിരൈക്കാപ്പാർത്റിക് കൊൺം അല്ല. അവൻ അതണെ നേരാദ്യാക എൻണിടമെ ചോല്ലാത പോതുമെ, അവൻ ചൊണ്ണൻ കത്തെയിലിരുന്തു എൻണാല് അപ്പറ്റിത്താൻ ഊക്കിക്ക മുടിക്കിരുതു. അവണെ നാൻ കൺടതു മണ്ണപ്പമെ അകതി മുകാമിലും. അറിമുകമാകി നീണ്ണടകാലമാക തണതു കടന്തു കാലമും പുറ്റി എൻണിടമെ വായേ തിരുന്തിരുക്കവില്ലെലു. എതു കേട്ടാലുമും ചിരിത്താൻ. അല്ലതു മുകത്തൈ തിരുപ്പി വൈവത്തുകെ കൊൺടാൻ. ആണാല് ഇലിയാനാ പറ്റ്റി കത്തെത്താലും മട്ടുമും വായേ മുടാമലും കത്തെത്താൻ. കുടവേ, തമിച്ചു ചുങ്കിക്കൈയൊൺരിനു നടുപ്പുകക്കത്തിലും വന്തു ഇലിയാനാവിൻ പടത്തൈ പത്തിരുപ്പട്ടി വൈവത്തിരുന്തതെയുമും കാട്ടിനാൻ. അതൻ പിൻനാർ കവണിത്തതിലും, മലസലകുട്ടത്തിൽകു ചെല്ലുമും ചമയങ്കൾിലും അന്തുപ പടത്തെയുമും പൊക്കക്കുകുക്കും കൊൺടു ചെല്ലവൈ വുക്കകമാകകെ കൊൺഡിരുന്താൻ. അവൻ പറ്റ്റിയ ഇരക്കിയമെ വെകുനാൻ നീഡിക്കവില്ലെലു.

മോകമു പരവിയ മുൻണിരിവൊൻരിലും അവൻ കൊങ്ഗു ചമ്മ നിതാനമിലുന്തിരുക്കക്ക വേണ്ടുമും. തണതു കത്തെയൈ ചോല്ലിവിട്ടാൻ. മരുന്നാൻ വിഡികാലൈയിലേയേ വന്തു എൻണെന്തു തുട്ടിയെമുപ്പിനാൻ. ഒരു ചത്തിയുമും ചെയ്തു തരുമാറു കേട്ടാൻ. ഇന്തകകതെയൈ വെണിയേ ധാരുകുകുമും ചോല്ലക്കുടാതു. അപ്പാഴിച്ച ചൊണ്ണനാലുമും തണഞ്ഞപ്പറ്റിയ കുറ്റിപ്പുകക്കണാ വെരിയിടക്കുടാതു. നാഞ്ഞുമും ചമ്മതിത്തേൻ.

ഇലിയാനാ നധിത്ത മുതലും പടമും പറ്റിയ ചെയ്തികൻ വന്തപോതു എങ്കൻ വീട്ടിൽകു ചാരതി അടിക്കടി വന്തു പോകതു തോടാനക്കിയിരുന്താൻ. അപ്പൊമുതു ഇലിയാനാവൈ ധാരുമും കവണത്തിലും കൊൺണാതു മാതിരിയേ ഇന്റിലും ധാരതിയെയുമും കവണത്തിലും കൊൺഡിരുക്കവില്ലെലു.

രണ്ണിലുമും പിരപാകരനുമും ചെയ്തു കൊൺട ഒപ്പന്തത്തിനു പയണാക ഇണമ്പരിതി തലൈമൈയിലും ഊരുക്കും വന്തു ഒരു തോകുതി വിനുതലൈപ്പ പുലിക്കൻിലും ഒരുവനാകയിരുന്താൻ, കൺകാണിപ്പുക്കുമുവിൻ തുണ്ണെയുടൻ മുതൻ മുതലും മുകമാലൈക്കുംണാലും നുമുകൈയിലും ആരു തമിച്ചു ഉണ്ണരവാണരക്കൻിനാലും അരൈക്കിലോമീറ്റർക്കൻ തൂരമും തൂക്കിക്കെ കൊൺടു

வரப்பட்டான் என் பதற்கு அப்பால் அவனை யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. என் நண்பன் ஒருவன் மூலமாக எனக்கும் அறிமுகமாகினங்கள் வீட்டிற்கும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான்.

ஆரம்பத்தில் அவன் வீட்டிற்கு வருவதில் எனக்கு கொஞ்சம் சங்கடமாக இருந்தது. காரணம் வயதுக்கு வந்த தங்கச்சி ஒருத்தி யிருந்தாள். ஆனால் அவளே ஒருநாள் அபிப்பிராயப்பட்டாள், தனது நண்பிகள் சொன்னதாக இயக்கப்பொடியள் ஒரு பெட்டையளையும் நிமிர்ந்தும் பார்க்கமாட்டாங்கள். கற்புடன் உள்ள பொடியளை கலியானம் கட்டுவதென்றால் இயக்கப் பொடியளைதான் கட்ட வேணுமென. அவள் ஒரு தேவவசனம் போல அதில் நம்பிக்கைவைத்திருந்தாள்.

இந்த நாட்களில் எங்கள் மாமாவிற்கு காணி எல்லைப் பிரச்சனையொன்றின் நிமித்தமாக யாரோ இருட்டி போட்டிருந்தார்கள். தலையில் ஆழமான அடியொன்று விழுந்திருந்தது. மண்டையுடைந்த மாமா ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான் போயிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர் அங்கு போகவில்லை. நேராக என்னிடம் வந்து முறையிட்டார். அந்தக் குற்றவாளியை உடனடியாக கைது செய்து தண்டிக்க வேண்டுமென வற்புறுத்தினார். அவரைப் போலவே நானுமொரு அப்பாவியென எவ்வளவோ சொல்லியும் அவர் கேட்க வில்லை. சாரதி எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து போவதை அவரும் அறிந்திருக்கிறார்.

நானும் இளம்பரிதியின் பொடியன் என வலியுறுத்தி, நான் மனது வைத்தால் இதனை செய்யலாம் என வாதாடினார். நான் மறுத்துக் கொண்டிருக்க, எனது நியாயங்களைதனையும் காதில் வாங்காமல் பிரச்சினையை சாரதி மட்டத்திற்கு கொண்டு சென்றார். எங்கேயோ ஒரு சாப்பாட்டுக்கடையில் அவனைப்பிடித்தாராம். எனக்கு அடித்தது கூட பரவாயில்லை. பொறுத்துக் கொள்வேன். ஆனால் ஒரு இயக்கப் பொடியளை எனது மாமாவில் கை வைத்ததை இயக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது என அவனிடம் படம் போட்டிருக்கிறார். அந்த அடி தன்னில் விழுந்த அடியல்ல எனவும், ஓவ்வொரு இயக்கப் பொடியனின் முதுகிலும் விழுந்த அடியெனவும், ஓவ்வொரு போராளி எனும் பொழுது அது தலைவர் பிரபாகரனையும் குறிக்குமென வாதாடியுள்ளார். யார் இதனை செய்திருக்கக் கூடுமென சாரதி கேட்க, தன்னுடன் காணித்தகராற்றிலுள்ளவனின் பெயரை சொல்லிவிட்டார்.

ஒரு இரவு என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு நெல்லியடி ரவுணில் கடை வைத்திருக்கும் அவரிடம் போனான். எந்தப் பிரச்சினையுமில்லை,

കുമ്മാ കതൈത്തുവിട്ടു വരുവോമെന്ന് ചൊല്ലിത്താൻ ചാരതി എൻ്റെനുകൾ കൂട്ടിപ്പ് പോന്നാൻ. കുടയില് നിന്റെ ഇരഞ്ഞെടാനുവരുമെ പോകുമ്പെട്ടുമെ കാത്തിരുന്തു, ധാരുമില്ലാതെ നേരമെ പാര്ത്തു ചാരതി തന്തു ഇറുപ്പിലിരുന്തു കൈത്തുപ്പാക്കിയെ ഉറുവി അവരതു തലൈയില് വൈത്താൻ. എല്ലാജീവികളും പാടയിൽ ഇരുക്കി എസ്സരിക്കൈ ഇതുവെന്ന ചൊല്ലി, അവരുടെ കാണി പற്റിയ മുക്കിലിരുന്തു ഒരുപ്പിലും കൊണ്ണുമ്പാടി ചൊണ്ണാൻ. അന്തു മനിതനു തന്തു തലൈയിലിരുന്തു തുപ്പാക്കിയെ കണ്ടു അതിന്റെ തുപ്പാക്കിയെ കണ്ടു അതിന്റെ പോധി നിന്റെതാകെ എനക്കുപ്പട്ടതു. ഇവ്വാരാകെ എൻ്റെ എങ്കവർ മാമാ ഇയക്കമാക്കിനാാർ.

അൻറു മുമുവതുമെ എനക്കു ഉടലും നടുങ്കിയപാടിയിരുന്തതു. മാലൈ ഡില്ലാൻ ഓരണവിന്റു നിതാനമാണെന്ന്. ആണാലുമെ അതണു നീഡിക്ക വിടാമലു, മാലൈയില് വീട്ടിന്റു വന്തു ചാരതി, പരുത്തിത്തുരൈക്കു വരുമാറു കേട്ടാൻ. ചിന്നനു തയക്കമിരുന്താലുമെ കാട്ടിക്കു കൊണ്ണാമലു, അവന്തു മോട്ടാർ ശൈക്കിണിൻ പിന്നാലു എറി ഉട്കാരന്തു കൊണ്ണേം. വേദ്രേതോ കതൈത്തുകു കൊണ്ണിരുന്തവൻ തീണ്ടെരെൻ, ഇറുപ്പിലിരുന്തു കൈത്തുപ്പാക്കിയെ എടുത്തു എൻ്റിടമെ തന്താൻ. ധാരുമെ പാര്ക്കുക മുൻ്നാൻ ഇറുപ്പിലും ചെരുകുകു കൊണ്ണാൻ. എന്തു കൈകൾ നടുങ്കിനു. വലതു കൈയിനാലും തുപ്പാക്കിയെപ്പെടിത്തു, പെരുവിരലു മേലും നോക്കി തടവിയപാടി ചെല്ലു, തട്ടുപ്പെടുമും ‘ചേപ്പി പിന്നാൻ’ കീഴും നോക്കി തട്ടിവിട്ടു, കുട്ടിവരലാലു ‘രിക്കാ’ അമുത്തിനാലും നാഞ്ഞാലുമും ഒരു തുപ്പാക്കിതാരി ആകിവിടുവേൻ എൻസ് ചൊണ്ണാൻ. എനക്കു എൻ്റെ കതൈപ്പെതാൻറ്റേ തെരിയവില്ലെലു. പത്രർമ്മുമെ പരവശമുമാണു ഓരു നിലൈയെ അനുപബിത്തേൻ. താൻ ഓരു വീട്ടിനു മുൻ്നാലു മോട്ടാർ ശൈക്കിണാ നിരുത്തുവേൻ എന്നുമും, നാൻ ഉൻസേ പോധി ഇന്തകു കാടിത്തെതെ വീട്ടു ഉരിമൈയാണൊന്നു വിനുക്കിനിടമും കൊാടുത്തു, ഇതുതാൻ ‘ലാബൾ വോൺിങ്’ എൻസ് ചൊല്ലി ആഞ്ഞക്കുചു ചേതാരമില്ലാമലു ഒരു മേലുവെറി വൈത്തുവിട്ടു വരുമ്പാടി ചൊല്ലി ഒരു കാടിത്തെതെ നീട്ടിണാൻ. നാൻ കൊഞ്ചം തയങ്കു, ഇരുവരുകുമിഡൈയിലും പോട്ടു വിട്ടാൻ. അതു കാറ്ററിലും പരക്കു മുൻ അവസ്രമാകു എടുത്തു പോക്കർ റിന്റും വൈത്തേൻ.

തമ്പശിട്ടിയിലും പെരിയ കല്ലീടോൺറിൻ മുൻ നിർപ്പാട്ടി നാൻ. ഭൗലമെട്ടെടു കൂർത്താമലേയേ വീട്ടിനും പോകശെ ചൊണ്ണാൻ. കാലകൾ ഉത്രുതു തോടന്കിനു. വീട്ടു കേരുന്നിലേയേ തയങ്കു നിന്റേൻ. ചാരതി തൂശണത്തിനാലു പേക്കിനാൻ. ഇപ്പാടി മിനക്കെട്ടാലു ചന്തേകുമെ വന്തു ആമിയൈകു കുപ്പിട്ടാലു എൻ്റെ വിട്ടുവിട്ടു താൻ പോധി വിടുവേൻ

என்றான். அந்த ஒரு வசனம் என்னில் துணிச்சலை வரச் செய்தது.

ஒரு முடிவுடன் வீட்டிற்குள் வேகமாகப் போனேன். நான் உள்ளடு வதைக் கண்ட இளம்பெண்ணொருத்தி வெளியே வந்தாள். மகளாக இருக்க வேண்டும். நல்ல நிறமாகவும் அழகாகவுமிருந்தாள். சாதாரண நேரமெனில் நான் கூட ஒரு ‘ரொமானஸ்’ விட்டிறுப்பேன். ‘ஆரிங்க லிங்கன்’ என்றேன். ‘அப்பாதான்’ என மெதுவாகச் சொல்லி விட்டு, வீட்டுப் பக்கம் திரும்பி ‘அப்பா... உங்களிட்ட ஆக்கள் வந்து நிக்கினம்’ என உரத்துச் சொன்னாள். தடித்த உயரமான ஒரு மனிதன் வந்தான்.

இனி மரியாதையான வசனங்களைப் பாலிப்பது என்னைப் பலவீனப்படுத்துமென நினைத்தேன். மரியாதையற்ற வசனங்களின் மூலம் குழலை எனது கட்டுப்பாட்டினால் கொண்டு வரலாம் என நம்பினேன். ‘டேய்.. நீதான் லிங்கனா’ என்றேன். அந்த மனிதன் வெருண்டு போய் நின்றான். மகள் வாயில் கை வைத்தபடி நின்றாள். அவளது முகம் பயத்தில்க் கறுத்துப் போயிருந்தது.

‘பு.... இனிமேல் ஆமிக் காம் பக்கம் போனால் நாங்கள் கதைக்க மாட்டம். இதுதான் கதைக்கும்’ என இடுப்பிலிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்து அவனது முகத்திற்கு நேராகப் பிடித்தேன். அந்த மனிதனது வாய் திறக்கவேயில்லை. உறைந்து போய் நின்றான். மகள்தான் “ஐயோ அன்னா... அப்பாவைச் சுடாதையுங்கோ.. என்ற அப்பா” என அலறியாடி ஓடி வந்து என் காலில் விழுந்தாள். ‘உனக்காத்தான் விடுறன். கொப்பரை இனியாவது ஒழுங்காக இருக்கச் சொல்லு’ என்று விட்டு, எச்சரிக்கைக் கடித்ததை அவளது காலடியில் போட்டு விட்டு திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினேன். அப்பொழுதுதான் மேல்வெடி வைக்கவில்லை என்பது நினைவுக்கு வந்தது. இனி திரும்பி வெடிவைப்பது நன்றாக இருக்காது. பெட்டை வேறு கட வேண்டாமென கேட்டுவிட்டாள். இனி வெடிவைத்து வெருட்டுவது மனிதத்தனமில்லையென வந்து விட்டேன். வெடி வைக்காமல் வந்ததற்கு சாரதி கண்டபடி திட்டினான். மோட்டார் சைக்கிளில் இருக்கும் போது உடம்பெல்லாம் நடுங்கியபடியிருந்தது. சாரதியின் தோளை இருக்கமாக பிடித்துக் கொண்டேன்.

வீட்டிற்குச் செல்லப்பயமாகயிருந்தது. என்னைத்தேடி கட்டாயம் இராணுவம் வருமென நம்பினேன். ஒரு நாயைக்கூவது போல கட்டு, தங்களது வாகனத்தில் கட்டியிழுத்துப் போவார்கள் அல்லது என் தங்கச்சியைச் சீரழிப்பார்கள் என நினைத்தேன். இன்று இரவு எங்காவது பத்திரமாகத் தங்க வைக்கும்படி சாரதியிடம் கேட்டேன். ஒரு இரகசிய

മുകവരിൻ വീട്ടില് എൻ്റെന്ത് തന്ക വൈപ്പതാകവുമ്, അന്തു ഇടമ് പற്റിയ തകവലെ ധാരിതമുമ് ചൊല്ലക്കൂടാതെന്നുമ് വാക്കുന്നതി വാങ്ങിക്ക് കൊണ്ടു ഒരു മാടിവീട്ടിൽകു കൂട്ടിച്ച ചെന്റ്രാൻ. മോട്ടാർശൈക്കിൻ വാസലില് നിന്റെതുമേ ഒരു ഇണ്ണാനും ചിരിത്തപദി വന്നതാൻ. എങ്കള് വയതു താനിരുക്കുമ്. എൻ്റെന്പ് പത്തിരമാക വൈത്തിരുക്കുമ്പദി അവനിടമ് ചൊല്ലിവിട്ടു ചാരതിപുറപ്പട്ടിവിട്ടാൻ.

വീട്ടിൽകുൾ നുമ്മുയ വരവേற്പരൈയില് വയതാൻ തമ്പത്തിയിൻരെ തൊലൈക്കാട്ടി പാര്ത്തപദിയിരുന്തുനാൻ. എൻ്റെന്പ് പാര്ത്തു ആതരവാകക് ചിരിത്തുനാൻ. ഇന്തക് ചത്തങ്കളാക് കേട്ടു ഉം അന്റയിലിരുന്ത ഇണമ് പെണ്ണേണാരുത്തിഉട്ടിപ്പാര്ത്തുവിട്ടും ചെന്റ്രാൻ.

ഇണ്ണാനും വീട്ടിന് മാടിക്കു എൻ്റെനുക് കൂട്ടിപ്പ് പോണാൻ. മേലം പകുതിയില് കുതന്തിരമാക എപ്പടിയമിരുക്കലാമ്, എൻ്റെ തേവൈ യെനിലുമ് വെട്കപ്പതാമല് താരാൾമാകക് കേട്കലാമെന്റ്രാൻ. താൻ തൊழിലില്ലുപ്പക്കല്ലൂരിയില് പാടിപ്പതാകവുമ്, നഞ്ഞപ്പെണാരുവൻ മുലമു കടന്തു ഒരു മാതത്തുണ്ണിനു മുൻ ചാരതി അറിമുകമാനതാകവുമ് ചൊണ്ണാൻ. കൂടവേ ചാരതിയൈപ് പോലെ ഇനിമൈയാൻ ഒരുവന്നെന്ന കാണ്ണമുട്ടാതെന്റുമ്, തന്കൾക്കുടുമ്പത്തും തീലും എല്ലോരുക്കുമേ അവനെന്പ് പിഡിത്തിരുപ്പതാകവുമ് ചൊണ്ണാൻ. നാൻ ഇയക്കുക ഉറുപ്പിനരാ എനക് കേട്ടാൻ. നാൻ ചിരിത്തേൻ. ഇപ്പൊമുതെല്ലാമു ഇയക്കുക ഉറുപ്പിനരാക്കണാം വിടവുമ് ആതരവാൾകൾതാൻ ധാർപ്പപാണത്തീലും ഇയക്കുകമുഖ്യമാണെന്നും തുണ്ണിലും താൻ നടൈബെന്നിരുന്തുനാൻ. അവർന്റെപ്പറ്റി പാടിക്കുമു പൊമുതു മെല്ലിയ ഉറ്റശാകമു വന്തുതു. നാണെന്ന പത്തിരിക്കുക്കാൻ എൻ്റെ വിതമാക ചെയ്തിയൈപ് പിരകരിക്കുമു എന്ന യോഷിത്തുപ്പാര്ത്തേൻ. പട്ടപ്പകലില് പരുത്തിത്തുന്നൈയില് ഇരു ഇണ്ണാനുരകൾ തുണിക്കാൾ. തേചവിരോതിക്കു എഴ്ചരിക്കുക എൻ്റോ ശമുകവിരോതിക്കു എല്ലാണാൻ പതെ എഴ്ചരിക്കുക എൻ്റോ വരലാമ്. കണ്ണക്കാൻ മുടിക്കൊണ്ടേൻ. ഒരു അചകായ തുരാൻ മാതിരിയാൻ മെല്ലിയ ഉണ്ണരവൊന്നു പരവ ആറമ്പിത്തു. അന്തു ഉണ്ണരവു എൻ്റെനു മുമുവതുമാക മുടിവിട വേണ്ടുമെന്ന വിരുമ്പിനേൻ.

പാടിപ്പതാർകു ചില പത്തിരിക്കുകൾ തന്തു വിട്ടു കീമുക്കുചു ചെന്റുവിട്ടാൻ. മുതലില് എടുത്ത പത്തിരിക്കുകയില് മോതത്തമാക മുൻ്റു തുപ്പപാകക്കിച്ചുടുകൾ പற്റിയ ചെയ്തികൾ വന്തിരുന്തുനാൻ. എല്ലാമേ ധാർപ്പപാണത്തീലും താൻ നടൈബെന്നിരുന്തുനാൻ. അവർന്റെപ്പറ്റി പാടിക്കുമു പൊമുതു മെല്ലിയ ഉറ്റശാകമു വന്തുതു. നാണെന്ന പത്തിരിക്കുക്കാൻ എൻ്റെ വിതമാക ചെയ്തിയൈപ് പിരകരിക്കുമു എന്ന യോഷിത്തുപ്പാര്ത്തേൻ. പട്ടപ്പകലില് പരുത്തിത്തുന്നൈയില് ഇരു ഇണ്ണാനുരകൾ തുണിക്കാൾ. തേചവിരോതിക്കു എഴ്ചരിക്കുക എൻ്റോ ശമുകവിരോതിക്കു എല്ലാണാൻ പതെ എഴ്ചരിക്കുക എൻ്റോ വരലാമ്. കണ്ണക്കാൻ മുടിക്കൊണ്ടേൻ. ഒരു അചകായ തുരാൻ മാതിരിയാൻ മെല്ലിയ ഉണ്ണരവൊന്നു പരവ ആറമ്പിത്തു. അന്തു ഉണ്ണരവു എൻ്റെനു മുമുവതുമാക മുടിവിട വേണ്ടുമെന്ന വിരുമ്പിനേൻ.

அந்த உணர்வுடன் பத்திரிகைகளை சரியாகப் படிக்க முடிய வில்லை. பக்கங்களைத் தட்டியபடி சென்றேன். நடுப்பக்கம் வர்ணத்தில் சினிமாப் பக்கமாக வந்திருந்தது. அதில் கூட யாரோ ஒரு நாயகன் துப்பாக்கியுடன் ஆக்ரோசமாக நிற்பது மாதிரி ஒரு பெரிய படமிருந்தது. நான் நிற்பது மாதிரி கற்பனை செய்து பார்த்தேன். அருகில் அறிமுகநாயகி என ஒரு பெண்ணின் படம் பிரகரித்திருந்தார்கள். அந்தப் பெண் அழகாயிருக்கவே செய்தியைப் படித்தேன். அவளது பெயர் இலியானா என்றும், விரைவில் வெளியாகவுள்ள தமிழ்ப்படமொன்றில் நாயகியாக நடிக்கிறார்களன்றுமிருந்தது. ஆளைப்போலவே பெயரும் அழகாயிருப்ப தாக நினைத்துக் கொண்டேன். வெகுசிலருக்கு மட்டுமே இவ்வாறான பேறுகள் கிடைக்கிறது. இந்தச் சூட்டுப்பிரச்சினையை முடித்துக் கொண்டு, அந்தப் படம் வந்ததும் பார்த்து விடுவதென தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

எனக்கு ரஜனியில் தொடங்கி நேற்று நடிக்க வந்த அறிமுகமற்ற யாரோ ஒரு பொடிப்பயலைக் கூட தன் அபிமான நடிகளாகக் கொண்ட நன்பர்களுள்ளனர். நான் ஒருவன்தான் விதிவிலக்கு. எனக்கு நடிகர் களைப் பிடிப்பதேயில்லை. பிடித்ததெல்லாம் நடிகைகள்தான். அதிலும் குறிப்பாக இடையை தாண்டிய கூந்தலுடன் தலையெல்லாம் மல்லிகைப் பூ மணக்க கூறைப்பட்டுடுத்தி மெதுவாக சேலை விலக்கி தொப்புள் மட்டும் தெரிவது மாதிரி வரும் நாயகிகளை பிடிப்பதேயில்லை. ஜெயமோகன் கூட எழுதியிருப்பார்- தமிழ் பெண்களின் லட்சனங்களை சில அம்சங்களை. அதில் முக்கியமானது, சற்றே பூசியது மாதிரி மொஞ்சொஞ்சென திம்கக் கட்டைகள் மாதிரி பருத்த பின்பக்கங்களுடன் இருப்பார்கள். நிறமும் சற்று குறைவாகயிருக்கும். உள்ளெமயில் இவையெல்லாம் எனக்கு அழகாகவே தெரிவதில்லை. எனது ரசனை வேறு விதமானது. திருக்குறள் மாதிரி சூருக்கமாக இரண்டு வரியில் சொன்னால், எனக்கு குத்து விளக்குகளை பிடிப்பதில்லை. மெர்க்குரி விளக்குகளைத்தான் பிடிக்கிறது.

இப்படி திரையில் வரும் மெர்க்குரி விளக்குகளை உடனடியாகவே பார்த்து விசிலடித்து விடுவேன். இதனால் வந்த ஓரேயொரு பிரச்சினையென்றால் பிட்டுப்பட ரேஞ்சிலிருந்த சில படங்களையும் பார்க்க நேர்ந்து, தியேட்டரைவிட்டு வெளியில் வரும் போது தலையைக் குனிந்தபடி வந்ததுதான். ஆணாதிக்கதிற்கு எதிரான ஒரு நாயகன் என்றும் பெண்கள் என்னை கொள்ளலாம்.

இப்படியாக எனது எதிர்பார்ப்புகள் எப்படியெல்லாமிருந்தனவோ அப்படியெல்லாமுமாக அந்த நாயகி இருந்தாள். ஆகவே அடுத்து பார்க்க

വേൺഡിയ പടമാക അന്തപ് പടത്തൈ കുറിത്തു വൈത്തുക കൊണ്ടേൻ. ആണാല് വിളി വേറു വിതമാക ചിന്തിത്തിരുന്തതു. അന്തപ്പടമ് തിരൈയിടപ് പട്ടയാழ്പ്പാഞ്ചത്തിന് തിയേട്ടർകൾിൽ പെരിയ തിരൈകൾില്, പെരിയ ചൈസ് ഇലിയാണാബൈ നാൻ പാർക്ക മുടിയവില്ലെല. കീഴ്വരുമ് ചമ്പവമ് ഓൺറിൻ മൂലമ്പ് തുരതിശ്ശില്ലവില്ല ഇടമ്പെற്റു.

ഇരഞ്ഞടു നാട്കൾിൻ പിൻ അന്ത മാറി വീട്ടിലിരുന്തു പാതുകാപ്പാക വെൺഡേറിയതു എങ്കക്കു ചർന്നു ഉന്നാക്കത്തൈക കൊടുത്തതു. ഒരു തുവക്കുമ്, കൊങ്ക്‌സമ് പുത്തിശാലിത്തന്മുമിരുന്താല് അവണാറു നിജ ഹീറോ എന ചാരതി ചൊണ്ണാൻ. ഒരു ഹീറോ ആവത്രകാണ മുയർക്കിൾില് ഇന്റക്കി മിരുന്തേൻ. ഇന്ത നാട്കൾിൽ എല്ലാണം പട്ടയിൻ ആറു എസ്സരിക്കൈ കുടിതാങ്കൾാ നാൻ വിനിധോകിത്തിരുന്തേൻ. പരന്തു വിരിന്ത വാനത്തൈ നോക്കി പദ്ധിനെന്തു രഖവകൾ കൂട്ടിരുക്കിരേൻ. ഇരഞ്ഞടേ ഇരഞ്ഞടു വെടികൾ മട്ടുമ് ചാരതി ഒരുവൻിൻ തലൈയില് വൈപ്പത്രകാക അവണെ മോട്ടാർശൈക്കിൾില് ഏറ്ററിപ് പോണേൻ.

ഒരു നാൾ നെല്ലിയാധിവുംശാ ചലൂണില് തലൈമയിർ വെട്ടിയിൻ ചലൂണ്കാരൻിൽകു നൂറു രൂപാധി നീറ്റിഡേൻ. അവൻ മികപ്പെബ്ലിയമാക വാങ്ക മരുത്താൻ. കൂടവേ “നാൻ നെല്ലിയാധി പേചിലയിരുന്തു വാരു ഒരു തമ്പിയവൈയിട്ടയുമ് കാക വാങ്കിരതില്ലെല... പൊറുപ്പാൾ തയാ അഞ്ഞണ്ണയുമ് ഇങ്കുതാൻ മുടി വെട്ടുരവർ” എന്റൊൻ. തയക്കമാക മിരുന്തതു. പിന്നൻ കുതാകരിത്തുക കൊണ്ടേൻ. ഒരു ചിരിപ്പുൽ തിരുമ്പ, “തമ്പി കുരൈ നിണെങ്കകാട്ടില് ഒരു നിമിച്ചം...” എന്റൊൻ. ചൊല്ലുമ്പദി തലൈയാട്ടിഡേൻ. ഏല് പടിക്കിര തനതു പെട്ടെന്നൈ ധാരേ ഒരു പൊടിയൻ പടിക്കവിടാമല് കുദ്ദപ്പിക്ക കൊണ്ടു തിരിവതാകവുമ്, അവനതു തക്കപ്പൻ ‘മർറ ഇയക്ക’കാരണെന്നവുമ്, കാതലിക്ക മരുത്താല് അന്ത ഇയക്കത്തൈ കൂട്ടിവന്തു പിറ്റതുക കൊണ്ടു പോധവിടപ് പോവതാക വെന്റിയതാകവുമ് ചൊണ്ണാൻ. കൂടവേ, നാംകൾ വന്തു വിട്ടതാല് ഇണി നല്ലവർകൾിൽകു വശന്തതകാലമെന്റുമ്, അന്തപ് പിരച്ചിണൈയൈ തീർത്തു വിനുമാരുമ്, എതു എപ്പറിയോ ഓവിവാരു മുന്നൈയുമ് തന്ഩിടമ്താൻ മുടിവെട്ട വരവേണ്ടുമെന്നവുമ് കേട്ടുക കൊണ്ടാൻ. അന്തപ് പിരച്ചിണൈയൈ നാൻ പാർത്തുക കൊണ്ടവതാക ഉരുതിയിരിത്തേൻ.

ഒരു പിറ്റപകവില് ചാരതിയുടൻ അവൻ ചൊണ്ണന വിലാശത്തിൽകു പോണേൻ. തിരുന്തിരുന്ത കേരർഹിനുൾ മോട്ടാർശൈക്കിൾ വിട്ടേൻ. ഇതു മാതൃരിയാൻ ചീല അത്രാടി അക്കണക്കൾതാൻ ചനംകൾ വെന്റുമു എന്പതൈ ഇന്ത ഇടൈപ്പപട്ട നാട്കൾില് അനിന്തു കൊണ്ണിടഗ്രൂപ്പുകൾ ഒരു

குள்ளமான மனிதன் வந்தான். ‘நீதானே சோதி’ என்றேன். அந்த வசனங்கள் அவனது முகத்தை சுருங்க வைத்தன. ‘வேசைமேனே.. ஈ.பி.டி.பி.யோட நக்கித்திரியிறதுமில்லாமல்.. எங்கட சனத்தினர் பெட்டை யும் தேவையோ.’ என்றபடி அடிப்பவன் மாதிரியோ அல்லது சுட்டு விடுபவன் மாதிரியோ வேகமாக இறங்கினேன். ‘தம்பி தம்பி... அவசரப்படாதை.. நான் சொல்லுற்றதை கேள்... உன்ற அப்பரை எனக்கு நல்லாத் தெரியுமடா...’ என்றபடி வீட்டுக்குள் பின்வாங்கினான். எனக்கு கொஞ்சம் தயக்கமாகயிருந்தது. ஆனாலும் காட்டிக் கொள்ள கூடாது. கஷதம்பி நீங்கள் யோகண்ணையினர் மகன்தானே..அது படிக்கிற பொடியள்தானே தம்பி.. ஏன் இப்ப நீங்கள் அவசரப்படுறியள்; என்றான். ‘படிக்கிற வயசென்டு பாத்தோ இதுவரை யாழ்ப்பானத்தில ஈ.பி.டி.பி பெட்டையளை பிடிச்சது...இதுதான் லாஸ்ற் வோனிங். இதுக்கு பிறகு நான் களதக்க மாட்டன்’ என்று விட்டு வந்து விட்டேன்.

இரவு வீட்டுக்கு போக வீட்டில் அப்பாவும் அந்த மனிதனும் எனக்காக காத்திருந்தனர். அப்பொழுதுதான் அவசரப்பட்டு விட்டனோ என்று நினைத்தேன். ஊருக்குள் இது மாதிரியான அரசியல் நடவடிக்கை கள் செய்தால் இப்படியான அரியண்டங்களையும் சகித்துக் கொள்ளத் தான் வேணும். மோட்டார் சைக்கிளைவிட்டு இறங்கு முன்னரே ‘தம்பி நீ யோகண்ணையினர் மகனோ’ எனக் கேட்டு விடுகிறார்கள். அந்த ஆளும் அப்பரைப் பிடித்து மத்தியஸ்தம் செய்ய வந்திருந்தான். நான் ஒரே போடாக போட்டுவிட்டேன். பிரச்சினை பெரிய இடத்திற்குப் போய்விட்டது என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதென.

அடுத்த வாரம் பெட்டைக்கு மொட்டை கடிதமெழுதி யாரோ வெருட்டியிருந்தார்கள் என முறைப்பாடு வர திரும்பவும் அந்த வீட்டிற்குப் போனேன். வீடு பூட்டியிருந்தது. தொடர்ந்து இரண்டு நாள் பூட்டியிருந்தது. பிறகுதான் தெரியும் அவன் கொழும்புப்பக்கம் போய்விட்டதாக. இதற் கடுத்த நாள் காலையில் எங்கள் வீட்டிற்கு இராணுவத்தின் பீல்ட்டைபக் குறைப் வந்தது. நானில்லை. வீட்டுப்பக்கம் வரவேண்டாம் என தங்கச்சி தொலைபேசியில் எச்சரித்தாள். இராணுவமும் விட்டபாடில்லை. சில நாட்கள் நீடித்தன எனக்கும் அவர்களிற்குமான ஒளித்துப் பிடித்து விளையாட்டு. இப்படியான நிலையில் ஊரிலிருப்பது ஆயத்தெனவும், கொஞ்ச நாட்கள் வன்னியிலிருந்துவிட்டு வருமாறும், அங்கிருக்கும் போது மேலும் பல இராணுவ நுட்பங்களை அறிந்து கொள்ளலாம் என்றும், இந்த வனவாசம் கூட என்னை மேலும் வல்லவனாக்கும் என சாரதி

ചൊൻ്ഩാൻ. അൻറു മാലൈയേ പയന്തു പയന്തു മുകമാലൈ ചെക്ക് പോയിൻ്റെ കടന്തേൻ. ഇപ്പറ്റി കടന്തു നാൻ ചെന്നതു ഒരു പയിൽച്ചി മുകാമിന്തു. അങ്കു ചെന്റെ പിന്താൻ തെരിയുമെ വന്തിനുപതു പയിൽച്ചി മുകാമിന്തെനെ. പയപ്പട വേൺടാമെന്നുമെ, എൻ്ഩെന്നുപ്പറ്റി പയിൽച്ചി മുകാമിലെ ചൊല്ലിവൈപ്പതാകവുമെ ചൊല്ലി അങ്കു വിട്ടാൻ. പിന്തുതാൻ തെരിയുമെ, സാരതി ചൊൻ്ഩതെന്നുത്തുമെ പോയെ എൻ്പതുമെ, എൻ്ഩെന്നുപ്പറ്റി എതുവുമെ ചൊല്ലിവൈപ്പതാകവുമെ ചൊല്ലി അങ്കു വിട്ടാൻ. പിന്തുതാൻ തെരിയുമെ, സാരതി ചൊൻ്ഩതെന്നുത്തുമെ പോയെ എൻ്പതുമെ, എൻ്ഩെന്നുപ്പറ്റി എതുവുമെ ചൊല്ലിവൈപ്പതാകവുമെ ചൊല്ലി അങ്കു വിട്ടാൻ. പിന്തുതാൻ നിന്റെവൈപ്പന്തിന്തുമെ നാൻ തിരുമ്പവുമെ സാരതി ആട്ടകൾിടമെ ചെല്ലപ്പെ പോവ തില്ലെല. വൻനിക്കാടുകൾിലിനുകൂടുമെ ഏതോ ഒരു താക്കുതലും അണിയുന്നു താൻ വിനുവാർകൾ എൻ്പതു. എൻകു കോപമെ കോപമാക വന്തുതു. ആണാലുമെ പലനിനുക്കവില്ലെല. കുലപമാക ആരു മുടിന്തു. കാരണം എൻ്ഩെന്നുപോലവേ വേറു ചിലനുമിനുന്തനര്. ഇതു പോലെ ഏതോ ഒരു സാക്ഷാന്തകൾിൽ മുടിവിലും അവർക്കണുമെ ഇങ്കു വന്തിനുന്തനര്. ഓയ്വാണ പൊമുതുകൾിലും ഇന്ത സാക്ഷാന്തകൾിൻ തരുണാന്തകൾ പരിമാറിയപ്പറ്റിയിരുന്തനര്.

പയിൽച്ചി മുകാമെ നിന്റെവൈപ്പന്തി പോതു നാൻ ഒരു മുമുമൈയാൻ പോരാഡിയാകിയിരുന്തേൻ. അതற്കു മുതലു മാമാവോ, ചലൂൻ കലടക്കാരനോ എൻ്ഩെ പോരാഡിയാക്കിയ പോതു ഇരുന്തിരുക്കാതു ഒരു മന നിലൈയെ അനുപദിത്തേൻ. വിചേടമാക എൻ്ഩാലു ഇപ്പൊമുതു കുറി തവരാമാലു കൂട മുടിന്തു. പുതിതാക ഉരുവാക്കപ്പട്ട പട്ടെയൻിഡ്യാൻറിലും ഇരുന്തേൻ. നാമ്താൻ ഇന്ത പട്ടെയൻിയിൻ അത്തിവാരകക്രകൾ എൻ്റുമും നമതു ചെയർപാടുകൾതാൻ എങ്കൾ പട്ടെയൻിയിൻ പെയർ വരലാർഹിലും പൊൻ എഴുത്തുക്കൾണാലു പൊറിക്കപ്പട്ടുമാ ഇല്ലൈയാ എൻ്പതു തീർമാനിക്കപ്പട്ടുമെന്റുമും പൊരുപ്പാൾ ഓവ്വേബാറു ഞായിരു കൂട്ടത്തിലുമും ചൊല്ലുവാർ.

അതൻ പിന്നൻ കൂട വേറുമെ ചില പയിൽച്ചികൾ എന്തുതോമെ. അതെല്ലാമും ഇരാഞ്ഞുവെ ഇരകഷിയങ്കൾ. വെளിയിലും ചൊല്ലലു മുടിയാതു. എൻ്നു പയിൽച്ചി, എൻ്നു ആധുത്തെതെ പയൻപട്ടിത്തിനോമും എൻ്പതു പോൻരു തകവല്ക്കൾ വെളിവിടമാട്ടോമും എൻ്റു ചത്തിയപിരമാഞ്ഞമും കൂടു ചെയ്തിരുന്തോമും. എന്തു ചന്തർപ്പത്തിലുമും നാൻ ഇയക്ക വിതികൾ മീറ്പ്പോവതില്ലെല.

ഇതൻ പിന്നുപെ എമ്മൈ വിനുമുഹൈയിലും ചെല്ലലു അനുമതിത്താർകൾ. പല പേരു ധാർപ്പപാഞ്ഞമും ചെല്ലലു ഉരുത്തിയാക മരുത്തനര്. ഇതற്കു ഇരഞ്ഞു വകെയാണ കാരണാന്തകൾിനുന്തന. മുതലാവതു, അൻനിയ ആക്കിരമിപ്പു ഇരാഞ്ഞുവത്തിനും കാലാടികൾ അകത്തുമും വരെ തായ്യ നിലത്തിലും കാലാടി

வைப்பதில்லை என்ற சிலரது சுபதம். மற்றையது, வீடுகளிற்கு சொல்வதன் மூலம் நாக்கள் இயக்கத்திலிருக்கிறோம் என்ற செய்தி இராணுவத்திற்கு போய் விடும். பிள்ளை வெளிநாட்டில் என்று சொல்லியபடியிருக்கும் வீட்டில் பிரச்சினைகள் வரலாம். இதிலேதோவொரு காரணத்தின் நிமித்தம் நானும் வீட்டிற்கு போகவில்லை. கிளிநொச்சியிலிருக்கும் மாமா வீட்டில் போய் நின்றேன். அப்பா வரவில்லை. அவருக்கு என் மீது கோபமாம். வீட்டிலுள்ள மற்றையவர்கள் கிளிநொச்சிக்கு வந்திருந்தனர்.

அப்பொழுதுதான் இலியானா நடித்த படத்தைப் பார்த்தேன். அந்தப் படத்தை பார்க்க வேண்டும் எனச் சொன்ன போது தங்கைகளும், மச்சானும் வலுவாக ஆட்சேபித்தனர். இது போன்றதொரு படத்தை யார் சிபார்சு செய்தார்கள், இயக்கம் இப்படியான படங்களையா பார்க்கச் சொல்லுகிறார்கள் என நக்கலடித்தனர். இலியானா மேலிருந்த அபிமானத்தை யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. இதையெல்லாம் பகிரங்க மாக சொல்லவும் முடியாதுதானே.

அவள் இந்த உலகத்தின் மாபெரும் அழகி என்று சொல்ல முடியா விட்டாலும், குறிப்பிடத்தக்க அழகி என்றே எனக்குப்பட்டது. குறிப்பாக அவளது உடல்வாகு என்னைக் கவர்ந்திருந்தது. அவளது அருமை பெருமைகளை நன்பர்களிடம் சொல்லத் தொடங்கினேன். பெரும் பாலும் ஓமந்தை சோதனைச்சாவடிக்கும் முகமாலைச் சோதனைச்சாவடிக்கு மிடையிலான சுதந்திர தமிழ்மீத்திலிருந்த ஆகச் சிறந்த இலியானா இரசி கனாக நானேயிருந்திருப்பேன். ஏற்கனவே அந்தப் படத்தை பார்த்திருந்த நன்பன் ஒருவன்தான் ‘அதோரு மொக்கை பிகர்’ என என் கருத்தை ஆட்சேபித்திருந்தான். நான் பலத்த ஆட்சேபத்தை தெரிவித்தேன். இதனால் சற்றே தூடான வாதமும் நடக்க தொடக்கியது. அதோரு முன்னிரவு நேரம். இருளாகயிருந்ததினால் பொறுப்பாளர் வந்தது தெரியவில்லை. அவர் ஒனிந்து நின்று கேட்டுவிட்டு, ஆளுக்கொரு குட்டுக்குட்டினார். இதென்ன கண்றாவிப் பெயர், தூய தமிழ்ப்பெயர்கள் உள்ள நடிகைகள் இல்லையா எனக் கேட்டார். அப்படியான நடிகைகளை நினைவுபடுத்தி, மீனா, காயத்ரி, லட்சுமி என சொல்லத் தொடங்க இடை மறித்து, ‘இலட்சுமியா... லட்சுமியா?’ என கேட்டார். அனேகமாக லட்சுமி யாகத்தானிருக்க வேண்டும் என்றேன். அவரது முகம் சுருங்கி விட்டது. அது தமிழ்பெண்ணில்லை என்றார். கூடவே, இனி கதைப்பதென்றால் சீமான், சத்யராஜ், மணிவன்னன், மன்தூர் அவிகான் போன்ற நாட்டுப்பற்றாளர் களின் படங்களைப்பற்றி மட்டுமே கதைக்கும்படி சொல்லவிட்டு போனார்.

പിറകു എങ്കൾ പട്ടയണി മൻനാരില് നിലെ കൊൺടതു. ഇരാഞ്ഞുമ് അങ്കു നടവാടിക്കൈയെ തോടാംകിയ പോതു അവർക്കണിറ്റെ കെതിരാണ മുതല് വെടിയൈ എങ്കൾ പട്ടയണിതാൻ വൈത്തതു. അൻരൈയ ചണ്ടൈയെ വെற്റികരമാക തോടക്കിനോമ്. മരുനാൾ സമ്നാതമ് പത്തിരിക്കൈയില്, ‘മുൻഞേന്റിയ പട്ടയിൻര മീതു ഉക്കിര താക്കുതല്. ഇമ്പ്പുക്കണ്ണുടൻ പട്ടയിൻര തപ്പിയോട്ടമ്. ആധുതംകണ്ണുമ് മീട്ട്’ എന്നുന്തു. എങ്കണിറ്കു അരുകില് മകൻിർ പട്ടയണി നിലെ കൊൺടിരുന്തതു. അവർക്കുന്മുക്കിരമാകത്താൻ ചണ്ടൈപ്പിടിത്തിരുന്തൻര.

ഒരു പിൻ മതിയപ് പൊമുതില് അവർക്കണിൻ നിലെകണിറ്കു ചെണ്ട്രോമ്. പെണ്കൾിൻ പകുതിയൈ ഉർശാകമുട്ട് വേണ്ടുമെന്പത്ര കാക പല ലിസ്യാങ്കണാ കഞ്ഞുത്തോമ്. മുക്കിയമാക ഇയക്കമ് പുതിതാക അറിമുകപ്പടുത്തിയ ‘മോംകാൻ’ ചെല് പന്ത്രി. അതു വിമുന്തു വെടിത്താല് അരെകിലോമീറ്റർ കുറ്റണബു കിനിയരാകുമെന ചെവി വ്യ്രിയാക വന്ത തകവലെ ചൊണ്ണേൻ. അവർക്കണുമ് ആവലാക കേട്ടപടിയിരുന്തൻര. ഒരു പെട്ടൈ കേട്ടാൾ- ‘അണ്ണാ..യാമ്പാണാത്തൈപ് പിടിക്ക അതില എൽത്തണ ചെല് അടിക്ക വേണ്ണുമ്’ എൻ. ധാർ കുടാനാട്ടിൻ പരപ്പണബൈ കണിത്തു അതണെ ഇരണ്ടാല് പെരുക്കിപ് പാര്കക്ക് ചൊണ്ണേൻ. ഒരു പെട്ടൈ കേട്ടാൾ- ‘ജ്ഞയോ..അപ്പ ചനമ്?’. നാൻ വലു തീർക്കമാക ഡോചിപ്പബു പോല പാവണെ പണ്ണിവിട്ടു കീഴ്ക്കുരവില് ചൊണ്ണേൻ- ‘ഇരത്തമ് ചിന്താമല്, ഉയിരിലെ കൊടുക്കാമല് വിനൃതലൈയെ പെര മുടിയാതു’. പിറകുതാൻ തെരിയുമ് അവർക്കൾ ധാർ ചെല്ലുമ് പട്ടയണിയെ ചേര്ന്തവർക്കൾ എൻപതു. വിരൈവില് ധാർപ്പാണാത്തൈ കൈപ്പെറ്റുമ് താക്കുതലൊന്റെ അവർക്കൾ എതിരപാർത്തിരുക്കക്കും.

അതില് ഒരു പെട്ടൈയെപ് പാര്ക്ക ഇലിയാണാവിൻ ചായലിരുപ്പ താക എനക്കുപ്പട്ടതു. അവബാവു നെരുങ്കിയ ഉറ്റരുമൈയെൻ്റു ചൊല്ലി മുടിയാവിട്ടാലുമ്, ഒരു അണ്മിത്ത ചായലിരുന്തതു. അതുവേ എനക്കുമ് പിഡിത്തുപ് പോണതു. അവളുമ് എൻണൈയേ ഉറ്റരുപ്പാർത്തുക കൊൺടിരുപ്പതു മാതിരിയിരുന്തതു. ഇടൈയിടൈയേ കവണിത്തുപാർത്തേൻ. ചരിതാൻ. എൻണൈത്താൻ പാര്കക്കിരാൻ. ഏതാവുതു പേശക്ക കൊടുക്കലാമെന ഡോചിത്തുക കൊൺടിരുക്ക അവണേ കേട്ടാൾ- “അണ്ണണ എന്ത ഇടമ.. എനക്കയോ കണ്ട മാതിരിയിരുക്കിതു” എൻ.

അവണേ പേശക്ക കൊടുക്കിരാൻ. ഇന്ത ഉലകത്തില് എല്ലാ ആണ്കുനുമ് പെണ്കണുമ് ഇപ്പടി മോക്കൈയാകത്താനേ ഉരൈയാടലെ തോടാംകുക്കിരാർക്കൾ. ഇതുവുമ് അപ്പടിയോരു കേസ്താൻ എൻ നിണ്ണൈത്തുപടി

“நெல்லியடி... உம்மையும் எப்பையோ கண்டது மாதிரியிருக்குது...” என சம்பிரதாயத்திற்கு சொல்லிவைத்தேன்.

அவள் முகத்தை சுருக்கி என்னை உற்றுப்பார்த்தாள். முகத்தில் வன்மம் பரவுவது மாதிரியிருந்தது. “என்னைத் தெரியாதோ” என இறுகிய குரலில் கேட்டாள். ஏதோ விபரீதமான தழுல் பரவுவது போலிருந்தது. தெரியாது என்பது போல தலையாட்டினேன். “எங்கட அப்பாவினர் பேர் விங்கன்” என்றாள். பிறகு மற்றையவர்கள் சந்தேகம் கொள்ளாதபடி முகத்தை வழுமைக்கு கொண்டு வந்து, “உங்களிற்கு அவரை தெரியும் தானே” என்றாள் சிரித்தபடி. அது சிரிப்பாகவே எனக்கு தெரியவில்லை. அவ்விடத்தில் தொடர்ந்து நிற்காமல் சிறிது விலகி நடந்தேன். அவனும் வேறேதோ அலுவலாக போவதைப் போல பாவனை பண்ணியபடி என்னருகில் வந்து, கீழ்க்குரலில் “எங்கட குடும்பத்தை பிரிச்சனிதானே... உனக்கு நல்ல சாவே வராது. இதில் நாய் மாதிரி செத்துக்கிடப்பாய்” என்றாள். பிறகு எதுவும் பேசாமல் மற்றவர்களைப் பார்த்து சிரித்தபடி போய் உட்கார்ந்தாள்.

அன்று முழுவதும் எனக்கு தூக்கம் வரவில்லை. வெட்கமும், குற்றவுணர்ச்சியும் மாறிமாறி ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருப்பதை விட உருப்படியான வேறொரு காரியம் செய்யலாமென, சென்றியில் இருந்தவனை படுக்கச் சொல்லிவிட்டு நானே சென்றி பார்த்தேன். அந்த நினைவுகளை விரட்ட முடியவில்லை. நான் கொடுத்த கடிதத்தினால் எப்படியந்த குடும்பம் பிரிந்திருக்க முடியுமென்று குழப்பமாக இருந்தது. நல்ல வசதியான குடும்பத்தில் ராசாத்தி மாதிரியிருந்த பெட்டை. எப்படி இந்த பாலை வனத்தில் தீரிபவளானாள்?

அவளை கேட்க முடியாது. செருப்படிதான் தருவாள். இத்தனை காலமாக என் முகத்தை நினைவில் வைத்திருந்திருக்கிறாள் என்பதும் மனம் நடுங்கியது. அவள் குடும்பத்தை விட்டு பிரிந்ததற்கான தெளிவான காரணங்கள் தெரியாமலிருந்த நிலையில் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடிய சாத்தியங்களை பட்டியலிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அந்தப் பட்டியலில் சாத்தியமானவையும், அசாத்தியமானவையுமிருந்தன. சாத்தியமானவை யென நான் கருதியவையிலை.

1. இயக்கம் வந்து சுட்டது என்ற கதை பரவியதையடுத்து, துரோகியின் பெட்டையென யாரும் பொடியள் நக்கலடித் திருக்க கூடும். எல்லா அவமானங்களையும் தீர்க்க அவள்

இயக்கத்தில் சேர்ந்திருக்கலாம்.

2. குடும்பத்தினருக்கு பாதுகாப்பு தேவையென எங்காவது கொண்டு போய் அவர்களை தங்க வைத்திருக்கலாம். வீட்டினுள் ஓலேயே அடைந்து கிடக்கும் தனிமை பிடிக்காமல், அல்லது அந்த இடத்தில் யாராவது ஒருவன் பாலியல் ரீதியிலான தொல்லை கொடுத்தினால் வந்திருக்கலாம்.

3. இந்தப் பிரச்சினைகளை தொடர்ந்து வீட்டில் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதனாலேயே ஒரு விதமான மனநெருக்கடி ஏற்பட்டு இந்த முடிவை எடுத்திருக்கலாம். அல்லது அந்த மனநெருக்கடியிலிருந்த தகப்பன், ஒருநாளும் அடித்திருக்காத அவளை அடித்திருக்கலாம்.

4. அவசர அவசரமாக யாரோ ஒரு முன் பின் தெரியாத வெளிநாட்டுக்காரனிற்கு கலியானம் கட்டி வைக்க வெளிக்கிட்ட பொழுது, மாற்று வழியெதுவமற்று அவனும் அவளை காதலித்திருந்தவனும் வந்திருக்கலாம்.

5. இயல்பிலேயே நீதியின் பால் ஆர்வமும் விருப்பும் கொண்டிருந்தவளை இந்த சம்பவம் பாதிப்படைய செய்திருக்கலாம். அந்தக் கறையை களைய வந்திருக்கலாம்.

இதனை விடவும் இன்னும் சில விடயங்களும் பட்டியலிலிருந்தன. ஆனாலும் அவற்றை நான் நிராகரித்து விட்டேன். அவை அசாத்திய மானவையாகவேயிருக்குமென உறுதியாக நம்பினேன்.

1. என்னை பழிவாங்கவதற்காக வந்திருக்கலாம்.

2. இயல்பிலேயே போராடும் என்னம் கொண்ட அவள் தமிழீழத்தை மீட்க வேண்டுமென்ற ஆவலில் களம் கண்டிருக்கலாம்

3. இராணுவத்தின் ஆளாக வந்திருக்கலாம்

இந்த யோசனைகளுடன் இருந்த நான் எப்படியென்றே தெரியாமல் சென்றியில் இருந்தபடியே நித்திரை கொண்டு விட்டேன். காலையில் லீடர் எழுப்பித்தான் எழும்பினேன். சென்றியில் நித்திரை கொள்பவர்கள் பொறுப்பற்றவர்கள் - நித்திரையிலிருக்கும் மற்றவர்கள்

பற்றி அக்கறையற்றவன் பொறுப்பற்றவன் தானே - எனச் சொல்லி ஜநாரு தோப்புக்கரணம் போடச் சொல்லி தண்டனை தந்தான்.

இதெல்லாம் நடந்ததன் பின்னர், நான் இயன்றவரை பெண்கள் பகுதிக்கு செல்வதை தவிர்த்து விட்டேன். அந்தப்பகுதியில் ஒரேயொரு கிளறுதானிருந்தது. அங்கு போவதென்றால் பெண்கள் பகுதியை கடந்துதான் போக வேண்டும். இதனால் குளிப்பது கூட பெரிய பாடாக யிருந்தது. பகலில் குளிக்கப் போவதையே தவிர்த்துவிட்டேன். பொழுது மங்கியதன் பின்னர்தான் போனேன். பெண்களை கண்டாலே ஒடிசுளிந்தேன்.

நல்ல வேளையாக இது நடந்து ஒரு வாரத்திலேயே செல் விழுந்து காயமடைந்து விட்டேன். சிறிய காயம்தான். ஏதோ அதிஸ்டம் இருந்திருக்கவேண்டும்.

சிறிய காயமென்பதால் எல்லாம் விரைவிலேயே சரியாகிவிட்டது. பதினைந்து நாளில் மருத்துவமனையிலிருந்து முகாமிற்கு அனுப்பி விட்டார்கள். ஒரு வாரத்தில் அங்கிருந்து மீளவும் மன்னாரிற்கு அனுப்பத் தயாரானார்கள். மன்னாரிற்கு திரும்பவும் போவதென்பதை நினைக்கவே பயமாகயிருந்தது. நிச்சயமாக என்னால் அது முடியாது. அதனை விட தற்கொலையாவது செய்யலாம். அன்றுதான் இயக்கத்தை விட்டு ஒடிவிடுவதென்று தீர்மானித்தேன். அன்றிரவே மாமா வீட்டிற்கு போனேன். அவர் உடனடியாகவே விடத்தல்தீவிற்கு கூட்டி வந்தார். பகலில் ஒரு குடிசை வீட்டிலிருந்தேன். பொழுது மங்க கண்ணாப் பத்தைக்குள் கொண்டு சென்று படுக்க வைத்தார்கள். நான் செபமாலை சொல்லிக் கொண்டு படுத்திருத்தேன். நல்லவேளையாக பிரச்சினைகள் வரவில்லை. சற்றைக்கெல்லாம் இயக்கத்திற்கு சமான் கொண்டு வரும் ஒரு படகோட்டி என்னை ஏற்றினான். அனியத்தின் கீழிருந்த வலைகளை எடுத்துவிட்டு அதற்குள் பதுங்கச் சொன்னான். நான் ஜம்பதினாயிரம் ரூபாய்கள் அவனிற்கு கொடுத்தேன்.

விடிகாலையில் எழுப்பி சத்தியம் வாங்கியவனை அதன் பின்னர் காணவில்லை. அவன் எழுப்பிய போது தூக்க கலக்கத்தில் கடைத்து விட்டு படுத்துவிட்டேன். பின்னர் எழுந்த பொழுது சொன்னார்கள்- முகாமில் இன்றுமொருவன் குறைந்துள்ளான் என. யாரென விசாரித்தால், அது நமது இலியானா ரசிகன். இது வழுமையானதுதான். இன்னும் ஒரு வாரமோ இரண்டு வராரமோ ஆனால் நான் கூட இப்படித்தான் காணாமல்

പോകപ്പോറൻ. ഏജേജൻസിപിൻ പദ്ധതിലുക്കാക കാത്തിരുക്കിയ്ക്കിരേൻ.

മലശലകൂടം പോക കചന്കിയപറ്റി ഒരു കാക്കിതമിരുന്നതു. എന്തുപ് പാർക്കക്കു തോൺന്റിയതു. എന്തുപ്പത്രകാക കുനിയവേ വിളാങ്കിവിട്ടതു. അതു അവൻ വൈത്തിരുന്നതു ഇലിയാനാവിൻ നടുപ്പക്കപ്പടം. സരമുറിയിരുന്നതു. നാൻ തൊടവില്ലെണ.

മലശലകൂടത്തിന്റെ കുന്തിയിരുക്ക പലവിത യോചനകൾ വന്നതൻ. മുക്കിയമാക അവൻ ഇലിയാനാക്കണ്ണാൾ പട്ടുപാടു. എങ്കു കോപമാകവുമെന്തു. മന്നാർ കാവലരണിൽ വിട്ടുവിട്ടു വന്നതു അന്തപ്പെണ്ഠാൻ അടിക്കടി നിണ്ണബുക്കു വന്നതു കോൺഡിരുന്താൻ. അവൻ ഇപ്പൊമുതു എങ്കേയിരുപ്പാൻ, എന്നാണ് ചെയ്വാൻ എന്റെ യോചനകൾ അലൈക്കൂടിക്ക തൊടഞ്ഞിൻ. എതുവുമേ തെരിയാതെ നിണ്ണലിലെ നടന്തിരുക്കക്കൂടിയ ചാത്തിയാന്കണ്ണാൾ പട്ടിയവിട്ടുകു കോൺഡിരുന്തേൻ. അന്തപ്പട്ടിയവിലുമെന്തു ചാത്തിയമാനാവൈയുമെന്തു, അചാത്തിയമാനാവൈയുമെന്തു. ചാത്തിയമാനാവൈയെന്ന നാൻ കരുതിയവെയിലെ.

1. അവൻ യുത്തതിനു ഇരുതിയിലെ പൊതുമക്കളുടൻ മക്കളാക തപ്പിവെണിയിലെ വന്തിരുക്കലാമെ.
2. ഏതോ വിതമാക തപ്പിത്തു വെണിയേറിയവണ്ണാണ് അകത്തി മുകാമിലെവൈത്തുകൈകു ചെയ്തിരുക്കലാമെ.
3. നൂലൈന്തു ചിനേകിതപ്പ് പെട്ടൈയണ്ടൻ കൈകണ്ണാണ് ഉയർത്തിയപറ്റി വന്നതു ചരണ്ണടന്തിരുക്കലാമെ. അതാണ് പിൻൻര പുനർവാദിവുമുകാമ്കൾിന്റു അനുപ്പബ്പട്ടിരുക്കലാമെ.
4. “പെരിയവനുടൻ” ഉടൈത്തുകു കോൺടു പോധ അടർ കാണക്കെമാൻ റിലീം തന്റെ ചമയൈന്തുവാൻ അണിയിലെ ഇരുക്കലാമെ.
5. എപ്പടിയോ തപ്പിത്തു ഇന്കിലാന്തിലോ കവിത്രം സാന്തിലോ തന്റെ ചമയൈന്തിരുക്കലാമെ.

ഇത്തന്നെ വിടവുമെന്നുമുള്ള ചില വിയാന്കളുമെന്തു പട്ടിയവിലിരുന്നതു. ആണാലുമെന്തു അവർന്നെന്ന നാൻ നീരാകരിത്തു വിട്ടേണ്ണു. അവെ അചാത്തിയ മാനാവൈയാകവേയിരുക്കുമെന്നുള്ളതിലുകൊടുവാക്കുന്നതു. അഞ്ചുണ്ണിനേൻ.

1. ഇവിളിതുമെന്തു കൈകണ്ണാണ് ഉയർത്തിയപറ്റി വരു, കാവലരണിലെ നിന്റെ ചിപ്പാധകൾിന്റു കാമയ കിളരന്തു, അങ്കിരുന്ത പற്റൈകൾിന്റു ഇമുത്തുചു ചെന്നിരുക്കലാമെ.
2. ഇതു വരെ വന്നതു അല്ലതു ഇന്നുമുള്ള വെണിവരാത വീഴിയോ

ஒன்றில் உள்ளாடைகளுமின்றியிருக்கும் அவளது உடலும் படம்பிடிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

3. ஏதோ வழியில் இந்தியா வந்தவளுடன் தான் அவன் காலையில் தலைமறைவாகியிருக்க வேண்டும்.

முகாமின் முன் பக்கத்திற்கு வர, நாலைந்து பெட்டையள் பக்கி விட்டு சிரித்தபடி ஒருத்தி மீது ஒருத்தி இளைந்து நெருக்கமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். புதிய முகாம்கள். நான் அவர்களை கவனிப்பதைக் கண்ட ஒருவன் சொல்லிவிட்டுப் போனான், “இரவு புதிசாய் வந்த ஆட்கள்” என. அதில் ஒரு முகம் தூரப்பார்வைக்கே ஈர்த்துக் கொண்டேயிருந்தது. சில முகம்களிற்கு மட்டும்தான் இப்படி முடியும். இலியானா மாதிரி.

ஏதோ அலுவலாக போவது போல பாவனை பண்ணிக் கொண்டு கிட்டப் போனேன். அப்படியே மனசு பூரித்தது.

அச்சு அசலாக இலியானா போலவேயொருத்தி நின்றாள்.

கவந்தம்

காலம் |

“ஆறு பெருகுகிறது! ஆறு பெருகுகிறது!!
அணை கட்ட எல்லோரும் வாருங்கள்”

இசு.முரளிதூரன்

அரிமர்த்தன பாண்டியனின் சேவகர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று அறிவித்தனர். ஆற்றின் பேரலைகள் பாண்டிய தேசத்தை கொடுர வேகத்தோடு நிர்மூலமாக்க வரும் தகவலை வள்ளுவன் முரசறைந்து பகிரங்கப்படுத்தினான். என்போயமும் ஜம்பெருங் குழுவும் நகரெங்கும் குடிகளை ஒருங்கு குவித்து அணை கோலிகளை உடனடியாக அனுப்பி வைக்குமாறு நிர்ப்பந்தித் தனர். வல்லமையின் நீட்சியாக ஆறு அகலித் திருந்தது. பெருநிலங்களைச் சங்காரங் செய்த கர்வத்தோடு கரைமீறத் துடித்தது. ஆற்றங் கரையே நாகரிகத்தின் தொட்டில். சலசலப்பிற்கு கிறங்கிப் போதல் மனித குலத்தின் குருதிக்கலங்களில் உறைந்து கிடக்கிறது. நுரைகழல் புனைந்த வைகை ஊழிக்கூத்தின் ஒத்திகையாய் ஆர்ப் பரித்தது. எல்லை தாண்டி மண்ணை விழுங்கி செரிக்கும் சீற்றத்தோடு கொக்கரித்தது. வைகையின் பிறப்பு நீலம் விரவிய நெடுமாலின் தடக்கை ஸ்பரிசத்தால் நிகழ்ந்ததாகும். நெடுமால்

நீரோடான வாழ்வுடன் அத்வைதமானவர். அரிமர்த்தன பாண்டியனும் நீர்மை படர்ந்த நெய்தலின் கரையில் பிறந்து கொடுந்திரைகளை எதிர்க்கும் குணாம்சத்தால் கொற்றவனானவன் தான். மூர்க்கமாகக் கரை தொட்ட கிளையாறுகளை அணையிட்டுத் தடுத்த அசகாயதூரன்! எனினும் திருவாதவூரன் பக்தி நெறியின் பதுங்கிய தருணத்திலிருந்து அரிமர்த்தன பாண்டியன் அபத்தச் சுழியில் சிக்கிக் கொண்டான். புரவிக் கொள்வனவு நிமித்தம் அயல்நாடு பயணித்த திருவாதவூரன் ஊழல் புரிந்ததாக ராஜதுரோகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டான். அதிகாரத்தின் கபாலம் அதிர்வுக்குள்ளாக்கியது. மீன்கொடியில் கருவாடின் வெடில் வீசியது. விஷயம் புன்னைகை தூடிய பரிமேலழகர் திருவாதவூரனுக்கு சரணாகதி வழங்கினார்.

“ உங்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்
 றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
 எங்கள் பெருமான் உனக்கொன்றுரைப் போம்கேள்
 எங்கொங்கை நின்னன்பரல்லார் தோள் சேரற்க
 எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியும் செய்யற்க
 கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
 இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
 எங்கெழிலென் ஞாயிறு எமக்கேலோ ரெம்பாவாய்”

என்று மறுபாலாருக்கும் சேர்த்தே திருவாசகத்தை திருவாத வூரன் ஓதத் தொடங்கினான். பக்தி அபசரமாகிப் பிசிறித்த போதும் வைராக்கியத்தோடு ஞானத்தேடலில் இறங்கினான். வெப்பத்தின் வாத் சல்யத்தை மூர்க்கமாக எதிர்த்து ஆற்றுப் பெருக்கினை அவாவினான்.

பரமன் செம்மனச்செல்லியின் குடிலின் முன்னே நின்றான். செம்மனச் செல்லி துணையிலி. அரசபணியாற்ற அங்கத்தவர்க்கோர் கூலி கொடுத்தேனும் கொற்றாள் ஒருவனை அனுப்பி வைத்தாக வேண்டும். பாண்டியனுக்கே தெரியாமல் சேவகர்கள் செயற்படுத்தும் ஆணையென மதுரைவாசிகளில் சிலர் பேசிக் கொண்டனர். எனினும் மக்களுக்கு இக்கருதுகோளை வாய்ப்புப் பார்க்கும் தருணம் வந்தமையவே இல்லை. பிறைத்திய பெருமானிடம் நிகழ்த்திய பிரார்த்தனையின் பலனாகவே பரமன் கூலியாளாக வந்ததாக செம்மனச் செல்லி நம்பினாள். மதுரைக் குடிகள் மீட்பரான அரிமர்த்தன பாண்டியனை சாத்தானாகவும்

கருதிக் கலங்கி மனமுடக்கத்திற்கு உள்ளாகினர். அணைகோலிகளாகப் பிள்ளைகளை அனுப்ப மறுத்து இல்லங்களில் வினோத விழுகங்களில் கரந்து வைத்தனர். எனினும் மதுரை மாநகரச் சேவகர்களின் பட்டிலில் நுட்பத்தால் பதுங்கியிருந்தோர் இனங் காணப்பட்டு மன்சுமக்க அனுப்பப்பட்டனர். பரமன் முழு ஈடுபாடின்றி ஊழியம் நிகழ்த்தியதால் முதுகில் வடுவேற்றான்.

கங்குல் கவசமணிந்து திரண்டது. ஓளியை இறுக்கிக் கட்டிப் போடக் காலம் எத்தனித்தது. மன் சுமந்த பரிகள் மிரண்டு நிற்க பாகர்கள் வெகுள ஏதேதோ நிகழ்வுகள் அரங்கேற்றன. புரவிகள் ஊளையிடத் தொடங்கின. நரிகள் பரிகளைக் கடித்துக் குதறிய தோடு, எஞ்சியவற்றுக்கு ஊளையோசை கற்றுக்கொடுத்தன.

கிளைபிரிந்த வைகையாறு அனைத்து மருங்கிலும் ஆவேசமாகத் தாக்கியது. அணைகளில் விரிசல் விழுந்தது. நீரின் பிரவாகம் மூர்க்க மடைந்தது. காட்டாறு பாய்ந்தது. நீரின் நாக்குகள் உயிரிகளைத் தின்று தீர்த்தன. நுரைகள் உடைமைகளை அள்ளிச் சென்றன. சலசலத்த சலங்கை நர்த்தனங்களுக்கு மரணக் கரகோஷங்களே வேட்கையாய் இருந்தன. மதுரைவாசிகள் தலைதெறிக்க ஓடினர். தண்மை விழுகம் அமைத்து வியாபித்தது. சதை, எலும்பு, குருதி என்பன பிசைந்து குயவன் செய்த பாத்திரங்கள் தற்காப்பு நாடித் தலித்தன. மந்திர உச்சாடனங்கள் பலனளிக்கவில்லை. அற்புதங்கள் காலாவதியாகியதால் கடவுளரும் மௌனித்தனர். என்னற்ற பிரதேசங்கள் நீரில் மூழ்கின. கழுத்து நஞ்ச மறைத்து, வரியாடை நீக்கிய பரமன் குறிக்கோளற்று வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

காலம் ||

இரும்புப் பூண் புனைந்த தந்தங்களுடைய களிறுகள் ஆற்றங் கரையில் மெதுவாக நடந்து சென்றன. வைகைக் கரையில் கம்பீரமாகக் காட்சி கொடுத்த சிலை கவந்தமாக நின்றது. தலை போன இடம் புரிதலுள் அடங்கவில்லை. தலை பற்றிய புனைவுகள் புற்றீசலாக வெளிக்கிளம்பின. கவந்தத்தோடு எக்காலத்திலும் எந்தத் துண்டமும் பொருந்தப் போவ தில்லை என்பது மட்டும் புரிந்தது. கவந்தத்தை நோக்கிச் சிலர் உருண்டையான பாறாங்கற்களை நகர்த்த எத்தனித்தனர். அவர்களுள் பரமனும் ஒருவன். கழுத்தில் நஞ்சோ, கையில் துலமோ, ஆடையில்

வரிகளோ அவளிடமில்லை. புதிய வருவாய்களால் மேனியெங்கும் ஆபரணங்கள் ஆக்கிரமித்திருந்தன.

ஆழ்கடல் இருண்மையுள் ஏராளமான எலும்புக்கூடுகள் புதைந் துள்ளதான் ஆமைகளின் குற்றச்சாட்டுகள் அர்த்தமிழந்தன. புனரியின் ஆழ்புலத்தில் பொதிந்திருக்கும் எலும்புகளின் எச்சம் குறித்த பிரக்ஞையின்றி திருவாதவூரன் திருப்பதிகங்களைப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறான். ஈருடகவாழிகளின் அறிக்கையினை நீர்வாழ் உயிரிகள் நிராகரித்தன. குறிசொல்லிகள் சூழியோடியின் வருகை பற்றிய ஆருடத்தை மீட்டெடுப்புச் செய்தனர். அர்த்தமிழந்த கவிதை ஏடொன்று கவனிப்பாரற்று தெருவிலே குப்புறக்கிடக்கிறது. இலக்கணத் திருத்தம் கவிதை ஏட்டின் மீது கவனக் குவிப்பினை ஏற்படுத்துமென்று மதில் மேற்பூணகள் முன்னுமனுக்கின்றன. தயங்கித் தயங்கி கிளையொன்றை வளைத்த பூசாரி மொட்டின் நறுமணம் நுகர்ந்துபின் தலைமறைவாளான். ஈச்சம் புதரில் பதுங்கிய சாரையொன்று தவணையின் நடமாட்டத்தை இனங்கண்டு சோம்பல் முறித்தது.

காலம் |||

பிச்சாடனன் ஒருவன் திருவோடு ஏந்தியவாறு பேருந்தில் பயணிக்க “பிட்டுக்கு மன் சுமந்த பெருமானார்” என்ற பாடல் ஓலிக்கிறது. “இப்போதும் எமக்காக எழுவாய்யா” என்ற ஆண்மீகம் கடந்த அழைப்பு காற்றிலே கலந்து கரைந்தது. “தாய் எழுந்து இருக்கின்றாள் அருகினிலே ஏன் சா வருகின்றதையா தெருவினிலே” என்ற கடவுள் மறுப்புவரி பிச்சாடனனை திடுக்கிட வைத்தது. திடீரென்று பேருந்து நிறுத்தப்பட்டது. பெளர்ணமி நாளில் தினுசு தினுசாக ஆழகிய வெண்கூடுகள் மின்குமிழ் களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்க., பிச்சாடனன் யாசிக்காமலேயே “கிரி பத்தும்” “மஸ்கற்றும்” திருவோட்டினை நிரப்பின. அந்தத் திருவோட்டின் விளிம்பில் என்றோ விழுந்த பிட்டின் துகளோன்று ஒட்டியிருப்பது போன்ற பிரமைதோன்றியது.

அம்ருதாவின் புதிர் வட்டங்கள்

அம்ருதா தன்னிடமிருந்து என்னிடம் வந்திருந்தாள். அவளது பார்வையில் ஒரிரு பறவைகள் சிறகடித்துப் பறந்தபடியே இருக்கும். எனக்கும் அவளுக்குமான விவாதங்கள் சொற்களின் உச்சத் தொனியில் நிகழத் தொடங்கினாலும் எல்லாம் பூச்சியத்தில்தான் போய் முடியும். பூச்சியத்திலிருந்து ஒருவரையொருவர் வெறித்துப் பார்த்து அவமானத்தால் தலை குனிவோம் அல்லது மீளத் திரும்பாத புன்னகை களைக் காற்றில் ஏறிவோம். பிறகு எதுவுமே நடக்காதது போலப் பாசாங்கு செய்யத் தொடங்கி விடுவோம்.

சித்தாந்தன்

கடலின் கரை அலைகளால் துடைத்தழிக் கப்பட்டுக் கொண்டிருந்து. யுகங்களாத் தொடரும் இந்தத் துடைத்தழிப்பை அன்றுதான் பார்ப்பவள் போல் அம்ருதா அமர்ந்திருந்தாள். அநேகம் சந்தடி யில்லாத கடற்கரையையும் சனங்கள் நிரம்பி வழி யும் கடற்கரையாகவே அவள் பாவனை செய்வாள். ஏதும் பேசாமல் மொனித்திருந்தவள் தன் கட்டு விரலினால் மணலில் வட்டம் ஓன்றை வரைந்தாள். அந்த வட்டம் நெளிந்த கோடுகளா லான போதும் அவளது வட்டம் வட்டமாகவே இருப்பதாய் பெருமிதப்பட்டிருக்கக்கூடும். திடீரென கேட்டாள்

“நோ வட்டத் தைப் பற்றி என் ன நினைக்கிறாய்” நான் அவளது கேள்வியின்

உள்ளார்த்தம் பிடிபடாமல்

“எந்த வட்டம்” என்றேன்.

“பொதுவாக வட்டம்”

“பொதுவாக எல்லாத் தளவடிவங்களை விடவும் வட்டம் அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் இருக்கும்” என்றேன்.

“அவ்வளவுதானா”

“ஆம்”

சற்று நிலைத்த மெளனத்தின் பிறகு நிதானமாக அவள் சொன்னாள் “வட்டம் என்பது நேர்த்தியான கோடுகளோ வெறும் அழகோ அல்ல அதனது உள்ளார்ந்த அர்த்தம் பல பரிமாணங்களையுடையது. நீ எல்லாவற்றையும் நேர்ப் பொருளாய்ப் பார்த்துப் பழகியவன் உண்ணிடத் தில் ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் தோன்றாது”

மிகவும் பெரிதான அலையொன்று எழுந்து வந்து எங்கள் கால்களைக் கழுவிக் கொண்டு வட்டத்தையும் உள்ளிழுத்துப் போனது. அவள் கடலைக் கூர்ந்து கவனித்தபடியிருந்தாள். அவளது கண்களில் ஒரிரு பறவைகள் சிறகடித்துப் பறந்தபடியிருந்தன. அவள் சொன்னாள் “நீயும் இந்தக் கடலின் அலையும் ஒன்றுதான்”

“ஏன்”

“இலகுவாக எல்லாவற்றையும் மழுகடித்து விடுகிறது அலை உண்ணைப் போலவே. எதன் வலியையும் வேதனையையும் புரிந்து கொள்ளும் மனம் அலைகளிடமும் இல்லை உண்ணிடமும் இல்லை”.

நான் எப்போதும் என்னை அலைக்கழித்தபடியேயிருக்கும் “அலைகளைச் சொல்லிப் பிரயோசனமில்லை கடல் இருக்கிறவரை” என்ற நகுலனின் கவிதையைச் சொன்னேன்.

அவள் சித்தப் பாவளனயில் கண்களை மூடித்திறந்தவளாய்ச் சொன்னாள் “நகுலனின் கவிதை அலைகள் பற்றியதல்ல கடல் பற்றியது. உண்ணுடைய பார்வை அலைகளை நியாயப்படுத்துவது”

“இல்லை. அது அலைகளையும் பற்றியது. உன் வட்டத்தை இழுத்துப் போனது கடலின் அலைகள் தான். நீ கடலையும் அலைகளை யும் வேறுபடுத்துகிறாய். கடலின் கொந்தளிப்புத்தான் அலைகள். உனது மனதின் வலியை வாதையை வார்த்தைகள் பிரதிபலிப்பது போல கடலின் சொற்கள் தான் அலைகள்” என்றேன்.

“நகுலன் எல்லாக் குற்றங்களையும் கடலின் மீதுதான் குவிக்கிறார் அலைகள் மீதில்லை”

“அம்ருதா எல்லாவற்றையும் நேர்ப் பொருளாய்ப் பார்ப்பவள் நீதான். என்னுடைய பார்வையில் நேர்த்தியும் அழகும் தொனிக்கின்றன. உனதுபார்வையில் ஒன்றுமில்லை வெறும்துனியம்”

அவளது கண்களில் ஒரிரு பறவைகள் சிறகடித்துப் பறந்தபடி யிருந்தன. மிதமான மெளனத்தினால் அலைக்கழிக்கப்பட்டவள் போலா னாள். எழுந்து கடற்கரையில் பாதங்களைப் பதிக்கத் தொடங்கினாள். பிறகு வந்தமர்ந்து கொண்டு தனது பாதச் சவடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சற்றுக்கெல்லாம் ஒரு அலைவந்து அவளது பாதச் சவடுகளை இழுத்துச் சென்றது. அவள் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவளது பார்வை தன் கருத்தை மீளவும் வலியுறுத்துவது போலிருந்தது. எழுந்துநடக்கத் தொடங்கினாள்.

இன்று அம்ருதாவிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. ஒரு வீட்டுக்குள் வாழ்பவர்கள் கடிதம் மூலம் கருத்துப் பரிமாறுவது வேடிக்கையானதுதான். கடிதத்தை அவசரமாகப் பிரித்தேன். அதில் வார்த்தைகள் காணாமற் போயிருந்தன. வெள்ளைத்தாளின் மையத்தில் பெரிதாய் புள்ளியிட்டு வரையப்பட்ட வட்டமிருந்தது. வட்டத்தின் உள்ளே ஒரு மனித உருவும் விளிம்பில் இன்னொரு மனித உருவும் வரையப்பட்டிருந்தன. உருவங்கள் இரண்டிற்கும் ஆண் பெண் பேதம் தரப்பட்டிருக்கவில்லை.

உண்மையில் அந்த வட்டமும் இரண்டு உருவங்களும் ஏதோ ஒரு புதிர்க்கணக்கை எனக்குத் தந்து விட்டு விடையை அவிழுக்கும்படி நிர்ப் பந்தித்திருப்பது போலிருந்தது. கடிதம் என் கரம் கிடைத்த கணத்திலிருந்து அம்ருதாவின் செய்கைகள் ஒவ்வொன்றும் விசித்திரமானவையாக இருந்தன. தூரியனுக்கு கீழே நின்று கடலை வெறிப்பவள் போல இருந்தாள். காற்றின் அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் உள்வாங்கிய வளைப் போல அறையெங்கும் கற்றித் திரிந்தாள். யன்னல்களைச் சாத்துவதும் திறப்பதுமா யிருந்தாள். வாளோலியை அதன் ஓலி எல்லை வரை கூட்டி வைத்திருந்தாள். தனக்குத் தெரிந்த பாடல் வரிகளையெல்லாம் பாடிக் கொண்டு திரிந்தாள். முக்கியமாக என்னை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் திசைகளில் அலைந்தவனைப் போல களைப்புறத் தொடங்கியிருந்தேன்.

அம்ருதாவுடனான எனது வாழ்க்கையிலிருந்துதான் அவளது புதிர்க்கடிதத்தின் வாசல்களைத் திறந்து கொண்டேன். அவளது கடிதத்திற்கு இரு வேறு விளக்கங்களை என்னால் பெற முடிந்தது.

1. அம்ருதா வட்டத்தின் உள்ளே வரைந்திருப்பது தன்னை என்றால் விளிம்பில் வரைந்திருப்பது என்னை.

விளக்கம் - வட்டத்தினுள் இருக்கும் தான் தன் உறவுகளிலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டு வட்டத்துள் அடைப்பட்டவளாய் வாழ்வதாயும் வட்டத்தின் விளிம்பில் நிற்கும் நான் தன்னை வேடிக்கை பார்க்கும் அதே சமயம் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் உறவுகளுடன் மகிழ்ந்திருப்பதாகவும் கருத இடந்தருகிறது.

2. அம்ருதா வட்டத்தின் உள்ளே வரைந்திருப்பது நான் என்றால் விளிம்பில் வரைந்திருப்பது தன்னை.

விளக்கம் - வட்டத்தினுள் இருக்கும் நான் என் பார்வையை வட்டத்தினுள்ளேயே சுருக்கி வைத்திருப்பதாகவும் வெளியிலுக்கும் எதுவுமே தெரியாதவனாய் என் கருத்துக்கள் மட்டுமே சரியென முரண்டு பிடிக்கும் கிணற்றுத் தவளை வாழ்க்கையை வாழ்வதாகவும் தான் விளிம்பில் நின்றுகொண்டு வட்டத்துள் இருக்கும் என்னையும் பறந்து விரிந்த உலகையும் புரிந்து கொண்டவளாக இருப்பதாகவும் கருத இடந்தருகிறது.

அம்ருதாவின் புதிருக்கான என் விடையவிழப்பு எந்த வகையில் சரியானது என என்னால் உறுதியாகக் கூற முடியாத போதும் வாழ்ப்பறுபவங்களின் அடிப்படையில் அம்ருதா கருதியது இவற்றில் ஒன்றாக இருக்கலாம் அல்லது இரண்டுமாகவும் இருக்கலாம்.

அம்ருதாவை நான் ஒரு மழைக்காலத்தில் சந்தித்தேன். அப்போத வள் என்னற்ற வட்டங்களை வரைந்தபடியிருந்தாள். வட்டங்களுக் கென்றே ஒரு குறிப்புப் புத்தகத்தை ஒதுக்கி ஓய்வு நேரங்களிலெல்லாம் வட்டங்களை வரைந்தாள். நான் அவளுடன் உரையாடலைத் தொடங்கிய போது தூறவிட்டுக் கொண்டிருந்த மழை பெரு மழையாகக் கொட்டத் தொடங்கியது. அம்ருதா குழியிட்டு விடையும் மழைக் குழிக்களை கூர்ந்து பார்த்து அவற்றைத் தனது குறிப்பு புத்தகத்தில் வரைந்து கொண்டிருந்தாள். அம்ருதா... என்றேன். அவளதைப் பொருப்படுத்தவில்லை. அந்த ஒற்றைச் சொல் மழைக் குழியிட போலவே உடைந்து போனது. நான் அவளது கண்களின் புதிர் அசைவுகளில் மெல்ல மெல்ல கரையத் தொடங்கினேன். மழை இன்னும் பெருமழையாகிக் கொண்டிருந்தது.

அம்ருதா....என்றேன் மறுபடியும்.

அவள் வட்டங்களிலிருந்து விடுபட்டு என்னிடம் வந்தாள். அவளின் கண்களில் ஓரிரு பறவைகள் சிறகடித்துப் பறந்தன. பரவசம்

திளைக்கும் அந்தக் கணத்தில் ஒரு பறவையை வருடிக் கொடுக்கும் இத்துடன் என்ன என்றாள்.

“நீ என் வட்டங்களையே எப்போதும் வரைந்து கொள்கிறாய்? வட்டங்கள் மீது என்ன அவ்வளவு ஈர்ப்பு?” என்றேன்.

அவள் தனக்கே உரித்தான சிரிப்பை சில கணம் உதிர்த்தவளாய் “வட்டங்கள் புதிர் நிரம்பியவை அதனால்த்தான் வரைகிறேன்” என்றாள்.

“வட்டங்களில் அப்படியென்ன புதிர்கள் நிறைந்து கிடக்கின்றன?”

அவள் சற்று மௌனமானாள். பிறகு சொன்னாள் “வட்டத்தின் மையமும் விளிம்பும் புதிர்களாலானவை”

“அப்படி என்ன புதிர் மையத்திலும் விளிம்பிலும் இருக்கிறது”

“வட்டத்தின் விளிம்பு எதில் தொடக்கி எதில் முடிகிறது என உன்னால் கூறமுடியுமா? வட்டத்தின் மையம் வட்டத்தின் விளிம்பை கண்ணுக்குப் புலப்படாவகையில் ஈர்த்துவைத்திருப்பதை உன்னால் உனர் முடிகிறதா?”

வட்டம் பற்றிய எனது பார்வையை அவளின் கேள்விகள் மீள்பரிசீலனை செய்ய வைத்தன. அவளோ மேலும் வட்டங்களை வரைந்தபடியிருந்தாள். ஒவ்வொரு வட்டமும் கண்ணுக்குப் புலப்படா மையங்களைக் கொண்டிருந்தன. அவளே பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

“என்ன மொனமாக இருக்கிறாய்?”

“புரியவில்லை”

“எது புரியவில்லை”

“உனது வட்டங்கள் பற்றிய வாதங்களும் வட்டங்கள் மீதான உனது ஈர்ப்பும்”

“இதில் உனக்குப் புரிந்து கொள்ள என்ன இருக்கிறது. எனக்குப் புரிந்து கொள்கிறது நான் வரைகிறேன். உனக்குப் புரியாத போது புரியாமல் இருப்பதுதான் நல்லது. புரியும் போது புரிந்து கொள்வாய்.”

“எதைப் புரியும் போது”

“வாழ்க்கையை”

“வாழ்க்கைக்கும் வட்டத்திற்கும் என்ன தொடர்பிருக்கிறது”

“அதை வாழும் போதுதான் புரிந்து கொள்வாய்”

“அப்படியென்றால்”

“வாழ்க்கையை வாழும் போது”

அவள் தனது குறிப்புப் புத்தகத்துடன் எழுந்து நடக்கத் தொடங்கினாள். அவளது பாதங்கள் வட்டப் பாதையில் நடந்து கொண்டிருப்பதாய் எனக்குப் பட்டது. வட்டப் பாதையின் மையத்தில் நின்றபடி வாழ்க்கை என்ற ஒற்றைச் சொல்லை கூம்து கொண்டிருந்தேன். அதன் கணம் தோள்களில் இறங்கி பாதங்களை வலி கொள்ள வைத்தது. அவ்விடத்தின் நிலக் காட்சிகள் கரையத் தொடங்குவதும் நாள் நடக்கத்தொடங்கினேன். எனது பாதச் சுவடுகள் வட்டப் பாதையில் என்னைச் சுற்றியே நடந்தபடியிருப்பதான் மனப்படிவு கவிந்தது. நான் நடந்தபடியேயிருந்தேன். என்னிடமிருந்து என்னிடம் வருவதற்குள் மீண்டும் நிலக் காட்சிகள் மாறத் தொடங்கின.

நான் இரவின் புதிர்களாலான பாதைகளில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அம்ருதா இரவின் அடர் வனத்திலிருந்தபடி கனவுகளின் இழைகளைப் படச் சுருள்களாக இழுத்துக் குலைத்தபடியிருக்கிறாள். இரவின் அடர்வனம் அவளது கண்களின் ஓளியில் மின்னுகின்றது. நான் புலன் ஓடுங்கி மூர்ச்சையாகிக் கிடக்கிறேன். இராட்சதப் பல்லியென்று உரத்துச் சொல்லுகிறது. ச...ச சகுனம் தப்பிய ஆத்திரத்தில் அம்ருதா பல்லியைச் சபிக்கிறாள். அது வாலை அறுத்துவிட்டு இருளாகிக் கரைகிறது. இருளின் திரவம் என் மீது பார நான் விழிக்கிறேன். வானொலியின் சத்தும் காதைப் பிளக்கிறது. இன்னும் அழுத்தமான குரவில் அவள் பாடுக் கொண்டேயிருக்கிறாள்.

அம்ருதாவின் புதிர்க் கடிதத்துக்கான பதிலை நான் எழுதப் போவதில்லை. எனது எந்தப் பதிலும் அவளை திருப்பதியறுச் செய்வது மில்லை. என்னால் செய்ய முடிந்தது ஒன்று மட்டுந்தான். அறையின் யன்னல்களும் கதவுகளுமற்ற சுவர்களில் யெரிய பெரிய வட்டங்களை வரைந்தேன். வெறும் வட்டங்கள் எனிலும் வீடு முழுவதும் வட்டங்களாற் தழுப்பட்டதான் பிரமையிலிருந்தேன். வட்டங்களின் மையங்கள் ஓவ்வொன்றிலும் நானும் அம்ருதாவும் கைகளால் வாய்க்களைப் பொத்திய படி முழங்காலில் முகம் புதைத்திருப்பதாய் நினைத்துக் கொண்டே உறங்கிப் போயிருந்தேன்.

மறுநாட் காலையில் விழித்தெழுந்து வட்டங்களைப் பார்த்தேன். ஓவ்வொரு வட்டங்களுக்குள்ளும் ஓவ்வொரு சிறு வட்டங்கள் வரையப் பட்டிருந்தன. அம்ருதா இரவு விழித்திருந்து அவற்றை வரைந்திருந்தாள். கோடுகள் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக பல தடவைகள் வரையப்பட்டிருந்தன. தவிரவும் கோடுகள் நேர்த்தியற்று வளைந்தும் இருந்தன. அவை நித்திரைக் கலக்கத்தோடு வரையப்பட்டவையாக எனக்குத் தோன்றியது.

அம்ருதா என்னை அவிழ்க்க முடியாத புதிர்களை நோக்கி இழுத்துக் கொண்டே இருக்கிறாள். ஒரு புதிரை இன்னொரு புதிரால் மூடுகிறாள். புதிர்களின் இராணியைப் போலவே இருக்கிறாள். அம்ருதா போடும் புதிர்களெல்லாம் வட்டங்களாலேயே போடப்படுகின்றன. அவளது புதிர்கள் பலவும் எனது முனையை அனலாக்குபவை அல்லது மனதை ஆறுதலற்று வாழ்க்கையின் தடங்கள் முழுவதிலும் மீள நடந்து அலைக்குமியிவைப்பவை.

நான் அவளது படுக்கையறைக்குச் சென்று பார்த்தேன். அவள் குழந்தையைப் போல உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது கண்களில் ஓரிரு பறவைகள் உறங்கிக் கொண்டிருப்பது போலிருந்தது. அறையின் மங்கலான பசிய ஒளி அவளைப் புதிர்களின் இராணிபோலவே பிரதிபலித்தது. அவள் இடையிடையே சிறித்தபடியே உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

பூக்களும் புலரத்தொடங்காத அந்தக் காலையில் நான் நெடுஞ்சாலை வழியே நடந்து கொண்டிருந்தேன். புருவங்களுக்குள் விழியேறி பெரு வட்டமாகப் பாதைகள் வளைந்து சுழல பாதையில் விழுந்தேன். வாலறுந்த பல்லி என் உச்சந் தலையில் விழுந்து துள்ளி நின்றது. அம்ருதா இல்லாத எனது பயணத் தெருக்கள் வட்டங்களாகச் சுருங்கிவிடுகின்றன. திரும்பவும் திரும்பவும் ஒரு பாதையிலேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னிச் சொல்ல முடியாத தடவைகள் வாலறுந்த பல்லியையே சந்தித்துக் கொண்டுமிருக்கிறேன்.

பல்லி இரண்டு கால்களில் எழுந்து நின்ற படி இராட்சதக் கால் களால் சாலைகளை மிதித்து ஓடுகிறது. அதன் கால் பதித்த தடங்களில் கரிய நீரூற்றுச் சுரக்கிறது. அது பெருகி கறுப்பு நதியாக என்னை நோக்கி ஓடி வருகின்றது. நான் பதற்றத்துடன் எழுந்தோடுகின்றேன். அன்றைய மாலையில் பூக்கள் உதிர்ந்து சருகாகிக் கொண்டிருந்தன.

நான் வரைந்த பெரிய வட்டங்களுக்குள் அம்ருதா வரைந்த சிறிய வட்டங்கள் குறித்து என்னால் இரண்டு அபிப்பிராயங்களை முன் வைக்க முடிகின்றது.

1. நான் வரைந்த பெரிய வட்டங்கள் நான் என்றால் அம்ருதா வரைந்த சிறிய வட்டங்கள் அவள்.

விளக்கம் - என்னைப் பெருவட்டமாகக் காணுமவள் நான் தன் இருப்பை மறுப்பதாகவும் என் ஆளுமையின் கீழ் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருப்பதாகவும் தன் சுயத்தை தனக்கான அடையாளத்தையிழந்து எனது ஆட்படுகையிலிருந்து வெளியேற முடியாதிருப்பவளாய் உணர்வதாகவும் எத்திசை நோக்கி நடந்தாலும் என் வட்ட விளிம்புகளில் மோதி

ஓரு பந்தைப் போல தான் அலைக்கழிக்கப்படுவதாகவும் அவள் கருத இடந்தருகிறது.

2. நான் வரைந்த பெரிய வட்டங்கள் அம்ருதா என்றாள் அவள் வரைந்த சிறிய வட்டங்கள் நான்.

விளக்கம் - தன்னை பெரு வட்டமாகக் காணுமவள் தன்னைத் திமிர் மிக்க பெண்ணாகவும் எனது எல்லாச் செயற்பாடுகளையும் தானே வடிவமைப்பவளாகவும் குறிப்பாக என்னை எனது உறக்கங்களிலிருந்து தூரத்துபவளாகவும் என் கணவுகளைக் குலைப்பவளாகவும் எப்போதும் எனக்குக் கட்டளைகளைப் பிறப்பிப்பவளாகவும் நான் தனக்குச் சேவகம் செய்யவேண்டியவனாக இருப்பதாகவும் கருத இடந்தருகிறது.

எனது இந்த அபிப்பிராயங்களும் அம்ருதா கருதியவற்றிற்கு ஒத்ததாகவோ அல்லது மாறுபட்டதாகவோ இருக்கலாம்.

கோடையின் அனல் தெருக்களில் பயிற்திருந்த மதியத்தில் அம்ருதாவின் அறைக்குச் சென்றிருந்தேன். சாத்தப்பட்டிருந்த கதவை தட்டிக்கொண்டிருந்தேன். அவள் பதற்றத்துடன் கதவைத் திறந்து என்னை ஏறிட்டாள். அவளது உதடுகளில் மலர்ச்சி வழியவில்லை. கண்களில் இரண்டு பறவைகள் குறுகிக்கிடந்தன. உள்ளே வரும்படி சைகை செய்தவாய்

“என்ன இந்த நேரத்தில்” என்றாள்.

சட்டைப்பையிலிருந்த காகிதத்தை எடுத்து அவளிடம்நீட்டினேன்.

“என்ன இது”

“நான் வரைந்த வட்டங்கள்”

அவளதைப் பிரித்துப் பார்த்தாள். மறுகணம் என் கைகளில் அதை அழுத்தித் தினித்துவிட்டு “என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்” என்றாள்

“எது பைத்தியக்காரத்தனம்?”

“ஏன் சதுரத்துக்குள்ளும் சதுரத்தின் உச்சிகளைத் தொடுமாறும் வட்டங்களை வரைந்திருக்கிறாய்”

“இவை உள்வட்டங்களும் வெளிவட்டங்களும்”

“வட்டத்தில் என்ன உள்வட்டம் வெளிவட்டம் வட்டம் வட்டந்தான்”

“வட்டத்தின் விளிம்பு சதுரத்தின் விளிம்புகளைத் தொடுமாறு வரைவது உள்வட்டம். சதுரத்தின் உச்சிகளைத் தொடுமாறு வரைவது வெளிவட்டம்”.

அவள் கண்களைச் சில தடவைகள் இமைத்தாள். இரண்டு பறவைகள் சிறகடித்தபடியிருந்தன.

“நீ வட்டத்தின் முழுமையைச் சிதைக்கிறாய் அதை சதுரத்தினுள் அடைத்து அதன் பரிமாணங்களை மூடுகிறாய்” என்றாள்.

“நான் வட்டங்களை வரைந்திருக்கிறேன் தவிர பரிமாணங்களை வரையவில்லை. பரிமாணம் என்பது அவரவர் பார்வையைப் பொறுத்தது”

“அப்படியில்லை வட்டங்களை வரையும் போது பரிமாணங்களை மூட்டும் முன் வகுக்க வேண்டும்.”

“வட்டத்தின் பரிமாணம் வட்டத்திற்குரியது. எனது பரிமாண வகுப்பை வட்டத்தின் மீது திணிக்க முடியாது.”

“அப்படியென்றால் வட்டம் வரையும் நீயார்?”

“நான் கருத்தா”

“கருத்தாவுக்குரிய கடமைவட்டங்களை வரைவது தானா?”

“ஆம்”

“நீ கருத்தாவல்ல வெறும் ஜடம். ஜடத்திடமிருந்து கருத்துக்கள் பிறப்பதில்லை.”

அம்ருதா வார்த்தைகளால் வெடிக்கத் தொடங்கினாள். அவளது சொற்கள் மின்னலாய்த் தெறித்தன.

வார்த்தைச்சுழல் வட்டம் புயலாகக் கிளம்பி அந்தப் பொழுதை இழுத்தடித்த வண்ணமிருந்தது.

“அம்ருதா உன் வார்த்தைகளில் நிதானம் உலரத் தொடங்கி விட்டது” என்றேன்.

“என் வார்த்தைகளில் நிதானமும் அர்த்தமும் இருக்கின்றன.”

“நீ பாசாங்கு காட்டுகிறாய் அர்த்தமற்ற சொற்களை நோக்கி என்னை இழுக்கிறாய்.”

“நான் அர்த்தமற்ற சொற்களை நோக்கி இழுக்கவில்லை வாழ்க்கையின் பரிமாணங்களை நோக்கி உன்னைத் திருப்புகிறேன்.”

“வாழ்க்கையின் பரிமாணங்களை நீ எனக்குப் புரிய வைக்கத் தேவையில்லை”

அம்ருதாவின் அறையிலிருந்து வெளியேறினேன். கொழுத்தும் கோடையின் அனல் முகத்தில் ஏரிந்து கொண்டிருந்தது. முடிவற்ற தெருக்

களில் அலைந்து திரிந்தேன். மாலையானதும் வெறுப்புணர்வு படிந்த மனத் துடன் என் அறையை அடைந்தேன். அறைக் கதவில் செதுக்கப்பட்டிருந்த வட்டங்கள் கதவிலிருந்து இறங்கி தரையெங்கும் பரந்து கிடந்தன. அவற்றைப் பொறுக்கி மீண்டும் பொருத்தத் தொடங்கினேன். வட்டங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்திபறக்கத் தொடங்கினா. அவை வண்ணத்துப் பூச்சி களின் சாயலிலும் கருங்குழலியின் சாயலிலுமாகப் பறந்தபடியிருந்தன.

வாலறுந்த பல்லி அறைச்சுவர்களில் குதித்துக் குதித்து ஓடித் திரிகிறது. முன்பு அதற்கு வாலிருந்ததிற்கான தடயமும் அற்றிருந்தது. அதன் ரேகைகள் கவர் முழுதும் படிந்திருந்தன. அழுத்தமான அதன் ரேகைகளில் கனவுகளின் கரிய குரல் முனங்கிக் கொண்டிருந்தது. குரல்களின் அதிர்வில் கவர் மெல்ல மெல்ல வர்ணமிழக்கத் தொடங்கி யிருந்தது. கவரின் வர்ணங்கள் உதிர்ந்து புழுதியாச் சூல் ஆரம்பித்தன. புழுதி அறைகளைத்தாண்டி வீடு முழுமையுமாகப்படர்ந்து அடங்குகையில் கரியதான் புழுதி கடலாகியது. கடவில் நானும் அம்ருதாவும் மிதந்த படியிருக்கிறோம். வாலறுந்த பல்லி அகாலத்திலிருந்து குரலெழுப்பத் தொடங்கியது. ச...ச... பல்லியின் குரலால் சுகுனந்தப்பியதாய் கோபத்தில் அம்ருதா சபிக்கத் தொடங்கினாள். பல்லி கரிய கடவில் குதித் தெழுந்தது. அதன் உடல் முழுதும் வட்ட வட்டமாகச் செதில்கள் முளைத்திருந்தன. செதில்கள் சேர்ந்து இறக்கைகளாக பல்லி பறக்கத் தொடங்கியது. கடல் வற்றிய கருஞ் சேற்றில் புதைந்து கிடந்தோம் நானும் அம்ருதாவும்.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் வீட்டின் முற்றத்தில் கோலம் போடு வதை அம்ருதா வழக்கமாகவே கொண்டிருக்கிறாள். அவளது கோலங்கள் ஒவ்வொரு முறையும் புதிது புதிதாகவே இருக்கும். அவளுக்கும் எனக்கும் எவ்வளவோ முரண்பாடுகள் இருந்த போதும் அவளைப் பாராட்டுவதான வார்த்தைகளைப் போகிற போக்கில் காற்றில் மிதக்கவிடுவேன். ஆனால் அவளிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் வெளிவராது. நானும் எதிர்பார்ப்பதுமில்லை. கோலத்தின் கோடுகளின் நேர்த்தியும் வளைவுகளும் முற்றத்தை புத்தெழுவிடுன் மினுங்க வைக்கும். வீட்டுக்கு வருவோர்கள் கோலத்தை மிதித்தழித்து விடாதிருக்க கடும் வர்ணங்களால் கோலத்தைப் போடுவாள். கண்களை ஆக்கிரமிக்கும் அந்த வர்ணங்கள் வருவோரை நிதானப்படுத்தும்.

அம்ருதாவின் கோலத்தை வீட்டுக்கு வரும் எவரும் பாராட்டாமல் விட்டதில்லை. அவளைக் கோலக் கலையின் நிபுணியாகவே எல்லோரும் கூறினார்கள்.

இம்முறை அம்ருதா வரைந்த கோலம் விசித்திரமாக இருந்தது.

வழமையாக எந்தக் கோலத்திலும் வட்டங்களை அவள் பயன்படுத்துவதில்லை இன்றைய கோலம் அவள் தனது விதியை மீறிவிட்டதாகவே எனக்குத் தோன்றியது. கோலத்திலும் தனது புதிர் விளையாட்டைத் தொடங்கியிருந்தாள்.

இரண்டு வட்டங்களை ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தும்படி வரைந்திருந்தாள். ஒரு வட்டத்தின் விளிம்பை மற்றைய வட்டத்தின் விளிம்பு தொடுவெது போலவும் தொடாதது போலவும் கருதுமாறு வட்டங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன. உள்வட்டத்தை வெளிவட்டம் சிறைப்பிடித்து வைத்திருப்பது போல அவளது கோலம் அமைந்திருந்தது.

இந்தக் கோலம் முற்றத்தின் அழகு முழுமையையும் தின்று விட்டிருந்தது. முற்றம் ஒரு பாலைவனமாகியிருப்பதான் பிரமையைத் தோற்றுவித்தது. வீட்டுக்கு இம்முறை எவரும் வரவில்லை. அது அம்ருதாவின் விம்புத்தை உடைய விடாமல் காத்துக்கொண்டிருந்தது. அவளும் யாரையும் எதிர்பார்க்கவுமில்லை. வழமைக்கு மாறாக வீடு அமைதியில் ஊறிக்கிடந்தது.

இந்த வட்ட அடுக்குக் கோலம் பற்றி நான் பலவாறும் பல வழி களில் பல தடவையும் யோசித்தேன். கோலத்தின் மூலம் அவள் எனக்கு உரைக்கும் செய்திகள் எவை? அவற்றின் பரிமாணங்கள் எத்தனை? என்ன இழைகளில் இழுபட்டபடியே அலைந்தேன்.

சர்வசாதாரணமாக வாலறுந்த பல்லி வீட்டின் வரவேற்புக் கூடத்தில் அமர்ந்திருந்தது. அதன் கருத்து முழுமையிலும் எது நிறைந்திருந்ததோ தெரியவில்லை. திடீரென எழுந்து கூட்தாடத் தொடங்கியது. பிரபஞ்சம் புரண்டசையும் கூத்து. ஆட்டத்தின் வேகத்தில் அதனது கால் விரல்களில் நகங்கள் முளையிடுகின்றன. வேகம் கூடக்கூட நகங்கள் நீண்டு வளர்ந்தபடியேயிருக்கின்றன. கூத்து தாண்டவமாக உருமாறு கிறது. நரம்புகள் விம்பிபுடைந்து வெடிக்கின்றன. அது ஆடுகிறது. அதனது கரிய இருத்தம் வரவேற்புக்கூடம் எங்கும் பெருகியோடுகிறது. அதனது ஆட்டத்தின் தொடக்கப்புள்ளி எதில் தொடங்கியது என்றே அது மறந்திருக்க வேண்டும். நிறுத்தும் வழி தெரியாமல் ஆடிக்கொண்டே யிருக்கிறது. எல்லையற்ற ஆட்டத்தின் உச்சத்தில் சுழன்று கீழே விழுந்தது. வரவேற்புக் கூடத்தின் நிறம் மாறத் தொடங்கிவிட்டது. பல்லி புள்ளியாகச் சிறுத்துக் காணாமல் போனது. அதன் கரிய திரவம் மட்டும் சாம்பற் புழுதியாய்ச் சுழன்றிட்டத்து.

அம்ருதா தனது வட்ட அடுக்குக் கோலம் பற்றி ஒரு குறிப்பை எழுதி

வரவேற்புக் கூடத்தில் ஓட்டியிருந்தாள். என்னால் அப்புதிரை அவிழ்க்க முடியாதிருப்பதாய் அவள் நினைத்திருக்கக்கூடும். அவள் கோலம் போட்ட நாளிலிருந்து அநேக இரவுகளை விழித்திருந்தபடியே கழித்துக் கொண்டிருந்தேன். மின்சார விளக்குகளின் ஒளி ஏதோ என் இரகசியங்களை அரித்துத் தீண்று கொள்வது போலிருந்ததால் அதனையும் அணைத்து விட்டிருந்தேன். ஒளியற்ற பொழுதுகள் எனக்கு நெருக்கமான உணர்வுகளைத் தந்தன. இருளின் மீது மிதந்து கொண்டிருப்பவனாய் இருந்தேன்.

அம்ருதாவின் குறிப்பை நான் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். எல்லா எழுத்துக்களும் சர்ப்பங்களாக வளைந்து வளைந்து ஊர்ந்தன. முதலாவது எழுத்தை வாசிப்பதற்குள் இறுதி எழுத்து முன் நகர்ந்து அதன் அர்த்தங்களைக் குறிப்பிக் கொண்டேயிருந்தது. நீண்ட நேரமும் அதை சிரமங்களுடனும் அதை வாசித்தேன்.

அவளின் குறிப்பு

“நான் போட்டிருக்கும் இந்த வட்டக் கோலம் உன் புரிதலுக்கு ஏற்ற ஒன்றல்ல. உனது நேரடியான கருத்துக் கொள்ளலுக்கு முற்றிலும் மாறு பட்டது; நீ சிந்தனை மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகும் போதுமட்டுந்தான் கோலத் தின் அர்த்தம் பிடிபடும். நீயோ உனது சிந்தனைகளைக் குறுக்கி வைத் திருக்கிறாய். உனது அறையின் கனதி போலவே உனது சிந்தனையும்.

எனது கோலம் கொண்டிருக்கும் இரண்டு வட்டங்களில் எதை வேண்டுமானாலும் நீ உன்னைப் பாவனை செய்யலாம். இரண்டு வட்டங்களும் விளிம்புகளால் அண்மித்திருப்பவை. ஒரு வட்டம் இன்னொரு வட்டத்திலிருந்து பிரிந்து செல்லவோ விலகியிருக்கவோ முடியாது. ஒரு வட்டத்திலிருந்து மற்றைய வட்டத்தை பிரித்தெடுப்பதும் சாத்தியமில்லை. வெளிவட்டத்துக்குள் உள்வட்டம் சுருங்கிக் கிடப்பதாகவும் நீ கருதலாம் அல்லது உள்வட்டம் வெளிவட்டத்தை நகர முடியாமல் இழுத்து வைத் திருப்பதாகவும் நீ கருதலாம்.

நீ உனது சிந்தனைக் கருதுகோள்களின்படி எதை வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ள முடியும் ஆனால் வட்டங்களைப் பிரித்தெடுக்க முடியாது. நிலைத்தில் கோலத்தின் வட்டங்கள் கோடுகளின் நேர்த்தியின்படி அழகாகவே எனக்குப் படுகின்றது. நீ முகம் சுழித்தபடி பார்த்ததை நான் கவனித்தேன். தவிரவும் வட்டங்களின் பச்சை சிவப்பு நிறங்களைக் கண்டு நீ மன்றையை உடைக்கத் தேவையில்லை. அவற்றிற்கு எந்த அர்த்தமும் இல்லை. வட்டங்கள்தான் முக்கியமானவை. வட்டங்களுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் அல்லது வட்டங்களாகவே நீயும் நானும் இருக்கிறோம்.”

இந்தக் குறிப்பை வாசித்த பிறகுதான் என் மூளை முன்னரிலும் வேகமாகச் சூடேறிக் கொண்டிருந்தது. பெரும்பான்மையும் அவளின் முன்னைய வட்டப்புதிர்களுடன் எனது கருதுகோள்களும் பொருந்தியே யுள்ளன. அம்ருதாவின் மூளை புதிர் நரம்புகளால் வடிவமைக்கப்பட்டதா யிருக்க வேண்டும். அவளால் நுண்மையாகக் கருத்தமைக்கப்படும் வட்டங்கள் எல்லாவற்றிலும் மையங்களில் குவிபவனாகவோ கோடுகளில் வளைபவனாகவோ நானிருக்கிறேன். அவளும் அவ்வாறுதானிருக்கிறாள். ஒரே குவியத்தில் மாறுபட்ட மனமுடையவர்களை எப்படி அவளால் வரையமுடிகின்றது.

எனது சிந்தனைகளும் கேள்விகளும் எனக்குப் புதிர்களாயின. என்னைச்சுற்றி நானே புதிர்க்கோடுகளை வரையலானேன் எவற்றிலும் நேர்த்தியில்லை. வாலறுந்த பல்லி தனது கண்களை உருட்டியபடி அகாலத்தி லிருந்து ஊர்ந்துவருகின்றது. நீண்டு நெளியும் அதனது வயிறு பெருத்திருக்கிறது. அது இரைதேடத் தொடங்கிவிட்டது. அதன் வாய் அகல விரிந்திருக்க சுவரிலிருந்து இறங்குகிறது. அதன் பார்வை வட்டமாய்ச் சுழன்று மையமாகிக் கிடக்கும் என்னில் நிலைக்கவும் என்னருகில் வந்து என் இரகசியங்களை ஊர்ந்து ஊர்ந்து கடக்கின்றது.

திடீரென பல்லி இரண்டு கால்களில் எழுந்து நிற்கின்றது. அம்ருதா என் அறையின் திரைச்சீலையில் நிழலாக அசைகிறாள். அவளது நிழலிலிருந்து எண்ணற்ற வட்டங்கள் என் அறையில் குவிகின்றன. ஒன்றோடு ஒன்று சங்கிலியாகப் பிணைகின்றன. பல்லி எழுந்து சங்கிலியின் முனையைத் தேடியெடுத்து வாயினால் வைத்து உள்ளுறுஞ்சுகிறது. வட்ட சங்கிலி அதன் வயிற்றை நிறைக்கிறது. அம்ருதாவின் மிரண்ட முகமாய்த் திரைச்சீலை அசைகிறது. பல்லி அறைக்கதவைத் திறந்து வரவேற்புக் கூடம் வழியே வெளியேறுகின்றது. அதன் காற்தடங்களில் கரிய திரவம் சுருந்து கடலாகிறது. வீடு முழுமையும் கரிய தீரவக் கடலில் நிறைகிறது. பல்லி தடயமற்று வெளியேறி விட்டது.

வரவேற்புக் கூடத்தில் அமர்ந்து அம்ருதா புத்தகம் படித்தபடி யிருக்கிறாள். வட்டப் புதிர்கள் பற்றிய புத்தகம். அதன் அட்டைப்படம் வட்டங்களால் நிறைந்து தெரிகிறது. அவள் தீவிரமான வாசகியாகப் படித்தபடியிருக்கிறாள். அவளின் முன்னால் ஒரு வெள்ளைத் தாளும் வர்ணப்பெட்டியும் பென்சிலும் இருக்கின்றன. அவள் இரவாவதற்குள் இன்னோரு புதிரை வரைந்து விடுவாள். நான் வரவேற்புக் கூடத்தில் நிலை கொள்ள முடியாதவனாய்ப் படுக்கை அறையை நோக்கிச் செல்கிறேன்.

ஒளவை தரு முகிலி

A Note on the tomb

(கல்லறைக் குறிப்பு)

Name :- Mr.M.S.Anbuelvan

(பெயர்) :- (திரு.ம.ச.அன்புச்செல்வன்)

Date of Birth (பிறப்பு) :- 17.07.1969

Married on (திருமணம்) :- 09.05.2023

Child :- 01 A female - Name - Auwai tharu muhili

(குழந்தை) :- (01 பெண் - பெயர் - ஒளவை தரு முகிலி)

Divorced on (மணமுறை) :- 29.04.2028

- Later part of life is completely for the daughter

- (பிற்கால வாழ்வு மகனுக்கெனவே அமைந்தது.)

Daughter departed on (மகளின் பிரிவு) :- 12.12.2044

Died on (அவனின் மரணம்) :- 13.12.2044

For him, his life was a great puzzle. He could neither understand it nor solve it. He was also not understood by others. In trying to solve the puzzle he died, leaving the task for others.

அவனது வாழ்வு அவனுக்கே ஒரு பெரும் புதிராயிருந்தது. அது அவனுக்கும் புரியவில்லை. அந்தப் புதிரை அவனால் விடுவித்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. அவனையும் எவருக்கும் புரியவில்லை. புதிரை விடுவித்துக் கொள்ளும் எத்தனமொன்றின் போது அவன் ஒரு நாள் இறந்து போனான். புதிரை உலகுக்கென விடுத்து.

எல்லா நாட்களும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் புலர்வதாகவும் சரிவதாகவும் அவன் பலமுறை தன் மகனுக்கே கூறியிருக்கிறான். அவனுக்கும் மகளான ஓளவைக்கும் இந்தக் கருத்தில் ஒருநாள் சுட ஓற்றுமை இருந்ததில்லை. ஓளவை எல்லா நாட்களிலும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க முடியாது என்றே நம்பியும் வருபவள். ஓளவை இதைப்பற்றிப் பேசும் போது தனது மகளின் பிடிவாதக் குணத்தை மாத்திரமே இரசிப்பவனாக இருந்துள்ளான். ஒரு நாள் சுட தன் புலன்களை அவன் கருத்தில் செலுத்தினான் இல்லை.

தனது அன்பு மகளின் கடிதத்தை ஏழாவது தடவையாகவும் வாசித்துவிட்டான்.

முதல் தடவை வாசித்து முடித்தபோது கைத்தடியை மெல்லத் தொட்டு மகளே உனக்கு என்னோடு அளவுக்கதிகமான விளையாட்டுத் தான். உன்னுடைய குறும்புக் குணங்களுக்கும் துடிப்பான சிந்தனைப் பரீட்சைக்கும் என் வயது இடங்கொடுக்குதில்லை. நீயொரு குழந்தை இப்போது இந்த வீட்டின் ஏதாவது ஒரு அறையில் ஒளிந்திருந்து என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாய் என்பது எனக்குத் தெரிகிறது. என்னிடம் வந்து விடுமைகளே. மெதுவாகத் தலையை நிமிர்த்தி யன்னல் கம்பிகள் ஊடாக முன் அறையைப் பார்த்தான். உள்ளே பாதி இருட்டில் ஒன்றும் புலப்பட வில்லை. மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டே பதின் மூன்றாவது தடவையும் கடிதத்தை வாசித்துவிட்டிருந்தான். இப்போது அவனுக்குச் சிரிப்பு பறிபோயிருந்தது. ஆனால் தன் மகளிடம் அவன் வைத்திருந்த நம்பிக்கை யும் ஓளவையிடம் பொதுவாகக் காணப்படும் குறும்புத்தனங்களும் ஒரே நேரத்தில் வற்றிக் கொண்டிருப்பது போல் உணர்ந்தான்.

முகத்தில் கிழட்டுத்தனம் விரியஆரம்பித்து விட்டது. உதடுகள் கோணல்மாணலாக நெளிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு புள்ளிபோல் உட் சுருங்கி இமைகள் நரைத்த கண்களில் இருந்து கண்ணீர் தூடாக இறங்கத் தொடங்கி விட்டது. கடிதத்தில் அது பட்டுவிடக்கூடாது என்று பல முறை கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். கண்ணீரைக் கைகளில் பிசைந்த போது மனம் கிளம்பிற்று. அவனுக்கு கண்ணீர் மனப்பது ஆச்சரியம் தருவதாக இருந்தது. இது உண்மையில்லை. ஆனால் உண்மை அல்லாமலும் இல்லை. இரண்டுக்கும் நடுவே வேறொன்றும் இருக்க முடியாது. என் உடலின் அத்தனை துணுக்குகளிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அருமை மகளே ஓளவைத்தாயே இதோபார் எல்லா

இடங்களிலும் என்முன்னே நீ வாழ்ந்து கொண்டிருக் கிறாய். கண் முன்னே ஓடியோடி ஒளிக்கிறாய். நீ நின்ற உன் வீட்டின் முன் பகுதி நீ இல்லாமலேயே ஒனிர்கிறது.

அதற்குப் பின்னர் அவனால் கடிதத்தை வாசிக்க முடியவில்லை. ஆரம்பத்தில் அர்த்தம் இல்லாமல் இருந்த சொற்கள்கூட இப்போது அர்த்தத்தின் உச்சத்திற்குச் சென்று அவனைப் பிடிப்பித்தின்றன. எழுபத் தைந்து வயதை அவன், இதற்கு முதல் கழுது தட்டிய வயதாக உணர்ந்ததே இல்லை. ஆனால் இப்போது அதை மோசமாக உணர்ந்தான். எழுந்து நடக்கச் சக்தி அற்றவனாக மாறிப் போனான். கைத்தடியை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு ஒளவை ஒளவை என்று உரக்கக் கத்தினான். சிறிது நேரத்தில் அவன் வந்துவிடுவான் என்று காத்திருந்தான்.

மாலைப்பொழுதில் கூட்டை அடையும் குருவியொன்று திடீ ரென்று பக்கத்தில் கத்திக் கொண்டு போனபோது ஒளவைதானோ என்று திரும்பினான். கைகள் நடுங்கின. நீண்ட நேரம் கால்களை மடக்கி இருந்ததால் முழங்கால் விறைத்திருந்தது. நீளமாக வளர்ந்திருந்த தலைமுடி அவனுக்கு இதுவரை காலமும் அழகாகவே இருந்ததாக நம்பியனான். தந்தையின் மடியில் இருந்தவாறு முடியை அளவிற்கு கொண்டிருந்த ஒளவை ஒருநாள் அப்பா நீங்கள் காரணமே இல்லாமல் வளர விடுகிறீர்கள். இருந்தாலும் நீங்கள் அழகாகவே இருக்கிறீர்கள். ஒரு வேளை இதை நீங்கள் வெட்டி நீக்கினீர்களானால் இளமையாகத் தோற்றமளிப்பீர்களோ என்று எனக்கு எண்ணத் தோன்றுகிறது, என்று கூறியிருந்தாள். இன்றுதான் அவனுக்கு தனது நீண்ட முடிகள் அழக்காகவும் தன்னை எவ்வளவு மோசமான அழகற்ற கிழவனாகவும் மாற்றியிருப்பதை உணர்ந்தான்.

தன்னுடைய தளர்ந்த உடலை அசைத்து அசைத்து எழும்பி நின்றான். வீட்டின் ஏதோ ஒரு இடத்தில் மகள் இருக்கிறாள் என்ற எண்ணத்தோடு மகளே மகளே என் அழகிய ஒளவையே நீ இல்லாத எல்லா இடங்களும் நரகத்தின் இருப்பிடம் போல தோற்றம் தருகிறது. உனது குறும்புத்தனத்துக்கு ஒரு அளவே வேண்டாமா? என் முதுமை என்னுடையதல்ல. அது இயற்கையினுடையது. உனக்கும் இதுபோல் ஒருநாள் இருக்கிறது. அந்த நாட்களை உனக்குப் புரியவைக்க முடியாது. நீ குழந்தை. வேகமான நகரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாய். உள்ளக்கையில் கோடி உலக அனுபவங்களைக் கண்டு வியக்கிறாய். நீ நினைப்பது தவறு. என்னைப் பிரிந்த நாளோன்று தீர்க்க முடியாத துயரை உன்னிடம்

தந்துவிடும். அழுது அழுதேநீகளைப்பு அடைந்து விடுவாய். ஐயோ அந்த நாட்கள் உனக்கு வேண்டாம். உனது சிரிப்பின் மகத்துவத்தை மிக நெருக்கமாகப் பார்த்த கிழவன் நான். அதில் இழந்து போன எனது எல்லாச் சுதந்திரங்களையும் கண்டேன். கிழவன் வாய்க்குள் முனு முனுத்துக் கொண்டே வீட்டின் எல்லாப் பக்கங்களையும் கூர்ந்து பார்த்தான். அளவுக்கத்திகமான தள்ளாட்டம் அவன் நடையில் தெரிந்தது. அப்படியிருந்தும் நெஞ்சை நிமித்ததிக் கொண்டு வேகமாகத்தான் நடந்தான். ஏதோ ஞாபகம் வரப்பெற்றவனாக பாதி ஒட்டமும் நடையுமாக தாண்டித் தாண்டி வீட்டின் முன்புறம் உள்ள கிணற்றுப்பக்கமாய்ச் சென்றான். நெஞ்சை ஏதோ ஒன்று இறுக்குவது போல இருந்தது. சில விநாடிகள் அவ்விடத்தில் நின்று விட்டு கைத்தடியைக் கிணற்றுக்கட்டில் ஊன்றி வேகமாக கிணற்றறை எட்டிப் பார்த்தான். உள்ளே எந்த அசைவும் இல்லாமல் இவன் முகத்தையே காட்டியது தன்னீர். அவ்வளவு கொடியவனா இந்தக் கிழவன்...? நெஞ்சை ஒருதரம் வெளித்தள்ளி அடங்கியது.

தன்னுடைய தேவையற்ற சந்தேகமாகவே இதை நினைத்துக் கொண்டான். ஓள்ளை கோழையல்ல. வாழ்க்கையைத் தானாக முடித்துக் கொள்ளும் அவசரக்காரியல்ல. வாழவேண்டும். உலகைத் தாண்டி எல்லா நட்சத்திரங்களிலும் தான் வாழவேண்டும் என்று துடிக்கும் வேகக் குறும்புக்காரி அவள். நடை தளர்ந்து மீண்டும் தின்னைக்கே வந்தான் அவன். நம்பவே முடியாமல் இருந்தது அவனுக்கு. ஓள்ளையின் கடிதம் தின்னையில் சடசடத்துக் கொண்டிருந்தது. கடிதத்தை எடுத்து இறுக அணைத்துக் கொண்டான். தனது மகளை தழுவிக் கொள்ளும் உணர்வு இருந்தது. எத்தனையோழுறை ஓள்ளை நோயால் துவண்டபோது மாத்திரைகள் கொடுக்காத சுகத்தை அவன் மடி கொடுத்திருக்கிறது. வேகமாகக் குணமடைந்து தூள்ளி விளையாட ஆரம்பித்து விடுவாள். இருவரும் சிரித்து மகிழ்ச்சியில் தினைக்கத் தொடங்கி விட்டால் ஊரே வேடிக்கைபார்த்து நிற்கும் இப்படியொருநாள் இன்றும் வந்துவிடாதா என்று ஏங்களான்.

தின்னையிலிருந்து வெளியுலகை வெறித்துப் பார்த்தான். எல்லா நாட்களும் ஒரே மாதிரி இல்லை என்பது அவனுக்கு புரிய ஆரம்பித்துவிட்டது. ஓள்ளை கூறிய எல்லா நாட்களும் வெவ்வேறானவை. நாங்கள் எப்படி முயற்சித்தாலும் ஒரேமாதிரியாக எல்லாநாட்களிலும் இருக்க முடியாது என்று அவள் கூறிய வாக்கு சத்திய வார்த்தை போலப்

பட்டது அவனுக்கு. காற்று வீரியம் குறைந்து கவலையுடன் வீசிக் கொண்டு இருந்தது. மாலை வெயில் பழுப்பு நிறைந்திருந்தது.

நேற்று மாலை ஒளவையும் அவனும் தீண்ணையில் அமர்ந்து இருந்து இதே நேரம் உரையாடிக்கொண்டு இருந்தார்கள். இரண்டு குயில்கள் வெவ்வேறு தெண்ணையில் இருந்து மாறி மாறிப் பாடிக் கொண்டிருந்தன. குயில்களையும் அதன் பாடல்களையும் வெகுஅக்கறையாக இரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். இடைநடுவில் தானும் குயிலைப்போலக் கத்திப் பார்த்தாள். மேலும் ஒரு குயில் பாடுவது போலவே அவனுக்குக் கேட்டது. அப்படிக் கத்தக்கஸ்டாது, குயில்களுக்கு இது பிடிக்காது என்று சொல்லி வைத்தான். சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு நாளையும் இந்தக் குயில்கள் வருமா அப்பா என்று கேட்டாள் ஒளவை. வரலாம் வராமலும் போகலாம் என்று சொன்ன கிழவனுக்கு அப்படியானால் நாளை இவைகள் வேறு எங்கையாவது போகக்கூடும் இல்லையா? பார்த்தீர்களா இவை எவ்வளவு சுதந்திரமான வாழ்வை அனுபவிக்கின்றன. எம்மால் இது முடியவில்லைத்தானே என்று சிறு வருத்தத்துடன் கூறியிருந்தாள். இவன் மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டான். மகனே நீயும் சுதந்திரம் பற்றிச் சிந்திக்கின்றாய். நானும் சுதந்திரம் ஒன்றுக்காக மகுடங்களை இழந்திருக்கிறேன். வார்த்தை ஒன்று தான். ஆனால் அடையும் வழிகள் வெவ்வேறானவை.

அதே தெண்ணையில் இப்போது குயில் ஒன்று தனித்து இருந்து அழுது கொண்டிருந்தது. குயிலின் சத்தம் இன்னும் அதிகமாக ஒளவையின் நினைவை, வேதனையின் எல்லா நாக்குகளும் ருசித்துக் கொண்டிருந்தன. தூரத்தில் கோயில் மணி ஓலித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சத்தம் கூட பயங்கரமாக இருந்தது. முடிந்து கொண்டிருக்கும் இந்த மாலை நாள் இதற்கு முன்னரும் அனுபவித்திராத ஒன்று. இனியும் இப்படியொரு மாலைப்பொழுது வந்து விடாது இருக்கும் படி அவன் ஒளவையிடம் வேண்டினான். தனது மகளுடன் சேர்ந்திருந்த பல்வேறு பகல்களையும் பின் மாலைகளையும், இரவுகளையும் நினைத்து நினைத்து அழுது கொண்டிருக்க தொடங்கி விட்டான். அரை மணித்தியாலத்தில் ஜம்பது நாட்களின் பழைய வாழ்க்கை நினைவுகள் தோன்றி மறைந்தன. இந்த நிமிடத்திலேயே இறந்து போகலாம் என்று நினைத்தபோது, நாளை என் மகளை நான் காண்பேன். அப்போது இவையெல்லாம் பொய்யாகும். அவளின் சூறும்புத்தனம் மட்டுமே உண்மையாக எஞ்சி நிற்கும் என நம்பினான் கிழவன். சோர்வும், வேதனையும் சேர்ந்து அவனை களைப்பு

அடையச் செய்து விட்டன. முச்சுச் சத்தும் செவிப்பறையில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அப்படியே தின்னையில் சரிந்து கொண்டான். சிந்தனைகள் சுவரில் ஒடும் பல்லிகளை விட வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தன. எவ்வளவு நேரம் தூங்கியிருந்தான் எனத்தெரியவில்லை, மீண்டும் கண்விழித்தபோது நன்றாக இருட்டியிருந்தது. தன் காதுகளைக் கூர்மையாக்கி யாராவது நடக்கும் சத்தும் கேட்காதா என்று தலையைச் சாய்த்தபடி காத்திருந்தான். ஏமாற்றமாக இருந்தது. எல்லாம் முடிந்து விட்டது என்று முன்னுமுன்னுத்துக் கொண்டே எழுந்து நின்று இரண்டு கைகளாலும் ஒங்கி ஒங்கி முகத்தில் அறைந்தான். அம்மா ஈஸ்வரி என் குழந்தைக்கு நீ தான் துணை. பாவம் என் மகள். அவளைப் பழிகாரியாக்கி விடாதே என்று தன்னால் முடிந்த மட்டும் கத்திச் சத்தமாகச் சொன்னான். மீண்டும் மீண்டும் கூறிக் கொண்டே அறைக்குள் நடந்து சென்று சாமித்தட்டில் இருந்த சிறிய விளக்கைப் பற்றவைத்தான்.

அப்படியே தலையை சாமித்தட்டில் கலிழ்த்து என்னவெல்லாமோ மன்றாடிவிட்டுத் திரும்பியவனுக்கு மூலையில் இருந்த இரும்புப் பெட்டி கண்ணில் பட்டது. வேகமாகச் சென்று அதன் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். கிழவனுக்கு ஏதோ ஒரு விதப் பரப்புப் பொறுப்பு தொற்றிக் கொண்டது. அவனுக்கு இது தாயிடம் இருந்து கிடைத்த பெட்டி. தாயைப் பிரிந்த காலங்களில் அவள் நினைவாக இதைப் பாதுகாத்து வைத்தான். அதற்குப் பின்னர் மனைவியிடம் அதைப் பொறுப்புக் கொடுத்திருந்தான். அக்காலங்களில் கொஞ்சம் ஆறுதலாகவே இருந்திருக்கிறான். பின்னர் மனைவியும் அவனைப் பிரிந்த பின்னர் மீண்டும் இவன் கைக்கே வந்து விட்டது இரும்புப் பெட்டி. ஒளவை ஒருநாள் கூட பெட்டியைத் தீற்று பார்த்ததை அவன் கண்டிருக்கவில்லை. ஒளவைக்கு இது பழைய இரும்புப்பெட்டியாதலால் இதைக் கண்டாலே வெறுப்பாக இருப்பதாக பல முறை இவனிடம் கூறியிருக்கிறாள். இதை வீசி விட்டு புதியதாக ஒன்றை வாங்கித் துலையுங்கள். என்னைச் சுற்றி உள்ள எல்லாமே பழக தான் என்று அடிக்கடி சத்தும் போடுவாள்.

ஆனால் ஒளவையின் பேச்சை ஒருநாள் கூட இவன் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. இன்று மூன்றுபேர் நினைவாக கிழவன் பெட்டியை தடவித்தடவித் திறந்தான். உள்ளிருந்து பழையான வாசம் வீசியது. ஒளவையின் குழந்தைக்காலத்து உடைகள் கண்ணில் பட்டன. அப்படியே அள்ளி முகத்தில் அணைத்துக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதான். உடைக்குள்ளிருந்து ஒளவையின் படம் ஒன்று கீழே விழுந்தது.

உடைகளைப் போட்டு விட்டு படத்தைக்கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு மழுலைமொழி பேசி கிழவன் அழுதான். கடவுளே எனக்கு யாருமே இல்லையே. நான் யாரிடம் போவேன். என்னைக் கொன்றுவிடு. எனக்கு மிச்சமாய் எதுவும் வேண்டாம் என்று புலம்பிக்கொன்டே கைத்தடியை எடுத்து சாமிப்படங்களை நோக்கி வீசினான். அது சுவரில் பட்டு விழுந்த போது அருகில் இருந்த விளக்கெண்ணையைப் போத்தல் சரிந்து எண்ணையை நிலத்தில் பட்டந்தது.

கிழவன் நீண்ட நேரம் அழுது ஓய்ந்த போது பசி வயிற்றைப் பிடுங்கியது. சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் போல இருந்தது. வரண்ட தொண்டைக்கும் நாலிற்கும் ஒரு குவளைத் தன்னீர் கிடைத்தால் நன்றாக இருக்கும் போல் பட்டது.

திடீரென்று கிழவன் நிமிர்ந்திருந்தான். ஏதோ வைராக்கியம் கொண்டவன் போல உடம்பை முறுக்கிக் கொண்டான். ஓளாவை யாரவள். எனது மகள். செல்வனின் ஒரே புதல்வி. கோழுத்தனம் அவளுக்குப் பிடியாது. சீ நான் ஏன் இப்படி அழுகின்றேனோ என்று தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டான். ஆனால் அவன் கண்கள் கண்ணீரால் நிரம்பியே காணப்பட்டன. பெட்டி யில் ஓரமாக அடுக்கப்பட்டிருந்த டயறிகள் கண்ணில் தென்பட்டன. அடியில் இருந்த ஒன்றை இழுத்து பிரித்துப் பார்த்தான். உள்ளே அதே கடிதங்கள்.

ஓளாவை எழுதிக் கொள்வது

அன்புள்ள அப்பாவுக்கு உங்கள் மகள் எழுதிக் கொள்வது. நான் இங்கே சூறப்போகும் விடயங்கள் அனைத்துமே ஏற்கெனவே உங்களுக்கு கால இடைவெளியில் அவ்வப்போது கட்டிக்காட்டியவை தான் எனினும் நாங்கள் இருவரும் பிரியம் அனவுக்கு அவை இருந்திருக்குமென நீங்கள் எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள். ஒருவகையில் நான் கூட இதை எதிர் பார்க்க வில்லைத்தான். எம்மைச் தழவுள்ள சமூகம் முரண் பாடுகளின் உள்ளேயே பதுங்கியிருக்கின்றது. நான் நினைக்கின்றேன் வாழ்வின் எல்லா அசைவுகளுக்கும் தமக்கு சாதகமான ஒரு அர்த்தத்தை அவை உண்டு பண்ணுகின்றன. வெளிப்படும் கருத்துக்கள் எம் காதுகளை வந்தடையும் போது பிற்கொரு அர்த்தத்தைத் தருகின்றது உங்கள் வயதும் அனுபவமும் வேண்டுமானால் அவற்றை சாதாரணமாகவே அலட்சியப் படுத்தலாம். என்னால் முடியவில்லையே. சிறுபிள்ளையில் இருந்து தனித்தவளாக வருந்தி வளர்ந்தேன். அனேகமான நாட்கள்

சொல்ல முடியாத பல வேதனைகளால் எனக்கு நானே கோபக்காரி யாகவும் ஆறுதல் கூறுபவளாகவும் இருந்திருக்கின்றேன். அப்பா உங்கள் மேல் எனக்கு இறுதி வரை இருந்த கோபம் நீங்கள் ஒரு ஆண். எனக்குத்தந்தை. உங்களுக்கு நான் தரும் அடைமொழிகள் வேண்டு மானால் பாசக்கார மனுஷன், மென்மையான குணமுடையவர், நல்லவர் இன்னும் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இதற்கும் அப்பால் நீங்கள் ஒர் ஆண். நான் உங்கள் மகள். (அவ்வளவே தான்) சமூகத்தில் நாங்கள் ஒரு தந்தையும் ஒரு மகளும் ஒரு வீடும் என்றே பார்க்கப்படுகின்றோம். கால ஓட்டத்தில் வார்த்தைகள் மாறுபடும் போது அர்த்தங்கள் வேறுபட்டு விடும் அப்பா. அதற்கு முன் எம் பிரிவு நடந்துவிடுவது தான் நல்லது. இது நியாயமான கோபம் என்பதை நான் உங்களிடம் பட்டியலிட்டு விளக்க ஆசைப்படுகின்றேன்.

குற்றச்சாட்டுகள்

கு.சா. 1

எனக்கு மூன்றுவயதாக இருக்கும் போது அம்மா உங்களுடன் ஏதோ பிரச்சினை காரணமாக பிரிந்து விட்டா. நான் வளர்ந்த பின்பு தான் அதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். அம்மா பிரிந்தமைக்கு காரணம் உங்களை விட 20 வயது குறைந்திருந்தமையால் பிடிக்காமல் போய்விட்டா என நீங்கள் கூறியிருக்கிறீர்கள். எனக்கு இன்னும் அம்மாவின் முகம் நினைவு இருக்கின்றது. நான் பலதடவை என்னை அம்மாவை பார்க்க கூட்டிச் செல்லுங்கள் என்று கேட்டிருக்கிறேன். ஒருநாள் கூட நீங்கள் கூட்டிப் போனீர்கள் இல்லையே. அம்மா இருக்கும் இடம் உங்களுக்கும் தெரியும். அப்பா உங்களுக்கு உங்கள் பிடிவாதமும் கௌரவமும் முக்கியம். யார் போனால் எனக்கென்ன. என் மகள் இருக்கிறாள். அது எனக்குப் போதுமென்று கூறுவீர்கள். உங்களுக்கு இப்படி என்னத் தோன்றுகின்றது. எனக்கு என் அம்மா இல்லையே என்று நினைக்கும் போது கோபம் தான் வருகின்றது.

கு.சா.-2

அப்பா எனக்கு ‘நீங்கள் ஓளவை தரு முகிலி’ என்று பெயர் வைத்தீர்கள். யாரோ உங்களுடன் முன்பு இனைந்திருந்த நன்பர்கள் பின்பு ஏதோ காரணத்தால் மரணித்துவிட்டதாகவும், அவர்களது நினைவாகவே இப்படியொரு நீண்ட பெயரை எனக்கு தூட்டியதாகவும் அடிக்கடி சொல்லுவீர்கள். என் பெயரை நீங்கள் சொல்லும் போது நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொள்வீர்கள். அதில் நீங்கள் அடையும் கர்வமும்

சந்தோஷமுமே தனியானது. வகுப்பில் என் நீளமான பெயரை ரீச்சர் கூப்பிடும் போது எல்லோரும் சிரிப்பார்கள். எனக்கு வெட்கம் தாங்க முடியாமல் இருக்கும். என் பெயரைச் சுருக்கி ஒள்ளை என அழைத்த போது ஒள்ளை எமது முதாதையரின் பெயர். உன் அப்பா ஒரு கிழவர், நீயும் ஒரு கிழவி என்று சினேகிதி முன்பு அடிக்கடி கூறுவாள். எனக்கு தாங்க முடியாது அழுகை வரும். உங்களிடம் நான் வந்து இதைக் கூறுவேன். நீங்கள் ஏதேதோ தத்துவக்கதைகளைச் சொல்லி தூங்க வைப்பீர்கள். தாக்கத்திலும் எல்லோரும் என்னைப் பார்த்து சிரிப்பார்கள். மறுநாள் காலை பாடசாலைக்கு வெளிக்கிடும் போது நான் இருக்கின்ற மன நிலையை இப்போது நினைத்தாலும் உங்கள் மேல் கோபம் தான் வருகின்றது.

கு.சா.-3

1.3.2025 ஆம் ஆண்டு நான் பிறந்தேன். அன்று உங்கள் வயது 56 எனக்கு பத்துவயதாகுமட்டும் நீங்கள் வயதானவர் என்பது எனக்குத் தெரியவே இல்லை. நானும் நீங்களும் ஒருமுறை அயலாருக்குப் போய் இருந்தோம். அப்போது எனக்கு வயது பதின்மூன்று. உங்களுக்கு வயது அறுபத்தொன்பது. யாரிந்தக் கிழவன் உன் தாத்தாவா என்று கேட்டார்கள். இல்லை. இவர் என் அப்பா என்றேன். நம்பாதவர்கள் போல் சென்றார்கள் அவர்கள். பாடசாலைக்கு நீங்கள் வரும்போது பிள்ளைகள் சொல்லுங்கள். “உன்றை கிழவர் வந்திருக்கிறார்” என்று. ஏதோ அதிபர்மட்டும் தான் உங்களுடன் அதிகம் பேசவார். என்னுடைய இந்த வயதில் தான் உங்களின் வயோதிபத்தின் வயது புலப்படத்தொடங்கியது. ஏன் என்னுடைய அப்பா இவ்வளவு கிழவனான இருக்கிறார் எனப் பலமுறை யோசித்து குழம்பிப் போய் ஒரு நாள் அதை உங்களிடமே கேட்டும் விட்டேன். திருமணமாகப் பிந்தி விட்டது என்று சுற்றினீர்கள். என்ன காரணம் என்று கேட்டேன். பத்து வருடங்கள் சிறை இருந்தேன் எனச் சொன்னீர்கள் அதற்கும் காரணம் கேட்டேன். மனிதர்கள் வாழ்வதற்காக இருபத்தைந்து வருடங்கள் காட்டை அழித்துக் கொண்டிருந்தேன். இறுதியில் காட்டை அழித்தது நாட்டின் சட்டத்திட்டங்களுக்கு முரணானது என்று அதே மனிதர்களால் நாட்டின் சிறையில் அடைபட்டேன் என்று புரியாத வார்த்தைகளை நீங்கள் கூறிய போதுநான் ஏதோ ஒன்றைப் புரிந்து கொண்டேன். எனக்கு மற்ற அப்பாக்களைப்போல நீங்கள் இல்லையே என்பது ஒரு பெரிய குறையாகவேபடுகின்றது. இன்று எனக்கு பத்தொன்பது வயதாகி விட்டது. உங்களுக்கோ எழுபத்தைந்து வயது. இப்படி எங்காவது அப்பாவும் மகனும் இருப்பார்களோ தெரியாது. எனது

அனைத்துச் சுதந்திரங்களும் உங்கள் முதுமைக்குள் சுருங்கிப் போய்க் கொண்டிருக் கின்றது. எனது நகரத்தை வந்து பாருங்கள் எத்தனை வேகமாக அது இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. உங்களுக்கு தெரிந்தது ஒரு மொழி தான். இங்கே ஓவ்வொரு வரும் வெவ்வேறு மொழி பேசுவர்கள். என் அப்பாவிற்கு தமிழ் மட்டும் தான் தெரிய மென்பது எனக்கு வெட்கமான ஒன்று. இதையெல்லாம் நான் யாரிடம் சொல்ல முடியும்... நான் ஒர் துனியப் பிரதேசத்தில் இருந்து வேறோர் உலகுக்கு போக விரும்புகிறேன். அதற்கு இன்னுமொரு காரணம் இருக்கின்றது

கு.கா. - 4

நீங்கள் என்னுடன் இருக்கும் மட்டும் நான் உங்களுடன் இருத்தல் நிகழும், நீங்கள் என்னுடன் இல்லாத போதும் நான் உங்களுடன் மட்டுமே இருக்க வேண்டிய அவசிய நிலையை நீங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நான் இவற்றிலிருந்து விடுபட்டு எனக்கான வாழ்வைத் தொடங்குகிறேன். சுதந்திரக்காற்றை அதன் எல்லாத் திசைகளிலிலிருந்தும் அனுபவிக்கப் போகிறேன். போய் வருகிறேன் அப்பா. நான் சென்ற பின்னர் வருத்தப்படுவீர்கள் என்பது புரிகிறது. என்ன செய்வது எங்களுக்கான இடைவெளிகள் மிகவும் நீண்டன.

இப்படிக்கு

உங்கள் அன்புமகள்

ஓளவைத்தரு முகிலி

.....

கிழவன் தன் கைத்தடியை ஊன்றியூன்றி ஓடி வந்தான். நெற்றியில் கைவைத்து தூரவாகப் பார்வையைச் செலுத்தினான். தூரியன் கிழக்குப் பக்கமாய் மெதுவாக உயரத் தொடங்கியது. எங்கு பார்த்தாலும் மனல் தேசம் ஒரு பாலைவனம் போலத் தோற்றம்தந்தது. யோசித்துப் பார்த்தான். ஓளவை புது வாழ்வைத் தேடிச் செல்பவள். நிச்சயமாகச் தூரிய உதயம் நோக்கித் தான் அவளது பயணம் இருக்கும். வேகமாகச் சென்றால் விரைவாகக் கண்டுபிடித்து விடுவேன். மனம் குளிர்ந்தது. உதடுகள் புன்னகையால் நனையத் தொடங்கியது. ஓடினான்.... ஓடுகிறான்.. ஓளவை... என் ஓளவை என ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறான். அவனுக்குத் தெரியவே இல்லை ஓளவையின் பயணம் மேற்குப் பக்கமானதென்றும், அது மேலானது என்பதும்.

எங்கள் தெருவில்

எங்கள் தெரு அப்படியொன்றும் பிரசித்த மானது அல்ல, நீங்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு. எப்போதும் வாகனம் போன்னின் புகை கிளப்பும் வீதிதான் அது. அதுவும் இருந்திட்டு ஒன்று தான் போகும். இவையெல்லாம் இல்லையென்றால் எங்கள் தெருவில் காணும் புதினம் நாலாம் வீட்டு சிவசாமியன்னரின் இராப்பாடல்கள்தான்.

உங்களுக்கு விளங்கும் என நினைக் கிறேன். அவர் ஒன்றும் வித்துவானல்ல; அவர் உள்ளே விடும் பனங்கள்ஞ, சுப்பர்சோனிக் (நுழைவுரில் கசிப்பின் மறுபெயர்) தான் அவரை வித்துவான் ஆக்கி விடும். ஒவ்வொரு நாளும் நாலுமணியளவில் அவரின் கச்சேரி தொடங்கும். கச்சேரியில் தியாகராஜ் பாகவதர், ரீ.எம்.எஸ், சீர்காழி கோவிந்தராஜன், சிலவேளாகனில் இக்கால உண்ணிகிருஷ்ணனும் வந்து போவார்கள்

இடையில் அவரின் மனைவிகுழப்பினால், கையில் கிடைக்கும் பொருள் மனைவிமேல் தாளம் போடும். இதனால் மனைவி எதுவும் தடுப்ப தில்லை. ஆனால் சிவசாமியன்னன் தானாக இராத்தாமலும் விடுவதில்லை. அடியுதை தாராளம். ஒவ்வொரு நாளும் அவரின் அட்டகாசம் தொடரும்.

கோகுலராகவன்

எனது அப்பாவும், எதிர் வீட்டு சிவலிங்கமாமாவும் கூடியிருந்து சிவசாமியண்ணையைகின்டல் அடிப்பது வழக்கம்.

“இஞ்சை சிவலிங்கம் இந்த குடியில் என்ன இருக்கின்றது?”

“அது சிவசாமியிடம் அல்லது குடிக்கிறவையிடம் தான் கேட்க வேண்டும்...”

இரண்டு பேரும் ஏதோ பெரிய “ஜோக்” சொன்னது போல் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். சிவசாமியண்ணரின் பாடல்கள் உரத்துக் கேட்டன. இடையில் அவரின் மனைவியின் அழுகைச்சத்தும் கேட்டது. உடனே அப்பர் “இஞ்சை சிவலிங்கம் ஒருத்தன் மனைவியை நெடுகப் போட்டு அடிப்பானாம்... கொஞ்ச நாளில் அவனுக்கு கோயிலில் மேளம் அடிக்கிற தொழில் கிடைத்ததாம். அதன் பின்னர் அவன் மனைவியை அடிப்ப தில்லையாம்” என்று கூற இரண்டுபேரும் கெக்கட்டம் இட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“...இது பாரும் ஷேக்ஸ்பியரின் கதை”

“... அப்ப ஷேக்ஸ்பியர் காலத்திலும் சிவசாமி இருந்திருக்கிறான்...”

மீண்டும் சிரிப்பு. நாங்கள் படுக்கைக்குப் போன பின்னும் சிவசாமியண்ணரின் பாடல்கள் கேட்ட வண்ணம் இருந்தன.

இப்படியாக இருக்கும் நாளில் எங்கள் தெருவில் ஒரு விசேடம் நடந்தது. விசேடம் ஒரு விசர்நாய் வடிவில் வந்து சேர்ந்தது ஒரு மாலையில். முதலில் அதனை யாரும் கவனிக்கவில்லை. அது நாலைந்து நாய் களை உருட்டி உருட்டி கடித்த பின்னர் தான் சிறுவர்களும் பெரியவர்களும் “விசர் நாயாடா விசர் நாயடா...” என்று கத்தியதும் ஊர் உள்ளர் அடைந்தது.

சிவலிங்கமாமா இரும்புக்கேற்றை உள்ளுக்கு நின்று இழுத்துச் சாத்தியபடி அப்பாவிடம் - “இஞ்சை பேரின்பநாயகம் விசர் நாயாம்...”

“...ஓம்... அல்ஷேசன் போல பெரிய நாயப்பா...”

இடையில் அம்மா-

“அடியுங்கோவன் அப்பா...?”

“உமக்கென்ன விசரே... விசர் நாய் கடிக்க முன்னம் ஆளிலை பாயும். அது தானாகப் போகட்டும்...”

அம்மா கதவுக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்ததால் அம்மாவுக்கு பின்னால் நான் நின்று கொண்டிருந்தேன்.

அப்பா சொல்லி வாய் மூட முன்னர் அந்த நாய் தெருமூலையில் ஒரு நாயைக் கடிக்க விரட்டியது. மிகவும் பெரிய நாய் எனக்கும் பார்க்கப் பயமாக இருந்தது.

“சிவலிங்கம் உமது பெரிய நாய் அடிக்கப் போய் ஆபத்தில் முடியும்” -என்றார் அப்பா.

“...இம் பேரின்பம் ஆஸ்பத்திரியில் விசர்நாய் ஊசி மருந்தும் இல்லையாம்”

அத்துடன் விசர் நாயை அடிக்கும் எண்ணம் அப்பாவுக்கும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

ஆனால் நாயின் இராஜாங்கம் தொடர்கின்றது. நாய்களை கலைப்பதும், ஆட்களை, மாடுகளைக்கலைப்பதும், போகும் வாகனங்களை கலைப்பதுமாய் இருந்தது. பின்னர் கோயில் பக்கத்தில் படுத்தும் விட்டது.

இந்த நேரம் பார்த்து எங்கள் சிவசாமியன்னன் “கையில் வைத்து காத்திருந்தால் காலடியில் காத்திருக்கும்” என்ற பாடலுடன் வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

சிவலிங்கம் மாமா உடனே கேற்றால் எட்டிப்பார்த்து “...இஞ்சை பேரின்பம், உந்த விசரனுக்கு விசர் நாய் கடிக்கப் போகுது... உடனே சொல்லும்...”

அப்பாவும் உடனே சிவசாமியன்னனுக்கு விசர் நாய் கிடக்கும் விடயத்தை உரத்த குரலில் அறிவித்தார்.

சிவசாமியன்னன் திடீர் பிரேக் அடித்து நின்று நாயைப் பார்த்து ஒரு சீட்டி அடித்தார்.

நாய்க்கும் அவருக்கும் கொஞ்ச இடைவெளி தான் இருந்தது. எல்லோரும் நினைத்தோம் சிவசாமியன்னன் ஒடி விடுவார், என்று. ஆனால் நடந்தது வேறு.

திரும்பியவர் வேலியில் எட்டி ஒரு கிணுவம் கதியாலை முறித்து துண்டாக்கிக் கொண்டு விசர் நாயை நோக்கி முன்னேறினார். விசர் நாய் உங்கள் அடைந்து கடிப்பதற்கு முன்னே பாய்ந்தது. நாய் பாயவும் சிவசாமியன்னரின் முதல் அடி விழவும் கனக்காய் இருந்தது.

பலமான அடி. நாய் “வக்” என்றபடி சரிந்து விழுந்தது. ஒங்கி அடித்த அடி. நாய் ஒருக்கால் கழுத்தை மேலே சளைத்து “விலுக்” என்று

ஓர் உதை உதைத்தது. வாயால் இரத்தம் கக்கியது. நான் கண்களை இறுக முடிக் கொண்டேன்.

சம்பவம் நடந்து முடிந்தது. இரவு வரையும் அப்பா எதுவும் கதைக்கவில்லை. அப்பாவுக்கு இது வெட்கமாய் இருந்திருக்க வேண்டும். சிவலிங்கமாமாவுக்கும் அப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவரும் இரவு கதைக்க வரவில்லை. அப்பா ஈலிச் செயாரில் இருந்தார். நான் படுக்கைக்குப் போகும் நேரம்.

“...எடியேய் நான் இல்லாவிட்டால் இந்த ரோட்டுக்காரர் எல்லோரும் வீட்டுக்கான்றி முத்திரம் பெய்திருப்பாங்கடி...”

சிவசாமியன்னரின் குரல் பெரிய சத்தமாய், விரசமாய் கேட்டது.

நான் அப்பாவைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவர் ஈலிச்செயாரில் இருந்து சிறுத்துச் சிறுத்து காணாமல் போய்விட்டது போல் இருந்தது.

என்னைப்பற்றிய பிறகுறிப்பு

இதுமான எண்ணங்களின் அரவணைப்பில் சுருண்டிருந்தது மனது. உடலது உணர்வுத்துளி களில் ஒருவிதமான இன்பத்தேறல் துளிகளாய்ச் சொட்டிக்கொண்டிருந்தன. எனது ஓவ்வொரு அசைவும் மோகத்தின் மயக்கந்தரும் மகரந்தத் தின் வாசனையின் ஆக்கிரமிப்பினை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவளின் அன்பு பொலியும் அன்பு முகம் என்னருகே என்னையே பார்த்தபடி...

நூன் உணர்வுகளில் சரணாடைந்து, என்னினை மறந்து அவள் முகத்தினை நெருங்கினேன்.

ஒளிச்சிதறவுடன் வெடித்துச் சிதறியது காற்று.

என் கண் கள் இருளையே கண்டன. ஒளியைப் பார்க்க முனையும் போது சிதறிய உயிரியின் துகள்களில் என்முகங்களே பலவாய்த் தெரிந்தன.

நினைவுகளின் அடுக்குகளில் வெடிக்கும் உண்மையின் கணவாயே இது எனக்குள் சேகர மாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. மெதுவாக கால இழை படிகிற வாழ்க்கையின் அடுக்குகள் எனக்குள் வாழ்வின் இன்பத்தின் வரிகளை ஒளித்து

ந.மத்துரூபன்

வைத்தன. என்னால் அவற்றினைத் தேடிக்காண முடியவேயில்லை. இப்போது வாழ்க்கையின் அடுக்குகள் அடிக்கடி இழப்பிரிந்து என் மூச்சுக்காற்றினை கதறவே செய்விக்கின்றன.

எனது காற்று வெடித்துச்சிதறிய பொழுதினைக் கடந்த போது, நான் உயிரினைப் பொதிவைத்து ஒட்ட தொடங்கியிருந்தேன். மனல் களில் கால்கள் புதைந்தெழும் ஒட்டத்திலும், காற்றின் வாதையிலும் உயிர் தளம்பிக்கொண்டேயிருந்தது.

இப்போதும் தளம்பிக்கொண்டிருக்கின்றது.

எனது உயிரிருகே சாம்பர் மேடுகளின் தூ மெதுமெதுவாய்த் தனிந்து கொண்டேயிருக்க, அந்த சாம்பர் பூத்த வெளிகளைக் கிளரிக் கிளரிக் மனது கீழிறங்குகின்றது. கீழிறங்கும் மனத்தின் ஓவ்வொரு மூலைகள் ஓவ்வொன்றிலும் என்னசைவின் படங்கள் அனைத்தும் கறுப்பு வெள்ளையாய் தூசிபடிந்து போகின்றன.

கீழிறங்கும் மனது பல்லாயிரம் சிலுவைகளில் அறையப்பட்ட வலியையே தேடுகின்றது.

உயிர் பொத்தி ஒடுகின்ற பொழுதுகள் உன்னையும் அவனையும் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் பொழுதுகளின் இடுக்குகளில் நானும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தேன். காற்றின் கதறலில் பயந்த பொழுதுகளில் அள்ளுண்ட என் நன்பன் தனது கைகளால் மனல் பறித்து என்னையும் தன்னுடன் அதற்குள் நுழைத்துக் கொண்டான். காற்று அவனின் கதறலை மட்டும் தன்னுடன் இழுத்தோடியது. அக்குழியின் வாசல் திறக்கும் நினைவுகளில் அவனது முகம் மிக நெருக்கமாக தன் கனவுகள் தூர்ந்து போன கண்களால் என்னை அழைத்துச்செல்லும்.

வாழ்க்கையின் வேர்கள் மறைந்திருந்து வேடிக்கை பார்க்க, மனதில் ஆணியடிக்கப்பட்ட வலி தரும் கண்ணீரில் நனைந்து கொள்கின்றது - என் கீழிறங்கும் மனது.

.....

இயல்புகம் இதுவென சொன்ன இடம், நான் வெளிவருகின்ற போது பலவீனப்பட்டிருந்த மனதினையும் உடலினையும் உறவுகளின் இயல்பிலும் மாசற்ற அன்பிலும் போக்குவதற்கு முனைந்தேன். எனினும் வீட்டில் முடங்கியிருக்கும் போது முகட்டில் தொங்கும் அந்தரத்தின் அரவனைப்பே என்னைத் தன்னுடன் உச்சி முகர்ந்து அனைத்துக் கொள்கிறது.

அப்பா நெல் விதைத்த வயல் என்னை அடிக்கடி அழைத்துக் கொள்ளும். அதன் மாற இயல்பின் மடிகள் நீள நடக்கின்ற போதும், வயலின் நுனியிலுள்ள பனங்கூடலில் அமர்ந்து என்னைக் கரைத்த போதும் நெருங்கி நின்று என் வலிநீவித் தடவ காற்றும் தயங்கி ஒதுங்கியது. அந்த சுடலைக்கருகே இருக்கும் தாமரைக்குளமும் அதனருகே ஒற்றையாய் நிற்கும் சிறுபற்றையும் நான் ஒதுங்கிப்படுக்க சலனமற்றிருந்தன.

உடலின் வலு. வடுவாக உறைந்த போதும் மனதின் வலி இன்னமும் இரத்தத்தினை கசியவேவைக்கின்றது.

என்னுயிரின் வெறுமையினை நான் என்னிலிருந்து தூக்கி வைக்க பிரயத்தனப்படவேயில்லை.

ஒளிச்சிதறலுடன் காற்று இப்போதும் எனக்குள் வெடித்துச் சிதறுகின்றது. என்னைக்கடந்து போகும் காலத்துடன் சேர்ந்து நகரவே முடியவில்லை. காலம் என்னை மட்டும் தனியே விட்டுப்போவதை வேடிக்கை பார்ப்பதற்கே முயற்சிக்கின்றேன்.

அப்பாவும் அம்மாவும் என்னைச் சிறு பிள்ளை போல அவதானத்துடனேயே கவனிக்கின்றார்கள். முதிரும் பருவத்திலும் அவர்கள் முன் குழந்தையாய்த் தளர் நடையிடுகின்றது என் மனது. வெறும் சேதியாய் அவர்கள் என்னைக் கேள்விப்படுவதற்கு பதில் நானாக அவர்களிடம் நான் இருப்பதில் கண்ணீர் வழியும் திருப்தி அவர்களுக்கு.

உலகம் தன்னியல்பில் அசைகின்றது.!?

நான் அதனை புரிந்து கொள்ள முனையவில்லை. நான் என்னைப் பிரித்துப் பார்க்கும் முயற்சியில் இறங்கினேன். என்னிலிருந்து நான் வேறுபட்டுக் கொள்வதற்கும் காலத்தின் வரிகளையும் அது தந்த வலிகளையும் அழித்து விட முடியுமா?

பொழுதுகள் தமிழ்யல்பை மறந்து விடுகின்றன.

அது வெறுமைனே அனைத்தையும் காவிச்செல்லும் வண்டியாகவே ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

எழுதிவிடும் வரிகளை அழித்துவிடும் வெறுங்கதையாய் ஒருவரின் வாழ்வும் இங்கு இருந்துவிடவில்லை.

ஒளித்துவைக்கவே முடியும்.

ஒளித்து வைப்பதற்கான இடத்தினை எங்குபோய்நான் தேடுவது..?

ஒரு விடயம் எனக்குப் புரிவதேயில்லை.

இரவிலா பகலிலா ஓளிப்பது சிறந்தது?

எந்தக்காலக் கண்களில் மயக்கம் அதிகம்?

இருளைப்பற்றி நான் பேசுகின்ற பொழுதுகளில் இவனைப்பயம் முற்றாக தின்றுவிட்டது என்கிறார்கள். எனது வலிகளைச் சொல்லி அழுகின்ற போது விளங்காத தத்துவத்துள் சரிந்து விட்டான் என்கிறார்கள்.

இரவிலும் பகலிலும் பார்த்து கொண்டேயிருக்கின்றார்கள்.

என்னை ஒரு அடையாளத்துடன் காணவே எல்லோரும் ஆசைப்படுகின்றார்கள். உண்மையில் அடையாளங்களைத் தழக்கும் ஒரு நிலையே எனக்குத் தேவையானது.

என்னிலிருந்து நான் விலகிக்கொள்வதன் தேவை வலுப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றது. என்னுடன் நான் சேர்ந்திருக்கும் பொழுதுகளில் நான் ஆயுள்பலத்தினை இழந்து விடுவேன். என சாத்திரிகள் கண்களை மூடியபடியே கூறினார்கள். அதற்கான குணங்குறிகள் பலத்தையும் ஊரிலுள்ள குறிச்சொல்லிகள் அம்மாவிடம் சொல்லி சேர்ந்தமுதனர்.

சாத்திரக் குறிப்புகளும் குறி சொல்லிகளின் அருட்டல்களும் அம்மாவின் கண்ணீருடன் சேர்ந்து என்னை விரட்டி வந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. இங்கு கால இழை படிகளின்ற வாழ்க்கையின் அடுக்குகள் அடிக்கடி இழைபிரிந்து என் மூச்சுக்காற்றிளைகதறவே செய்விக்கின்றது.

விழிகள் மயங்குகின்ற பொழுதொன்றில் வெறித் திருந்த வெளியொன்றில் நான் நடந்து கொண்டேயிருந்தேன் என்னுடன். எங்கும் வெம்மை ஏறிக்கொண்டிருப்பதை ஒதுங்கியிருந்த ஓரிரண்டு மரங்களும் அசைவற்றுப் பார்த்திருந்தன.

நான் நீள நடந்து கொண்டேயிருந்தேன்.

இருள் கணத்துப்படுத்திருந்த அந்த சரிவில் இறங்கி சிறுபற்றைக் கருகில் அமர்ந்து கொண்டேன். வியர்வை ஒடிக்கொண்டேயிருந்தது. நனைந்த சேட்டின் தெறிகளை கழற்றி விட்டுக் கொண்டேன்.

மூச்சு இரைத்தது.

மல்லாக்காகப் படுத்துக்கொண்டேன். வானில் நட்சத்திரங்களும் ஒளித்து விட்டிருந்தன. நேரம் நீண்டு கொண்டேயிருந்தது. சடாரென எழுந்தமர்ந்தேன். வண்டுகள் கதறிக் கொண்டிருந்தன.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன் கதறலை நிறுத்திக்கொண்டன. தவளைகள் மட்டும் விட்டுவிட்டுக் குரல் கொடுத்தன. அருகிலுள்ள

தாமரைக்குளத்தின் நெடியினை இப்போது உணர முடிந்தது.

சிந்தனைகளை ஒதுக்கி பற்றையின் அடியில் மன்னை கைகளால் வாரத் தொடங்கினேன். சாம்பர் பூத்த மன்னை கீளரிக்கிளரிக் கைகள் கீழிறங்க மனதும் உடனிறங்குகிறது. கைகள் ஆழத்தைத் தேடியிறங்க மனது மட்டும் பல்லாயிரம் சிலுவைகளில் அறையப்பட்ட வலியைத் தேடுகின்றது. கண்ணீரில் மனது தோய்ந்து கொள்கின்றது.

களைத்துப் போய்ச் சுற்றே அமர்ந்திருந்தேன். உடல் முழுவதும் வியர்வையில் தோய்ந்திருந்தது. சாரத்தின் ஓரத்தினைத் தூக்கி முகத்தினை அழுத்தமாய் துடைத்துக்கொண்டேன்.

பின் எழுந்து குளத்தினை நோக்கிச் சென்றேன். நீர் குளிர்மையற்று தூயிருந்தது. கைகளால் நீரை அள்ளியள்ளி வாய்க்குள் விட்டேன். தூடு உடலுக்குள் நேர் கோடாய் இறங்குவதை உணர முடிந்தது. வயிறு நிறையும் வரையா மனது நிறையும் வரையா குடித்தேன்?

...நினைக்கவில்லை.

மீண்டும் பற்றையடியில் தோண்டத் தொடங்கினேன். தோண்டி முடிந்ததும் சேட்டினைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு ஆசவாசமாய் அமர்ந்து கொண்டேன். இருட்டில் சுற்றி வர இருப்பவையனைத்தும் என்னையே பார்ப்பதான் பிரமையில் திடுக்கிட்டு எழுந்தமர்ந்தேன். காற்றின் அருகாமை எனக்குத் தேவையாயிருந்தது. ஆழ மூச்சினை உள்ளி ஞூத்தேன். காற்றினை யாரோ கட்டி வைத்து விட்டனர். தவளைகளும் காணாமலே போயிருந்தன.

நான் என்னை மெதுவாக அந்தக்கிடங்கினுள் வைத்து அழுத்தினேன். சாதாரணமான ஒரு பொருளை வைத்து மூடுவது போன்று மிக இலகுவாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கவேயில்லை. மன்னில் மறைந்திருந்துவெடிக்கை பார்த்த வேர் முனைகள் என்னை இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டன. என் மூச்சக்காற்று ஒரு கணம் பதறித்துடித்தது.

நான் கிடங்கினை மூடி விட்டு எழுந்து கொண்டேன்.

நினைவின் அடுக்குகளில் வெடிக்குமந்த உண் மையின் கணவாயே இதுவும் எனக்குள் சேகரமாகிக் கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது காற்று வெடித்துச் சிதறுகின்ற பொழுதுகளை நான் கலக்கமற்றுக் கடந்து கொண்டிருக்கிறேன். காற்றின் குளுமையையும் உணர முடிகின்றது.

முழவினி

மிகப்பெரும் சாம்ராஜ்யத்தை ஆண்ட பராக்கிரமன் இறந்து கிடக்கும் போது மனதுள் வலியும் ஏமாற்றமும் ஏற்படுவதனைத் தவிர்க்க முடிவதில்லை. அவன் மீதான நம்பிக்கை அவனது மரணத்தை ஏற்றுக்கொள்ள அனுமதிப் பதுமில்லை. கற்பிதங்களாலும் கற்பனைகளாலும் அவன் மீதான நம்பிக்கைகள் பிணைக்கப்பட்டு விடுகின்றன. அந்த நம்பிக்கை புத்தியை இயங்க விடுவதில்லை. சரியாகப் புத்தியைப் பயன்படுத்தும் ஒருவன் தீரா ஆராய்ச்சியின் பின் உண்மையைக் கண்டதைந்து விடுவான். ஆனால் தீவிரத் தன் முனைப்புடன் இயங்கும் போது எத்தகைய ஆராய்ச்சிக்குரியவனும் மனதுள் கருக்கொண்டிருக்கும் விந்தனுக்களின் மையத்தைப் பற்றியபடி அதனை முன்னிறுத்தியே செயற்பட முனைவான். இங்கு புத்தியின் தள்ளப்பட்டு நம்பிக்கை முன் வெளிக்கருக்கொள்கிறது.

இது இன்றைய நேற்றைய நிலவரமல்ல பூமியின் போர் முனைப்புக் கொண்ட அசாத்தியமான வர்களின் வாழ்க்கையை மையமிட்டு நோக்கும் போது பல எடுத்துக்காட்டுக்களை முன் வைக்க முடியும்.

நான் அறிந்தவரையில் வரலாற்று வாய்க் கால்களிடை எத்தனையோ பராக்கிரமர்கள்

தோன்றியிருக்கிறார்கள், சாகசம் செய்திருக்கிறார்கள், பலர் சாம்ராஜ்யத்தை சிதைத்து சின்னாபின்னமாக்கியிருக்கிறார்கள். சிலர் கண்டபின் மாகியிருக்கிறார்கள்; சிலர் காணாப்பின்மாகியிருக்கின்றார்கள். சிலர் என்ன ஆனார்கள் என்று தெரியாமலே போயிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் மீதான தீராத நம்பிக்கை கொண்டோர் அவர்களை இன்றுவரை உயிர்ப்பிக்க முனைந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அவர்களை சகசக்காரர் களாகவும் சிரஞ்சீவிகளாகவும் உருவகித்துக் கொள்வதில் பிரியம் நிறைந்தவர்களாக தங்களை காண்பித்துக்கொள்ளவும் முனைகிறார்கள்.

வன்னிச் சாம்ராஜ்யத்தின் இறுதி மன்னனுக்கு முதல் மன்னன் என்ன ஆனான் என்பதனை இன்றுவரையில் புரிந்து கொள்வதற்கு முடியாமல் இருக்கிறது. வெள்ளையர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டதற்கான நடுகல் ஒன்று தடயமாகவுள்ளது. பின் என்ன ஆனான் என்பது புதிரானது. அவன் மீண்டும் படை திரட்டி வெள்ளையர்களை வெற்றி கொள்வதற்காக காட்டுக்குள் புகுந்தான் என்று வாய்மொழி வரலாறு குறிப்பிடுகின்றது. காட்டுக்குள் வாழ்ந்த காலத்தில் கொலரா நோய் பீடித்து இறந்தான் என்று இன்னொரு வாய் மொழி வாசிப்பு உண்டு. அவை ஆதாரபூர்வமான தடயங்கள் இல்லை என்றாலும் மன்னனை நம்பிய குடியானவர்கள் மீண்டும் வருவான் என்ற நம்பிக்கையுடன் தமது ஆயுளை முடித்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் மன்னன் மீண்டும் வெளிப்பட்டதற்கான சான்று இதுவரை இல்லை.

இங்கு நம்பிக்கை வாழ்வின் எல்லையாகப் போயிருக்கின்றது. மன்னன் வீரனா? கோழையா? என்பது எவருடைய புத்திக்கும் எட்டிய தாகத் தெரியவில்லை, தோற்கடிக்கப்பட்ட கணத்திலேயே உயிர் துறந்தானாகில் வன்னிச் சாம்ராஜ்யத்தின் மிகப்பெரிய வீரனாக இப்போது வரையில் விழா எடுப்பதற்கும் போற்றுவதற்கும் அர்த்தம் உண்டு. ஆனால் தப்பித்தான் என்பது அவனது பராக்கிரமத்தின் மீது சந்தேகத்தினைப் பதித்துச் செல்வது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. தோற்கடிக்கப்பட்ட இடத்தில் அந்தக் கணத்தில் மரணித்தான் என்ற உண்மையாராலேனும் திட்டமிட்டதற்கமைவாக மறைக்கப்பட்டுள்ளதா? அல்லது வெள்ளைத் துரைமார்கள் அவனைத் தப்பிக்கவிட்டார்களா? அல்லது குடியானவர்கள் யாரேனும் உயிர்ப்பித்தார்களா? எனும் சந்தேகங்களைப் புத்தி தோற்று வித்திருந்தால் அதன் ஆழம், அர்த்தப் பொருண்மைகளை கண்டடைவதற்கான ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அரசன் கடவுள் நிலைக்கு ஒப்பானவன், அவன் தோன்ற

வேண்டிய நேரத்தில் தோன்றுவான் என்பது குடியானவர்களின் நம்பிக்கை.

நம்பிக்கை என்பது பலம். இன்னொருவிதத்தில் பலவீனமும் தான். இறைவன் மீதான நம்பிக்கை ஆன்மீக விழுமியத்தின் பலமாகத் தோன்றும், அதே நம்பிக்கை வேற்றுமதத்தின் மீதான வன்முறைகளைக் கட்டமைக்க முனையும் போது பலவீனமாக உருமாறிப் பின்னடைந்து போகிறது. அதி தீவிரமான நம்பிக்கை புத்திமீதான அழுத்தங்களை இயக்குகின்றது. புத்தி இயங்க மறுத்து ஆபத்தின் எல்லைவரை சென்றடைகிறது.

யாரோருவர் எதன் மீதான நம்பிக்கையில் தீவிரம் கண்டடை கிறார்களோ அது தொடர்பான மறுதலிப்பினை ஏற்க மறுக்கிறார். கடவுள் மீது அதி தீவிர நம்பிக்கை முடிச்சை முடிந்து கொண்டிருக்கும் மக்களிடம் அது பொய்யான நம்பிக்கை என்று சொல்லிப்பாருங்கள், புதிய சிலுவைகள் உங்களுக்காகத் தோன்ற இருக்கின்றன என்பது புரியும்.

எல்லையற்ற வானத்தின் கீழ் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் மாபெரும் சாம்ராஜ்யங்களின் பராக்கிரமர்களின் வாழ்வின் முடிவு நம்பிக்கைக்கு மறுக்கரையில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது. போரின் இறுதிக்காலங்களில் விசித்திரமாக அவர்கள் மறைந்துவிடுகின்றார்கள், எதிரிகள் தம்மை அணுகிக் கொள்ளமுடியாதவாறு தமக்கான முடிவினை அவர்கள் எடுத்திருப்பார்கள் என்பது நம்பிக்கைவாதிகளின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

தமது வாழ்நாட்களில் நிகழ்த்தக் கூடிய அதிசயங்களையும் வீரதீர்ச் செயல்களையும் செய்து உலகின் நாயகர்களாக தம்மை விஸ்வரூபப்படுத்தியவர்கள், தமக்கான விகவாசிகளை ஏராளமாக சம்பாதித்தவர்கள் மரணத்தின் பின்னும் வாழ்வார்கள். இது பொதுப்படையான அறிதலுக்கு உட்பட்டது. என்றாலும் பராக்கிரமர்களின் எதிர்பாராத மரணத்தினை சகித்துக்கொள்ளும் சக்தியும் அவர்களின் விகவாசிகளிடம்; இருந்ததில்லை. ஆதலால் அந்த மரணத்தினையும் மறுதலிக் கின்றார்கள். அவர்களின் நம்பிக்கையென்பது பராக்கிரமர்கள் சாதாரணமானவர்கள் இல்லை, அவர்களுக்கு அப்படி அல்லது இப்படி நடந்திருக்காது போன்ற நியாயங்களைத் தமக்கு முன்னால் நட்டு வைத்துக் கடவுள் ஸ்தானத்தில் பூஜைவழிபாடு செய்கிறார்கள்.

ஒரு சாம்ராஜ்யம் சிதைக்கப்படும் போது குடிகள் அபலைகள் ஆகின்றனர். வாழ வழியற்று மாண்டவர்கள் போக எஞ்சிய பாக்கியவான் கள், பாக்கியவதிகள் எதிராளிகளிடம் தஞ்சம் கோரி உள் நுழை

கிண்றார்கள். சாம்ராஜ்யம் மயானமாகிறது. எங்கும் பெருநெருப்பு, கரும் புகை, தூர்வாடை, அழுகையொலி, மரணங்களுடன் அது வென்றார் வசமாகிறது. வெல்வது சாதாரணமானதல்ல அசாத்தியமான தீவிரச் செயல்கள் அதற்குத் தேவை கொலை செய்யத் தெரிந்திருத்தல், அபலைப் பெண்களைக் கதறடித்துகற்பழிக்கத் தெரிந்திருத்தல், சந்தேகத்துக்குரியவர்களாயின் கேள்விகளற்றுக் கொல்லத் தெரிந்திருத்தல், இன்னும் மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தை மயான பூமியாக்கத் தெரிந்திருத்தல், போன்றதகுதிகளை தமில் தயார்ப்படுத்தி படை நடத்தத் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஓரு சாம்ராஜ்யம் கட்டியிருவாக்கப்படும் போது முன்னொரு சாம்ராஜ்யம் உருக்குலைக்கப்படுகின்றது. முன்னைய சாம்ராஜ்யம் என்றைக் கும் யாருக்கும் ஞாபகங்களில் நிலைத்துவிடாதிருக்க தமது கிர்டங் களையும் வெற்றிவாள்களையும் சாம்ராஜ்ய தேசமெங்கும் எல்லோரும் பார்க்கும் படி வெற்றியாளர்கள் நிலைநிறுத்த முனைகிறார்கள்.

மாபெரும் அரசனின் எழுச்சி மற்றுமொரு அரசனின் வீழ்ச்சி யுடன் தொடர்புற்று நிற்பதாக நினைக்க முடிந்தாலும், வீழ்ச்சி என்பது வெற்றியின் பால் நிகழ்ந்துவிடும் ஒன்றாகக் கருதிவிட முடியாது. தூழ்ச்சி நிறைந்து நிலைத்த பூமியில் எதுவும் சாத்தியமானதே. ஆனால் எப்படியாயினும், வீழ்ச்சியின் பின்னாலும், வெற்றியின் பின்னாலும் பார்வையை நிலைப்படுத்தினால் குருதியும், சதையும், அவலமும், அலறலும் நிறைந்த மயானதேசம் ஒன்றிலிருந்தே மற்றுமொரு சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டி நிறுவுதல் முடியும்.

சிற்சில தோல்விகளுடன் கூடியதான் மாபெரும் வெற்றியைக் கண்டைந்தவனும், மிகப்பெரும் சாம்ராஜ்யத்தைத் தனதாக்கியவனும் வீரதீரச் செயல்களுக்கு அதிபதியாக விளங்கியவனுமான மகா பராக்கிரமன் இங்கு தனது இராஜ்யத்தை இழக்கிறான், தனது மக்களை இழக்கிறான் எப்படி இழக்கிறான் என்பது பெருங்கதை. ஆனால் சுருங்கக் கூறின் இத்தனை காலத்துத் தனது போர் அனுபவங்களையும், இராஜ தந்திரங்களையும் மீட்டு பார்க்கத் தவறியதும், தன்னை நம்பியவர்களின் அபிப்பிராயத்தை இழந்ததும் உள்ளும் வெளியும் பல்வேறு தூழ்ச்சிகள் தோன்றிய தனை அவதானிக்கத் தவறியதும் புதிய போர் முறைகளை மீட்டுக்குவாக்கம் செய்யத் தவறியதும், பலரை நம்பியதும், பலரை நம்பாமற் போனதும், தோல்வியின் பிரதான காரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

இவை சகதிவெளியொன்றில் அடையாளம் காணப்பட்ட உடலாக இவன் கண்டெட்டுக்கப்படுவதற்கு காரணமாகியது. மாபெரும்

சாம்ராஜ்யத்தையும் அதன் மக்களையும் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தியிருந்த வீரதீர்ப் பராக்கிரமன் இறந்த செய்தி முதலில் எல்லோர் மீதும் அதிர்வினை ஏற்படுத்தியது, பின் நம்பிக்கைக்கும் அறிவுக்குமான போராட்டத்தில் சாம்ராஜ்ய வெளிக்கு வெளியே வாழக் கொடுத்து வைத்திருந்த பாக்கியவான்கள், பாக்கியவதிகளின் நம்பிக்கைகள் மாப்பொம்மையாகிஎல்லோர் கொலுவிலும் ஏறி உட்கார முன்றியடித்தது.

நம்பிக்கைக்கும் அறிவுக்குமான போராட்டத்தில் அறிவு நம்பிக்கையையும், நம்பிக்கை அறிவையும் தின்று கொண்டிருந்த குழப்பமான தூழ்நிலையில் பராக்கிரமன் சின்னாபின்னமாக சிதை வடையத் தொடங்கினான். அவனது மரணம், அவனது உடல், அவனது தப்பித்தல், அவனது மறைந்து வாழ்தல் புதிய சாம்ராஜ்யத்துக்குள்ளும், வெளியிலும், கடல்கடந்தும் வியாபாரப் பண்டமாகியது. விற்பனை தூடு பிடிக்கத் தொடங்க வியாபார முகவர்கள், கடை முதலாளிகள் இலாபங்கள் தூழ மகிழுவும் குதுகவிக்கவும் தொடங்கினர். குடிகள் தோல்வியின் அவமானத்தாலும் பராக்கிரமனின் இழப்பினாலும் அழுது விம்மிக் கொண்டலையலானார்கள்.

உலக வரலாற்றில் அதன் வரைபடத்தில் அறிந்தவரையில் மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தை ஆண்டவனும் சாம்ராஜ்யமக்களின் நாயகனும் இத்தனை கேவலமாக கூறு போட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டது இதுவே முதல் தடவையாக இருக்கும்.

தனது சாம்ராஜ்ய வரலாற்றில் வெற்றிமேல் வெற்றியையும், வீரதீரங்களையும் செயல் நுணுக்கங்களையும் தனக்கெனச் சொந்தமாக்கிக் கொண்ட பராக்கிரமன் தன் வெற்றிக்கும் தன் சாம்ராஜ்ய உருவாக்கத் திற்கும் தன் வாழ்தலுக்கும் எப்போதுமே ஆதாரமாகவிருந்த தளபதிகளும் படைகளும் கண்ணுக்கு முன்னால் சிதைந்து உருகுவைந்து ஆகி விட்டகள்று போகவும், தான் மட்டும் தப்பித்தான் என்று யாரேனும் நம்பிக் கொள்வது தவறில்லை என்றாலும் அவனது வீரத்தையும் தியாகத்தையும் முன் அனுபங்களையும் மலம் நிறைந்த குழிக்குள் இட்டு தீவைத்துக் கொள்ந்தும் போது எல்லோர் நம்பிக்கையும் மலக் குழிக்கு வெளியிலிருந்து கண்களாகக்கட்டி “எவ்டம் எவ்டம் புளியிடி புளியிடி, எவ்டம் எவ்டம் புளியிடி புளியிடி...” என்ற விளையாட்டை விளையாடுவதனை பார்க்கும் போது அல்லது கேள்வியிரும் போது உங்களுக்கு என்ன தோன்றும்?

எனக்கு அந்தப் பராக்கிரமனின் ஆவி அந்த மலக்குழிக்கு மிக அருகே நின்று தேம்பித் தேம்பி அழுவதாகத் தோன்றுகிறது.

தமிழ்ப் பெளத்தனி

! உகை போகம்

குரல்வளையிலிருந்து கழுத்தின் பின்புறம் வரை வெட்டப்பட்டிருந்தது. கழுத்தின் முள்ளாந் தண்டு எலும்பு மட்டும் நறுக்கப்படாமல் தலையை உடலோடு இணைத்து வைத்திருந்தது. சிறை வில்லாத திருத்தமான வெட்டுக்காயம் மிகக் கூர்மையான ஆயுதமொன்றால் அறுக்கப்பட்டிருப்பதை ஊகிக்க வைத்தது. தலை பின்புறமாகச் சாய்ந்து வெட்டப்பட்ட காயப்பினவு விரிந்து கருமையான பின்னணியில் பக்கவாட்டான பார்வைக்கு தெரிந்த காட்சி உயிரை நடுங்க வைத்தது. குரல்வளைப் பகுதியிலிருந்து வழிந்த குருதி முன் புற உடலெங்கும் பரவி நிலத்தையும் தொட்டிருந்தது. இவ்வளவிற்கும் வெட்டப்பட்ட மனிதன் விழாமல் பூமிக்கு செங்குத்தாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

வரணியூரான்
(இல்லியர்)

நீக்ரோ இனத்தைச்சேர்ந்த ஆபிரிக்க வாசிபோல தெரிந்தது. மிகத்தடித்த பருமனான உதடுகள், அகன்ற மேலுயர்ந்த மூக்கு, என் கோண வடிவ வலிமையான முகஅமைப்பு, மர அமைப்பை ஒத்த பருத்த உடலமைப்பு. சுருட்டையான தலைமுடி வயது முதிர்ந்த மரமொன்றின் பரட்டையான தழைகளாகத் தெரிந்தது. வாய், உதடுகள், கண்கள் புருவங்கள் எல்லாம் சிறிய

கிளைகளாக இருந்தன. உற்றுப்பார்ப்பவர்களால் மட்டுமே அவை மரக்கிளைகள் தான் என்பதனை உறுதிப்படுத்த முடிந்தது. நாற்புறமும் இருந்து பெரியகிளைகள் பொருந்தும் பகுதிக்கு கீழுள்ள மரத்தின் தண்டுப்பகுதி வெட்டப்பட்ட கழுத்தாக இருந்தது. அதிலிருந்து வேர்வரையான பகுதிமனிதூடலின் சாயலை ஒத்திருந்தது.

என்ன ஒரு அற்புதமான கலைப்படைப்பு, மனிதர்களை மரங்களாகக்கருதும் இந்தக் காலத்தில் மரத்தை மனிதனாக உருவகித்து மரங்களை அழிப்பதற்கு எதிரான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் இப்படி ஒரு ஓவியத்தை வரைந்தவன் சாதாரண ஓவியனாக இருக்க முடியாது. பசுமையை நேசிக் கின்ற சமூக அக்கறையுள்ள ஒரு சிந்தனையாளன் மட்டுமே இப்படி ஒரு படைப்பிளைந்த தரமுடியும். தூழல் பாதுகாப்பினை மையப்படுத்தி நடாத்தப்படும் பல விழிப்புணர்வுக் கூட்டங்கள், செயலமர்வுகள், பிரச்சாரங்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி சமூகத்திற்கு என்ன செய்தியை வழங்கமுடியுமோ அத்தனைக்கும் பல மடங்கு அதிகமான செய்திகளைத் தாங்கியபடி வார்த்தைகளின்றி மௌனமாய் கம்பீரமாய் நின்றது அந்த ஓவியம்.

“என்னப்பா இந்தப்படத்தோடையே நினைவிட்டங்கள் அங்காலை யும் பாகக்கிடக்குது”

என்ற நார்த்தனியின் அழைப்பு என்னை சிந்தனை வலயத்திற்கு வெளியே தூக்கிப் போட்டது. இதற்கு மேல் எதைப்பார்க்க முடியும் என்று தெரியவில்லை இந்த ஓவியம் சொல்லாத வேறு என்ன செய்தியை மற்ற ஓவியங்கள் சொல்லிவிடப்போகின்றன.

இனிமேல் எப்போதாவது ஒருமரத்தை என்னால் வெட்டமுடியுமா தெரியவில்லை. நிச்சயமாக மரத்தை வெட்டும்போது மனிதனை வெட்டுகிற உணர்வினைத் தவிர்க்கமுடியாமல் போகும்.

கல்விச்சமூகத்திற்கும் அரச அதிகாரிகளுக்கும் மட்டுமேயானது என நான் மதிப்பிட்டிருந்த “இயற்கையைப் பாதுகாத்தலுக்கான விழிப்புணர்வு ஓவியக்கண்காட்சி” இந்த ஓவியத்தினால் தனது வீச் செல்லையை விஸ்தரித்திருந்தது. யாரையாவது இது தொடவில்லை யெனில் அப்படியானவர்களின் மனங்களை உலகில் எதுவும் இனித் தொட்டுவிடமுடியாது. “கண்ணிழந்த மனிதர் முன்னே ஓவியம் வைத்தார், இரு காதில்லாத மனிதர் முன்னே பாடலிசைத்தார்” என்ற கசீலாவின் ஆடிப் பெருக்கு பாடல் வரிகள் ஏனோ தவிர்க்கமுடியாமல் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

॥ உண்மையைத்தேடி

நடைபாதை மிகத்திருத்தமாக ஆறுடி அகலத்தில் செதுக்கப் பட்டிருந்தது. அதன் இரண்டு பக்கமும் உள்ளுரில் காணக்கூடிய அறுகம்புல், பிள்ளையார் பிழப்பதற்கும் கோயிற்பூசைக்கும் மட்டுமே யானது என்ற எங்களின் சாதாரண வரையறையைத் தாண்டி அழகாக வளர்க்கப்பட்டு ஆறு அங்குல உயரத்தில் கத்தரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பச்சைக் கம்பளத்தின்மீது பல இன மரங்கள் வெவ்வேறு இன பூரங்கள், பூச்செடிகள் ஒரு ஒழுங்கில், நேர்த்தியாக வளர்க்கப் பட்டிருந்தன. அல்லது வளர்ந்திருந்தன. இந்தப்பின்னனியில் சிறிய அளவிலான வீடு, முன்புறக்கதவு திறந்திருந்தது. வாசல் முன்பாக வீட்டிலிருந்தும் வீதியிலிருந்தும் சம அளவானது எனக்கணிக்கத்தக்க தூரத்தில் கீழ்ப்பகுதியில் கிளைகளின்றி மிக உயரமாக வளர்ந்த அரச மரம். வாசலில் அமைக்கப் பட்ட மேடையொன்றில் சாடியில் மதாளித்து வளர்ந்த துளசிச்செடி, வீட்டின் முன்புறக்கதவின் வலது பக்கமாக பெரிய அளவிலான ஆஞ்சநேயர் படம். அதன் அருகிலும் துளசிச்செடி முன்பாகவும் உள்றரையடி வரையில் நீளமான ஊதுபத்திபுகைந்து கொண்டிருந்தது.

வாசல் நிலைக்கு மேலாக அதன் மையப்பகுதியில் நடுத்தர அளவில் ஒரு புத்தர் படம். தோட்டம் நிறைய பூக்களைக்காண முடிந்த போதிலும் ஆஞ்சநேயரிடமோ புத்தரிடமோ பூவைக்காண முடியவில்லை. இந்த வீட்டில் மனிதர்கள் வசிக்கிறார்கள், ஆகக்குறைந்தது கடந்த ஜந்து நிமிடங்கள் வரையிலும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கான வரலாற்று ஆதாரங்கள் காணப்பட்ட போதும் மனிதர்களைக்காண முடியவில்லை.

வீட்டின் உட்புறமாக எட்டிப்பார்க்கும் எண் ணத்தை வாசல் நிலையில் எழுதப்பட்டிருந்த “உங்களை வரவேற்பதற்கு என்னை அனுமதியுங்கள்” என்ற வாசகம் தடுத்தது.

“வாங்கோ தமியி, நான் பின்பக்கம் கொஞ்சம் வேலையோடை நின்டதாலை நீங்கள் வந்ததைக்கவனிக்கேலை, இப்பதான் போனான். உங்களைக்கண்டிட்டு வாறன். எனக்கு உங்களைத்தெரியேலையே? சரி சொல்லுங்கோ என்ன விசயமா வந்தனீங்கள்?

என்ற அறிமுகத்தோடு பிரசன்னமான மனிதரை உண்மையில் எனக்கும் அறிமுகமில்லைத்தான். ஆனால் சிரித்த முகமாக கலகலப் பாளவராகத் தெரிந்தார்.

“கதிர்காமத்துமின்டு சொல்லுறது உங்களைத்தானே ஜூயா?” என்ற கேள்விக்கு புன்னைக மாறாமலே தலையசைத்தார்.

ஒவியக்கண்காட்சியில் பார்த்த அவரது ஒவியத்தைப்பற்றியும் அந்த ஒவியத்தால் கவரப்பட்டு அவரைச் சந்திக்க நினைத்தையும் அக்கறைக் குறைவால் நாளாகி விட்டதையும் விபரித்த போதும் அதே சலனமில்லாத புன்னகையை கொஞ்சம் விசாலித்தார்.

“சரி இப்ப என்ன விசயமா வந்தனிங்கள் என்டு சொல்லுங்கோ” என்று கேட்ட தொனியிலும், குரலிலும் என்னை விலக்கிவிடும் என்னை கடுகளவும் தெரியவில்லை. நேரடியாகவும் சுருக்கமாகவும் பேசுபவராக இருக்கலாம்.

“இல்லை ஐயா! நான் வேறை ஒரு அலுவலாயும் வரயில்லை, எனக்கு சித்திரம் சிற்பங்களிலை கொஞ்சம் ஈடுபாடு, அந்தத்துறை சார்ந்த அனோகமான ஆக்களையும் கொஞ்சம் பரிச்சயம். ஆனால் இதுவரையும் உங்களைப்பற்றி அறியேலை. அன்னடக்கு அந்தப்படத்தைப் பார்த்த பிறகு உங்களைப் பார்த்துக் கதைக்க வேணும் என்டு நினைச்சனான். அதிலை உங்களைப் பேரைக்கூட நீங்கள் எழுதயில்லை. உங்களைப்பற்றி கண் காட்சியை ஒழுங்கு படுத்தின ஆக்களிட்டை விசாரிச்சுத்தான் விபரம் கிடைச்சுது.”

விஜயகாந்த் படங்களில் பேசுவது போல நீளமாக நான் பேசிய வசனம் அவருக்கு சலிப்பாக இருக்குமோ என நினைத்தாலும் இதைவிட சுருக்கமாக பேச முடியவில்லை.

“நீங்கள் என்னைப்பற்றி அறியிறதுக்கு நான் சித்திரக்காரன் இல்லைத்தமிலி. இதுக்கு முதல் நான் படம் கீறினதும் இல்லை”

இந்தப்பதிலை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. என்னுடன் பேசுவதைத் தவிர்க்க இப்படிப் பதில் சொல்லுகிறாரோ தெரியவில்லை. ஆனால் அவரிடம் தெரிந்த சாந்தம் கலந்த புன்னகை அப்படி இல்லையென்றது.

“உண்மையிலை நீங்கள் பார்த்த அந்தப்படம்தான் நான் முதல் முதல் கீறின படம். அதுகும் ஒரு பழைய படத்தின்றை ஞாபகத்திலை கீறினதுதான். அந்தக் கண்காட்சியைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டாப்போலை கீறிப்போட்டு நாளா வலியக் கொண்டுபோய்க்குடுத்தனான். அவையும் அவ்வளவு அக்கறையாய் வேண் டேலை. எண்டாலும் அங்கை வைச்சிருக்கினம் அதுக்கு நன்றி சொல்ல வேணும்”

இப்போது முன்னரிலும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஒரு அற்புதமான கலைஞர் இப்படித் தன்னை வெளிப்படுத்தாமல் - வெளிப்படுத்த விரும்பாமல் இருப்பது இந்த சமூகத்திற்கு, கலையுலகத்திற்கு ஒரு

இழப்பல்லவா?

“ஏன் இப்பிடிச்சொல்லுறியள். எவ்வளவு அற்புதமாய் வரைக் கிருக்கிறியள், நீங்கள் இன்னும் நிறைய வரைய வேணும்”

என்னுடைய கோரிக்கைக்காகவும் பழைய மாதிரியே சிரித்தார்

“எனக்கு இந்த உயிரில்லாத விசயங்களிலை நாட்டமில்லைத் தம்பி! உயிருள்ள காரியங்கள் நிறையச் செய்ய வேண்டியிருக்குது”

எதனைச் சொல்கிறார் என்று தெரியவில்லை.

“உங்கடை படத்திலை உயிர் இருந்ததையா! அதாலைதான் உங்களைத் தேடி வரவேணும் என்டு நினைச்சனான்”.

கொஞ்சம் அழுத்தமாகவே சொன்னேன். இப்போதும் சிரித்தார்.

“அந்தப்படத்திலை உயிரிருந்ததெண்டால் அது இதுகளிலை நான் வைச்சிருக்கிற நேசம்தான்”

என்று பேசத் தொடங்கியவர் சரளமாகப்பேசினார். தோட்டத்து மரங்களையும் செடிகளையும் வீட்டின் பின்புறமாகப் பரந்திருந்த நாற்றுமேடைகளையும் காட்டினார். மரங்களைப் பற்றிப் பேசும் போது தாய் தந்தையில்லாத அனாதைப் பிள்ளைகளைப்பற்றி, அவர்களின் எதிர் காலத்தைப்பற்றி, பேசுகின்ற, கவலைகொள்கின்ற ஒரு காருண்யவானின் உணர்வு தெரிந்தது. மரம் வளர்ப்பதற்காகவும், மரக்கள்றுகளை வளர்த்து விணியோகிப்பதற்காகவுமே தன்னுடைய பெரும் பொழுதைக் கழிப்பதை அறிய முடிந்தது. ஒரு நல்ல ஓவியரைச் சந்திக்க வந்த இடத்தில் ஒரு தழலியலாளரைச் சந்திக்கும் அனுபவம் கிடைத்தது. அவரது இயற்கை மீதான நேசிப்பின் அவதாரமே அந்த ஓவியம் என்பதும் தெரிந்தது.

“நாட்டைப்பிரிக்கிற சண்டையிலை சனங்களை மட்டுமில்லை நிறைய மரங்களையும் இழந்து போனம் தம்பி! சனங்கள் இனித்திரும்பி வராதுகள். மரங்களாவது திரும்பி வரவேணும் அதுக்காகத்தான் இவ்வளவும்”

என்று சொன்னபோது முகத்தில் இதுவரை ஒட்டியிருந்த புன்னைகை சிறிய இடைவேளையின் பின் மீண்டும் தொடர்ந்தது. மக்களுக்காகக் கவலைப்படுகிறாரா? மரங்களுக்காகவா? அல்லது இரண்டுமா? என்று தெரியவில்லை.

வீட்டில், குறிப்பாக வீட்டுவாசலில் அரசமரம் நிற்கலாமா? புக்கள் நிறைய இருந்தும் படங்களில் ஏன் பூக்களைக் காணவில்லை? புத்தர்

கடவுள் என்றால் அவருக்கு ஏன் ஊதுபத்தி கொளுத்தப்படவில்லை? இத்தனைக்குப் பிறகும் தமிழர்கள் நாங்கள் புத்தர் படம் வைத்திருப்பது சரியானது தானா? வந்த நேரத்திலிருந்து சில சந்தேகங்கள் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தன.

இப்போது எங்களுக்கிடையில் சுமுகமான, அந்நியோன்யம் ஏற்பட்டிருக்க சந்தேகங்களுக்கும் விடை கிடைத்தது. மனிதர்போல மரங்களை நேசிக்கும் இந்த மனிதரால் எந்த மரத்தையும் அகற்றவோ, எந்த செடியிலிருந்தும் பூப்பறிக்கவோ முடியாது என்பது தெரிந்த போது இது வரை தரிசிக்காத மெல்லிய மனங்னர்வுகள் தரிசனமாயிற்று. இத்தனை மென்மையான மனிதர்கள் இருப்பதை அறிய ஆச்சரியமாகப்பட்டது.

“நான் அவ்வளவாய்ப் படிக்கேலைத் தம்பி, ஒன்பதாம் வகுப்போடை நின்டிட்டன். கொஞ்சம் புத்தகங்கள் வாசிப்பன். அதைக் கொண்டுதான் உம்மோடை பேசிறன்.”

என்ற முன்னுரையுடன் ஆரம்பித்துபுத்தர் கடவுள் இல்லை. அவர் ஒரு விடுதலை பெற்ற மனிதர். பெளத்தர்கள் புத்தரை வழிபடுவதில்லை, மரியாதை செலுத்துகின்றார்கள் அல்லது நினைவு கொள்கின்றார்கள். கடவுள் என்ற ஒன்று உண்டு என்பதைப் பேச புத்தர் மறுத்தார். எனினும் பெளத்தத்தில் தேவர்கள் என்ற ஒரு வகைப் பிறவிகள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஒரு உயர்ந்த நிலையில் அல்லது வேறு பரிணாமத்தில் கர்ம விதிகளைப் புரியக் கூடியவர்கள் அவர்களும் கர்ம விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட வர்களே. என்பதையெல்லாம் கதிர்காமத்தமியர் விபரிக்க அவரது அனுபவப்படிப்பின் முன்னால் எனது பல்கலைக்கழக முது நிலைப்பட்டம் வாலறுந்து தொங்கியது.

“இந்தப்படம் என்னட்டை முப்பது வருஷமாய் இருக்குது தம்பி, நான் அரசியலோ சமயமோ பேசயில்லை. அதுகள் எனக்குத்தெரியாது. ஆனால் புத்தர் ஒரு நல்ல மனிசன். நீங்கள் காந்தி படம், விவேகானந்தர் படம் வைச்சிருக்கிற மாதிரி, நானும் வைச்சிருக்கிறேன். குழப்பமான நேரத்திலை அவரைப்பாத்தால் மனதுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும் அவ்வளவுதான்.” கதிர்காமத்தமியர் புத்தர் சொன்ன நற்காட்சி, நல்லெண்ணம், நன்மோழி, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நற்தியானம் என்ற எட்டு நெறிகளிலும் தெளிவாக இருந்தார். பதில் தெளிவானதாக இருந்தது. ஆனால் நாட்டின் நடைமுறை வேறானதாக இருக்க எனக்குள் குழப்பம்தான் எஞ்சியது.

“அப்பிடியெண்டால் புத்தர் நல்ல மனிசன், அவர் சொன்னதும்

சரி, இவங்கள் இந்த சிங்களவர்தான் எல்லாத்தையும் பிழையாக்கிப் போட்டாங்கள் அப்பிடியே ஜூயா ?”

என்னுடைய இந்தக்கேள்விக்கு கொஞ்சம் விசாலமாகவே சிரித்தார்.

“தம்பி! நான் சொல்லுறன் எண்டு குறை நினையாதையும், உங்களுக்குத்தெரிஞ்ச சிங்களவர் வேறை, உண்மையான சிங்களவர் வேறை. உன்மையிலை எங்கடையாக்களை விட சிங்களவன் நல்லவன். அழகனர்ச்சியும் மனிதாபிமானமும் உள்ளவன். உபசரிப்பும் நன்றியும் உள்ளவன். அவங்களை நீங்கள் ஒரு கடலையிலை குடியிருத்தினாலும் வீடு மாதிரி ஆக்கிவைச்சிருப்பாங்கள். எங்கடையாக்களை ஒரு வீட்டிலை குடியிருத்தினாலும் கடலை மாதிரி ஆக்கிவைச்சிருப்பாங்கள்”.

என்று சொன்னபோது இந்தச் சந்திப்பில் இதுவரை அவரைப்பற்றி என்னிடம் உருவாகியிருந்த பிம்பம் உதிர்த்தொடங்கியது.

“மடைத்தனமாய்க் கதைக்கிறார், இப்பிடியானவை இருக்கிற வரைக்கும் எங்கடை சனத்துக்கு விடியாது. மரங்களை நேசிக்கிற அளவுக்கு இனத்தையும் மக்களையும் மண்ணையும் நேசிக்கத்தெரியாத ஆக்கள்”

என்ற மன ஆதங்கத்தோடு விடைபெற வேண்டியிருந்தது.

III ஞானம்

குருநாகல் நகரத்திற்கு முன்பாக இப்பாகமுவ என்ற பெயர்ப் பல்கை தெரிந்தவுடன் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும்படி கெழுனு சொல்லி யிருந்தான். இதை நான் பஸ் நடத்துனரிடமும் பல தடவைகள் சொல்லி யாகி விட்டது. தம்புள்ள வந்ததிலிருந்து இப்பாகமுவ என்ற பெயர்ப் பல்கைக்க் காக விரிந்த விழிகள் இரவு இரண்டு மனித்தூக்கத்தையும் வென்றிருந்தன.

“ஏஜூயா ஓயா பஹின்ட”

என நடத்துனர் என்னை விழித்த போது பதற்றத்தில் திடீரென எழும்பி தள்ளாடி விழுந்து நான் கொண்டு வந்த பெரிய உரப்பை மூடையினை இறக்குவதற்கு வசதியாகப் பின் கதவினைத் திறக்கும்படி கேட்ட போது

“ஏக்கத் கெனலா இல்ஸறாட்ட எண்ட”

என மூடையுடன் முன்பக்கம் வரும்படி ஏறத்தாள மிரட்டினான். யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் ஏற்றும் போது இருந்த பணிவும்

மரியாதையும் வழிநெடுகிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக காணாமல் போய் இப்போது மிரட்டல் தெரிந்தது. பின்புறத்திலிருந்து இழுத்து வந்த மூடையுடன், பஸ் நடைபாதைக்கு குறுக்கே கால்நீட்டி ஆசனத்தில் உறங்கும் பயணிகளை பயம் கலந்த மரியாதையோடு கடந்து முன்பக்கம் வந்த போது அவன் இறங்கச்சொன்ன இடத்திலிருந்து பதினெண்டு கிலோமீற்றர் கடந்திருந்தது.

இறங்கிய இடம் இப்பாகமுவ தானா தெரியவில்லை. இரவு இரண்டரை மணிக்கு யாரிடம் கேப்பது, கேப்பதற்கு ஆளிருந்தாலும் கேட்கப் பயமாக இருந்தது. முன்பின் தெரியாத இடம் தமிழன் என்று தெரிந்தால் என்ன பிச்காகுமோ தெரியவில்லை. இறங்கியவுடன் கெழுனு தளக்கு போன் பண்ணச் சொல்லியிருந்தான். யாழ்ப்பானத்திலிருந்து வர அதிகாலையாகும் என்ற அவனது கணிப்பைப் பொய்யாக்கி பஸ்காரன் இரண்டரை மணிக்கு கொண்டு வந்து இப்படி இக்கட்டில் விட்டிருக்கிறான். கைவசம் இருந்த சிகரட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தபோது ஒரு தெம்பு பிறந்தது. இறங்கி நின்ற இடத்திற்கு எதிர்ப்பக்கம் ஒரு பெற்றோல் நிலையம் தெரிந்தது. கெழுனுவிற்கு அடையாளம் சொல்ல இது வசதியாக இருக்கும்.

இந்தப்பயணத்தை தவிர்த்திருக்கலாம் என்று இப்போது தோன்றியது. யப்பான் தயாரிப்பு மோட்டார் சைக்கிள் வாங்க குருணாகல் தான் வாய்ப்பான இடம் என்று யாரோ சொன்னதை நம்பி எப்போதோ வேலை விடயமாக கொழும்பு போனபோது அறிமுகமான கெழுனுவின் தொலைபேசி இலக்கத்தை போன வருட டயறியில் தேடிப்பிடித்து தொடர்பு கொண்ட போது

“ஹலோ கணேஸ் மஹாத்தா குட்மோணிங்”

என்ற பதிலில் அதிர்ந்து போனேன். கொழும்பில் மூன்று நாள் பயிற்சிப்பட்டறை ஒன்றின் போது இரண்டாம் நாள் எதேச்சையாக எனக் கருகில் அமர்ந்தவனிடம் (எனது சிங்கள ஞானத்தை யாழ்ப்பானத்தைச் சேர்ந்த மற்றவர்களுக்கு காட்டுவதற்காக) பேச்சுக் கொடுக்கப்போய் அந்த நட்பு மறுநாள் வரை தொடர்ந்தது. பிரியும்போது எனது தொலைபேசி இலக்கம் கேட்டு நான் எழுதிக்கொடுக்க நன்றி சொல்லிப் பெற்றுக் கொண்டான். நான் கேட்காமலே தனது இலக்கத்தை என்டயறியில் எழுதி கெழுனு விஜேரத்தின குருநாகல என்று எழுதி வைத்தான். என் இலக்கத்தை ஞாபகமாக சேமித்து வைத்திருப்பான் என்றோ, என்னை ஞாபகம் வைத்திருப்பான் என்றோ நான் நம்பியிருக்கவில்லை.

கெழுனு கொடுத்த நம்பிக்கையில் அவனை மட்டுமே நம்பி குருணாகல் புறப்பட்டது பிச்காகி விட்டது, இப்போது இரண்டரைமணி இரவில் இந்த வீதியில் நிற்கவேண்டியிருக்கிறது. அவனைத்தொடர்பு கொள்வதை விட வேறு வழியிருக்கவில்லை.

ரெவிபோன் அடித்த சில விநாடிகளிலேயே

“ஹலோ கணேஸ் மஹாத்தா, தங்கொஹேத இன்னே ?

என்றவனுக்கு நான் நிற்கும் இடத்தைச்சொல்ல எனக்கு தெரியவில்லை. எனக்காக விழித்திருந்தானோ, அல்லது எதேச்சையாக அவன் எழுந்த நேரம் தொலைபேசி ஒவித்திருக்குமோ தெரியவில்லை. நான் தரையிறங்கி விட்டதையும் “ஆசிரி” என்று நான் நிற்குமிடத்தில் உள்ள பெயர்ப்பலகையில் எழுதியிருப்பதையும் பெற்றோல் நிலையம் இருப்பதையும் சொன்னபோது அதிர்ந்தது தெரிந்தது.

“ஓஹேம இன்ன மங்க தவடிக்கங்கின் என்னாக்”

என்ற பதில் நம்பிக்கையைத்தந்தது. அவன் சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் எனக்கு இப்படியே நிற்பதைத்தவிர வேறு வழியிருக்க வில்லை.

இருபது நிமிடத்தில் என்னருகில் இருந்தான். மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்தாள அரை மணித்தியாலம் நான் வந்த திசையிலேயே ஓடி பிரதான வீதியில் இருந்து உட்பற வீதியொன்றிற்கு இறங்கியபோது தான் நான் இறங்கவேண்டிய இடத்தை விட்டு இருபது கிலோமீற்றர் வரை தள்ளிப்போயிருக்கிறேன் என்பது தெரிந்தது.

அதிகாலை மூன்றரை மணிக்கு கெழுனு வீட்டில் எல்லோரும் விழிப்பாக இருந்தார்கள். நீண்டநாள் பழகியவனைப்போல வரவேற்றார் கள். பயணத்தில் வாந்திவரும் எனப் பயந்து சாப்பாட்டைத் தவிர்த்திருந்த எனக்கு இப்போது பசி தாங்க முடியவில்லை. குளித்துவிட்டு சாப்பிட வரும்படி அழைத்தார்கள்.

“சிங்கவளன் நல்லவன். அழகுணர்ச்சியும் மனிதாபிமானமும் உள்ளவன்.” என்று சொன்ன கதிர்காமத்தும்பியர் ஞாபகத்திற்கு வந்தார். அவருக்கும் கெழுனு வீட்டாரைத் தெரிந்திருக்குமோ தெரியவில்லை.

காலை ஏழு மணிக்கு கண்விழித்த போது இன்னும் கொஞ்ச நேரம் படுத்தால் என்ன என்று தோன்றியது. நான் படுத்திருந்த அறையில் கெழுனுவின் பிள்ளைகள் இரண்டு பேரும் பாடசாலைக்காக புத்தகப் பையை தயார் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இது அவர்களுடைய அறை

யாக இருக்க வேண்டும். இருவருக்கும் ஓரிரு வயது வித்தியாசம் இருக்க வாய். இளையவளாகத் தெரிந்த பள்ளிரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க மகன் நான் எழுந்ததைப்பார்த்ததும் வெளியே ஒடினான். நான் எழுந்து விட்டதை தந்தைக்குத் தெரியப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

குடும்பமாக காலை வணக்கம் சொன்னார்கள், நான் குளித்துச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்ட போது பிள்ளைகள் பாடசாலை செல்ல தயாராக இருந்தார்கள். காலை வேளைகளில் எங்கள் வீடுகளில் தெரியும் பதட்டம் தெரியவில்லை. அருகில் வந்து

“அங்கின்! அப்பிபாசலட்ட கீங்எழு”

என்றவர்கள் அடுத்து செய்த செயல் நான் ஒருபோதும் எதிர் பாராதது. திமிரென எதிர்பாராத விதமாக என் காலைத் தொட்டார்கள். பதறிப் போனேன். எனக்கு இது முக்கமில்லாதது. என்னால் செய்ய முடியாதது கூட. வெறுமனே தலையைத் தொடுவதைத்தவிர எதுவும் சொல்லத் தெரியவில்லை. தெரியவில்லை என்பதை விட முடியவில்லை என்பதே சரி யானது. மூன்று நாட்களுக்கு முன்புதான் யாழ்ப்பாணத்தில் அமைச்சரை வணங்க மறுத்த மாணவன் பற்றிய இணையத்தள செய்திக்கு

“நாங்கள் இழந்தவைகள் பல இருந்தாலும் தன்மானத்தை இழக்கவில்லை என்பதை இந்தத்தளிர் நிரூபித்து விட்டான்”

என்று பின்னாட்டமிட்டிருந்தேன்.

குருணாகல் பயணம் முடிந்து ஊருக்குப் போனவுடன் ஒருதடவை கதிர்காமத்துமியரை சந்திக்க வேண்டும் என்று மனது சொல்லியது.

கதிர்காமத்துமியி ஜயா வீட்டிற்குள் நுழையும் போதே இந்த இரண்டு வார இடைவெளியில் ஒரு மாறுபாடு தெரிந்தது. முற்றத்தில் இருந்த மேடையும் துளசிச்செடியும் காணாமல் போயிருப்பது தெரிந்தது. முதல் நாள் பார்த்த புன்னைகை கொஞ்சம் தேய்ந்திருக்க கதிர்காமத்துமியி ஜயா,

“வாரும் வாரும் முந்தநாளும் உம்மைப்பற்றி யோசிச்சனான்” என்று வரவேற்றார்

“ஓம் ஜயா ஒருக்கால் குருணாகல் போகவேண்டியிருந்தது. நேற்றுத்தான் வந்தனான். உங்களையும் ஒருக்கால் பாத்திட்டு போவம் என்டு வந்தனான்”

சம்பிரதாயமான உரையாடல்கள் முடிந்து

“எங்கை ஜூயா இதிலை நின்ட துளசியைக் காணயில்லை”

வேதனையுடன் தலையை ஆட்டினார். மேலே கையைக்காட்டி பெருமூச்சு விட்டார். நிமிர்ந்து பார்த்த எனக்கு மின்சார அதிர்ச்சி. அரச மரத்தின் கிளைகள் எல்லாம் முழுமையாக வெட்டப்பட்டு மரம் ஒற்றைத் தடியாக எஞ்சியிருக்க

“ஜூயா !!!!!!!!!!!!!!! ????????????????????

என்ற எனது ஆச்சரியக்குறிகளுக்கும் கேள்விக்குறிகளுக்கும் அவரிடம் பதில் இல்லை. கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்ட கொலைகாரனின் பதட்டம் தெரிந்தது.

“இந்த மரக்கொப்புகளை வெட்டேக்கை அது துளசிக்கு மேலே விழுந்து மேடையும் சாடியும் உடைஞ்சு போய்ச்சுது தம்பி . இன்னொரு துளசிக்கண்டுவைக்க வேணும்”.

என்ற பதிலில் ஒரு வைராக்கியம் தெரிந்தது. சில நேரத்தில் சில மனிதர்கள், துளசி மாடம், என்று மனதில் பல நாவல் தலைப்புக்கள் வந்து போக எதுவும் புரியாமல் நின்ற என்னை அவர் பார்த்த பார்வையில் தெரிந்த வேதனையின் ஆழம் விபரிக்க முடியாதது.

“போன கிழமை எங்கடை ஊருக்கு ஆக்களை விடுகினம் என்டு காணி பார்க்கப்போனான் தம்பி. காணியிருக்குது ஆனால் அது எங்களுக்கு இல்லையாம்”.

இப்போதுதான் கதிர்காமத்தும்பியரின் பூர்வாச்சிரமம் எனக்கும் வாசகருக்கும் அறிமுகமாக இருபத்தொரு வருடங்களாக தவழ்ந்த மன்னைப்பிரிந்த ஏக்கத்தோடு வாழ்ந்திருப்பது தெரிந்தது. தொண்ணூறு களில் பிரிந்த தாய் நிலத்தை கடந்த வாரம் சென்று பார்க்கவும் மீள் குடியேறவும் அனுமதி கிடைத்த போதும் இவரது வீடு மட்டும் அனுமதிக் கப்படாதிருந்தது. அவர்களின் வீட்டு முற்றத்தில் வளர்ந்திருந்த அரச மரத்தின் கீழ் அவர் நேசித்த புத்தர் அடாத்தாக அமர்ந்துகொண்டு இவரது காணிஉரிமையை நிராகரித்தார்.

“அந்தக்காணி இனிக்கிடைக்காது தம்பி, அதை மறந்திட வேண்டியது தான். அது பரவாயில்லை. ஆனால் இந்தக்காணியையும் விடமாட்டாங்கள் போலைகிடக்குது.”

என்றவரைப்பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. காணி போய்விட்ட கவலையில் புத்தி பேதலித்துப்போயிருப்பாரோ? என்று தோன்றியது. இடம் பெயர்வின் பின் இவர் வாங்கி சோலையாக மாற்றியிருந்த

இந்தக்காணியில் இருந்த அரசமரம் இவரது அர்த்தமில்லாத பயத்திற்குப் பலியாகியிருக்க வேண்டும். மரத்தை முழுமையாக வெட்ட சட்டம் அனுமதிக்காது என்பது தெரிந்து கிளைகளை மட்டும் வெட்டியிருக்கிறார்.

“என் ஜூயா அப்பிடிச் சொல்லுறியள், குடியிருக்கிற காணியை ஒருத்தரும் பிடிக்க மாட்டினம்.” எனது ஆறுதல் வார்த்தைகள் அவரைத் திருப்திப்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

“அப்பிடியில்லைத்தமிலி இந்த ஏரியாவிலை அரசாங்கக் கட்டிடதம் ஒண்டு கட்டிறதுக்கு அரை ஏக்கர் காணி வேணுமாம். இந்தக்காணியை விலைக்குத்தரச்சொல்லி போன கிழமை மூன்று தரம் வந்திட்டாங்கள். எனக்குப்பானை விளங்காதெண்டு நினைச்சு அரச மரம் நிக்கிறதாலை இது தான் பொருத்தமான காணியெண்டு தங்களுக்கை கதைக்கிறாங்கள்.”

நிலைமையின் விபரீதம் விளங்க எனக்குள்ளும் பயம் தொற்றிக் கொண்டது. இந்த ஜீவகாருண்யனின் மன அதிர்வுகள் என்னையும் தொட்டதோ தெரியவில்லை. சர்ச்சைக்குரிய இந்த அரச மரத்தை ஒருமுறை தொட்டுப்பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. மரத்தைத் தொட எத்தனித்த என்னை நெருப்பைத் தொட எத்தனிக்கும் குழந்தையை விலக்குவது போன்ற பத்தடத்துடன் அவசரமாக விலக்கினார்.

“தம்பி இஞ்சாலை வாரும் அதிலை அசிட் ஊத்தியிருக்கு”

இப்போது உண்மையில் திராவகம் பட்டது போலத்தான் இருந்தது. என்னைப்பார்த்த பார்வையில் தெரிந்தது பயமா? குற்ற உணர்ச்சியா? வேதனையா? புத்திர சோகமா தெரியவில்லை?

“மனக்குழப்பமெண்டால் புத்தரைக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்தால் மனதுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும். இப்புத்தரே பிரச்சினையெண்டால் என்ன செய்யிறது எண்டு தெரியேல்லை. தம்பி இந்த மன்னெண்டாலும் எனக்கு வேணும்” யாரிடம் யாசிக்கிறார் என்று தெரியவில்லை. தொண்டையைத் துக்கம் அடைப்பது தெரிந்தது. கண்களில் கண்ணீர்.

நான் பார்த்த பெளத்தர்களும், கதிர்காமத்தம்பியர் சொன்ன புத்தரும் நல்லவர்கள் தானே? அவர்களின் உறவும் போதனையும் அன்பையும் ஜீவ காருண்யத்தையும் தானே வளர்க்க வேண்டும். ஆனால் இங்கே எல்லாம் தலைகீழாக இருப்பது ஏனென்று தெரியவில்லை. எங்கேயோ தவறிருப்பது தெரிந்தது. எங்கே என்று யோசிக்க தலை சுற்றியது. எல்லாம் இருட்டுவது போல இருந்தது.

சொத்து

தங்கச்சிக்கு வீடு கட்ட வேண்டும். யோகுச் சாத்திரியார் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். அவர் அந்தக் காணியின் கிழக்கு மேற்காக நடந்து திரிந்தார். இடது கரத்தினை தன் இடுப்பிலே ஊன்றி வைத்துபடி காணியின் நான்கு திசைகளையும் தன் பார்வைகளால் ஒரு துளாவு துளாவினார்.

காணி நிறைய பணகள் நிற்கின்றன. எல்லாப் பணங்களும் உயரமாயும் வைரமாயும் தெரிகின்றன. ஒலைகள் எல்லாம் ஒன்றையொன்று தொட்டு கூக்கம் விசாரித்து கை குலுக்குவது போல் கண்களுக்கு விருந்து தருகின்றன.

தங்கச்சியின் சாத்திரப்புத்தகத்தைப் பார்த்துவிட்டு தான் கொண்டுவந்த பழகுதாளில் ஏதோவெல்லாம் எழுதுகிறார். கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் என்று ஒரு கணிதக் குடும்பமே அதில் தெரிந்தது.

தன் தலையை உயர்த்தி அப்பாவைப் பார்த்தார். “இவவின்ற பலனுக்கு மேற்குவாசல் வீடு தான் நல்லதுபாருங்கோ..!” என்று சொன்னார்.

தாளில் குறித்த விபரங்களை அப்பாவிடம் தந்துவிட்டு “நான் போட்டுவாரேன், வாத்தியார். அவசரம் இன்னுமோரிடம் போகக்கிடக்கு” என்று சொல்லிபுறப்பட்டுப்போக ஆயத்தமானார்.

சமரபாகு
சீனா.உதயகுமார்

வெற்றிலைமேல் ஆயிரத்தொருஞ்சுபா காக வைத்து “இந்தாருங்கோ சாத்திரியார்! இதைப் புடியுங்கோ!” என்று சாத்திரியாரைக் கூப்பிட்டார்.

போய்க்கொண்டிருந்த சாத்திரியார் திரும்பி நின்று அப்பாவைப் பார்த்தார். கிட்ட வந்து அப்பா தந்த காசைவாங்கிக்கொண்டு போனார்.

தங்கச்சீக்கென்று எழுதப்பட்ட அந்தக் காணியிலே நூற்றின்கும் குறையாத பணைமரங்கள் நிற்கின்றன. அதிலே வீடு கட்டுவதென்றால் எப்பிடியும் என்பது பணைகளாவது தறிக்கவேண்டும். இதை நினைத்துப் பார்க்க எனக்கு தலை கற்றிக்கொண்டு வந்தது.

எங்கள் காணிக்குள்ளே நின்ற பணைகளால் நாங்கள் அடைந்த பயன்களும் சந்தோசங்களும் கொஞ்சநஞ்சமல்ல.

அந்தக்காலத்திலேயே எங்கள் வீட்டு பின் பனங்காணிக்குள்ளே சிறிய வட்டக்குடிலொன்று இருந்தது. அங்கே சீவல் செய்ய வருகிறவர் அதில் தங்கிநின்று கள்ளு வியாபாரம் செய்வார்.

கொழும்பிலே அப்பாவோடு ஒன்றாகப் படிப்பிக்கிற முஸ்லீம், சிங்கள நன்பர்கள் லீவு நாட்களில் எங்கள் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வருவார்கள். பனங்கள்ளு சீசனில் வரும் அவர்கள் குடிலுக்குள்ளே இருந்து கள்ளுக் குடிப்பார்கள்.

யாழ்ப்பானத்துக் கள்ளென்றால் அவர்களுக்கும் கொள்ளள விருப்பமாம். பனங்கள்ளை பிளாவில் விட்டுக் குடிக்கும்போது நாவுக்கு கவையுட்ட நன்டு, துடை கட்டுச்சாப்பிடுவார்கள்.

காவோலைகளைக் கிழித்து அதற்கு நெருப்பு வைத்து நன்றினை யும், துடையினையும் அதற்குள்ளே போட்டுச்சுடுவார்கள். நெருப்பு அணைந்து வரவர காவோலைகளைக் கிழித்து ஏறியும் தணலுக்குள்ளே போட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். நெருப்புமீண்டும் முளாசிளியும்.

மீன் சுடுகிற அவர்களின் கைப்பக்குவம் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும்.

கட்ட மீனை உடைச்சுச் சாப்பிடுவார்கள்.

கட்ட நன்றினை உவிஞ்சுத்தட்டை குவித்துப் பொச்சடிப்பார்கள்.

நன்றின் கவை ருசிக்கும் அவர்களின் வாய் பார்த்தால் எங்களுக்கும் வாழுறி வரும். மீன் வாசம் மூக்கைத் துளைத்து துவம்சிக்கும். வாசமென்றால் அப்பிடியொரு வாசம்.

அக்காவிற்குச் சீனமாகக் கொடுத்த காணிக்குள்ளே நிறையப் பணைகள் நின்றதற்கு இப்பவும் அடையாளமாக இருப்பது அவ வீட்டில் நிற்கும் அந்த ஒற்றைப்பணதான்.

எங்கள் காணிக்குள்ளே நிற்கிற பணகள் சம்மா பணகள் இல்லை. எல்லாப் பணங்களும் முத்தி முறையில் பருத்த பணங்கள். எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறவர்களுக்கு அந்தப்பணை மேலேதான் எப்பவும் ஒரு கண்ணிருக்கும்.

ஒருநாள் இப்படித்தான், எங்கள் வீட்டிற்கு வந்த துரையண்ணர் “பத்துப் பணங்களென்டாலும் தாருங்கோவன். அவசரம் ஒரு வீட்டுக்குத்தேவை” என்று கேட்டிருக்கிறார்.

“உந்தப் பணங்கள்கினைகள் தாருங்கோ என்று கேட்டு இங்கை யாரும் வரக்கூடாது. உதுகள் நிக்கிறதாலைதான் இன்டைக்கும் என்ற ஆடு மாடுகளுக்கு ஒலை வெட்டச்சுக் கிழிச்சுப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறன். உதுகள் என்ற கற்பகச் சீமாட்டிகள் எடா துரையா! உதுகளை மட்டும் கேட்டு மின்கெடாதையும்” பணங்களைக் காட்டி பெருமை சொல்லிக் கதைத்தார், அப்பா.

பணங்கள் மீது அப்பாவிற்கு எப்பிடி அக்கறையோ அதைவிட கூடுதலான அக்கறை எனக்கிருப்பதாகவே நான் நினைத்திருந்தேன்.

அந்தக்காலத்தில் எங்களுக்குச் சொந்தமான அந்த எட்டுப் பரப்புக் காணிக்குள்ளே ஒரு மூலையாக எங்கள் வீடிருந்தது. மேற்கு வாசலாக இருந்த மண்வீட்டிற்கு ஒரு அறையோடு டானா வடிவ விறாந்தையும் இணைந்திருந்தது.

அந்தவீட்டிற்கு மேற்குத்திசையாக மால் ஒன்றிருந்தது. வந்தவர்களை வரவேற்கின்ற வரவேற்புக்கூடமாக அது விளங்கிவந்தது.

வீட்டைச் சுற்றி ஒரே பனஞ்சோலைகளாக இருந்தன. இரண்டு மாமரங்களும் நின்றன. காணி சுற்றி பூவரச மரங்கள் நட்டு ஒலை சாத்தி வலு அழகாக வேவிஅடைக்கப்பட்டிருந்தது.

மண் வீடென்றாலும் கல்வீடு போல எங்கள் வீடு அழகாகவும் கத்தமாகவும் இருந்தது.

முற்றம் பால்போல இருக்கும். தெருப்படலை தகரப்படலையாக இருந்தது. அதற்கு சிறுபந்தல் போட்டு மல்லிகை படரவிட்டிருந்தோம். அப்பந்தலிலே வெகு அழகாக மல்லிகை படர்ந்திருந்தது. இரவு நேரமானால் அதன் வாசனை தனிதான்.

வேவியின் இரு மருங்கு அருகாக செவ்வரத்தை, தேமா முயரங்களும் நின்றன. மணிவாழைக் குட்டிகளும், எட்டுமணிப்பூவும் முற்றத்தின் ஒரு புறத்தை அழுக செய்தன.

வீட்டுமாலின் தாவாரப்பகுதியின் வடக்கு மற்றும் கிழக்குமான

இரு புறங்களிலும் அகலமாகவும் உயரமாகவும் தீண்ணேச் சுவர்ப்பிட்டி இருந்தது.

அதில் நாங்கள் சிலர் இருந்து சோகிளிவோம் அல்லது அதிலே கரிக்கட்டியால் கோடு வரைந்து தாயம் விளையாடுவோம்.

எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறவர்களும் அதிலே இருந்துதான் கதைப்பார்கள். இரவு நேரமானால் அம்மையா அதிலே படுத்துறங்குவார்.

அந்தக்காலத்தில் வீடு வேய்வதென்றால் அது ஒரு விழாபோல நடக்கும்.

வீடு வேய்வதற்கு இரண்டு வாரங்கள் முதலே ஓலை வெட்டுக்கார கந்தையாண்ணையும் அவருடைய மூத்தமகனும் வந்து ஓலை வெட்டித்தருவார்கள்.

நெருக்கமாக நிற்கின்ற பணைகளில் தொற்றித்தொற்றி மற்றைய பணைகளுக்கும் தாவவார்கள், மனிதன் குரங்கிலிருந்து பிறந்தான் என்ற உண்மையினை நிரூபிப்பதுபோல அவர்களின் செயற்பாடு இருக்கும்.

அவற்றையெல்லாம் சிறுவர்களாகிய நாங்கள் பார்த்து ரசித்து மகிழ்வோம்.

தாங்கள் மரம் தாவி ஏறுவதை நாங்கள் அதிசயமாகப் பார்க்கிறோம் என்பதை அவர்களும் உணருவார்கள்.

அதற்குப் பிறகு இன்னும் புழுகமாகவும் உற்சாகமாகவும் செயற்படுவார்கள்.

மளமள என்று ஓலைகள் வெட்டிக் குவித்து விடுவார்கள்.

வெட்டிய ஓலைகளை வெயிலில் காயப்போட்டு அடுத்தநாள் விடிவ தற்கு முன்பாக அவற்றை அப்பா மிதிப்பார். அவ்வளவு ஓலைகளும் மிதிப்ப தென்றால் குறைந்தது இரண்டு மனித்தியாலங்களாவது வேண்டும்.

அப்பாவுக்கு ஒத்தாசையாக நானும் அன்னாவும் அதிகாலை நால்ஸர மனிக்கெல்லாம் எழுந்து விடுவோம். அந்த நேரம் நித்திரை முறித்து எழும்புவது என்பது கல்ரமான ஒன்றாகவே இருந்தது.

பல் துலக்கி முகம் கழுவிப்போட்டிருக்க அம்மா தேநீர் கொண்டு வந்து தருவார். பனங்கட்டியோடு தேநீரைச் சுவைத்துக் குடிப்போம். சோர்ந்திருந்த உடலுக்கு அது ஒரு உற்சாகம் தந்துவிடும். அதற்குப் பிறகு ஓலைகள் இழுத்துக்கொண்டு அப்பாவிடம் கொடுக்கத் தயாராகிவிடுவோம்.

ஓலைகளை கால்களுக்குள்ளே போட்டு இடம்வலம், இடம்வலம்

என்பதுபோல அப்பா கால்களை மாறிமாறி எடுத்து வைத்து ஒலைகள் மிதித்து முன்னேறிச் செல்வார்.

ஒலைகள் மிதித்து முடித்தபிறகு மிதித்த ஒலைகளின் வரிசையினைப் பார்த்தால் மலைப்பாம்பு ஒன்று வளைந்து நெளிந்து செல்வதுபோல அதுதோற்றும் அளித்துக்கொண்டிருக்கும்

இதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து ஒலைகளை கரம் போட்டு மிதிக்கத் தொடங்குவார். பெரிய வட்டமாகத் தொடங்கும் மிதிப்பு உயர்ந்துகொண்டு போகப்போக அதன் வட்டவடிவ அளவு குறைந்து கொண்டேபோகும்.

கரம்போட்டு முடித்தாப்பிறகு பார்த்தால் அதுவொரு கூம்பு வடிவமாகத் தெரியும். அதைச் சுற்றிவர கருக்கு மட்டைகள் நீண்டபடி இருக்கும். கழுத்தை நீட்டிப் படுத்திருக்கிற வேட்டைநாய்கள் போலவே அவைகாட்சித்திரும்.

இன்னும் ஜந்தாறு நாட்கள் கழித்து வீடு வேயவென்று ஊரில் சிலருக்குச் சொல்லுவோம். வீடு வேய்வதிலே நிபுணத்துவமுடையோர் வருவார்கள். வீடு வேயும்போது சின்னைப்பொடியள் துவளியாகிய நாங்களும் ஒலை இழுத்து வந்து எடுத்துக் கொடுப்பதில் ஆர்வமாக இருப்போம்.

வீடு வேய்ந்தபிறகு கை, கால்கள் சுத்தம் செய்துவிட்டு அந்தத் திண்ணைக் குந்திலே உட்காருவார்கள். சிலர் நீண்மான கைவாங்கிலில் இருப்பார்கள்.

எல்லோருக்கும் பெரிய வட்டவடித்தட்டிலே வாழையிலை வைத்து தோசைகள் அடுக்கிக்கொண்டு வந்து அம்மா வருவார்.

தோசைக்கு மேலே தேங்காய், செத்தல் மிளகாய் சேர்த்து அரைத்த சம்பல் இருக்கும்.

வெங்காயம், சீரகம், கறிவேப்பிலை கலந்த தாளிப்பு சம்பலுடன் சேர்ந்திருக்கும். தாளிப்புச் சேர்ந்த சம்பல் வாசம் கமகம என்று வீசிக்கொண்டே இருக்கும். அந்த வாசம், தோசை சாப்பிடும் ஆவலை இன்னும் அவசரமாக்கும்.

தோசையைப் பியத்து சம்பலில் தொட்டுச் சாப்பிடும்போது மரவள்ளிக்குழம்பு சாம்பாரைக் கொண்டுவந்து தோசை மேலே அம்மா ஊற்றுவார். மரவள்ளிக்குழம்பு சாம்பாரிலே ஊறிய தோசை பதமாகக் கரைந்திருக்கும். அதைச் சம்பலோடு பிசைந்து சாப்பிடும்போது கவை இன்னும் அதிகமாகவே இருக்கும்.

இந்தமாதிரியான அந்தக்கால நினைவுகளை மீட்டுப் பார்க்கிற போது அப்பாடா.... இப்பவும் வாய் ஊறுகிறது.

சாப்பிட்டு முடிந்தவுடன் சுடச்சுட தேநீர் தருவார்கள். உறைப்பால் விறைத்திருந்த நாக்கிற்குச் தடான தேநீர் புதுசுக்த்தைத் தரும். சாப்பிட்டு முடித்து தேநீர் அருந்துவோரின் முகங்களிலும் ஒரு ஜோலிப்பு வெளிப்பாகத் தெரியும்.

இதைப்போலவே பாத்தி போட்டு கிழங்கு கிண்டுகின்ற காலங்களும் கலகலப்பானவையே!

பனங்காய் பொறுக்கிற காலத்திற்கு முதல் அணில் கோதி விழுந்த நூங்குகள் எடுப்போம். ஆடுகளுக்கு அம்மையா சேர்வை சீவும்போது நுங்கிற்காகக் காத்திருப்போம். நுங்கில் இருக்கிற மூன்று கண்களில் ஒரு கண் அழுகிப்போய் இருக்கும் மற்றவற்றை எனக்கும் அண்ணாவிற்கு அம்மையா பங்கிட்டுத் தருவார். இரண்டு பேரும் நிறைய நூங்கு குடித்து மகிழ்ந்திருக்கிறோம்.

பனங்காய் விழுக்கிற காலங்களில் அதிகாலையிலே அம்மம்மா எங்களை எழுப்பி விடுவார். அந்தக் காலத்தில் கள்ளப்பனங்காய் எடுப்போர் இருந்திருக்கிறார்கள். நேரத்திற்கு எழுப்பி மற்றவர்களின் காணிக்குள்ளே பனங்காய் எடுத்து தங்கள் காணி வளவுக்குள்ளே பாத்தி போடுவார்களாம்.

எங்கள் காணிக்குள்ளேயும் பனங்காய் களவுபோவது அறிந்து தான் அம்மம்மா எங்களை நேரத்தோடு எழுப்பிக் கலைத்து விட்டிருக்கிறார்.

பனங்காய் பொறுக்குவதில் அண்ணாக்கும் எனக்கும் எப்போதும் ஒரு போட்டி இருக்கும்.

அம்மம்மா என்னைத்தான் அதிகம் பாராட்டுவார். பாராட்டுதல் கிடைக்கிற புழக்கத்திலே ஒவ்வொருநாளும் நானே கூடுதலாக பனங்காய் எடுத்துக் குவித்திருக்கிறேன். ஓடிஷை நான் பனங்காய் பொறுக்குவது பார்த்து அண்ணா சிரித்தும் இருக்கிறார். அம்மம்மா என்னைப் பாராட்டின விடயமும் அண்ணா என்னைப் பார்த்து சிரித்த விடயமும் ஏன் என்று? பின்னர்தான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

கிழங்குப்பாத்தி கிண்டுகின்றபோது பிரண்டைத்தண்டும், வடலிப் பச்சைமட்டைகளும் எடுத்து வந்து சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டி கிழங்குப்பாத்தியைச் சுற்றிவரப் போடுவோம்.

முதலில் பிடிங்கிய கிழங்குகளை முழுமூன்றாகக் கட்டி பாத்தியின்

நான்கு மூலைகளிலும் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு மற்றைய கிழங்குகளையும் பிடுங்கத் தொடர்க்குவோம்.

கிண்டி எடுத்த கிழங்குகளை பெரிய நார்க்கடகங்களில் அள்ளி எடுத்து மாமரத்திற்குக் கீழே போட்டுக்குவிப்போம். ஊமல்கொட்டைகளை அக்காவும் தம்பியும் அள்ளி எடுத்து ஆட்டுக்கொட்டிலின் ஒரு மூலையாகப் போடுவார்கள்.

ஒரளவான மொத்தக் கிழங்குகளைத் தெரிவு செய்து அடுப்புத் தண்ணிலே போட்டு அம்மம்மா கடுவார். படக்படக் என்று வெடிப்போடு கிழங்கு வேகும். வெந்த கிழங்குகளை வெளியே எடுத்துப் பார்த்தால் முள்முருக்கு முட்கள்போல் ஆங்காங்கே தெறிப்புகள் தோன்றியிருக்கும்.

வெந்தகிழங்கு தூடாறிய பின்னர் அவற்றினைப் பீலிகளாகக் கிழித்து பின்னர் சின்னச்சின்னத் துண்டுகளாக முறித்து உரலில் போட்டு இடிப்பார். மேலும் அதற்குள்ளே பச்சைமிளாகாய், உள்ளி, மிளகு, உப்பு என்று எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு துவையல் துவைப்பார்.

துவையல்கிழங்கில் கொஞ்சத்தை அள்ளி பூவரசம் இலையில் எடுத்து பாத்தி கிண்டிய இடத்தில் வைத்துவிட்டு பாத்தியைச்சுற்றி கிள்ளி எற்வார். பின்னர் அந்த இடத்தைச்சுற்றி தண்ணி தெளித்துவிட்டு வந்து எங்களுக்கும் கிள்ளித்தருவார், அம்மம்மா.

அதை வாங்கி சாப்பிடும்போது நல்ல ருசியாக இருக்கும்.

உறைப்பும் அதிகமாக இருக்கும். கண்களில் நீர் பனித்துக் கொண்டு வரும்.

“ஓ..ஓ...ஓ...” என்று உறைத்துச் சாப்பிடுவோம்.

அந்தக்கால கிழங்குத்துவையலை நினைத்தால் இப்பவும் நெஞ்சக்குள் ஒரு சுகம் வரும்.

கிழங்கு கிண்டி சில காலங்களுக்குப்பிறகு ஓடியல்கூழ் காய்ச்சி பெரிய தாச்சிக்குள்ளிட்டு அம்மா தருவார். எல்லோரும் வட்டமாக இருந்து விடுவோம். பெரிய முதலாளி போல தம்பிவருவான்.

“எல்லோரும் குழப்படி இல்லாமல் இருக்கோணும்..! இதோ எல்லோருக்கும் கூழ் ரெடி!!” என்று தம்பி சொன்னதுதான் தாமதம், நாங்கள் எல்லோரும் குபீர் என்று சிரித்துவிடுவோம். தம்பியும் சிரிப்பான்.

குண்டுக்கிண்ணம் நிறைய ஓடியல்கூழ் வாங்கி பருமினொல் அள்ளிக்குடிப்போம். கூழிற்குள்ளே சூடை, நெத்தலி, பாரை, நண்டு என்று எல்லா வகை மீனும் இருக்கும். கூழக்குள்ளிருந்த மீனை அதன் வாலில்

பிடித்துத் தூக்கி எடுத்து வாயில்போட்டு பிய்த்துச் சாப்பிடும்போது அது இன்னும் கவையாகவும் புது சுகமாகவும் இருக்கும்.

இப்பவும் ஓடியல்கூழ் என்றால் நானுறுகிறது.

வெளிநாடுபோன தம்பி சென்ற வருடம் குடும்பத்தோடு வந்திருந்தான்.

இருபது வருடங்கள் கழித்து வந்திருக்கிறான். வந்த அடுத்த நாளே என்னிடம் வந்து “நல்லண்ணா, கருப்பணி குடிக்க ஆசையா யிருக்கு. எங்கை போனால் கருப்பணிகுடிக்கலாம்?” என்று கேட்டான்.

“பனை சீவவென்று பெரியம்மா வீட்டுக்கு கட்டியன்னா வந்து போறவர். சொல்லி வைச்சால் சண்ணாம்பு குறைச்சு பதமாகத் தருவார்” என்று நான் சொன்னேன்.

அன்று பின்னேரமே பெரியம்மா வீட்டுக்குப்போனேன். கட்டியன்னா வரும்வரை காவலிருந்து கட்டியன்னாவிடம் விடயத்தைச் சொன்னேன்.

“ஓம்.. அதுக்கென்ன. நாளன்டைக்கு வாங்கோ” என்று கட்டி அன்னா சொன்னார்.

இரண்டாம் நாள் இரண்டு பேரும் பெரியம்மா வீட்டிற்குப்போக ஆயத்தமானோம். தம்பியின் இரண்டு பிள்ளைகளும் அடம் பிடித்து அழுதார்கள். தாழும் வரப்போவதாகச் சொன்னார்கள்.

“போறனிங் கள் பிள்ளையளையும் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோவன்” என்று அம்மா சொன்னார்.

சரின்றுவிட்டு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு போனோம்.

அங்கே கருப்பணிக்குள்ளே வெள்ளைக்கொழும்பான் மாங்காய் வெட்டிப்போட்டு ஊறவைத்திருந்தார், பெரியம்மா.

எங்களைக் கண்ட பெரிம்மாவுக்கும் ஒரே புழகம்.

“அந்தக் கதிரையிலே இருங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு பின் பக்கமாப் போனார்.

ஒரளவான ஈயப்பானை ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து எங்கள் முன்னாலேவைத்து விட்டுச் சிரித்தார்.

பானை நிறைய கருப்பணி இருந்தது. மாங்காய்த் துண்டுகள் மிதந்து கொண்டிருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றும் வடிவான துண்டு களாய்த் தெரிந்தன. அதில் ஒன்றை லபக்கென்று எடுத்துச் சப்பினாள். தம்பியின் இளையவள்.

கருப்பணி அள்ளி கண்ணாடிக் கிளாக்குள்ளே விட்டுக்

குடித்தோம். அது குடிக்கிறபோது உடலில் புதுத்தெம்பு வந்துபோனது. உடலுக்கொரு உற்சாகம் பிறந்தது.

கருப்பணி குடிக்கிறபோது தம்பியின் பிள்ளைகள் இருவரது முகத்திலிருந்தபுழுகுக் குதுர்கலம் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

அடுத்தடுத்தநாள் கருப்பணியில் காய்ச்சுகிற ஆடிக்கூழின் சுவை பற்றியும் கதைத்தான்.

அம்மாவிடம் சொன்னான். அம்மா ஆடிக்கூழ் காய்ச்சித்தந்தார்.

அவன் மூன்றுமாத லீவிலே வந்து நின்ற காலங்களில் பழைய நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்க சந்தோசமாக இருந்தது. அவர்கள் வந்து நின்ற நாட்கள் முழுதும் அடிக்கடி ஓடியல்கூழ், ஆடிக்கூழ் என்று எங்கள் பாடுஒரே கொண்டாட்டம்தான்.

அம்மாவும் அவற்றையெல்லாம் மன நிறைவோடு செய்து தந்து கொண்டே இருந்தார்.

தம்பி வெளிநாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகும்போது புழுக்கொடியல், ஓடியல்மா, பாணிபோட்ட பினாட்டு, பனங்கட்டி, பனங்காய்பணியாரம் என்று எல்லாவற்றையும் பெரிய பார்சலாகக் கட்டிக்கொண்டு போனான். அது அவனுக்கு சந்தோசமாக இருந்தது.

இத்தனை காலங்களாக வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தாலும் ஆரம்ப கால எங்கள் ஊர் சம்பவங்களையும் எங்கள் பாரம்பரியங்களையும் எங்கள் ஊர் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களையும் இன்னும் மறக்காமலேயே இருந்திருக்கிறான்.

அவனை நினைக்க ரொம்பப் பெருமையாக இருந்தது.

இப்படியான எல்லா இனிய நினைவுகளிலிருந்து மீண்டு கொண்டேன், நான்.

பனை தறிக்கும் சத்தும் கேட்கிறது. தங்கச்சியின் காணிக்குள்ளே பனையின் அடியிலே மன்னினை அகழ்ந்தெடுத்து பனைகளைப் புரட்டி விழுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பனைமரங்கள் பாறி விழுந்துகொண்டிருந்தன.

அப்பாவிற்கு மனம் பொறுக்க முடியவில்லை. தலை மேலே கை வைத்தபடி குந்தியிருந்து விட்டார்.

அந்த நேரம் அப்பாவைப் பார்க்கப் பாவமாகவும் தெரிந்தார்.

அப்பாவிற்கு அருகாக நான் போனேன்.

“அப்பா...”

“கடவுளே...! கடவுளே...! என்ற சீமாட்டிகள் சரிஞ்சு விழுகிறதைப் பாக்க கதறி அழோன்றும் போல கிடக்கெடா..! என்று அப்பா சொன்னார்.

அவருக்கு உடல் வேர்த்துக்கொண்டு வந்தது.

இன்னும் நெருக்கமாகப்போய் அப்பாவிற்கு அருகாக அவருக்கு ஆறுலாக நின்றேன்.

என்பத்தேழு, என்பத்தெட்டு காலங்களில் பொம்மர், அவ்ரோ குண்டுகள் வீசுகிறபோது உந்தப் பணைகளுக்குள்ளைதானே ஒளிச்சு மறைஞ்சு தப்பியிருக்கிறோம்.

அதுமட்டுமே ஹெலி, பொம்மரைக் கண்டுவிட்டால் பக்கத்து வீட்டுச் சனங்களும் தெருவால் போகிறவர்களும் எங்கள் வீட்டுக் காணிக்குத்தான் ஓடி வருவார்கள். பணைகளுக்குள்ளே மறைந்து நிற்பார்கள்.

அப்பிடி நெருக்கமாக பணைகள் நின்றதை இப்பவும் என்னால் மறக்க முடியாது.

பலாலியிருந்து அடிக்கிற ஷல்களிலிருந்தும் பொலிகண்டிக் கடலிலிருந்து சிர்ரெண்டு வருகிற பீரங்கிக் குண்டுகளிலிருந்தும் விமானக் குண்டுகளிலிருந்தும் வருகிற ஆபத்துக்களிலிருந்து தப்புவதற்கு டானா வடிவிலும், டபிஸ்ட் வடிவிலும் கிடங்கு வெட்டி பங்கர்போட உந்தப் பணைகளைத்தானே தறித்துப் போட்டிருக்கிறோம்.

எங்கள் மக்களின் உயிர் காத்த பெருமை இந்தப்பணைகளுக்கும் பெரிய பங்கிருக்கிறது. பணைகளைக் கற்பகச் சீமாட்டிகள் என்று சொல்ல ஆசையாக இருந்தது.

“கடவுளே... கடவுளே... எங்கட உயிர் காத்த செல்வச் சீமாட்டிகளை இப்படித் தறிச்ச விழுத்துகிறோமே! மனிசனுக்கு சுயநலம் அதிகம்தான்..! என்னையும் சேர்த்துத்தான் நான் சொல்லன்..!” என்று அப்பா புறுபுறுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பாவிற்கு எழுபத்திரண்டு வயதாகிறது. இப்படியொரு கம்பீரமான தோற்றுத்தோடு இன்றைக்கும் இருக்கிறார் என்றால் “அந்த நாளையில் சாப்பிட்ட ஓடியல்புட்டும் அரைச்ச கறியும், பினாட்டும் பற்றியும்தான் அடிக்கடி சொல்லுவார்” அவர் அப்பெப் சொல்லுகிற இந்த வியாக்கியானம் இப்பவும் எனக்குள்ளே வந்து போனது.

“அப்பா, என்ன செய்யறது..? வீடு கட்டுறதெண்டால் பணைகள் தறிக்கத்தானே வேண்டும்..!”

“.....” அப்பா மௌனமாக இருந்தார்.

“அப்பா எழும்புங்கோ...! எழும்பிச் சாப்பிட வாங்கோ...”

“.....” இப்பவும் அப்பா மென்மாக இருந்தார்.

“அப்பா ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ..!”

“தமிழ்தேய்...”

“சொல்லுங்க, அப்பா”

“உடுப்பிட்டியில் புதுசா காணி வாங்கியிருக்கிறோம்தானே...!”

“ஓம்.. அப்பா!.. அதுக்கு...!”

“அந்தக்காணியின் தெற்குத் திசைப்பக்கமாக முந்நாறு பனக் கொட்டைகள் எண்டாலும் விதைக்கப் போகிறேன் எடா” என்றார்.

அப்பா எழும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

அப்பாவின் வார்த்தைகள் கேட்டு மனம் மகிழ்ந்து போனேன்.

அந்தக்காணி வாங்கும் போதே நான் நினைத்ததை, இன்று அப்பா எனக்குச் சொல்லுகிறார்.

புதிதாக வாங்கிய காணிக்குள்ளே நாறு பனக்கொட்டைகள் என்றாலும் விதைக்கவேண்டும் என்றுதான் நான் நினைத்திருந்தேன்.

என் வயதை விட அப்பாவின் அனுபவங்கள் அதிகமானவை அல்லவா? அப்பாவின் சிந்தனைகள் என்னை விட அதிகம் முன் மாதிரியாகவே தெரிகின்றன.

கொழும்பு போகும்போது எழுதுமட்டுவாள், பளை, பரந்தன், கிளிநோச்சி, முறிகண்டி, மாங்குளம், ஓமந்தை என்று பனம் விதைக்களை தெரு ஓரமாக வீசிச் செல்கிற மில்க்கவைற் கனகராஜா ஜயாவின் நினைவுகளும் வல்லவைவளியில் தெரு ஓரங்களில் பனம் விதைகள் விதைத்த இயற்கை நேசன் சுதர்சனம் கனகராஜா அவர்களும் எனக்குள்ளே வந்து நிழலாய் ஆடுகின்றனர்.

இனி நானும் அதையே செய்வேன் அடுத்துத்த சந்ததி பனன்களின் பயன்களை நிச்சயம் பெறும் என்ற நம்பிக்கை மனக்குள்ளே ஒங்கிவளர்கிறது.

மனதுக்குள் பெரிய சந்தோசம் பரவி விரிகிறது. அதே மகிழ்ச்சியோடு காலைச் சாப்பாடு சாப்பிடுவதற்கு அடுக்களைப் பக்கமாக எழுந்து போகின்றேன்.

அக்கா வீட்டு முற்றத்து ஒற்றைப்பனை வலு ஒய்யாரமாக தலை விரித்து ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

இப்பழும்...

அவசர அவசரமாக வேலைக்கு புறப்பட்ட
சந்திரசேகரனின் நினைவில் போறி தட்டியது.

“ச்சா... எப்படி மறந்தன்...”

“ரயிலைப் பிடிக்கிற அவசரத்தில் மறந்
திட்டன் போல...”

“என்ன அவசரமென்டாலும் இதை
மறந்திட்டுப் போகலுமோ...”, ஆவலோடு என்னட்ட
ஒடி வாறதுகளை வெறுங்கையோட போய்
ஏமாத்தலுமோ...”

தன் ஞாபக மறதியைத் திட்டிக்
கார்த்திகையனி கூபேஷ் கொண்டே வீட்டிற்குள் திரும்பிய போது...
வாசலில் மனைவி அந்தச் சிறு “பாசல்” உடன்
புன்னகையோடு காத்திருந்தாள்.

“என்னப்பா... வயச போக மறதியும் கூடுது
போல...”

எனக்கு வயச போகுது என்டதில்
அவனுக்கொரு சந்தோசம். அதைச் சொல்லிக்
காட்டுகின்றாள்.

அவளிடம் இருந்து அவசர அவசரமாக
அந்தப் “பாசலை” வாங்கிய படி விரைந்து
நடந்தேன்.

புகையிரத நிலையத்தை நெருங்கியதும் புளிய மரத்தின் கீழ் அவையள் இரண்டு பேரையும் தேடினேன். அவையளைக் காணேல்லை...

எங்க போயிருப்பினம் எண்ட சிந்தனையோடு நடந்து வந்த என் கால்களை பின்னால் இருந்து கட்டிப் பிடித்து விளையாட்டுக் காட்டிச்சினம் ரெண்டு பேரும்.

வால்களை ஆட்டிய படி என் கால்களை நக்கிஎன் மேலே பாய்ந்து பாசத்தைப் பொழிந்த இருவரின் தலைகளையும் மெல்லத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

மரத்தின் கீழே கொண்டு சென்ற “பாசலை” அவிழ்த்து வைத்தேன்.

புட்டுடன் சேர்த்துக் குழைத்த பழைய மீன் குழம்பு வாசனை முக்கைத் துளைத்தது.

அவையள் இரண்டும் நன்றியோடு அவரைப் பார்த்து விட்டு சாப்பிடத் தொடங்கிவிட்டன.

அவையிரண்டும் சந்தோஷத்துடன் வாலைப் பின்னுடலுடன் சேர்த்து ஆட்டி, ஆட்டிச் சாப்பிடும் அழகை நின்று நிதானமாக ரசிக்க முடியாமல் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தார் சந்திரரேகர். நேரம் எட்டு மணியைக் காட்ட கூவிய படி புகைவண்டி வளைவில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

“என்னென்னை இன்டைக்கு கொஞ்சம் நேரமாகிட்டுது போல...” என்ற பக்கத்திலிருந்து கடைக்காரர் கேட்ட கேள்விக்கு அவசரமாய் பதில் சொல்லியபடி வந்து நின்ற ரயிலில் ஏறிக் கொண்டார் சந்திரரேகர்.

யன்னலோர இருக்கையில் இருந்தபடி யன்னலூடாக அந்த நாய்களைப் பார்த்தார்.

கொஞ்சத்தைத் தான் சாப்பிட்டு விட்டு மீதியைத் தன் சோடியை சாப்பிட விட்டிட்டு அருகில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது அந்த ஆண் நாய்.

புகைவண்டி புறப்பட ஆயத்தமானது.

சாப்பிட்டு முடித்த இரு நாய்களும் யன்னலூடாக இவரைப் பார்த்து வாலாட்டியை ஒடி வந்தன... ரயில் வேகமெடுக்கவும் அதன் வேகத்துக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் அவை நின்றபடி வாலாட்ட யன்னலால் கையை நீட்டி ஆட்டிக் காட்டி விட்டு இருக்கையில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டார் சந்திரரேகர்.

இந்த ரயில் நிலையத்திற்கு எத்தனை பேர் வருகிறார்கள் போகிறார்கள். ஆனால் சந்திரசேகரரோடுமட்டும் அவை மிக நெருக்கம்.

குட்டியாய் இருக்கும் போதே அவற்றை யாரோ அங்கு கொண்டு வந்து விட்டார்கள். பால் குடி குட்டிகளாய் உணவில்லாமல் அங்கும் இங்கும் அல்லாடித்திரிந்து கொண்டிருந்த குட்டிகளுக்கு வீட்டில் இருந்து பால் கொண்டு வந்து வைத்தார். அவை சிறிது வளர்ந்ததும் வீட்டிலிருந்து சாப்பாடு கொண்டு வந்து வைப்பார் அல்லது பக்கத்திலிருந்து கடையில் ஏதாவது வாங்கிவைப்பார்.

இவரின் இந்த செயலைப் பரிகாசம் செய்யாதவர்களில்லை.

“எத்தின சனம் ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாமல் கிடக்குதுகள்... அவர் இந்த தெரு நாயை ஊட்டி ஊட்டி வளர்க்கிறார்... அந்த சாப்பாட்டை இல்லாத எனியதுகளுக்கு குடுத்தாலும் புண்ணிய மாப்ப போகும்.”

இப்பிடிச் சொல்லுபவர்கள் எவரும் அந்த நன்றியுள்ள மிருகத் திற்கு கிஞ்சித்தும் கிள்ளிப் போடத கஞ்சத்தனத்தார் தான்.

மனைவி கூட ஆரம்பத்தில் வேடிக்கையாகப் பேசினாலும் அவரின் குணமியல்பு அறிந்ததால் அவனும் விருப்புடனேயே அவையளுக்கு சாப்பாடு கொடுத்தனுப்புவாள்.

மாலையில் வீடு வந்ததும் அவைகளின் செய்கைகள் பற்றி அவர் ஆவலோடு மனைவியிடம் கூறுவார். அவனும் ஆவலோடு கேட்டு ரசிப்பாள்.

வீட்டில் நாய், பூனை வளர்க்க வீட்டு உரிமையாளர் தடை போட்டு விட்டார். பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் இருந்தாலும் பொழுது போக கொஞ்சி விளையாடலாம். அதற்கும் வழியில்லை. அதனால் இந்த இரு நாய்களுமே இவர்களுக்குக் குழந்தையாகிப் போனதில் ஆச்சரியமு மில்லை.

வேலைக்குப் போகாத நாட்களில் கூட அவர் அங்கு போய் அவற்றுக்குச் சாப்பாடு வைத்துவிட்டுத்தான் வருவார். ஒரு நாளேனும் அவற்றைப் பார்க்காவிட்டால் அவருக்குத்தாக்கமேவராது.

அவை மட்டும் இவரிடம் காட்டும் அன்பில் என்ன குறைச்சல்? பெற்ற பிள்ளைகள் கூட இத்தனை அன்பு காட்டுவார்களா? தம் காலில்

நிற்க வெளிக்கிட்டதும் பெற்றவர்களைத் தள்ளி வைத்து விடுவார்களே.

தனக்கும் பேர் சொல்ல ஒரு பிள்ளை இல்லை என்ற குறை அவரிடம் இருந்தாலும் பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்கள் படும்பாட்டைப் பார்த்துத் தன் மனதை அவர் தேற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

அறுபது வயதைத் தாண்டினாலும் எந்தக் குறையுமின்றித் தான் இருப்பதற்கு அவையும் ஒரு காரணமாக இருக்குமோ எனவும் அடிக்கடி அவர் நினைப்பதுண்டு.

இப்போது அவருக்கு எல்லாம் அந்தநாய்கள் தான்.

மாலையிலும் இப்படித்தான். அவர் பயணித்த ரயில் மெல்ல மெல்ல நிலையத்தை நெருங்கும்போது சேஷியாக நின்றபடி ஓவ்வொரு யண்ணலாக அவற்றின் கண்கள் இவரைத் தேடும். கண்டுவிட்டால் பின்னுடம்பாட வாலையாட்டித் தன் சந்தோஷத்தைத் தெரிவிக்கும். இறங்கியதும் ஒடிவந்து அவர் மேல் பாய்ந்து, கால்களை நக்கி ஆர்ப்பாட்ட மாய் இரண்டும் தம் அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்ளும். புதியவர்கள் அவரை ஒர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து விட்டுப் போவார்கள். பழையவர்கள் புன்னகையுடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வார்கள்.

பக்கத்தில் உள்ள கடையில் பணில்சோ, பிஸ்கட்டோ ஏதாவது வாங்கி அவற்றுக்குப் போட்டுவிட்டு அவற்றுடன் சிறிது நேரம் பொழுதைக் கூறித்துவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குப் போவார்.

அந்த நாய்களிடம் அவருக்குப் பிடித்ததே அவற்றுக்கிடையேயான அந்த அன்பு தான். அவர் அவற்றை ஒரு சிறந்த காதல் ஜோடி யாகவே காணுவார். அவற்றின் அன்பும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்கும் புரிந்துணர்வும் அவரை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தது. மனிதர்களில் கூட இப்படி ஒரு காதல் ஜோடியைக் காண முடிவதில்லை. எந்தேரமும் ஒன்றாகவே தூங்கும். ஒன்றாகவே உண்ணும். ஆனால், அந்தப் பெண் நாய்க்காக ஆன் நாய் அதிகமாகவே விட்டுக் கொடுப்பதையும் அவர் அவதானித்திருக்கிறார்.

இதனைப் பார்க்கும்போது அவருக்கு இலக்கியத்தில் ஒரு குறுந்தொகைக்காட்சிகளைபகத்தில் வருவதுண்டு.

காதல் மான் ஜோடி ஒன்று தாகத்துடன் அலைந்து கொண்டிருக்கும்; அவற்றுக்குக் குடிப்பதற்கு நீர் எங்கும் கிடைக்கவில்லை. ஒர் இடத்தில் நீர்ச் சுனையொன்றில் சிறிதளவு நீர் இருக்கிறது. ஆனாலும் அந்நீர் அவையிரண்டுக்கும் போதாது. இருந்தாலும் அவையிரண்டும்

அந்நீரை அருந்துமாம். பெண் மான் தாகம் தீரக் குடிக்கட்டும் என்று நினைத்து ஆண் மான் அந்நீர் மேல் வாயை வைத்துத் தானும் நீர் அருந்துவது போல் பாசாக்கு செய்யுமாம்.

அந்தக் காதல் மான்கள் தான் இந்தக் காதல் ஜோடிகளைப் பார்க்கும்போது அவருக்கு ஞாபகம் வரும்.

அன்றும் வழைமை போல் வேலை முடித்து வந்து ரயிலில் இருந்து இறங்கினார் சந்திரசேகரர். வழைமையாக வரவேற்கும் அந்தக் காதல் ஜோடியைக் காணவில்லை.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்தபடி கலக்கத்தோடு நடந்து சென்றார்.

தன் டவாளத் தின் மறுகரையில் சந்தோஷமாக அவை விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

அவரையும் அறியாமல் நிம்மதிப் பெருமுச்சொன்று வந்தது.

அவரைக் கண்டதும் பெண் நாய் துள்ளிக் குதித்து ஓடி வந்தது. மறுபக்கத்தில் ரயில் ஒன்று நெருங்கிவந்து கொண்டிருந்தது.

அதையும் பொருட்படுத்தாமல் அந்தப் பெண் நாய் ஓடி வருவதைப் பார்த்து அவர் பதறிப் போனார்.

“கடவுளே, ரயிலில் அடிபடப் போகிறதே!”

நல்ல வேளை, ஒரு நூடியில் தப்பி விட்டது என்று ஆறுதல் படும் முன் எதிர்பாராமல் மற்றொரு அசம்பாவிதம் நடந்து விட்டது.

பெண் நாய் ஓடி வருவதைக் கண்ட ஆண் நாய் ரயில் நெருங்கி வருவதையும் கவனிக்காமல் அதன் பின்னே ஓடி வந்திருக்கிறது. பெண் நாய் தப்பி விட ஆண் நாய் ரயிலின் சில்லுகளில் சிக்குண்டு விட்டது.

ஒரு வேளை பெண் நாய் ரயிலில் அடிபடப் போவதை உணர்ந்து அதைக் காப்பாற்ற அதன் பின்னே ஓடிவந்ததோ என்னவோ?

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நடந்த சம்பவத்தால் அப்படியே உறைந்து விட்டார் சந்திரசேகரர்.

ரயில் போய் முடிந்ததும் அந்த நாய் கிடந்த கோலம்... “ஜைகோ!”

நாயின் தலையுடன் பாதி உடல் தன்டவாளத்தினுள்ளேயும் மீதி உடல் தன்டவாளத்தின் வெளியேயும் துண்டாடப்பட்டுக் கிடந்த கோலத்தை அவர் பார்க்க முடியாமல் தவிர்த்தார்.

இவர் தான் இப்படி என்றால் அந்தப் பெண் நாய் பட்டபாடு.

அதனருகே ஓடிச் சென்று அதன் உடலைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து குளறியது. அதன் முகத்தைத் தன் நாவினால் நக்கி, கால்களால் தட்டி அதனை எழுப்ப முயற்சித்தது.

கையறு நிலையில் என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் அங்குமிங்குமாக ஓடி ஓடி ஊளையிட்டமுத்து.

மண்ணைத் தன் கால்களால் பலம் கொண்ட மட்டும் விராண்டி விராண்டி வானம் பார்த்துக் குளறியது.

இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து உருகாத நெஞ்சங்களே அங்கிருக்க வில்லை.

கையில் புத்தகங்களுடன் நின்ற இளந்தாரிவட்டங்களில் ஒன்று...

“டேய்! பொம்பிளோயாருக்குப் பின்னால் போனால் கடைசியில் எல்லாருக்கும் இது தான்டா கதி... இந்த நாய்க்கு நடந்தது நாளைக்கு உனக்கும் நடக்கலாமடா... கவனம்! உன்றை ஆளோட கொஞ்சம் பாத்து நடந்து கொள்” என்று தன் சக கூட்டாளியின் தோளில் தட்டிச் சொல்லிக் கொண்டு போனது.

அந்தப் பெண் நாய் படும் பாட்டைச் சந்திரசேகரரால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

சிலையாய் நின்றவர் மேல்ல மேல்ல உணர்வு பெற்றார்.

அந்த நாயின் அருகே சென்ற ஒருவர் தன்டவாளத்தில் கிடந்த நாயின் உடலை அப்புறப்படுத்த எத்தனித்தார்.

ஆனால், அந்தப் பெண் நாய் வெறி பிழித்தது போல அவர் மேல் பாய முற்பட்டது. அவர் விலகிநின்றார்.

நெஞ்சைக் கல்லாக்கியபடி மேல்ல அதன் அருகே சென்றார் சந்திரசேகரர்.

அவரைக் கண்டதும் அப்பெண் நாய் அவரை நெருங்கிவந்தது.

அருகில் நின்றவர்கள் “கிட்டப் போக வேண்டாம்” என அவரை தடுத்திமுத்தார்கள்.

அவர் அதனைப் பொருட்படுத்தாது நாயை நெருங்கினார். அது அவரின் நீளக் காற்சட்டையை வாயினால் பிழித்திமுத்து இறந்த நாயின் அருகே கொண்டு சென்று விட்டது. அவரைப் பார்த்து ஊளையிட்டு அழுத்து.

அவரின் நெருங்கு கனத்தது.

கால்களை மடக்கிக் குந்தி அமர்ந்து பெண் நாயின் தலையை மிருதுவாகத் தடவினார். பின்னர், இறந்த நாயின் தலையை மெதுவாகத் தடவினார்.

பெண் நாய் முனங்கி அழுதபடி அவரை நெருங்கி அமர்ந்தது.

சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்த பின், அதன் முன் பாதி உடலை மெதுவாகத் தூக்கினார்.

பெண் நாய் அமைதியாக இருந்தது.

அதன் மறு பாதியைத் தூக்க இன்னுமொருவர் உதவிக்கு வந்தார்.

அதனைப் புளிய மரத்தடிக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

அருகிலிருந்த கடைக்காரரின் உதவியோடு புளியமரத்தின் கீழ் குழின்று வெட்டிநாயைக் குழியில் போட்டு உரைப்பை ஒன்றினால் மூடித் தாட்டனர். சந்திரசேகரரோடு சேர்ந்து நாயும் அமைதியாக அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் எல்லோரும் போய் விட்டார்கள்.

சந்திரசேகரர் மரத்தின் கீழ் இருந்த குற்றி ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தார்.

ஆண் நாயைப் புதைத்த இடத்தைச் சுற்றி வருவதும் குரைப்பதும் சிறிது நேரம் அதன் அருகே அமர்வதுமாகப் பெண் நாய் அந்தரித்துக் கொண்டிருந்தது.

நேரம் ஆறு மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மெல்ல எழுந்தார் சந்திரசேகரர். கடைக்குச் சென்று பணில் ஒன்றை வாங்கி, சிறு துண்டுகளாய்ப் பியத்து பெண் நாய்க்கருகில் வைத்தார்.

அதனைத் திரும்பிப் பார்க்காது அது தன் துணையின் புதைகுழியைப் பார்த்துப் பார்த்துக் குரைத்தது.

மெதுவாக அதன் தலையைத் தடவிக் கொடுத்துவிட்டு திரும்பிப் பாராமல் விறுவிறு என வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார் சந்திரசேகரர்.

வீட்டுக்கு வந்த சந்திரசேகரரின் கோலத்தைக் கண்டு பதறி விட்டார் மனைவி.

“என்னப்பா... என்ன நடந்தது உங்களுக்கு...?”

“எல்லாம் போச்சு... எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு சரசு...”

“என்னப்பா சொல்லுறியள்...“ எதுவும் புரியாதவளாய்க் கேட்டாள் மனைவி.

நடந்த சம்பவத்தைத் தட்டுத் தடுமாறிச் சொன்னார் சந்திர சேகரர்.

சம்பவத்தைக் கேட்டு அதிர்ந்து நின்ற மனைவி அவர் சத்தமிட்டு அழுததும் அவரருகே ஒழிச் சென்று அவரை ஆறுதல் படுத்தினார்.

“இதுக்கு நான் தான் காரணம் சரசு... என்னக் கண்டிட்டுத் தான் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததுகள் ஓடி வந்ததுகள். என்னால் தான் அது செத்துப் போச்சு...” எனச் சொல்லிச் சொல்லி அழுதார். மனைவியின் தேற்றுதல் எதுவும் பயனின்றிப் போனது... கண்ணை மூடும் போதெல்லாம் அந்த நாய் கிடந்த கோலம் கண் முன் நிழலாடியது. இரவிரவாகத் தூக்கமின்றித் தவித்தார்.

காலையில் சந்திரசேகரருக்கு வேலைக்குப் போகவே மன மில்லை. வேலைக்கு விடுமுறை போட்டுவிட்டு இருந்தவர். வழுமை போல் மனைவி கொடுக்கும் “பாசலை” வாக்கியபடி ரயில் நிலையம் நோக்கி நடந்தார்.

புனிய மரத்தின் கீழ் ஆண் நாயின் புதைகுழி அருகே படுத்திருந்தது பெண் நாய்...

அமைதியாக அதன் அருகே சென்றவர் காலை மடித்துக் குந்தி இருந்தார்.

நாய் சிறிதும் அரவம் இன்றிப் படுத்திருந்தது...

மெல்ல அதன் காலைத் தூக்கினார்.

அது விறைத்திருந்தது...

கையில் இருந்த “பாசல்” கீழே விழ சந்திரசேகரரும் விறைத்துப் போனார்.

அம்மாவும் ஆட்டுக்குடியும்...

ஆட்டுக்குடியள் இரண்டும் ஒன்டையொண்டு தள்ளிக் கொண்டு தாயாட்டினர் மடியில் பால் குடிக்கிறதைப் பார்க்கேக்க சந்தோசமாகத் தான் கிடக்குது. நான் ஒவ்வொரு நாளும் இதுகள் பால் குடிக்கிறதைப் பாக்கேக்க எப்பவும் மனி (கிடாய்க்குட்டி) வலப்பக்க முலையிலையும் செல்வி(மறிக்குட்டி) இடப்பக்க முலையிலும் தான் பால் குடிக்குங்கள்.

ஒரு நாள் கூட அதுகள் முலை மாறிக் குடிச்சதை நான் காணேலை. நான் ஆடுகளைப் பிராக்குப் பார்த்துக் கொண்டு நிக்கேக்க வாசல்ல ஆரோ வாற மாதிரி கிடந்திது. ஆரெண்டு எட்டிப் பாத்தன். அம்மா தான்!

வேத்து, விறுவிறுத்து, கையில உடுப்பு “பாக்கோட” வாறவாவைப் பாக்க பாவமாத் தான் கிடக்குது. “பாக்கை” ஒரு பக்கமாப் போட்டிட்டு அம்மாதொப்பெண்டு ஈசிசேருக்குள் சாஞ்சிட்டா.

கழுகுக்கு முக்கில வேர்க்கிற மாதிரி அம்மா உடுப்போட வந்தது பக்கத்து வீட்டில் விளையாடிக் கொண்டு நின்ட செந்தூருக்கு என்னெண்டு தான் தெரிஞ்சுதோ? தெரியேலை. விளையாடின களைப்போட ஓடிவந்து உடுப்பு பையை எடுத்துப் பியச்ச, அதுக் குள் எ

தபின்

என்னென்ன கிடக்குதெண்டு நோன்டத் தூடங்கிட்டான்.

வெள்ளைச் சீலை, ரண்டு ரவுசர்த் துணி, ரண்டு சேர்ட், பிளவுஸ், ஸ்கேட் எண்டு உள்ளுக்க இருந்ததை எல்லாம் எடுத்து வெளியில் போட்டான். நான் என்ற சட்டையையும் ஸ்கேட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு அறைக்குள் போய் அளவு சரியாய் இருக்குதோ எண்டு போட்டுப் பாக்கத் தூடங்கேக்க தான் அம்மாவும் தம்பியும் கதைக்கிறது என்றை காதில் விழுந்தது.

“எனைய அம்மா! இந்த இரண்டு ரவுசர்த் துணியையும் கொண்டு போய் ரெயிலரிட்டக் குடுத்திட்டு வரட்டே?” “உனக்கு எல்லாத்துக்கும் அவசரம்! ரெயிலரிட்ட தைக்கக் குடுக்கேக்க அளவைச் சரியாய் குடு. பேந்து போன முறை மாதிரி அங்க இழுக்குது, இஞ்சை இழுக்குது எண்டு என்றை உயிரை வாங்காதை”

ரண்டு பேரும் கதைச்சு முடிக்கிறதுக்குள்ள நான் சட்டையையும் பாவாடையையும் போட்டுக்கொண்டு வெளியால் வந்தன். அப்ப அம்மாவுக்கு என்னத்துக்கு எண்டு தெரியாமல் ரண்டு கண்ணும் கலங்கிப் போட்டுது.

“எனைய இப்ப என்ன நடந்திட்டுது..? ஏனைண ஏன் இப்படி அழுகிறாய்?”

“ஒண்டுமில்லையடி பிள்ளை”

எண்டாலும் அம்மான்ர மனக்குள்ள இன்னமும் அந்தக் கவலை இருக்கிற மாது எனக்குப்பட்டுது. எப்பிடித் தான் கெஞ்சிக் கேட்டாலும் எங்கட அம்மாட்டயிருந்து ஒரு விசயமும் அறியேலாது. நெசா அம்மா குசினிப்பக்கம் போனா. கொஞ்ச நேரம் சென்றிருக்கும். அம்மா இருக்கி அழுகிற சத்தம் கேட்டுது. ஒன்னலுக்குள்ளால் எட்டிப் பாத்தன். அம்மா விக்கி விக்கி அழுதுகொண்டிருந்தா.

அஞ்ச வருசமா அம்மா இப்பிடித் தான். ஒரு நல்ல நாள், பெரிய நாள் எண்டால் காணும். உடனே குசினிக்க போய் அழுத் தொடங்கி விடுவா. நான் வெளியால் காயப்போட்ட புழுக்கொடியலை உள்ளுக்க கொண்டு வந்து வைச்சுப் போட்டு நிமிரேக்க, அன்னையின்ர படம் கண்ணிலை பட்டுது.

அன்னை!

“அவன் இப்ப எங்க இருக்கிறான்?”

“கனுத்துறையில்லயா? காங்கேசன் துறையிலேயா? இல்லாட்டிச் சில வேளை....?! செம்மணிக்கையா...? முள்ளிவாய்க்காலுக்கையா?”

“சீச்சீ! அப்படியொன்டுமிருக்காது! அண்ணாவுக்கொன்டும் நடந்திருக்காது...”

அம்மா ஒரு மாதிரி அழுகையை நிப்பாட்டிப் போட்டுக் கிணத்தடிக்குப் போய் முகம் கழுவிப் போட்டு வந்து றோட்டை உத்துப் பாத்துக் கொன்டு வாசலில் இருந்தா.

அவாவைப் பார்க்க எனக்குப் பாவமாய்க் கிடந்திச்சு. கிட்டப் போய் அவாவின்றை தோளில் கையை வைச்சன். “என்ன?” என்டு கேக்கிற மாதிரி அவ என்னைத் திரும்பிப் பாத்தா.

“அம்மா நீ அழாதையனை. அண்ணை கட்டாயம் திரும்பி வருவான்”

அம்மா ஓண்டும் சொல்லேல்லை. என்னைக் கொஞ்ச நேரம் உத்துக் பாத்துக் கொன்டு நின்டா. பேந்து தன்றை பாட்டில் “ஓ! அவன் வருவான் அம்மாவைத் தேடி வருவான்...” என்டு முனு முனுத்தா. நான் இனியும் அண்ணையைப்பற்றி ஏதும் கதைச்சா அம்மா அழுதுபோடுவா. பேசாமல் அங்காலிப்பக்கமாய் பாக்கத் தொடங்கினன்.

திரும்பவும் ஆட்டுக்குடியள் பால் குடிக்கிறது கண்ணிலை பட்டுது.

அம்மாவோடை அண்ணையைப் பற்றிக் கதைக்காமல் இருக்கிறதுக்கான்டி கொஞ்ச நேரம் அதுகளைப் பிராக்குப் பாத்துக் கொன்டி ருந்தேன்.

தாயாடு ரண்டு குட்டியளையும் தன்றை முகத்தாலை தேய்ச்சு தேய்ச்சு கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. இப்பவும் மணிவலப்பக்க மூலை யிலையும் செல்வி இடப்பக்க மூலையிலும் தான் பால் குடிக்குதுகள்.

“எப்படி இதுகள் ரண்டும் இப்படி “வலப்பக்கம் உனக்கு, இடப்பக்கம் எனக்கு” என்டு பிரிச்சு வைச்சுக் குடிக்குதுகள்? அப்படிப் பிரிச்சுக் பாக்கிறதைத் தானே ஆறாவது அறிவு என்டு சொல்லுகினம். அப்படியெண்டால் ஆடுகளுக்கும் ஆற்றிவு இருக்குதோ?”

இப்படி நான் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கதான், நான் கனவிலையும் நினைச்சுப் பாக்காத அதுநடந்தது.

செல்வி தாயிட்ட பாலைக் குடிச்சிட்டு ஓட - செல்வியைத் துரத்திக் கொண்டு சந்தோசத்தில் பின்னால் மணி ஓட -

செல்வி இன்னும் இறுக்கி ஓட-
 இதுவும் துள்ளிக் கலைக்க -
 அது கிணத்துக் கட்டைத் தாண்டிப் பாய- மணியும் பாய-
 இடையில கட்டுத் தடுக்கி-
 மணி “பொத்” என்று கிணத்துக்குள்ள விழுந்திட்டுது!
 “ஜௌயோ!”

கத்திக் கொண்டு கிணத்தடிக்கு ஓடினன். எனக்குப் பின்னால் அம்மாவும் ஆத்துப் பதைச்கக் கொண்டு ஓடி வந்தா. கிணத்துக்குள்ள மணி கொஞ்ச நேரம் நீந்த வெளிக்கிட்டுப் பேந்து ஏலாமல் போக, தன்னிக்குள்ள கீழ் போற்றும் வாற்றுமாய் இருந்திச்சுகு.

எனக்கெண்டால் ஒரே அந்தரமாப் போட்டுது. என்னென்று மணியைக் காப்பாத்துற்றென்று தெரியேலை. துலாவை நல்லாத் தாட்டு, மணி ஏறி வரட்டுமெண்டு வாளியை அதுக்கு கிட்ட விட்டன். ஆனால் தன்னிக்கை கன நேரம் நின்டதால் மணியின்ற உடம்பு விரைச்சுப் போட்டுது போல. அது வாளிக்கை ஏறவேயில்லை. இந்த நேரம் பாத்து செந்தாரும் ரெயிலர் கடைக்குப் போட்டான். இல்லாட்டிக்கு இத்தறிக்கு கிணத்துக்க சூதிச்சு மணியைத் தூக்கியிருப்பான். மெல்ல மெல்ல மணி சோர்ந்து போற மாதிரி தெரியுது.

“ஜௌயோ! மணி... கிணத்துக்கை தாழுது” பிறகு ஒரு மாதிரி தன்னால் ஏலு மட்டும் காலை அடிச்ச அடிச்ச மேலே வரப்பாக்குது. பேந்து கிணத்துக் கட்டில கத்திக் கொண்டு நின்ட தன்ற தாயையும் செல்வியை யும் அம்மாவையும் என்னையும் வடிவாய்ப் பார்த்திட்டு “ப்ளங்க்”!

மணி தன்னிக்குள்ள தாண்டு கீழே போட்டுது. திரும்ப வரும் என்று பார்த்தன் வரேலை.

“ம் ம் மேய்யங்... ம் ம் மேய்யங்...”

தாயாடு கத்திக் கொண்டே கிணத்தைச் சுத்தி சுத்தி வந்து கொண்டிருந்திச்சுகு. எனக்கு அதைப் பாக்க “டப்” பென்று அம்மாவின்ற ஞாபகந்தான் வந்திது. அவாவும் இப்படித் தானே.....!

அன்னாவை ஆமி பிடிச்சுக் கொண்டு போகேக்கை கத்தியமுதவா. அம்மாக்கும் தாயாடு கத்துற்றைப் பாத்தவுடன் அன்னையின்ற ஞாபகம் வந்துட்டுது போல கிடக்குது. அவவும் அழுது கொண்டு தாயாட்டின் முதுகில, மெல்லத் தடவி விட்டா. அது அவவின்ற முகத்தோட தன்ற

முகத்தை தேய்ச்சு தேய்ச்சு இன்னமும் இறுக்கி கத்த தொடங்கி விட்டுது.

அதுக்குள்ள செந்தூரும் வந்திட்டான்.

“என்னையக்கா? எல்லோரும் கிணத்தடியில் நின்டு ஒப்பாரி வைக்கிறியிள்?”

“செந்தூர்! எங்கடமணி கிணத்துக்கை தவறி விழுந்துட்டுது”

“மணியோ? கிணத்துக்கையோ?”

அவ்வளவு தான்.

“சளக்!”

அடுத்த நிமிசமேதம்பி கிணத்துக்கை.

கொஞ்ச நேரத்தால துலாக் கொடியில் மணியைக் கட்டி ஒரு மாதிரி மேலே கொண்டு வந்திட்டான். மணியைக் கண்டவுடன் தாயாடும் செல்வியும் ஓடி வந்ததுகள். மணியை மூசி மூசி மணந்து பாத்திட்டு பேந்து திரும்பவும் பழையபடி கத்தத் தொடங்கிட்டுதுகள். மணி செத்துப் போக்கெண்டு எனக்கு விளங்கிட்டுது. எனக்கும் அழுகை வந்திட்டுது.

மணி செத்துப் போய் மூண்டாம் நாள் பின்னேரம். அழுவாரைப் போல முகத்தைத் வைச்கக் கொண்டு செந்தூர் எனக்குக் கிட்ட வந்தான். என்னவோ ஒரு பிழை செய்து போட்டானெண்டு வடிவாய் விளங்கிட்டுது.

“என்னடா?”

பின்னால் ஒளிச்சு வைச்சிருந்த தன்றை ஜீன்ஸை எனக்கு முன்னால் நீட்டினான். ஜீன்சின் பின்பக்கம் கிழிந்து தொங்கியது.

“ஏன்றா? இப்படிக் கிழிஞ்சது?”

“ஜீன்ஸை ஆணியில் கொழுவியிருந்தனான். இன்டைக்கு ரூபன் மாஸ்ரின்றை கலியான வீட்டு ரிச்ப்சனுக்கு போறதுக்காண்டி அவசரத் தில எடுக்கேக்க ஆணியில் கொழுவுப்பட்டு...”

“சரி! அப்படியெண்டால் மற்ற ஜீன்ஸைப் போட்டுக் கொண்டு போவன்”

“மற்ற “ஜீன்ஸை” நேற்றுத் தான் லோன்றியில் குடுத்தனான். அன்டைக்கு அம்மா வாங்கிக் கொண்டு வந்த துணியையும் ரெயிலர் இன்னும் தைக்கேலையாம். இல்லாட்டி அதையாவது போட்டுக்

“கொண்டு போகலாம்”

“இப்பென்னெண்டாரிசப்சனுக்கு போப்போறாய்?”

உதட்டைப்பிதுக்கினான்.

அவனைப் பார்க்கப் பாவமாய் கிடந்திது. என்ன செய்யிற தெண்டு ஒரு நிமிசம் யோசிச்சன். என்ற கஸ்ர காலத்துக்கு அப்பதான் எனக்கு அந்த யோசனை வந்தது.

“செந்தூர்! நான் அலுமாரிக்குள்ளூரு ஜீன்ஸ் எடுத்துத் தாறன். இப்போட்டிட்டு அம்மாவுக்கு தெரியாமல் திருப்பிக் கொண்டு வந்து வைச்சுப் போடு!”

புருகத்தோடு தலையாட்டி விட்டு, அலுமாரித் துறப்பை எடுத்துக் கொண்டு வந்து என்னட்டை தந்தான். நான் அம்மா எங்கெண்டு நேரட்ட மிட்டன். கிணத்தடியில் அம்மா உடுப்புத் தோய்ச்கக் கொண்டு நிக்கிறது எனக்குத் கிறிலுக்குள்ளால் தெரிஞ்கது. நெஞ்சுப்படபடவெண்டு அடிச்சது. நான் அலுமாரியைத் திறந்து அவ சேர்த்து வைச்சிருக்கின்ற உடுப்பை எடுத்தனான் எண்டு தெரிஞ்சால்... பேந்து மனுசி என்னைச் “சிப்பிலி” ஆட்டிப் போடும்.

இது தான் சரியான நேரம். சாமியறைக்குப் போய் துறப்பைப் போட்டு அலுமாரியைத் திறந்தன். அந்த அலுமாரிக்குள்ள “என்லார்ஜ்” பண்ணின பெரிய படத்தில் அன் ணை சிரிச்கக் கொண்டு இருந்தான். அவன்றை படத்துக்கு கீழ் சேட்டுகளும் ரவுசர்களும் அவனுக்குப் பிடிச்ச பலகார பைக்கற்றுகளும், அவன்றை சங்கிலி, மோதிரம், மனிக்கூடு எண்டு ஊரிப்பட்ட சாமான்கள்....!

எனக்கு ஒரு பக்கம் அன்னையை நினைச்சு அழுகையும் மற்றப்பக்கம் அம்மா இப்படி காசைக் கொட்டி இதுகளை வாங்கி வீணாப்புட்டி வைச்சிருக்கிறாவே எண்டு ஆத்திரமும் வந்தது.

“எனடி அலுமாயைத் திறந்தனீ?” எனக்குப் பின்னால் அம்மா வின்ற ஆத்திரக்குரல். பயத்தோட் திரும்பினன். அம்மாவைப் பாக்க எனக்குப் பத்திரகாளியின்ற ஞாபகம் வந்தது.

“அது வந்தனை உவன் செந்தூர் தான் ஜீன்ஸ் ஒண்டு இதுக் குள்ள எடுத்துச் தரச் சொன்னவன். அது தான்...”

“பலார்!”

அம்மா அடிச்ச அடியில் என்றை வலப் பக்க கள்ளம் ரத்தம்

மாதிரிச் சிவந்து போட்டுது.

“உந்த அலுமாரிக்கை இருக்கிறதெல்லாம் கொண்ணனக்கல்லோ! அதை எப்பிடியடி நீ எடுப்பாய்? அவன் செந்தூர்தான் சின்னப் பெடியன். ஜீன்ஸை எடுத்துத்தா என்று கேட்டா உடன் நீயும் இது தான் சாட்டென்று அலுமாரிக்கை என்ன கிடக்கு தென்று தோண்டிப் பாக்கிறதோ?”

அம்மான்றை இந்த “தோண்டிப் பார்க்கிறதோ” என்ட சொல்லைக் கேட்டவுடன் எனக்கு இனிமேல் இல்லையன்டளவுக்கு கோபம் வந்துட்டுது.

“ஓமோம்! தோண்டிப் பார்க்கிறதுக்கு உதுக்குள்ள பெரிய பொக்கிச்மோ வைச்சிருக்கிறியன்?

எப்பவோ ஆம் பிடிச்சக் கொண்று போனவனுக்கு, உடுப்பும், நகையும் சாப்பாடும் தானே வைச்சிருக்கிறாய். உனக்கு விசர் முத்திப் போச்சது. இல்லாட்டி இப்படிக் காசை அநியாயம் பண்ணி அன்னனுக்குப் பிடிச்சதை எல்லாம் வாங்கிப் பொத்திப்பொத்திப் அலுமாரிக்கை வைச்சிருப்பியோ? ஊரில் எத்தினை பேர் காணாமல் போட்டினம்.

அவையின்ற தாய் தேப்பனெல்லாம் இப்படியோ தங்கட காணாமல் போன பிள்ளையனுக்கு உடுப்புக்கள் வாங்கிக் குவிக்குதுகள்?”

ஆத்திரத்தில் மரியாதையில்லாமல் அம்மாவைப் பேசிப் போட்டன். இன்னும் கனக்க கதைச்சிருப்பன். அதுக்குள்ள அம்மா “ஓ” வென்று அழத் தொடங்கிட்டா. இனியும் நின்டனென்டால் வீண் சோலி தான் வருமென்டிட்டு வெளியில் போட்டன்.

“ஊருலகத்துக்கு அன்னனில் பாசமென்று காட்டத்தான் இப்பிடி அம்மா அன்னனுக்குத் தேவையான எல்லாத்தையும் வாங்கி வைச்சிருக்க வேணும். இல்லாட்டி அம்மாவுக்கு விசராயிருக்க வேணும். நான் அம்மாவைப் பேசினதிலே என்ன பிழை?”

“ம்மேய் ய்ய்யங்க!”

என்றை கவனத்தை செல்வியின் முனகல் சத்தம் தீசை திருப்பிப் போட்டுது. என்னென்று பாத்தன்.

தாயாடு செல்வியைத் தலையால் இடிச்குத் தள்ளிக் கொண்று நின்றுது.

தாயாட்டினர் இடப்பக்க முலையில் பால் ஓரு சொட்டும் இல்ல. வெப்பக்க முலை பெரிசாய் பாலுான் மாதிரி ஊதிப் போய் நிரம்பிக் கிடந்திச்ச. அதைக் குடிக்கிறதுக்கு செல்வி எவ்வளவோ பாடுபட்டும்

தாயாடு விடவேயில்லை.

சிலவேளை

தாயாடும் எங்கட அம்மா மாதிரித்தானோ? தன்றை மகன் மணிக்காண்டித் தான் அது குடிச்ச முலையில் பாலைச் சேர்த்து வைச்சிருக்குதோ?

“செல்வியும் அதின்ர குட்டியும் தானே? அதைக் குடிக்கவிடலாம் தானே? ஒருவேளை மணிதிரும்பிவந்து குடிக்குமென்ட நம்பிக்கையோ?”

சாமியறைக்கேக்க சத்தம் போடாமல் போனன். இன்னமும் அம்மா அழுது கொண்டிருந்தா. நான் ஒண்டும் கதைக்காமல் கீழே விழுந்து கீடந்த அன்னையின்ர உடுப்புக்களை எடுத்து அலுமாரிக்க அடுக்கிவைச்சன்.

“ம்மேய் யப்பிங்!”

அம்மா இப்ப எழும்பி என்னையும் கட்டிப் பிடிச்கக் கொண்டு அழுத் தொடங்கிட்டா. வெளியில் தயாட்டிட்ட செல்வி அடிவாங்கி அலறும் சத்தம் இன்னமும் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

விமளனமாய்...

கண்களில் இருந்து கண்ணீர் ஆறாக உடைப்பெடுத்துப் பெருகிக் கொண்டிருக்க, இதயத்தைப் பிழிவது போன்ற வலி உடலெங்கும் பரவிக் கொதிப்பேறிய நிலையில் இயலாமை, ஆவேசம், அதிர்ச்சி என துள்பத்தைத் தூண்டும் அத்தனை உணர்வுகளும் ஒன்றுகூடி அவளை வதைத்துக்கொண்டிருந்தன.

“கடவுளே! நான் என்ன பாவம் செய்தன. கண்ணீரை நிப்பாட்டு. எல்லாரும் பாக்கப் போகினம்”

ந்குபரன்

மாலதி மனதோடு போராடிக் கொண்டிருந்தாள். நெருக்கும் நினைவுகளை விலக்க முயலும் அவளது முயற் சிகள் தோற்றுக் கொண்டே போக கை அணைக்குள் முகத்தைப் புதைத்து படுத்திருக்கும் அவளால் துணிவுடன் எழு முடியவில்லை. பரீட்சை மன்டபம் அமைதி யடைந்து விட்ட துழலில் மேற்பார்வை செய்யும் ஆசிரியர்கள் தவணைப் பரீட்சைக்கான தமிழ் வினாத்தாள்களை வழங்கத் தயாராகிவிட்டனர்.

“ஏதும் கொப்பியன், குறிப்புகள் வைச்சிருந்தால் உடனே மேசையில் கொண்டுவந்து வைச்சிடுங்கோ”

ஆசிரியரின் அறிவுறுத்தல் தெளிவாக வழங்கப்பட்டது. தன்னை வகைக்கும் நினைவுகளை வலுக்கட்டாயமாய் அறுத்துக்கொண்டு அவள் மெல்ல நிமிர முயன்றாள். பார்ப்பவரை சீகரிக்கும் அவளது கண்கள் வீங்கிச் சிவந்திருந்தன. அவற்றில் அதிர்ச்சி அப்பியிருந்தது. ஏதோ ஒரு புள்ளியில் கோணலாகிக் குறுகிப் போயிருந்த அவளது மௌனத்தை திடீரென வெளிப்பட்ட அந்த வார்த்தைகள் ஊடறுத்தன.

“என்ன மாலதி! என்ன நடந்தது?...”

சாந்தி ஆசிரியர் கேள்விகளை அடுக்கியபடி அருகில் வந்தார்.

கல்லூரியின் பிரகாசமான முகங்களில் மாலதி முக்கியமானவள். எதையும் பொறுமையுடன் உள்வாங்கி இயங்கும் இயல்புடைய மாலதிக்கு இன்று என்ன நடந்தது என்ற ஜூம் ஆசிரியைக்கு.

அந்த வேளையில் பரீட்சை வினாத்தாள்களை வழங்கும் பணி ஆரம்பமாகிவிட்டதனால் அவரும் திடீரென அவ்விடத்திலிருந்து நகர நேரிட்டது.

மாலதியால் தனது மனதுள்குமையும் வேதனையைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. நடந்ததை ஒருவருடனும் பகிரமுடியாத அவஸ்தை. கிடைத்த வினாத்தாள்களை நோக்க முடியாது அவள் மனம் வெதும்பியது.

“ஜேயா என்னு குழந்தீருக்க வேணும். ஆரும் வந்து பிடிச்சிருப பினம். இன்னைக்கென்டு அதால் வந்தேனே? என்ற மனசின் வலிமை இவ்வளவுதானோ? என்..கடவுளே?...”

மீண்டும் கைகள் இரண்டையும் ஓன்றாய் இணைத்துக் கொண்டு அவற்றினிடையேதன் முகத்தைப் புதைத்தபடி...

அவள் என்னங்கள் எகிறிக்கொண்டிருந்தன. எங்கும் அமைதி படந்துவிட்ட தழல் சுற்றுநேரத்திற்கெல்லாம்.

“மாலதி என்ன ஏலாதா? மெல்ல தலையை நிமிருங்கோ”

அவள் அருகே சாந்தி ஆசிரியர். தாய்மை உணர்வோடு பேசினார். “ஏதோ சிக்கல்” என்று ஊகித்த சுந்தரம் ஆசிரியரும் “என்ன பிரச்சனை” என்ற வினாவுடன் அவ்விடம் வந்தார்.

மாலதிக்குப் பின்னால் இருந்த கார்த்திகாவிடம் மாலதியின் அழுகைக்கான காரணத்தை வினவினார் சாந்தி ஆசிரியர்.

“தெரியல ரீச்சர். இன்னைக்கு பிந்தித்தான் வந்தவ. ஆனா... போன கிழமை அம்மாவுக்கு ஒப்பிரேஸன் நடந்ததென்டு சொன்னவ”

கார்த்திகா தன் அவதானிப்பையும் முன்னர் மாலதி சூறிய விடயத்தையும் இணைத்து அழகைக்கான காரணம் அதில் தொடர்புபட்டிருக்கலாம் என்ற தனது ஊக்கத்தை வெளியிட்டாள்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டபடி கைகளுக்கிடையில் முகத்தை அழுத்தியியடி இருந்த மாலதி திடீரென எழுந்து அருகே நின்ற சாந்தி ரீச்சரின் கையைப் பிடித்தாள். வெளியே போகவேண்டுமென்று அவள் கண்கள் வேண்டின. சாந்தி ரீச்சர் அவளது தேவையைப் புரிந்து கொண்டார்.

க.பொ.த.உ/த கலைப்பிரிவில் கல்வி கற்பவள் மாலதி. படித்து தன்காலில் நிற்க வேண்டும்; சாதிக்க வேண்டும் என்ற வெறி அவளது இரத்தத்தோடு ஊறியிருந்தது. பொருளாதார நெருக்கடியில் மாதம் நாற்பதினாயிரம் உழைப்பவர்களே தம்வரவு செல்லவைச் சம்ப்படுத்த இயலாது தினங்களும் காலத்தில் மாதம் பத்தாயிரம் வருமானம் கிடைக்கும் அவள் குடும்பத்தில் நெருக்கடிகள் தினம் தினம் சுனாமியாகத் தாக்கி கொண்டேயிருக்கும்.

மாலதியின் அப்பா கந்தரேசன். தாய் மகேஸ்வரி. இருவரும் காதலித்து திருமணம் முடித்தவர்கள். சந்தரேசன் பார்ப்பதற்கு மிடுக்காக இருந்தாலும் அவரது தாராள மனதைக் கண்டு நோய்களும் நிறந்தர குடியிரிமை பெற்றுவிட்டன. விற்பனை நிலையமொன்றில் கணக் கெழுதுவது அவர் வேலை.

மாலதியின் தாய் மகேஸ்வரி கெட்டிக்காரி. குடும்ப வண்டியை ஒருவாறு நகர்த்துவதில் அவளது பங்கே விண்சி நிற்கும். வெளியே, பார்ப்பவர்களுக்கு அவள் வீட்டில் இருப்பவளாகத் தெரிந்தாலும் தையல் வேலை, ஆடு கோழி வளர்த்தல் என்பவற்றின் மூலம் கணிசமான வருமானத்தைத் திரட்டிவிடுவாள். இந்தமுறை இரண்டு கிடாய் ஆடுகளும் நல்ல விலைபோகும். புதிதாதோடு வாங்கலாம்.

என்று ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர் சூறியவள், அதனை மூன்று நாளில் நிறைவேற்றி மாலதியின் காதுகளை அலங்கரித்தாள். இது அவளின் திறமைக்கு சாட்சி.

மாலதிக்கு ஆறு வயதில் ஒரு தமிழ் உண்டு. அவன் முதலாம் வகுப்பிற்கு போகத் தொடங்கிவிட்டான். சென்ற கிழமை வயிற்றில் வளர்ந்துவிட்ட கட்டியை அகற்ற வேண்டிய யாழ் வைத்தியசாலையில்

மகேஸ்வரிக்கு ஒப்பிரேஷன் நடந்தது. வைத்தியர், பயப்படத் தேவையில்லை என்று கூறி இரண்டு நாளில் வீடு செல்ல அனுமதித்துவிட்டார். ஆனால் மகளின் சோதனைக் காலத்தில் ஆப்பிரேஷன் செய்யும்படி ஆகிவிட்டதே என்ற கவலை மகேஸ்வரிக்கு. கடந்த சில நாட்களாக மாலதியே சமையல் பொறுப்பைக் கவனித்துக் கொண்டாள்.

எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாய் இருக்கும் மாலதி இயல்பாக இரக்க குணம் நிறைந்தவள். வீட்டு முற்றத்தில் பூக்கன்றுகள் வைத்து அதில் மலரும் பூக்களை அழகு பார்ப்பதில் அவளுக்கு அலாதி பிரியம். நேற்றைய தினம் பரீட்சை முடிந்து வீடு திரும்பும் போது முற்றத்தில் பூத்திருந்த பூக்கள் மொட்டையடிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு அவள் பொங்கி விட்டாள்.

“ஆரோ இரண்டு பிள்ளையள் மாலை கட்ட எண்டதுகள் கொஞ்சத்த பிடுங்குங்கோ எண்டனான். அதுகள் ஒண்டும் விடாமல் பிடிங்கிப் போட்டுதுகள்”

அம்மா காரணம் சொன்னார். அவள் ஒப்பிரேஷன் செய்ததால் நடந்து வந்து பார்க்க முடியாது என்ற நிலையே இதற்குக் காரணம் என்பதை மாலதி அறியாதவள் அல்லன்.

“பூ எண்டால் பிடுங்கிறது தானே” என்ற தாயின் கூற்றே அவளைத் தொடர்ந்து பேச வைத்தது.

“ஒருநாள் வாழ்க்கை பூவுக்கு விரிய முன்பே பறித்து இறைவனுக்கு அர்ச்சனை செய்கிறான் நூறாண்டு வாழுவேண்டிதனக்கு”

என தன் மனதில் பதித்து வைத்திருந்த காசி ஆனந்தனின் கவிதையைக் கூறிப்புவுக்காக நியாயம் கேட்டாள்.

“எல்லாத்தையும் கதையால மடக்கிப் போடுவ. நாளைக்கு முச்சக்கார பிள்ளையென்டு ஆரும் சொல்லக்கூடாது” என்று தாயும் பதிலுக்குத் தத்துவம் பேசினாள்.

நேற்று இரவு படுப்பதற்கு பதினொரு மணி ஆகியதால் இரவுச் சோம்பல் மாலதியின் காலை நித்திரையை நீட்டிவிட்டது. ஐந்தரை மணிக்கு எழுந்து வீட்டு வேலைகளை முடித்து தாய்க்கு வேண்டியதைச் செய்து..... ஒருவாறு குளித்து வர நேரம் 7.30 ஜி காட்டியது. வீட்டிலிருந்து கல்லூரிக்கு சயிக்கினில் போக பதினெந்து நிமிடம் எடுக்கும். அவள் புறப்படும் பொழுது நேரம் 7.50 ஜி தாண்டிவிட்டது.

“இண்டைக்கு என்னென்டு போய்ச் சேரப்போற்னோ... எப்படியும் எட்டுப் பத்தாகவிடும்” என்று எண்ணியபடியே மேசையில் தயாராக வைத்த பாக்கை கொழுவியபடி அவள் சைக்கிள் பறந்தது. வழமையாக பிரதான வீதியில் செல்லும் அவள் இன்று குறுக்குப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தாள்.

ஆட்களின் நடமாட்டம் குறைந்ததாக உள்ள பாதையில் கற்கள் பரவிக் கிடந்தன. வேலிகளின் மரக்கிளைகள் தலைப்பாரம் தாங்க மாட்டாது தலைசாய்த்து இருபுறமும் பிணைந்து நின்றன. தூரியனின் ஊடுருவல் குறைந்த அவ் ஒழுங்கையில் எகிறியபடி அவள் சைக்கிள் பறந்தது.

“சீ... அதால் வந்திருக்கலாம். சயிக்கிள் காத்துப்போனா கதை துலைஞ்சிது”

அவள் மனம் பலவாறு எண்ணிக் கொண்டது. எப்படியும் விரைந்து சென்றுவிட வேண்டும் என்ற வேகத்தால் வியர்வை உடலை நன்றாக்க, மாலதி சயிக்கிளை மிதித்தபடி பறந்தாள். நேரே பார்த்தபடி சென்றவள் எதிரே ஒரு சயிக்கிள் வேகத்தைக் குறைத்து வருவதைக் கண்டாள். “அவனுக்கு” இருபத்தைந்து வயதிருக்கும்.

மாலதிக்கு பயம் ஒருபுறம். பரீட்சைக்கு நேரம் சென்று விட்டதே என்ற அவசரம் மறுபுறம். எதையும் யோசிக்க நேரமற்று விரைந்தவள் அவனை நெருங்கிய பொழுதுதான், அவன் அவனை நோக்கி அருகே வர, மாலதி திடுக்கிட்டாள். வாயிலிருந்து குரல் வரவில்லை. இதயத்தை ஏரிக்கும் வலி வேகமாகப் பரவ தன்னைச் சுதாரிக்க முயன்றாள். இருந்தும் அந்தக் கணத்தில் அவனின் கை அவள் மார்பைத் தட்டிப் போனதை அவளால் தடுக்க இயலவில்லை.

ஆ எனக் கத்த முயன்றாலும் வார்த்தை தொண்டைக்குள் முடங்கிப் போனது. எல்லாம் அந்த ஒரு கணத்தில் இதயத்தில் நீர் வற்றிப் போன உணர்வு. மூச்சுச் சத்தம் காதுகளுக்குக் கேட்க வெறிகொண்ட வளாய்மிதிக்க சயிக்கிள் பாடசாலையை நோக்கி விரைந்தது.

பிரதான வீதிகளில் சில இருண்ட மனிதர்களின் வக்கிர மொழி களை உபத்திரவங்களை அவள் ஏற்கனவே அனுபவித்தவள் தான். ஆனால் இப்படி நெருக்கமாக, “அவனின்” கோர முகத்தை, வெறியை அவள் இதுவரை சந்தித்ததில்லை. இத்தனை அதிர்ச்சியுடனேயே மாலதி பரீட்சைக்காக நுழைந்திருந்தாள்.

இவ்வளவு நேரமும் அவளுள் கொதித்துக் கொண்டிருந்த அக்கினிக் குழம்பு வார்த்தைகளாய் உருகிப் பாய்ந்தது. மாலதி அழகை யுடன் கலந்து நடந்ததைச் சொன்னாள். எல்லாவற்றையும் பொறுமையாய்க் கேட்டுக்கொண்டாள் சாந்தி ஆசிரியை. அவளது வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் அவளது கண்ணீரும், விம்மலுமே ஆசிரியையைப் பெரிதும் நிலைகுலையச் செய்தன.

“இஞ்சு மாலதி இப்பன்ன நடந்திட்டுதென்டு குழம்பிறர். சிலதுகள் இப்படித்தான் வெறியில அலையுதுகள்.

ஆசிரியை சமூகம் தொடர்பான தனது பட்டறிவுடன் மாலதியைத் தேற்ற முயன்றாள். மாலதி இப்பொழுது எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“மாலதி இனி அமைதியாகப் போய் பரீட்சையை எழுதும். அந்த ஒழுங்கையால மட்டும் வராதயும் என்ன? பிறகொரு விசயம், பிள்ளையள் என் அழுதது என்டு கேட்டால்... ம... அம்மாவுக்கு ஏலாது அதுதான்... அப்படிச் சொல்லும் சரியே”

கைக்குட்டையால் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி மாலதி மௌனமாகத் தலையசைத்தாள். அமைதியாகக் கால்கள் நகர்ந்தன. மெல்லத் தன் இருக்கையில் அமர்ந்தவள் வினாத்தாளைக் கையிலெலுடுத்தாள். அதில் பெண் விடுதலை என்ற கட்டுரைத் தலைப்பும் அவளுக்காகக் காத்திருந்தது.

வல்லாறுகளின் வேட்டை

ச.க.சிந்துதாசன்

பல்வகைப் பட்சிகளின் ஓலிகள் ஏதோ வொரு இசையை மீட்டிக்கொண்டிருப்பது போல் இருந்தது. இடையிடையே முற்றத்து நுணாவில் அணில் பிள்ளைகள் தமது பாலையில் மாறி மாறி ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தன. அப்போது தான் கண் விழித்த எழுமதி பாயில் படுத்திருந்தவாறே எல்லா ஓலிகளையும் கேட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள். என்ன இனிமை ஆனாலும் அவ்வொலி கள் எவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதைப் புரியமுடியாதவளாய் எழுந்திருக்க மனமின்றி மீண்டும் புரண்டு படுக்கின்றாள். அப்போது புதிய பறவையொன்றின் ஓலி எல்லா ஓலிகளையும் விழுங்கியபடி அவள் செவியில் விழுகிறது.

அவசரமாக எழுந்து பாயைச்சுருட்டி வைத்துவிட்டு முற்றத்துக்கு வந்து அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்க்கிறாள். வானம் வெளித்திருந்த போதும் அந்த ஓலிக்குரிய பறவை எங்கு பறக்கிறது என்பதை அவளால் கண்டுகொள்ள முடிய வில்லை.

“ஓ... ‘வண் டு’ தான் பறக்கிறது. இன்டைக்கு எங்கைதான் ஓப்பாரியோ...? சரி இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை கிபிர்காரன் வரப்போறன்” என நினைத்தவள் பக்கத்து வீட்டு

முகிலாவை அழைக்கிறாள்.

“என்ன எழுமதி?” என முகிலா கேட்பதற்கும் அருகிலிருந்து கிபிர் எச்சரிக்கை மணி கேட்பதற்கும் நேரம் சரியாய் இருந்தது.

நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட முகிலா “எழுமதி ஓடிவா!” எனக் கூறியபடியே தன் குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு பதுங்கு குழிக்கு ஒடுகிறாள்.

எழுமதிக்கு வீட்டில் பதுங்கு குழி இல்லை. அவள் தனியான் என்பதால் இப்படியான நேரங்களில் முகிலாவின் பதுங்கு குழியைத்தான் பயன்படுத்துவாள்.

முன்பு அவள் வசித்த வீடு அவள் மனதில் ஒரு தடவை பளிச்சிட்டு மறைந்தது. மன்வீடு காட்டுத்தடிகளால் கோப்பிசமிடப்பட்டு கிடூக்களால் வேயப்பட்டிருந்தது. அதன் அலங்கரிப்பு வேலைகளை எவ்வளவு பாங்காக அவள் கணவன் ஈகைவேந்தன் தான் செய்து வைத்திருந்தான். அதைவிட அழகாகவும் உறுதியாகவும் ஈகைவேந்தன் அழைத்திருந்த பற்றையும் பாசத்தையும் உறுதிப்படுத்தி நின்றது. வீட்டுக்கு வருபவர்கள் “அதா? இதா? உன்றைவீடு...?” என எழுமதியை பகிடியாகக் கேட்பார்கள்.

“எழுமதி நான் வீட்டை இல்லாவிட்டாலும் வண்டு சுத்தினா நீ உடனை பங்கருக்கை போயிட வேணும். பிறகுதான் அடுத்தவேலை”

“நான் வீட்டை இருக்கிறனான் போவன் நீங்கள்ள செய்வீங்க...?”

“நானும் எங்கையாவது பங்கர் இருக்கும் தானே. போய் பதுங்கியிடுவன்”

“நீங்க இப்படித்தான் கம்மா சொல்லுவியள். பிறகு போக மாட்டியள் வெளியிலை நின்று வேடிக்கை பார்ப்பியள்.”

வேந்தனுக்கு அன்றைய நாள் நினைவில் வந்து போனது.

பக்கத்திலிருந்த போராளிகளின் முகாமிற்கு ஒரு தடவை கிபிர் அடித்த போது எழுமதியை கட்டாயப்படுத்தி பங்கருக்குள் அனுப்பிவிட்டு அவன் வெளியில் அதைத்தான் எழுமதி சுட்டிக்காட்டுகிறாள் என்பதை புரிந்து கொண்டவனாய், “இல்லை எழுமதி நீ பயப்படாதை எனக்கு ஒண்டும் நடக்காது. எப்ப எது செய்யறதென்டு எனக்குத் தெரியும். என்னுயிர் பங்கருக்கை இருக்கையுக்கை ஏன் நான் பயப்பிடவேணும்.” என பம்பலாகக் கூறுவான்.

“கிபிர் சத்தம் கேட்கிற மாதிரி இருக்கு என்ன எழுமதி இன்னும் வரவில்லை. என்ன செய்யறாய்...? உடனைவா!” முகிலாவின் கட்டளை எழுமதியின் நினைவுகளை உடைத்தெறிந்தது.

வேந்தனின் நினைவில் திளைத்திருந்த எழுமதிக்கு கிபிர்... வன்டு...போன்றவற்றின் ஓலிகளோ முகிலாவின் கட்டளைகளோ அவனுக்கு ஒரு பொருட்டாய் தெரியவில்லை. ஏதோ கணவில் நடப்பவள் போலச் சென்றவள் முகிலாவின் பங்கர்படியில் அமர்கிறாள்.

இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கிபிர் விமானங்கள் இலக்கு நோக்கி குண்டு களை வீசுவதற்காய் சுற்றி சுற்றிச் சூழன்று தாழப்பறந்து கொண்டிருந்தன. எங்கெங்கோ நிறுத்தப்பட்டிருந்த போராளிகளின் உயர் ஆயுதங்கள் அவற்றுக்கு பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன. செவிப்பறைகள் சிதைந்து போகும் அளவுக்கு மிகையொலி அவ்விடத்தை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தது.

சற்று நேரத்தில் அவ்விடத்தில் ஒரு அமைதி ஏற்பட்ட போது எழுமதி பதுக்கு குழிக்கு வெளியில் வந்திருந்தாள். “இப்ப என்ன நடந்திருக்கும்...?” எனப் பலவாறு யோசித்துக் கொண்டவள் எதுக்கும் செய்தியை கேட்ப்பின வானொலியைத் திறந்தாள்.

வான் குண்டுத்தாக்குதல் இடம் பெற்றதாகக் சொல்லப்பட்ட இடத்தில் தான் வேந்தனும் நிற்கிறார் என்பதை நினைக்கவே அவனுக்குத் தலை சுற்றத் தொடங்கியது. அப்படியே மெதுவாக வெறுந்தரையில் அமர்கிறாள். அப்படியே மயக் கமடைந்து போன எழுமதியை சுயநினைவுக்குக் கொண்டுவர முகிலாபடாதபாடுபடுகிறாள்.

“எழுமதி! எழுமதி!” எனக் குரலெழுப்பிச் சத்தமிடுகிறாள் எதையும் உணரும் நிலையில் எழுமதியில்லை. என்ன செய்வதென்று அறியாதவளாய் முகிலா தடுமாறிக் கொண்டிருக்கையில் தூரவாய் எங்கோ சோக இசை ஓலி பரப்பப்படுவது அவள் காதுகளில் மெதுவாக வந்து விழ வீட்டுக்கு வெளியே தெருப்பக்கமாய் வந்து பார்க்கிறாள். வாகனங்கள் வழமைக்கு மாறாய் அங்குமிக்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அப்போது உந்துருளியொன்றில் வந்து கொண்டிருந்த ஒருவரை மறித்து முகிலா “அண்ணை என்ன பிரச்சினை? எல்லாம் வழமைக்கு மாறாய் இருக்கு” எனக் கேட்க விடயம் அறிந்தும் பதில் சொல்ல விருப்பமற்றவராய்... “எதுக்கும் புள்ளை செய்தியைக் கேளுங்கோ” எனப்பதிலிருந்து விட்டு மேலும் அங்கு நிற்காமற் கென்று விடுகிறார்.

திரும்பி ஓடோடி வீட்டுக்குள் வந்த முகிலா “மதி! மதி!” என மீண்டும் அழைக்கிறாள். மதிக்கு நினைவுதிரும்புவதாய் இல்லை. உடனே

வானோலியின் சத்தத்தை சற்று அதிகரிக்கிறாள். அப்போது “சிறப்புச் செய்தி இத்துடன் நிறைவு பெறுகிறது” என்பதைக் கேட்டதும் அவளது மனம் மேலும் குழப்பமடைகிறது.

“எது நடந்திருந்தாலும் பரவாயில்லை. மதியை முதலில் மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்வோம்.” என்று எண்ணியவள் அங்கு வந்த ஒரு சில அயலவர்களின் உதவியோடு மதியை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்கிறாள்.

“புள்ளை இது ஒருவருத்தமும் இல்லை. அவனதுயோகண்டபடி யோசித்துப் பயந்துபோனா. பயப்படத் தேவையில்லை. இந்த மருந்தைக் குடுங்கோ. நீங்க வீட்டை போகலாம்.” மருத்துவரின் ஆறுதல் வார்த்தை களோடு நினைவு தீரும்பி எழுமதியும் முகிலாவும் முச்சக்கர வண்டி யொன்றில் வீட்டுக்கு வந்து இறங்குகின்றார்கள்.

எழுமதியின் வீடு சிவப்பு, மஞ்சள் கொடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது.

மீளாமகன்

மஞ்சள் மஞ்சளாய்த் திட்டுத் திட்டாய் முற்றத்தின் ஒரு புறமெங்கும் சளித்துப்பல் நிலத்துவன் ஊறாமல் அப்படியே இருக்க அதன் மேல் ஏறும்புகள் மொய்க்கத் தொடங்கியிருந்தன. திரும்பவும் இருமி காறாப்பித் துப்பினார். சளியோடு கூடிய எச்சில் நூலொன்று வாயில் இருந்த நெஞ்சப்பகுதிக்கு கோடு இழுக்க, அதைக் கையால் அறுத்தார்.

த.அஜைந்தகுமார்

தலை கிறுகிறுப்பது போலவும் புரியாத நிழல்களின் நடமாடும் பூமியாய் தான் மாறுவதாயும் அவர் உணர்ந்தார். கண் களைப் பியத்துக் கொண்டு பறவை ஒன்று சிறகு விரித்துப் பறந்து விட்டு சிறுகணப்பறப்பின் பின் தன் சொண்டால் கொத்திக் கொண்டு கண் களுள் நுழையும் சிலிர்ப்பை, அந்தரிப்பை அறிந்து தடுமாறினார். ஒரு கண் நிதானம் இழந்து பார்வைக்கான சாத்தியங்களை தொலைத்து முழிசியபடி இருந்தது.

அவரால் தொடர்ந்து நிற்கமுடியவில்லை. கால்கள் உளைந்து, விறைத்து யாரோ ஒவ்வொரு பக்கமும் தசைநார் களை கூரிய பல்லால் கொவுவதாய், பற்றி இழுப்பதாய், சப்பாத்துக்கால் களால் ஏறி மிதித்து நிற்பதாய்... முடியவில்லை.

இருப்பதற்கு வண்டி கூட விடுகுதில்லை. இப்ப உடம்பு ஒரு வேலையும் செய்யமுடியாமல் கூம்மா இருந்து நல்லாண்டிப்போட்டு.

காலும் நல்லாய் வீங்கிப் பாரமாகி விட்டது. செம்பாட்டு புழுதிக்கு மேலே மூத்திரத்துளிகள் பட்டு ஒரு சாம்பல் தோற்றுமாய்...

சுருட்டுப்பத்த வேண்டும் போல வாயும் கையும் பரபரத்தது. பத்தி விட்டுக் குறையில் வைச்ச குறைச்சுருட்டை ஓட்டைக் கல்லுக்குள்ளாலே எடுத்துக் கொண்டு குசினியை நோக்கிப் போனார். மனிசி முழங்கால் இரண்டுக்கையும் முகத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு சிலைத்தோற்றுமாய் இருந்தது, இவர் கண்களுக்கு நிழலாய்த் தெரிந்தது.

அவர் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டார்.

தெரியாத கண்ணில் இருந்து நீர் வழிந்தது.

தட்டுத்தடுமொறி கட்டிலில் இருந்து கொண்டார். கையில் இருந்த சுருட்டை வாய்க்குள் போட்டு அவசரஅவசரமாய் மெல்லத் தோடங்கினார். கண்களில் இனம் புரியாத பதற்றமும் அசாதாரணமும் குவிந்தது. இலையான் ஒன்று முகத்தில் இருந்ததை அவர் கவனிக்கவில்லை.

(2)

“தம்பி” அவர் வாய் முன்னுமுனுத்துக் கொண்டது.

மீண்டும் உதடுகளை இறுக்கமாகக் கடித்துக் கொண்டார்.

கண்களில் இருந்து நீர் உருண்டது.

அவன் தலையைக் கோதிக் கொண்டு இருந்தான். கண்கள் கிறங்கி... உடல் இளகி... மெதுமெதுவான ஓர் ஆட்கொள்ளல். இதமான நீண்ட விரல்கள் அவனுடையவை. அவன் மடிமீது என் தலை சாய்ந்திரந்தது. கண்களை மூடியிருந்தேன். கண்களைத் திறந்தும் தான் என்ன? தடுமாற்றமான காட்சிகளையே காணமுடிகின்றது. பார்த்த பழக்கம்; மனிசியையும், இவனையும் வீட்டுக் கூடத்தையும் “அசைவின் நிழலில்” கண்டு பிடித்து விடுகிறது. கண்களை மெதுவாய்த்தான் மூடியிருக்கிறேன். அவனின் இதமான வருடல் ஏவ்வளவு ஆறுதலாய் இருக்கிறது. மூடிய கண்களுக்குள்தான் எத்தனை காட்சிகள்? கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி கதவு நிலைக்குக் கிட்ட நின்று கொண்டிருக்கையில் திடீரென உடல் தளர்ந்து என்ன நடக்கிறது எனச் சுதாகரிப்பதற்கு இடையில் விழுந்து விட்டேன்.

என் பாரத்தைச் சுகித்து அவன்தான் கட்டிலில் தூக்கிக் கிடத்தினான். நான் பயந்து புசற்றிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும், தன் மதி மீது என் தலை வைத்து தன் கைகளால் நெஞ்சு தடவி, தலை கோதிக் கொண்டிருந்தான்.

“அப்பா நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசியாதையுங்கோ இது ஒன்றும் இல்லை, இப்ப வேலும் மயிலும் டொக்டர் வாறன் எண்டவர் நீங்கள் பேசாமல் படுங்கோ”

அவனின் இதமான சொற்கள் மயிலிறகாய் என்னை வருடி வைத்தியம் பார்த்தன.

திடீரென ஒரு வெறுமை கண்களில் நீர் உருண்டது, கால்கள் தளர்ந்தன.

அப்படியே “குந்திப்பிடித்து” இருந்து விட்டேன்.

சின்ன வயதில் பம்பரம் போல் கற்றிவிட்டு நிற்கும் போது உலகமே சழுன்று தலையும் சழல்வது போல் எல்லாமே தலைகீழாய்ச் சழல்வது போல் எல்லாமே தலைகீழாகிச் சழலத் தொடங்கின.

இஞ்சாருங்கோப்பா எழும்புங்கோ... ஏன்... ஏன்... என்ன செய்யது?

இஞ்ச... ஐயோ கனகம்மக்கா...

“.....”

என்னைப்படுத்தியிருந்தார்கள். இமைகள் கனத்தன. கால்களை அசைக்கமுடியவில்லை.

மனிசி புலம்பிக் கொண்டிருப்பது கேட்டது.

“ஐய்யோ என்றை ஒரேயோரு குஞ்சையும் எங்கையென்று தெரியாமல் கொண்டு போட்டாங்கள், இவரும் இல்லையென்டா குளத்துக்க கிணத்துக்க விழவேண்டியது தான், இதெல்லாம் காணுற துக்கோ கடவுளோ இன்னும் என்னை வைச்சிருக்கிறாய்...”

நான் கண்களை மூடினேன்.

அவன் என் பக்கத்தில் வந்து இருக்கும் சத்தம், கட்டிலின் பாரம் நெகிழ்ந்து அசைந்ததில் புரிந்தது.

தலைமயிறைக்கோதி நெற்றியில் கைவைத்து மீண்டும் தலை கோதி, தன் நீண்ட விரல்களால் நெஞ்சு மயிர்களை வருடி, கால்கள் இரண்டினையும் உருவி விரல்களை மொழிக்கிடுத்தி, கைவிரல்கள் ஓவ்வொன்றையும்

மொழிக்கிடுத்தி... கட்டிலில் கைகளைத் துழாவினேன்.

ஏதோ குளிசைகள் தட்டுப்பட்டு எங்கெங்கோ எத்துப்பட்டன. வேறொன்றுமே இல்லை. இடநெஞ்சை ஒரு பறவை தீராத வேகத்துடன் மோதியது, சிறு விரித்தது. நெஞ்சில் நூற்றாயிரம் ஏறும்புகள் ஒன்றாய்க் கடித்த வலி.

கண்கள் அந்தரித்தன. வியர்த்துக் கொட்டியது. புல்லை மனமளவென்று பிடிக்கி கொண்டு வருவதாய் ஏதோ ஒன்றை என்னில் இருந்துயாரோ பிடுங்குகிறார்கள்.

நான் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று சத்தம் போடுகிறேன்.

ஜேயோபச்சைசப்பயிர்...

சப்பாத்துக் கால்களால் வே... ஜேயோ...

டேய் மிதியாதையுங்கோடா...

வேண்டாம்... வேண்டா...

என் பயிரை...

(3)

கண்களில் இருந்து நீர் வழியத் தொடங்கியது. என் தலையை அவன் விரல்கள் கோதின. கண்களை இறுக்க முடினேன்.

நீர் முட்டியது.

கண்களை மெதுவாய்த் திறந்தேன்.

நீரின் திரையில்மங்கலாய் அவன் கையசைத்து விடை கேட்டான்.

“தம்பி வேண்டாம், இஞ்சை வா குஞ்சு”

மனிசி என்னை உலுப்பிக் கொண்டிருந்தான், “ஜேயோ என்னங்க இது, உடம்பேன் இப்படிக் கொதிக்குது?”

“ஜேயோ... ஜேயோ”

என்கையை அவன் ஆதரவாய்ப் பிடித்தான், “சரி அப்பா, நீங்கள் வாங்கோ போவம்”

சிரித்தான், கண்ணத்தில் குழி, என்னே அழகு.

அவனின் வலக்கை என் நாரியைச் சுற்றியது, என்னே இதும். நாங்கள் நடக்கத் தொடங்கியிருந்தோம், என் கையும் குளிரத் தொடங்கியது.

சொந்தமில்லை பந்தங்கள்

இறைவனை நொந்து நொந்து தான் மீதமுள்ள என் வாழ்நாளையும் கழிக்க வேண்டும் என்ற விதமாக எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது.

யாரை நொந்து என்ன பயன்? எல்லாம் எம் தலைவிதி.

தலைவிதி என்றால் அதை ஒட்டு மொத்தமாக எல்லோருக்கும் சேர்த்துத் தான் இறைவன் எழுதுவானோ?

இந்த முட்கம்பி வேலிக்குள் சிறைப் பட்டிருக்கும் எல்லோருக்குமே ஒரே தலைவிதி ப.விஷங்குவர்த்தினி தானோ?

எங்களோடு சேர்ந்து இந்த நரக வேதனை களை அநுபவிப்பதற்கு இந்தப் பிஞ்ககள் என்ன பிழைசெய்தார்கள்?

அந்த மூன்று குழந்தைகளையும் வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவர்கள் மூவரும் தங்களுக்குக் கிடைத்த உணவை “அரக்கப் பரக்க” சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாவம்! இந்த முகாமுக்கு வந்த பின்பு தான் இப்படியாவது சாப்பிட முடிகிறது. கடந்த ஒன்றரை வருடங்களாக உயிர்க் குலையை யும் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, அலைந்து திரிந்த

பெற்றோரின் பின்னால் இழுபட்டுத் திரிந்த இவர்களுக்கு சாப்பாடும் தன்னீரும் அரை வயிறும் கால வயிறும் தான்.

வேகமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவர்களைப் பார்க்கையில் எனக்கு அவர்கள் மேல் பச்சாதாபமே மேலிடுகிறது. அழகான உடல் வாகு கொண்ட அக்குழந்தைகளைப் பார்த்து, எனக்கு அப்படிப் பேரப் பிள்ளைகள் அமையவில்லையே என்று எத்தனை நாள் கவலைப் பட்டிருக்கிறேன். இன்று அந்த அழகெல்லாம் கெட்டு, எலும்பும் தோலுமாய் இருக்கும் இவர்கள் பெற்றோரையும் இழுந்து என் அரவணைப்பில்...

“கடவுளே!” என்று முன்பெல்லாம் வழக்கமாகச் சொல்லி வந்த அந்த வார்த்தை இப்போது தொண்டைக் குழிக்குள்ளேயே அழுங்கிப் போய் விடுகிறது.

தெய்வம் என்று ஒன்று இருந்திருந்தால் இவ்வளவு துன்பமும் எங்கள் எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டிருக்குமா? குஞ்சு குருமான் முதல் கொண்டு கிழங்கள் வரை எவ்வளவு தூரம் அல்லாடிப் போய் விட்டார்கள்? இந்தக் குழந்தைகளும் தான், குதூகலிப்பும் கும்மாளமுமாய் ஒடித் திரிந்தவர்கள் தானே. இன்று பரட்டைத் தலையும் தடி போன்ற மெலிந்த உடலும் கொண்டவர்களாய் அரையும் குறையுமாய், அழுக்கேறிய துணிகளை உடலில் கூற்றிக் கொண்டு, போரின் அடையாளங்களைச் சம்பவர் களாய்த் தெரிகின்றனர்.

இவர்கள் என்னிடம் வந்து சேர்ந்த கதையே பெரிய கதை. இவர்கள் எனக்கு உறவோ, இரத்த பந்தம் உள்ளவர்களோ இல்லை. இவர்களின் பெற்றோர்கள் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து கிளி நொச்சியில் குடியேறியவர்கள். என்னுடைய வீட்டுக்குச் சற்றுத் தள்ளி யிருந்த காணியோன்றில் குடிசையொன்றை அமைத்துக் கொண்டு அவர்கள் தமது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர்.

அவர்களின் அறிமுகம் எனக்கு உடனடியாகவே கிடைத்தது. அப்போது நான் என் சீவியத்தை ஓட்டுவதற்காய் பிட்டு, இடியப்பம், தோசை என சாப்பாட்டு வகைகளை எல்லாம் செய்து விற்று வந்தேன். என்னோடிருந்த என் ஒரே ஒரு பிள்ளையும் இந்த நாட்டுச் சூழலுக்குப் பயந்து வெளிநாடு சென்று விட, நான் என் முதுமைக் காலத்தைத் தனியே கழித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என் பிள்ளையை நினைக்கும்போது எனக்கு இப்போதும் கண்ணீர்

முட்டிக் கொண்டு வருகிறது. மணம் முடித்து நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு பிறந்த ஏக புத்திரன் அவன். பிறக்கும்போதே தகப்பனைத் தின்று விட்டுப் பிறந்தவன். நிர்க்கத்தியான நிலையில், அவனை வளர்த்து ஆளாக்குவதற் காகவேநான் படாத பாடுபட்டு வந்தேன்.

அவனை நான் “பொத்திப் பொத்தி” வளர்த்தேன். விடலைப் பருவத்தையும் கடந்து வளர்ந்த அவனின் வளர்த்தி “கண்ணுக்குள் குத்துவதாக” இருந்தது. யார் யாரையோ சூம்பிட்டு மன்றாட அவனை அரபு நாடோன்றுக்கு அனுப்பி வைத்த பின்பு தான் மனதுக்கு நிம்மதி. ஆனாலும், தகுந்த வேலையுமின்றி, அதிக சம்பளமுமின்றி அங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தான் என்பது மட்டும் தெரிந்தது.

என்னுடைய மகனைப் பிரிந்த சோகத்திலிருந்த எனக்கு, அந்தப் புதுத் தம்பதியினரின் தொடர்பு ஒத்தமாக இருந்தது. என்னிடம் தினமும் காலைச் சாப்பாடு வாங்கிச் செல்ல வந்தவர்கள் என்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டார்கள். அவன் முகுந்தன்; அவள் கமதி. அவர்களுடைய தொடர்பினால் சவுசியிலிருந்த என் பிள்ளையுடனும் இடையிடையே தொடர்பு கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

முகுந்தன் முயற்சி உள்ளவன்; சிறந்த உழைப்பாளி. கமதி சம்பாத்தியக்காரி. கணவனின் உழைப்பிலும் கணிசமான தொகையைச் சேமிக்கத் தொடங்கினாள். கடவுள் மூன்று குழந்தைகளையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். மூன்று குழந்தைகளும் செல்லமாகத் தான் வளர்ந்தார்கள்.

விதி யாரைத் தான் விட்டது. யுத்தம் எல்லோரையும் தூறை யாடியது. இலட்சக் கணக்கானோரின் வாழ்க்கையுடன் விளையாடிய யுத்தம் இவர்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை.

இரு வேளை சாப்பாட்டுக்காக கையிலிருந்த பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்தனர். உயிரைப் பாதுகாக்க ஊர் ஊராய் இடம் பெயர்ந்தனர். உடுத்த துணியுடன் நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்கள் என பதுங்கு குழிகளுக்குள்ளேயே பதுங்கி இருந்தனர். வானில் வட்டமிட்ட “பருந்துகள்” எப்போது குண்டு மழை பொழியும் எனத் தெரியாமல் வெளியேதலை காட்டவேபயந்தனர்.

இந்த விதி எல்லோருக்கும் பொதுவானது. பாதுகாப்புத் தேடி ஊர் ஊராய் அலைதல்; பதுங்கு குழி வாழ்க்கை; உணவும் நீரும் அருந்தலாகிப் போன பட்டினி வாழ்வு; எங்கே போய் முடியும் என்ற ஏம்பலிப்பு.

உணவுக்காகவும் உடலியற் தேவைகளுக்காகவும் வெளியே தலை காட்டியவர்கள் குண்டு மழையில் நன்றாக உடல் சிதறிப் பலியாகினர். எங்கும் ஓலம்; எங்கும் அவலம்; எங்கும் பினைக் குவியல்கள்; எங்கும் இரத்த வாடை.

முகுந்தனும் சுமதியும் கூட குழந்தைகளையும் சுமந்தபடி விதியின் பாதையில் ஏற்றுண்டு அலைந்தனர். எத்தனை எத்தனை கொடுமை நிறைந்த சம்பவங்கள், காட்சிகள்.

- குடும்பமாகவே ஒரு கணத்தில் உடல் சிதறிமடிந்தவர்கள்

- குழந்தை பிறந்து இரத்த வாடையும் ஈரமும் காயும் முன்னரே “செல்ல” பட்டுமடிந்த தாயும் குழந்தையும்

- நடக்க முடியாமல் பின்தங்கியதனால் குண்டு மழையில் சிக்கி மடிந்த முதியவர்கள்

யாரையும் எவரும் காப்பாற்ற முடியாத அவலம். தங்கள் தங்கள் உயிரே பெரிதென என்னி ஓவ்வொருவரும் ஒடிக் கொண்டிருக்கும் அவலம். மனிதம் செத்துக் கொண்டிருந்தது.

காயம் பட்டுத் துயித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணைக் காப் பாற்ற வேண்டி, அவளிடம் ஓடிச் சென்ற வேளை மீண்டும் அவ்விடத்தில் வந்து வீழ்ந்து வெடித்த செல்லில் சுமதி அந்த இடத்திலேயே சிதறிப் போனான். முகுந்தன் கால்களை இழந்து முனகிக் கொண்டிருந்தான்.

தெய்வாதீனமாகத் தான் அவ்விடத்துக்கு வந்தேன். மூன்று குழந்தைகளும் முகுந்தனை நெருங்கிக் கிளின்று அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அருகில், உருத் தெரியாமல் சுமதியின் உடல். என்ன கொடுமை!

என்னைக் கண்டதும் அந்த வேளையிலும் முகுந்தனின் கண்களில் சிறு ஓளி. குழந்தைகள் என்னைச் சுற்றி என் கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு “அம்மம்மா” என்று அழுதார்கள்.

முகுந்தன் களைக்கக் களைக்க, அந்த வேளையிலும் தன் அவலங்களையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. இரத்தம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. சொற்ப நேரத்திலேயே அவனின் உயிரும் பிரிந்தது. ஒரு கணம் தான் அந்த வேதனை. உடனடியாகவே உயிர் பற்றிய பயம் தலை தூக்க, பிள்ளைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு ஓடினேன். கடைசிக் குழந்தை கைக் குழந்தை; தன் கைகளால் என் இடுப்பைச் சுற்றிக் கொண்டது.

மற்றைய இரு பிஞ்சகளும் என்னோடு இழுபட்டார்கள்.

அந்தப் பிரதேசத்தை விட்டு எல்லோரும் கட்டாயமாக வெளியேறி விட வேண்டும் என்ற அறிவிப்பு வந்ததுமே, சனத்தோடு சனமாக, நானும் குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு சென்றேன்.

முட்கம்பியால் சுற்றி வர வேலி அடித்த சூடாரமொன்றுள் முகாம் வாழ்க்கை. வெயில், மழை, குளிர் எல்லாம் சர்வ சாதாரணமாகிப் போக, குழந்தைகளையும் அணைத்துக் கொண்டு, கடந்த கால நினைவுகளில் மழுகிப் போய் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக என் வாழ்வு இந்த ஒன்றரை வருடங்களாகக் கழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றது.

சாவுதியில் இருக்கும் என் பிள்ளையின் நினைவு அடிக்கடி தலை தூக்கினாலும், இந்த மூன்று பிள்ளைகளினதும் அவலம் என்னை வாட்டி வகைக்க, இவர்களை எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்ற யோசனையில் இவர்களைச் சுற்றியே என் நினைவுகள் வட்டமிடுகின்றன.

இன்று காலையில் தான் சில அதிகாரிகள் வந்து சொந்த இடத்திலேயே என்னை மீண்டும் குடியேற்ற அழைத்துப் போக வருவ தாகச் சொல்லியிருந்தார்கள். அப்போது முதல் இந்தக் கணம் வரை இக்குழந்தைகளைப் பற்றிய யோசனையே என்னை அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

- இவர்கள் மூவரையும் என்னால் காப்பாற்ற முடியுமா?

- மனித சஞ்சாரமே குறைந்த மன்னில் என் முன்னைய தொழிலைப் பார்க்க முடியுமா?

- இந்த மூன்று குழந்தைகளையும் அழைத்துச் சென்ற வேலையில் எனக்கு ஏதாவது நடந்து விட்டால் இக்குழந்தைகளின் கதி?

இரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவளாய் கைக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொள்கிறேன். ஏனைய இரு குழந்தைகளையும் அணைத்து முத்த மிடுகிறேன். அவர்களுக்கு என்ன விளங்கப் போகிறது? அலங்க மலங்க என்னை விழித்துப் பார்க்கிறார்கள்.

“மீனாட்சி, மீனாட்சி...”

என்னைப் பெயர் சொல்லி அதிகாரிகள் அழைக்கிறார்கள்.

கைக் குழந்தையுடன் நான் மெல்ல நகருகிறேன்.

என்னைச் சுற்றி என் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கும் இரு குழந்தைகளினதும் கைகளை மெல்ல எடுத்து விடுகிறேன்.

“அம்மம்மா இப்பவருவன், இங்கை நில்லுங்கோ குஞ்சுகள்...”

என்னை அறியாமலே பீறிட்டுக் கொண்டு வரும் கண்ணீரை அடக்க மாட்டாதவளாய், அவர்களைக் கலங்கிய கண்களோடு நோக்குகிறேன்.

இந்த உலகத்தின் தூது, வாது தெரியாதவர்களாய் அக் குழந்தைகள் என்னையே “குத்திட்டு”ப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியாதிருக்கிறது.

“இந்தக் குழந்தையை வளர்த்து, எனக்கு ஓன்றென்றால் யாரிடமாவது கையளிக்கலாம். இக்குழந்தைக்கு விதியிருந்தால் என் பிள்ளையிடமே சேர்ப்பிக்கலாம். இக்குழந்தையை நான் தத்தெடுத்தது போல மற்றப் பிள்ளைகளுக்கும் யாராவது வாழ்வு கொடுக்க முன்வருவார்கள்”

என் நடையைச் சுற்று விரைவாக்கிக் கொண்டு, காத்திருக்கும் பஸ்ஸை நோக்கிச் செல்கின்றேன்.

தூரத்தில் அந்த இரு குழந்தைகளும் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே நிற்பது தெரிகிறது.

மீண்டும் என்னிடத்தில் இறைநம்பிக்கை தொற்றிக் கொள்கிறது.

“கடவுளே, இவர்களைக் காப்பாற்றும்!”

என் அந்தராத்மா மன்றாட்டமாய் அவனிடம் இறைஞ்சுகிறது.

படமுழயாது இனித்துயரம்

காலையிலிருந்தே மனம் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அஞ்சலா ரீச்சர் காலையிலேயே அச்செய்தியைச் சுமந்து வந்திருந்தார். செய்தியைக் கேட்டதும் நான் மௌனமானேன். அஞ்சலா ரீச்சர் என் மௌனத்தில் குறுக்கிட மாட்டார். நான் பேசும் வரை காத்திருந்தார்.

என்னுள்ளிருந்து பெருமுச்சொன்று வெளிப்பட்டது. அது என் மௌனம் கலைந்ததற்கான அறிகுறி என்பதை அஞ்சலா ரீச்சர் அறிவார். நான் பேசுத்தொடங்குமுன்றே, தானே மிகுதிச் செய்திகளையும் சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற அவதானத்துடன், நிதானமாகச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“எல்லோரையும் புனர்வாழ்வு முகாமுக்குக் கொண்டு போகப்போயினமாம் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டதாலை இனி அவையளை ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டனமாம்...”

என் நெஞ்சள் ஓராயிரம் அலைகள் பொங்கிப் பிரவாகித்தன. இதயம் குழறிக் கொண்டிருக்கிறது.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதீங்கோ, ரீச்சர்... மேரிக்கு ஒன்றும் நடந்திருக்காது. மேரியையும் புனர்வாழ்வு முகாமுக்குத்தான்

கொண்டு போயிருப்பினம்..."

என் நெஞ்சக் குழறல்களை அடங்கிக்கொண்டு மேசைமீது அடுக்கிவைத்திருந்த அறிவுரைப்பு வழிகாட்டியையும் பாடநூல்களையும் பாடக்குறிப்புப் புத்தகத்தையும் எடுத்து என் பாடசாலைப் பையினுள் வைக்கத் தொடங்கினேன்.

அஞ்சலாரீச்சர் தொடர்ந்தார்:

"இன்றைக்கு எல்லா ரீச்சர்கம் உங்களை, மேரியைப் பற்றி விசாரிப்பினம்... எத்தனைபேர் விசவாசமாக் கேட்பினமோ தெரியாது... நீங்கள் ஒன்றுக்கும் ரென்ஷன் ஆகாதேந்தோ..."

அஞ்சலாரீச்சர் ஒருவர் தான் எனக்குச் சற்று ஆறுதல் அவரிடம் தான் சிலவேளைகளில் என் மனத்துயரத்தைச் சொல்ல முயற்சித் திருக்கிறேன். ஆனாலும் முற்றாக என் மனச்கமையை இறக்கி வைக்க நான் முயற்சித்ததே இல்லை. அஞ்சலாரீச்சராலும் என்னை முழுமையாக விளங்கிக்கொள்ள முடியுமோ என்னவோ...

"நான் ஏன் ரீச்சர் ஆரோடையும் கோபிக்கப்போறன்... நான் கோபிக்கிறதுக்கு என்னிடம் இன்னும் என்ன இருக்கு ரீச்சர்..."

என் குரலில் தளதளப்பை அவதானித்ததுமே அஞ்சலாரீச்சர் கண்ணீர் வடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். விசும்பிக்கொண்டே சொன்னார்.

"நாங்கள் இருக்கிறம் தானே ரீச்சர்... என்றை இவரும் கொழும்பிலையிருந்து கதைச்சவர்... தான் பலரோடை தொடர்பு கொண்டிருக்கிறாராம்... மேரியைப் பற்றி ஏதுஞ் செய்தி தெரிந்தால் தான் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வந்து விடுவாராம்..."

நான் மீண்டும் மௌனமானேன்.

பாடசாலைக்குச் செல்லத்தாமதமாகி விட்டாலும், அப்போது தான் காலைப் பிரார்த்தனை முடித்து பிள்ளைகள் வகுப்புகளுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் என்னுடைய வகுப்பை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

பாடசாலை அமைதியாக இல்லை. ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் கூடிக்கூடி நின்று கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வழமையாக ஆசிரியர்கள் வரும் வரை வகுப்பறைகளுக்கு முன்னாலுள்ள விறாந்தையில் நிரையாக நிற்கும் மாணவர்களை மாணவ தலைவர்கள் உள்ளே போகுமாறு சைகை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பிள்ளைகள் வகுப்புக்குள் வருவதற்கு முன்பே நான் அங்கு சென்று ஆசிரியர் மேசைக்கு முன்னால் அமர்ந்து கொண்டு, வழியில் வாங்கி வந்திருந்த பத்திரிகையை விரித்துப்படிக்கிறேன்.

பத்திரிகை முழுவதுமே யுத்தச் செய்திகளால் நிரம்பியிருக்கிறது. கடந்த ஆறுமாத காலச் செய்திகள், இதுவரை காலமும் வெளிவராத உண்மைச் செய்திகள், அரசியல் விமர்சனங்கள், மறைபொருளான செய்திகள், மக்கள் அவலங்கள்... இன்னும் என்னவோ....

அஞ்சலா ரீச்சர், நான் பத்திரிகை படிக்கும் முன்னரே காலையில் எனக்குச் செய்தியைச் சொல்லிவிடவேண்டும் என்று காட்டிய அவசரம் இதனால் தானோ....

எனக்கு எந்த அரசியலுமே விளங்கவில்லை. எனக்கு அரசியலில் ஈடுபாடுமில்லை. எனக்கு என் துயரங்களே போதும்.

பத்திரிகையில் கட்டம்போட்டுக் காணப்பட்டசெய்தியைப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, “வணக்கம்” கூறிக்கொண்டு பிள்ளைகள் வகுப்பினுள் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

கட்டம்போட்ட செய்தியைப் படித்துத் துணுக்குறுகின்றேன். யுத்தம் தொடங்கியவேளை ஆரம்பகாலத்தில் பிடிபட்டவர்கள் ஆறுமாத காலத்துக்கு முன்னரே புனர்வாழ்வு முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தார்களாம். இதுவரை கசியாத செய்தி... அப்படியானால் என் மேரியும்...

வாய்விட்டு அரற்றி “ஓ” என்று அழவேண்டும்போல இருக்கிறது. விம்மி வெடித்து அழுதுகொட்டித்தீர்த்துவிட்டால் மனச்க்கையும் இறங்கி நெஞ்சும் இலோசாகி விடும். முடிந்தாற் தானே. என் அந்தராத்மா தடுத்தது:

“இப்பொழுதே அழுதுதீர்த்துவிட்டால் எப்படி?

உன் துயரம் இன்னும் இருக்கிறது....

இந்த ஜேன்மம் முழுவதும், இன்னும் இருக்கிறது...”

பொங்கிப் பிரவகித்து மடைத்திறந்தாற் போலப் பாய்ந்து பெருக வெனக் காத்திருந்த கண்ணீர் வெள்ளம் ஒடுங்கித் திவலையாகி வடிகால் தேடிக் கண் இலையை நன்கூக்க.... மேல் உதட்டை மடித்து பற்களிடையே இடுக்கிக் கொண்டு மேற்தாடைப் பற்களால் ஒருமுறை கடித்துக் கொண்டதோடு சரி.... பிரளயமும் என்னுள் அடக்கமாகிறது.

தலையை நிமிர்த்தி எதிரே நோக்கு கிறேன்.

நான் உகுக்கவிருந்த கண்ணீர், மலங்க மலங்க விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளின் கண்களில் எல்லாம் நிறைந்து நிற்க...

சிலர் மூக்கை இழுத்து உறிஞ்சிக் கொள்ளவும் செய்கிறார்கள்.

கனில்ரஸ் மெதுவாகக் கேட்கிறான்.

“ரீச்சர்... மேறி அக்காவும் உயிரோடை பிடிபட்டிருந்தால் இப்புனர்வாழ்வு முகாமிலை இருப்பாதானே ரீச்சர்...”

என் உயிரணுக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஊசிகொண்டு குத்தியது போன்ற உணர்வு.

என் டெனீஷியஸ் உயிரோடிருந்திருந்தால் இப்போது இதே வகுப்பில் இவர்களுள் ஒருவனாய் நின்றிருப்பான். இவர்களைப்போல் அவனுக்கும் அரும்புமீசை முளைத்திருக்கும்.

பன்னிரண்டாம் தரத்துப் பிள்ளைகள் இன்னும் சின்னப் பிள்ளைகள் போலக் கேவிக்கேவி அழுகிறார்கள். டெனீஷியஸ்ம் உயிரோடிருந்திருந்தால் இப்படித்தான் அழுது கொண்டிருப்பானோ....

இந்தப் பிள்ளைகள் மட்டும்தான் என்னை டெனீஷியஸின் அம்மாவாகப் பார்க் கிறார்கள் ஏனையோருக்கு....

என்னை விறுமைப் பிடித்தவள் என்று சொல்வார்களே...

என்னதான் சொல்லமாட்டார்கள்....

யாரும் எதுவும் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். எனக்கு இந்தப் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் என்னை “ரீச்சர்” என்று அழைக்கும் போது என் டெனீஷியஸ் என்னை “அம்மா” என்று அழைப்பதுபோலவே இருக்கிறது.

கலங்கிய கண்களுடன் பிள்ளைகளை உற்றுப்பார்க்கின்றேன்.

நான் ஒன்றும் பேசாமல் கலங்கிய கண்களோடு அவர்களை உற்றுப்பார்ப்பது அவர்களுக்கு எதையோடன்றத்தியிருக்க வேண்டும்.

அவர்களும் கண்கள் கலங்க, சித்திரப் பாவைகள் போல் அசையாமல் இருக்கிறார்கள்.

இப்போது என் நினைப்பெல்லாம்...

நான் ஆழ வேண்டும்...

இந்தப்பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து ஆழ வேண்டும்...

பிள்ளைகளை எல்லாம் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு பெருங்குரலெடுத்து ஆழ வேண்டும்...

ஆனால், என்னால் அது முடியாது.

இது வயிரம் பாய்ந்த நெஞ்சு.

மற்றோர் முன்னிலையில் பெருங்குரலெடுத்து அழுது, என் துன்பச்சமையை இறக்கிவிட எனக்குத் தெரியாது.

என் துயரங்களை எல்லாம் என்னுள்ளேயே போட்டு அழுக்கி, என்னுள்ளேயே குமைந்து, என்னைச் சிறுகச் சிறுக அழித்துக் கொள்ளத் தான் எனக்குத் தெரியும்....

இன்று, நேற்றா, எத்தனை ஆண்டுகள்...

விராந்தையில் யாரோ நடந்து வருகிற சத்தம் கேட்கிறது.

அது தவமணி ரீச்சராகத்தான் இருக்கும். அவதான் இப்படி நிலம் அதிரநடப்பவர்....

தவமணி ரீச்சர் என் வகுப்புக்குள்ளேயே வருகிறார். எனக்குக் கலக்கடியாக இருக்கிறது. எதனைச் சொல்லி என்னைக் குழப்ப போகிறாலோ....

“ரீச்சர், செய்தியளவில்லாம் படிச்சியள் தானே. நாங்கள் உங்களைப் பற்றி நினைச்சுக் கவலைப்பட்டிட்டுத்தான் வாறும்... பெத்த வளைக்கு எப்படி இருக்கும்... உங்களுக்கும் ஒரு ஆம்பிளைத் துணை இருந்தா ஓடித்திரிஞ்சு அறிஞ்சு போடலாம்... நீங்கள் எப்பிடித் தனிய அந்த இடங்களுக்கெல்லாம் போய்வரப் போறியள்... எல்லாம் அந்தப் பேய்ப் பெட்டை யோசிச்சிருக்கோணும்... அம்மா இப்படி ஆம்பிளைத் துணையும் இல்லாமல் இருக்கிறா... இருந்த ஒரு தம்பியும் செத்துப் போனான்... நானாவது அம்மாவுக்குத் துணையாய் இருக்க வேணும் என்றெல்லாம் யோசிச்சிருக்கலாம் தானே...”

தவமணி ரீச்சர் உண்மையில் என் நினைக்காகப் பரிந்து பேச கிறாவா அல்லது என் வாழ்க்கையைச் சந்திக்கிழுக்கப் பார்க்கிறாவா... மேரியைப் பற்றி இவவுக்கு என்ன தெரியும்...

என் மேரி பேய்ப் பெட்டையா?

நானும் ஆரம்பத்தில் அப்படித்தான் நினைத்தேனோ....

“நான் தான் தம்பியைக் கொன்று போட்டனம்மா... நான் தான் தம்பியைக் கூட்டிக்கொண்டு போனனான் அம்மா... நான் தான்...”

கனவுகண்டுதான் ஏதோ பிதற்றுகிறாலோ என்று நினைத்து “லைற் சுவிட்சைப்” போடுகிறேன். மலங்க மலங்க முழித்துக் கொண்டு,

பேய் அறைந்தவள்போல் மேரி முனகிக்கொண்டிருந்தாள்.

மேரியைத் தூக்கி என் மடியில் போட்டுக் கொண்டு, மெல்ல அணைக்கிறேன்.

“நான் தனியப் போயிருந்தால் இப்பிடிநடந்திருக்காதுதானே அம்மா...”

“எப்பிடிப் போயிருந்தாலும் விதி எங்களை விட்டிருக்காதம்மா நீ அழாதை...”

இதைத் தவிர என் குஞ்சுக்கு நான் என்ன சொல்வது?

விதி என் னோடு சாதாரணமாகவா விளையாடியிருக்கிறது...

தவணைப்பார்ட்சைக்காலம். லீவு விடுவதற்குமுன் விடைத்தாள் கணை எல்லாம் திருத்திப் புள்ளியிட்டு, புள்ளி விபரத்தாள்களை அந்த அந்த வகுப்பாசிரியர்களிடம் கொடுத்து விடவேண்டும். பிள்ளைகளைக்கூட சீராகக் கவனிக்க நேரம் இருக்காது.

அன்றும் அப்படித்தான்....

பிற்பகல் ஜந்து மனிவரை இருந்து திருத்திமுடித்த பாடத்துக்குரிய புள்ளி விபரத் தானை அஞ்சலா ரீச்சரிடம் கொடுத்து விட்டு வருமாறு மேரியைக் கேட்டேன். “தம்பியையும் கூட்டிப் போகட்டுமா?” என்று கேட்டாள். பெரிய பிள்ளையாகவில்லையே ஒழிய பதின் மூன்று வயதாகிறது. இன்னும் விளையாட்டுப் புத்தி.

“பக்கத்து லீட்டுச் சைக்கிளைக் கேட்டு எடுத்துப்போவோமா? நீ என்னை வைத்து ஒடுவாய் தானே, என்று தம்பியிடம் கேட்டிருக்கிறாள். டெனீஷியஸ் அப்போதுதான் சைக்கிள் பழகிக் கொண்டிருந்தான். “தத்தக்க பித்தக்க” என்று ஏதோ ஒடுவான். இவ்வளவுக்கும் அஞ்சலா ரீச்சர் லீடு அதிக தூரத்திலில்லை. சுமார் முந்நாறு மீற்றிர்தான் இருக்கும்.

இருவரும் அஞ்சலா ரீச்சர் லீட்டை நெருங்கியிருப்பார்கள். அப்போது தான் அவர்களுக்கு மேலாக “ஹெலி” ஒன்று சற்றுத் தாழ் வாகப் பறந்துபோய்க்கொண்டு இருந்திருக்கிறது. அந்தநேரம் பார்த்து, லீதிக்குள் புகுந்த லொறி ஒன்று, தன்னைத்தான் “ஹெலி” நோட்டமிடு வதாக நினைத்து விரைந்திருக்கிறது. அசுரவேகம். டெனீஷியஸ் சற்றுத் தளமியிருக்க வேண்டும். பக்கத்தால் அடித்து வீழ்த்தியதோடு லொறி அரக்கன் ஓடி ஒளித்துவிட்டான்.

விபரமறிந்து அவ்விடத்துக்கு ஓடிவந்த அஞ்சலா ரீச்சர் என் பிள்ளைகளின் நிலைகுலைவைக் கண்டு அதிர்ந்து போயிருக்க வேண்டும். எனக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்ப வேண்டும் என்ற நினைப்பே

வராதவராக, அவசரத்தில் பிள்ளைகள் இருவரையும் ஒரு காரில் ஏற்றிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்திருக்கிறார்.

மேரிக்கு அவ்வளவாகக் காயம் ஓன்றும் இல்லை. டெனீஷியசுக் குத்தான் நெஞ்சில் காயம். சைக்கிள் பெடல் குத்தியிருக்கவேண்டும். காயத்திலிருந்து அதிக இரத்தம் வெளியேறியதால் மயக்கமாகி இருந்தான்.

பெரியாஸ்பத்திரியில் டெனீஷியஸின் காயத்துக்கு மருந்துகட்டி “ஸ்ரெறலைனும்” ஏற்றினார்கள். டெனீஷியஸ்க்கு மயக்கம் தெளியும் வரை அஞ்சலாரீச்சர் கூடவே நின்றார்.

இவை எவ்வயும் எனக்கு அப்போது தெரியாது. அஞ்சலாரீச்சர் வீட்டுக்குப்போன பிள்ளைகள் அவரின் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கட்டுமே... நேரம் போனால் யாராவது சூட்டிவந்து விடுவார்கள் தானே என்று காத்திருந்தேன்.

டெனீஷியஸின் “மணி” மட்டும் என்னை நெருங்கி நெருங்கி வந்து குறுக்குறுத்தது. டெனீஷியசைக் காணாததால் போலும்... மணியின் கழுத்தில் அழகான ஓர் ஆரம் கிளியைப் போல் இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தது.

“அம்மா அந்தப் புறாவைப் பார்த்தியளா... மணியாய் இருக்கம்மா... பிடிச்சுவளர்கலாமா அம்மா...”

“பிடிபடுமென்றால் பிடிச்சுவளர்க்கலாம் தானே...”

புறாவைப் பிடிக்கவேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. தானாகவே அது வந்து இவன் கைகளில் அணைந்தது. இவன் நெல் மணிகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான்.

புறாவுக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று டெனீஷியஸ் கேட்டபோது நானும் யோசித்தேன். அப்போதுதான் டெனீஷியஸிடம் அவதானித்த ஒரு புதுப்பழக்கமும் கவனத்துக்கு வந்தது.

கொஞ்ச நூட்களாக, டெனீஷியஸிடம் எதைப்பற்றிக்கேட்டாலும் அவனுக்குப் பிடித் திருந்தால் “மணியாய் இருக்கம்மா” என்று சொல்வான். அவனைப் பொறுத்தவரை உன்னத்துக்கான மாற்றுப்பதம் “மணி”

“மணி” என்றே கூப்பிடலாம் என்றேன்

டெனீஷியஸைக்கு பெயர் மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. வார்த்தைக்கு வார்த்தை “மணி” என்று அழைத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பான்.

“நேரம் ஏழு மணியாகி விட்டதே” என்று பரபரத்தபோதுதான் அஞ்சலாரிச்சர் “ஒட்டோ”வில் வந்து இறங்கினார். மேரியையும் அணைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்த அஞ்சலாரிச்சர் மெதுவாகக் கேதி சொன்னார்.

டெனீவியஸாக்குச் சில உடுப்புகளையும் தலையணையையும் எடுத்துக்கொண்டு அதே “ஒட்டோ”விலேயே ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தோம் “பயப்படும்படியாக ஓன்றுமில்லை, கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று அஞ்சலாரிச்சர் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்.

“வார்ட்டுக்குள்” நுழையும்போதே என்னைக் கண்டவுடன் டெனீவியஸ் முறுவலித்தான். நான் ஓடிச்சென்று அவனருகாக அமர்ந்து என்னோடு அணைத்தேன்.

நெஞ்சில் கட்டுப்போட்டிருந்தது. ஏற்றிய ஸ்ரெரஹலைனின் வெற்றுப் போத்தலும் குழாய்களும் ஒரு ஸ்ராண்டில் கொழுவப்பட்டிருந்தன.

என்னை அறியாமலே என் கண் களிலிருந்து கண் ணீர் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு விட்டு, அங்கு நின்றிருந்த “ஏ. ஓ” என்னைத் தேற்றினார்.

“காயம் சின்னங்காயம் தானம்மா... பயப்படவேண்டாம்”

நான் எடுத்துச்சென்றிருந்த உடுப்பை டெனீவியஸாக்கு மாற்றி விட்டு, தலையணையையும் தலையை உயர்த்தி அணைத்தேன்.

“எப்பிடி இருக்கு, அப்பன்?”

“மணியாய் இருக்கம்மா”

நான் தலையணையைப் பற்றிக் கேட்பதாக நினைத்துக் கொண்டு, தனது மொழியில் அவன் சொன்னான்.

“மணிஎப்பிடி இருக்கிறானம்மா.... சாப்பாடு போட்டங்களா?”

டொக்ரர் சொல்வது போல, டெனீவியஸிக்கு அறிவு திரும்பி விட்டதால்பயப்படும்படியாக ஓன்றுமில்லைப்போலும்.

என்னைத் தேற்றிக்கொண்டேன்.

“நித்திரைக்கு மருந்து கொடுக்கப் போகிறோம்... நீங்கள் இங்கு நிற்கத் தேவையில்லை” என்ற டொக்ரரின் வார்த்தையை நம்பிக்கொண்டு இரவு பத்தரைமணிக்கு வீடுவந்து சேர்ந்து, மேரியை நித்திரையாக்கிவிட்டு விழித்திருந்தேன். அதிகாலைவரை, அஞ்சலாரிச்சர் வந்திறங்கும் ஒட்டோ வின் ஒவிக்காகக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

காலையில் ஆறு மணிக்கு “ஒட்டோ”வில் அஞ்சலாரிச்சர்

வந்திறங்கியபோது நான் சற்றுக் கண்ணயர்ந்திருந்தேன். அரக்கப்பரக்க முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு மேரியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்த போது, ஏனோ நெஞ்சு படபடத்தது.

வார்ட்டுக்கு முன்விறாந்தையில் எங்களைக்கண்டதுமே “நேர்ஸ்” ஒருத்தி அழுது கொண்டே செய்தி சொன்னான். அவள் சொல்லிக் கொண்டு சென்ற மருத்துவக் காரணங்கள் எதுவுமேன் காதில் விழவில்லை.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

அதுமட்டும்தான் என் நெஞ்சில்... நினைப்பில்...

சுமதியும் அஞ்சலா ரீச்சரும் பெருங் குரலெடுத்து அழுத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

நான் டெனீவியஸ் படுத்திருந்த கட்டிலை நோக்கி ஓடினேன்.

கட்டில் வெறுமையாக இருந்தது.

“மோச்கவரி”யில் போட்டிருப்பார்களோ...

என் கலக்கம் “அற்றெண்டனுக்கு” விளங்கியிருக்கவேண்டும்.

“அம்மா, இரவு பன்றெண் டு மணிக்கே கடுமையாக கிப் போச்சம்மா... எவ்வளவு முயற்சித்தும் சரிவரேல்லையம்மா... பத்து நிமிசத்துலை எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சம்மா... ஒரு மணி போலை “அவையள்” வந்து மையத்தைக் கொண்டு போயிட்டினமம்மா... ”

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை... என் கண் மணியின் சடலத்தை “அவையள்” ஏன் கொண்டு செல்லவேண்டும்?

அஞ்சலா ரீச்சர் எனக்கு விளங்கவைத்தார்.

இப்படியான “கேஸ்”களை எல்லாம் அவையள்தான் இப்பகவனிக்கிறதாம். மூன்று நாலு மணித்தியாலம் தங்களுடைய இடத்தில் பொதுமக்கள் பார்லைக்காக வைத்துவிட்டுத் தான் சொந்தக்காரரிடம் கொடுப்பார்களாம்...

என் மனம் எவ்விதத்திலும் சமாதானமாகவில்லை. ஒட்டோ விலேயே அவையளின் இடத்துக்கு விரைந்தோம்

கிடுகினால் மேய்ந்த ஒரு கொட்டகையைச் சுற்றி, சோடனைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கொட்டகைக்கு முன்னால் அரைக் கம்பத்தில் கறுப்புக்கொடி பறக்கவிடப்பட்டிருக்கிறது.

கொட்டகையின் மத்தியில் கட்டி லொன்று போடப்பட்டு, பெட்டி யோன்றினுள் டெனீவியஸின் உடலம் வளர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

விம்மலூடன் நான் டெனீவியஸை நெருங்குகிறேன். கட்டிலின் விளிம்பில் சாரை சாரையாக ஏறும்புகள்.

இவை எங்கே போகின்றன?

ஐயோ!

என் குழுறல், வார்த்தை இழந்து, எனக்குள்ளேயே அடங்கிப் போகிறது.

கண்ணுக்குக் கண்ணான என் கண்மணியின் மூக்குத்து வாரத்தி லிருந்து இரத்தத் துடன் கலந்த நினைநீர் வடிந்து உறைந்து போயிருக்கிறது. ஏறும்புகளைல்லாம் மூக்குத் துவாரத்தைச் சுற்றி மொய்த்துக் கொண்டு இருக்க, நெஞ்சுப்பக்கமாகவும் அவை நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலையிலும் காட்சிப்பொருளாக என் கண்மணி...

அதன் பின்பு “அவையான்டன்” நான் மோசமாக நடந்து கொண்டதாகவே, எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்களாம்.

என் சேலையாலேயே என் கண்மணியின் நினைநீரைத் துடைத்துவிட்டு, பெட்டியையும் மூடி, ஓட்டோ றைவரின் துணையோடு தூக்கிச்சென்று ஒட்டோவிலேயே வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டேன்.

எனக்கு பெருங்குரலெடுத்து அழுமுடியவில்லை. கண்களி லிருந்து மட்டும் கண்ணீரை விடத்தான் முடிந்தது.

டெனீவியஸின் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்து, கொஞ்சக்காலம் குற்ற உணர்வுடனேயே மேரி அழுதுகொண்டிருந்தாள். பெரியினின்னை ஆகும் வரை என்னால் மேரியைத் தேற்றவே முடியவில்லை.

பெரியினின் ஆனதும் மேரியின் போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை என்னால் உணர முடிந்தது.

என்னிடமே பெரிய கேள்விகள் சிலவற்றைக் கேட்கத் தொடங்கினாள்.

எனக்கு மலைப்பு

இவங்குள் என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது?

நீங்கள் அப்பாலை விட்டிட்டு என் வந்த நீங்கள்...?

சின்னப்பிள்ளைகளாக இருந்தபோது சொன்ன கதையை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு பெரிய மனிசியாக இப்போது கேட்கிறாள் எதையென்று சொல்வது?

கட்டிய மனைவியை விட போதையில் இன்பம் காணும் பெருங் குடிமகள் என்பதையா?

பிள்ளையின் உயிரையே பறிகொடுக்கக் கூடிய அளவுக்கு பொறுப்பில்லாதவர் என்பதையா?

என்னைக் காதலித்துத் திருமணஞ்சு செய்துவிட்டு வங்கி முகாமையாளர் என்ற அந்தஸ்தோடு மெல்லமெல்லக் குடியழகி, பின்பு குடிக்கே நிரந்தர அடிமையாகிவிட்டதைக்கூட என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடிந்தது. ஆனால், ஒரு சமயம் கைக்குழந்தையான டெனீவியஸை கிளினிக்குக்கு கொண்டு செல்லும் போது, இரட்டைக் குழந்தைகளான மேரியையும் ராணியையும் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருந்தும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல், அந்தத் தருணத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வீட்டிலேயே குடித்து விட்டுப் போதையில் இருந்த போது, என் பிள்ளைகளைப் பாம்பு தீண்டியதை என்னால் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்.

வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து, நீலம் பாரித்துப் போயிருந்த என் பிள்ளைகளைக் கண்டு அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றும் மேரியை மட்டும் தான் காப்பாற்ற முடிந்தது.

ராணியின் சடங்குகளை எல்லாம் அவசர அவசரமாக முடித்து விட்டு, டெனீவியசையும் மேரியையும் இழுத்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தவர்தான். அதன்பின் அவரைத் திரும்பிப்பார்க்கவில்லை. என் நிலையைக் கண்டு, பாதிரியாரின் சிபார்சில் ஆசிரியையாகி, இந்தப் பாடசாலையிலேயே தொடர்ந்து பணியாற்றிக் கொண்டு, என் பிள்ளைகளை வளர்த்துக் கொண்டு வருகின்றபோதும் விதி என்னை விட்ட பாடாயில்லை.

அப்பாவை விட்டு விட்டு வந்தமைக்கான உண்மைக் காரணத்தை முதன் முதலாகக் கேட்டபோது மேரியால் தாங்க முடியவில்லை.

விசித்து விசித்து அழுதாள்.

“அப்பா இன்னுமொரு கலியாணம் செய்திருக்கிறாராம்மா?”

எனக்குப் பதில் சொல்லத் தெரிய வில்லை. கொழும்புக்கு மாற்றம் எடுத்துக் கொண்டு அவரும் அப்போதே போய்விட்டார் என்று கேள்விப்பட்டதைத்தவிர வேற்றுவும் தெரியாது என்று சொன்னேன்.

இதற்குப்பின் மேரியின் முகம் எப்போதும் கடுகடுப்பாகவே இருந்தது.

என்னைப் பற்றி யாராவது குறை சொன்னால் கூட, என் முன்னிலையில் அவர் களைக் குறித்துக் கோபமாகப் பேசவாள்.

அதன் பின்...

ஒரு நாள் காலையில் எழுந்து பார்த்தபோது, மேரியைக் காணாமல் திடைக்குத்துப் போனேன்.

தலையணைமீது ஒரு கடிதம்.

நறுக்காக ஒரு குறிப்பு.

“அம்மா நான் போகிறேன். உங்களைப் பிரிந்துபோவது கல்டமாகத்தான் இருக்கிறது. உங்களைப் போன்றவர்களின் விடுதலைக் காகவும் நான் போய்த்தான் ஆகவேண்டும்.”

அப்போதும் கூட நான் யாரையும் நோகவில்லை. விதியைத்தான் நொந்தேன். அப்போதும் பெருங்குரலெடுத்து அலற வேண்டும் போல் இருக்கவில்லை.

மேரி என்னை விட்டுப்போய்விட்டாள் என்ற சேதி அறிந்தவர்கள், நான் வழிமொல பாடசாலைக்குப் போய் வருவதைக் கண்டு, என்னைப் பழிக்கவே செய்தார்கள்.

* * *

ஈச்சர், மேரி அக்காவைத் தேடி கொழும்புக்குப் போகப் போகிறீர்களா?

கனிஸ்ரஸ் தான் என்னை என் நினைவுகளிலிருந்து இந்த உலகத்துக்கு இழுத்து வந்தான். இந்தப்பிள்ளைகள் தான் என்மீது எவ்வளவு அன்பாக இருக்கிறார்கள்...

பாடசாலையில் இன்று முழுவதும் என்னால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை. பத்திரிகைச் செய்திகள் என்னை அலைக் கழிக்கவே செய்தன.

இரவு முழுவதும் நித்திரை வரவில்லை. ராணியும் டென்ஷி யஸாம் மேரியும் நினைவில் வந்துபோயினர்.

மேரியிருடன் இருக்கிறாளா?

உயிருடன் என்றால் எங்கே இருக்கிறாள்?

எப்படி இருப்பாள்?

மேரியைப்பற்றிய சஞ்சலங்கள் தோன்றி என்னைப் பாடாய்ப் படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

விடிந்து நிலம் வெளிக்கும் வேளையில் ஓட்டோ ஒன்று வந்து வாசவில் நிற்கிறது.

எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

அஞ்சலா ரீச்சர்தான் முதலில் இறங்கி வருகிறார். ஒரு நாளும் இல்லாமல் என்னைப் பார்த்து முழுவலித்துக் கொண்டு வரும் அஞ்சலா ரீச்சரைக்காண எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது.

“ரீச்சர், நேற்றுப்பத்திரிகையிலை வந்த செய்தி மூன்று நாளைக்கு முன்னமே கொழும்பிலை தெரியவந்திட்டுதாம்.... இவர் உடனடியாகவே அந்தப் புனர்வாழ்வு முகாமுக்குப் போய் மேரி அங்கு இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டாராம்... நேற்று முழுவதும் முயற்சி செய்து மேரியைத் தன்னோடு அனுப்பிவைக்கும் படி கேட்டாராம்... புனர்வாழ்வு முகாமிலை ஆறுமாதகாலம் முடிஞ்சிட்டதாலை இவரோடை அனுப்பி விட்டாங்களாம்... இவர் தங்கடை “ஒவ்பீஸ்” வாகனத்திலை மேரியைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திட்டார். “ஒவ்பீஸ்” வாகனங்களுக்கு இப்போ பாதையும் திறந்து விடுறாக்களாம்.

எனக்குக் கை கால் ஓடவில்லை. ஓட்டோவிலிருந்து அஞ்சலா வின் கணவரும் அவரின் பின்னால் மேரியும் இறங்கி வருகிறார்கள்.

என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

மேரியை நோக்கி ஓடிச்சென்று, அவளைக்கட்டி அணைத்துக் கொண்டு, அவளின் கண்களை நோக்குகிறேன்.

மேரி என் கண்களை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்கிறாள்.

வலுக்கட்டாயமாக அவளின் முகத்தை நிமிர்த்தி அவளின் விழிகளுள் எதையோ தேடுகிறேன்.

என் சோகம் முழுவதும் இப்போது என் கண்மணி மேரியின் விழிகளில்...

“பட்டதெல்லாம் போதும்” என்ற நினைப்பு எழுந்து, குழறிக் கொண்டு வரும் துயரத்தைச் சகிக்கமாட்டாதவளாய், என் கண்மணியை அணைத்துக் கொண்டு, “ஓ” என்று குழறி பெருங்குரலெடுத்து அழுகிறேன்.

தென்னியான்
 குப்பிளான் ஐ.சண்முகன்
 சொங்கை ஆழியான்
 யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
 குந்தலை
 சிதம்பர செந்திநாதன்
 த.கலாமணி
 க.சட்டநாதன்
 க.தணிகாசலம்
 பி.கிருஸ்ணானந்தன்
 கே.ஆர்.டேவிட்
 நெடுஞ்செழு மகேஷ்
 ந.அனந்தராஜ்
 கண.மகேஸ்வரன்
 கே.சின்னராஜன்
 மு.அநாதரட்சகன்
 ம.ஆனந்தராணி
 சி.கதிர்காமநாதன்
 ந.சத்தியபாலன்
 பா.தனபாலன்

கிடீ.கிராஜேஸ்கரன்.ஞன்
 ச.கிராகவன்
 தாட்சாயணி
 கருணை ரவி
 யோ.கர்ணன்
 கி.சு.முரளிதரன்
 சித்தாந்தன்
 மருதம் கேதீஸ்
 கோகுல ராகவன்
 ந.மயூரரூபன்
 தானா.விஷ்ணு
 வரணியூரான்(ஜீனியர்)
 சீனா.உதயகுமார்
 கார்த்திகாயினி சுபேஷ்
 தபின்
 ந.குபரன்
 சு.க.சிந்துதாசன்
 த.அஜந்தகுமார்
 ப.விஷ்ணுவர்த்தினி
 க.பரணீதரன்

தொகுப்பாசிரியர்கள்

 த.கலாமணி
 கி.சு.முரளிதரன்
 அ.பெளநந்தி
 க.பரணீதரன்

விலை - 500/-